உ

கணபதிதுணை.

சேக்கிழார்நாயனார்

அருளிச்செய்த

திருத்தொண்டர்

பெரியபுராணம்.

இதை வசனச்சுருக்கமாக

திருமயிலை

வி-சுந்தரமுதலியாரால்

தமது - சென்னை

விக்டோரியாஜூபிலிபிரசில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

முதற்பதிப்பு.

௧௮௯௫ ௵.

இதன் விலை அணா - ௧௦.

உ

சிவமயம்.

விநாயகர் - துதி.

சீர்பூத்த கோகனக மலரயன்மா லாதியவைம் தேவர் பணிக்க, கார்பூத்த திருட்டிமுகத் தெருளி லகற்றுங் காரணமா யிலங்கா நின்ற, சீர்பூத்த மதமுமொழுகி தெளிர்குடிலை தனிநிறுத்த பெருமா னருளுங், கார்பூத்த மதக்களிற்று முகக்கடவு ளடிக் கமலங் கருத்துள் வைப்பாம்.

முகவுரை.

உலகின்கண் சிறந்து, வைதிக சைவ பத்தி நெறியை விளக்குந் திருத்தொண்டர் புராண மென்னும் பெரிய புராணத்தை வசனச்சுருக் கமாக, முன் யான் நடாத்திய "சென்னை இந் துஜன பூஷணி" என்னும் தமிழ்ப்பத்திரிகையி ல் வாரந்தோறும் பிரசுரித்துவந்தது யாவரும் அறிந்த விஷயம். அதனைப் பலருக்கும் உதவி யாக வெளியிடும்படி, எனது நண்பர் - சென் னைக் கவர்ன்மெண்ட் தமிழ் ட்ரான்ஸ்லேட்டர்

முனிஷியாராகிய ம-ள-ள-ஸ்ரீ தண்டலம்-பாலசுந்தரமுதலியார் அவர்கள் விரும்பிய வண்ணம், சிறுவர், சிறுமியர் முதலிய யாவரும் எளிதில் வாசித்துணரும்பொருட்டு, திருத்தொண்டத்தொகையும், தனியடியார், தொகையடியார் ஆகிய எழுபத்திரண்டு நாயன்மார் சரித்திரங்களும், ஸ்ரீமந்-மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் சரித்திரமும் சேர்த்து மூன்று திருவுருவப்படங்களுடன் சிறு பாக்கெட் புத்தகமாக அச்சிட்டு முடித்தனன்.

விஜய௵ ஆடி௴ }

திருமயிலை
வி-சுந்தரமுதலியார்.

உ

கணபதி துணை.

விருத்தம்.

பூவுலகும் பொன்னுலகும் புகழ்தவத்திற் பெரியருளாம் புனித மான, தேவுலகென் றமர்ந்தருளுஞ் சிவக்களிற்றை யைந்துகரத் தெய்வந் தன்னை, மூவுலகுந் துதியாறு முகத்தமுதை யெங்குருவை முக்கட் கோவை, நாவுலகு நயப்பெய்த வழுத்தியெம துறுவினையி னவைகடர்ப்பாம்.

திருத்தொண்டர்
புராண அட்டவணை.

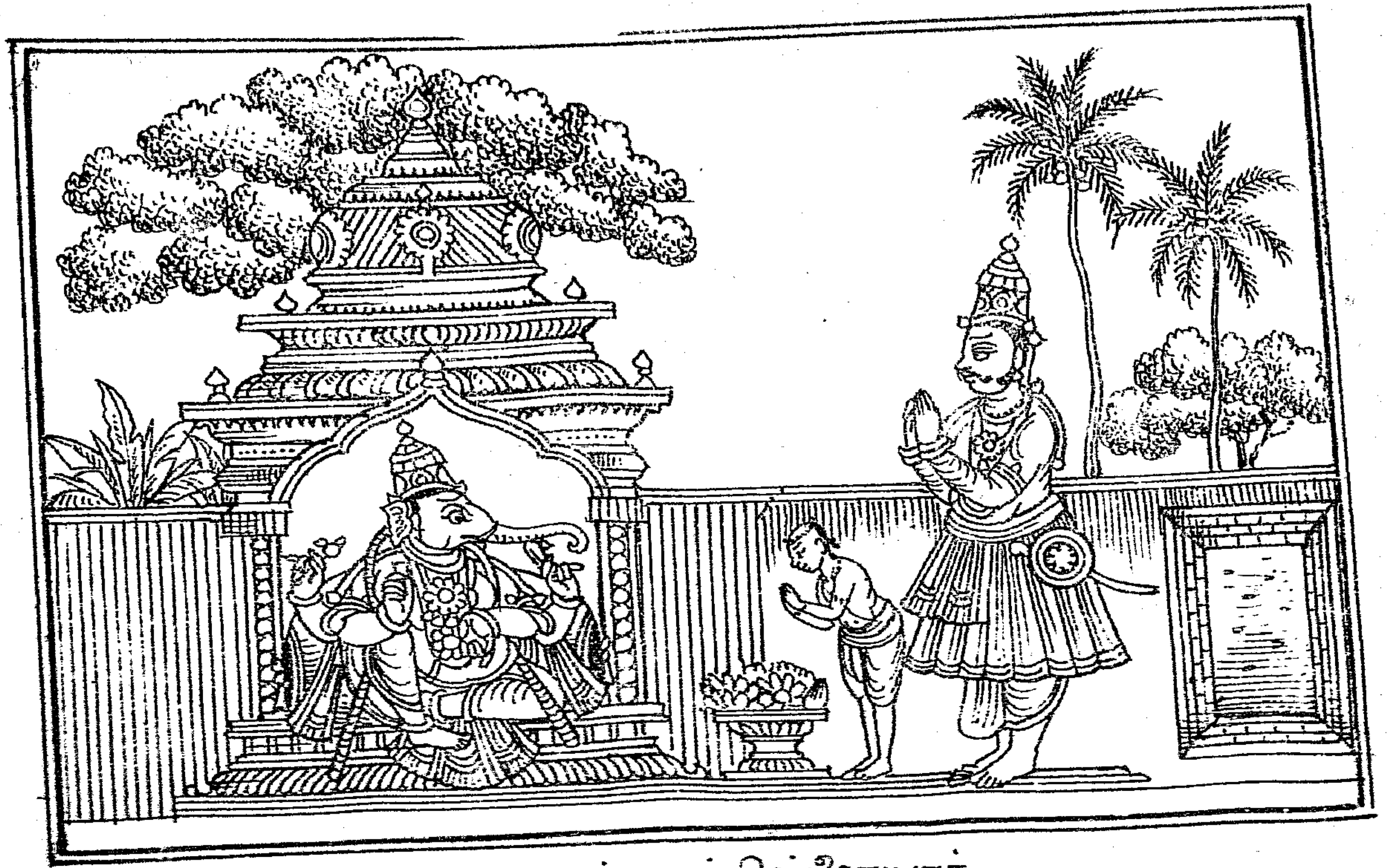
புராண அட்டவணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

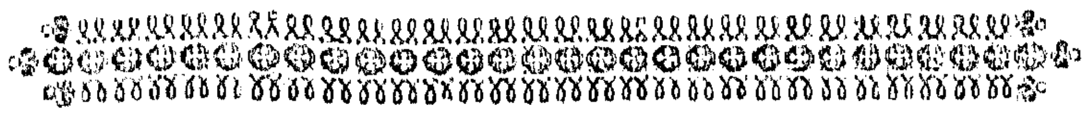
ஸ்ரீ நடராஜர் அபிஷேகநாட்கள்.

வெண்பா.

சித்திரையி லோணமுதற் சேரானி யுத்திரமாம்
சத்ததனு வாதிரையுஞ் சார்வாகும்—பத்திவளர்
மாசியரி கன்னி மருவுசதுர்த் தசிமன்
றீசரபி ஷேகதின மாம்.

பொல்லாப்பிள்ளையார்.

உ

கணபதி துணை.

நம்பியாண்டார் நம்பி சரித்திரம்.

சோழமண்டலத்திலே, திருவாரூரின்கண் சிவபத்தியிற் சிறந்த அபயகுலசேகர சோழ மஹாராஜாவானவர் அரசுசெலுத்திவருங்காலத்தில், அவ்வரசர் பெருமான் அவைக்களத்துக்கு எழுந்தருளிவருஞ் சிவனடியார்கள் சைவசமயாசாரியர் மூவர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய தேவாரத்திருப்பதிகங்களுள் ஒவ்வொன்றைக்கேட்டு, நெஞ்சுநெக்குருக ஆனந்தபரவசராய், அத்தேவாரத்திருமுறையை எங்குந்தேடிக் கிடையாமையால் மனத்துயருற்றிருந்தனர். இப்படி யிருக்குநாளில்,

திருநாரையூரென்னுந் திருத்தலத்தில்வீற்றிருக்கும் பொல்லாப்பிள்ளையாருக்குப் பூசை செய்யும் ஆதிசைவவேதிய ரொருவருக்குச் சைவசமயம் தழைத்தோங்கும் பொருட்டு, ஒரு சற்புத்திரர் அவதரித்தருளினர். அவர் உபநயனஞ்செய்யப்பெற்று வேதாதிகலைகளை ஓதுநாளில், தந்தையார் ஓரூருக்குப்போய்விட, அவருடைய கட்டளைப்படியே பொல்லாப்பிள்ளையாருக்குத் திருமஞ்சன முதலியன யாவுஞ் செய்து, நைவேத்தியத்தைத்

திருமுன் வைத்தும், அவர் திருவமுது செய்யாமைகண்டு, மனக்கவலைகொண்டு தமது தலையைக் கல்லிலே மோதப்புகுந்தார். உடனே பொல்லாப்பிள்ளையார்வந்து தடுத்து, நிவேதனத்தைத் திருவமுதுசெய்தருளினார். அப்போது, நம்பியாண்டார்நம்பி மனங்களிகூர்ந்து, "எம்பெருமானே, இனி அடியேன் பள்ளிக்கேகில் ஆசிரியர் தண்டிப்பாராகையால், தேவரீரே! வேதாதிகலைகளை ஓதுவித்தல் வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, பொல்லாப்பிள்ளையார் திருவுளமிரங்கி, அவ்வாறே யோதுவித்தருளலும், நம்பியாண்டார்நம்பி பலகலைகளும் பயின்று, அப்பிள்ளையார் மேல் திருவிரட்டைமணிமாலை பாடியருளினார்.

இச்செயல்களை யெல்லாம் அபயகுலசேகர சோழமஹாராஜா கேள்வியுற்று, பழவர்க்கங்கள், தேன், அவல், எள்ளுண்டை முதலியன எடுப்பித்துக்கொண்டு, நால்வகைச்சேனையோடுந் திருநாரையூரையடைந்து, நம்பியாண்டார் நம்பியுடைய திருவடிகளைவணங்கி, அவற்றைப் பிள்ளையாருக்கு நிவேதிக்கும்படி குறையிரக்க, நம்பியாண்டார்நம்பி பிள்ளையார் திருவடிகளைவணங்கி, அப்பண்டங்களை யெல்லாம் சுத்திசெய்து படைக்க, அவர் தமது துதிக்கையை நீட்டி அவற்றை யெல்லாம் திருவமுதுசெய்தருளினார்.

அதுகண்டசோழமஹாராஜா மனமகிழ்ந்து,நம்பியாண்டார்நம்பியை வணங்கி, சுவாமி! சமயாசாரியர் மூவர்கள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய தேவாரத்திருமுறையும், திருத்தொண்டர் சரித்திரமும், உலகில் விளங்கல் வேண்டுமென்று, விண்ணப்பஞ் செய்ய, நம்பியாண்டார்நம்பி பொல்லாப்பிள்ளையாரை வணங்கி, எம்பெருமானே! தேவாரத்திருமுறைகள் இருப்பிடத்தையும், திருத்தொண்டர்கள் சரித்திரத்தையும், அடியேனுக்கருளிச்செய்தல் வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க,பொல்லாப்பிள்ளையார், அன்பனே! சிதம்பரத்தில் கனகசபைக்குப் புறக்கடைப்பக்கத்தில், சைவசமயாசாரியர் மூவர்களுடைய கையடையாளத்தைக் கொண்ட அறையினுள்ளே தேவாரத்திருமுறைகள் இருக்கின்றன என்றருளிச்செய்து, பின்னர், திருத்தொண்டர்களுடைய சரித்திரத்தையும் திருவாய்மலர்ந்தருளினார். நம்பியாண்டார்நம்பி சோழமஹாராஜாவையடைந்து அவைகளைத்தெரிவிக்க, அரசன் நம்பியாண்டார்நம்பியோடு சிதம்பரமடைந்து, சபாநாயகரைத்தரிசித்துவணங்கி, தில்லைவாழந்தணர்களைநோக்கி, பொல்லாப்பிள்ளையார் அருளிச்செய்தமையைக்கூற, அவர்கள் மஹாராஜாவே! அம்மூவர்கள் எழுந்தருளிவந்தால் அறை திறக்கும் என்றனர்.சோழமஹாராஜா நடராஜ

திருத்தொண்டத்தொகையை முதனூலாகக்கொண்டு, திருத்தொண்டர்களுடைய அடிமைத்திறத்தையும், அவர்களடைந்தபேற்றையும், கலித்துறைத்திருவந்தாதியாக அருளிச்செய்தார்.

அதன் பின், நம்பியாண்டார் நம்பியும், சோழமஹாராஜாவும், தில்லைவாழந்தணர்கள் முதலானவருடன் திருவெருக்கத்தம்புலியூரையடைந்து, அங்கு சிவபெருமான் அசரீரிவாக்கால் கட்டளையிட்டருளிய வண்ணம் திருநீலகண்டப் பெரும்பாணனார் மரபிற்பிறந்த பெண்ணொருத்தியை அழைத்துக்கொண்டு, சிதம்பரத்தையடைந்து, கனகசபைக்குமுன் சென்று, தேவாரத் திருப்பதிகங்களுக்குப் பண்ணடைவு வகுத்தார்கள். அதன்பின்னர் சபாநாயகரைவணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு, நம்பியாண்டார்நம்பியும், சோழமஹாராஜாவும் தத்தம் பதிகளை யடைந்தனர்.

நம்பியாண்டார்நம்பி சிவாநுபூதிப் பெருஞ்செல்வராய்ச் சிலகாலம் எழுந்தருளியிருந்து சிவபதமடைந்தனர். அபயகுலசேகர சோழ மஹாராஜாவானவர் பதினொருதிருமுறைகளையும் செப்பேடுசெய்து, திருவாரூர்த் தியாகேசர் சந்நிதியில் ஏற்றுவித்து, திருமுறைகண்டசோழன் என்னும் திருப்பெயர்பெற்று, சைவத்திருநெறி தழைத்தோங்கும்படி

நெடுங்காலம் அரசியற்றிக்கொண்டிருந்து, சிவபதமடைந்தனர்.

சைவசமயாசாரியர்கள் மூவர் அருளிச்செய்ததேவாரத் திருப்பதிகங்கள் எழுநூற்றுத்தொண்ணூற்றேழாம். இவையொன்று சேர்ந்ததிருமுறை அடங்கன்முறை என்னப்படும். கல்வி, அறிவு, ஒழுக்கங்களிற் சிறந்த சிவாலயமுனிவர், அதனை நாடோறும் பாராயணஞ்செய்ய ஆசைகொண்டு, அது கூடாமையால், வருத்தமுற்று, சிதம்பரத்தையடைந்து, சபாநாதரைவணங்கித் தமது கருத்து முற்றும்படி நெடுங்காலம் தவஞ்செய்தனர். அப்போது, சபாநாதர் திருவருளால், "சிவாலயமுனிவனே; நீ பொதியமலையின்கணுள்ள அகத்தியமுனிவரிடத்திற் சென்றால் உன்கருத்து நிறைவேறும்" என்றோர் அசரீரிவாக்குண்டாயிற்று. அதுகேட்ட முனிவர் பொதியமலையை அடைந்து அகத்தியரைச் சிந்தித்து மூன்று வருடம் அருந்தவம் புரிந்தனர். அகத்தியர் அவருக்கு வெளிப்பட்டு, அடங்கன்முறைமுழுதையும் அவருக் குபதேசித்து, அதினின்றும் இருபத்தைந்து திருப்பதிகங்களை எடுத்துத்திரட்டி, "இவற்றை நாடோறும் பாராயணஞ்செய்பவர்கள் அடங்கன்முறை முற்றும் ஓதினவர்களாவார்" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். சிவாலயமுனிவர் அவ்

வாறே அவற்றை நெடுங்காலம் பாராயணஞ் செய்து சிவானுக்கிரகம் பெற்றனர்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சேக்கிழார்நாயனார்சரித்திரம்.

தொண்டைமண்டலத்திலே குன்றத்தூரில், வேளாள குலத்தில் சேக்கிழார் மரபில், சிவபெருமான் திருவருளால் அருண்மொழித்தேவர், பாலறுவாயர் என்னுஞ் சற்புத்திரரிருவர் சோதரராய்த் திருவவதாரஞ்செய்தனர்.. அவர்களில் மூத்தவராகிய அருண்மொழித்தேவருக்கு, தாம் உதித்தமரபை விளக்கினமையால் சேக்கிழார் என்னுந் திருநாமம் உண்டாயிற்று. அவருடைய கல்வி, அறிவு, ஒழுக்கங்களையறிந்த அநபாயசோழமஹாராஜாவானவர், அவரைத்தமக்கு முதன்மந்திரியாராக்கி, உத்தமச்சோழப்பல்லவன் என்னும் பெயரைக்கொடுத்தார். அவர் சோழநாட்டிலுள்ள திருநாகேச்சுரமென்னுஞ் சிவஸ்தலத்தில், தமக்கு அன்புமிகுதலால், தம்பதியாகிய குன்றத்தூரில், திருநாகேச்சுரமென்னுமோர் சிவாலயம் கட்டுவித்துப் பிரதிட்டைசெய்து, அதில் நித்திய நைமித்திகங்களைவழுவாது நடத்துவித்துக்கொண்டு, சோழமஹாராஜாவினிடத்

தில் மந்திரித்தொழிலை ஒழுங்குபெறச் செய்துவந்தனர்.

இங்ஙனம் சிலநாளில், சைவசமயிகளிற் சிலர், மோக்ஷசாதன மெய்ந்நூல்களாகிய சைவசமயநூல்களைக்கலவாது சமணநூலாகிய சீவகசிந்தாமணியை மெய்யெனக்கருதிக் கற்றுத்தங்கள் வாணாளைவறிதே கழித்துவந்தனர். சோழமஹாராஜனும் அதில் சத்தியபுத்திவைத்து மேன்மைபாராட்டிக் கேட்பாராயினர். அதுகண்ட சேக்கிழார் நாயனார் இராஜனைநோக்கி, மஹாராஜனே, நீர்சைவசமயியாயிருந்தும், இம்மைமறுமை வீடென்னுமூன்றையும் பயக்கத்தக்க சிவசரிதத்தைக் கேளாமல், புறச்சமயிகளாகிய சமணர்களுடைய பொய்க்கதையாகிய இந்தச் சீவகசிந்தாமணியை மெய்யெனக்கருதிக்கேட்டு, உமது வாணாளை அவலமாக்குவது நன்றன்று என்றுகூற, அரசன்கேட்டு, அதன்வரலாறியாது, தெளிவுறக்கூறுமென்று சோழமஹாராஜா வினவவும், சேக்கிழார்நாயனார்பூர்வம் திருவாரூரில்வன்மீகநாதர் உலகமுய்யும்பொருட்டு, "தில்லைவாழந்தணர்த மடியார்க்கு மடியேன்" என்று சைவசமயாசாரியர்களில் ஒருவராகிய சுந்தரமூர்த்திநாயனாருக்கு அடியெடுத்துக்கொடுக்க; அவர் பதினொரு திருப்பாசுரங்களாலே திருத்தொண்டத்தொகை என்று பெயர்

தந்து, ஒருதிருப்பதிகம் பாடியருளினார். அத்
திருத்தொண்டத் தொகைக்குத் திருநாரையூ
ரில் எழுந்தருளியிருக்கும் பொல்லாப்பிள்ளை
யார் பொருளுரைக்க, அந்தப்பிள்ளையாரிடத்
தில் சகலகலைகளையும் ஓதியுணர்ந்த ஆதிசை
வராகிய நம்பியாண்டார்நம்பியானவர் அத
னை வகுத்துக் கட்டளைக் கலித்துறையினால்
ஒரு அந்தாதி செய்தருளினார். அத்திருவந்
தாதியைத் திருமுறைகண்ட ராஜராஜ அபய
குலசேகர சோழமஹாராஜா சிவாலயமுனி
வர் முதலிய பெரியோர்களெல்லாரும் எடுத்
து இனிது பாராட்டினார்கள் என்றார். அது
கேட்டு சோழராஜன், அத்திருவந்தாதியை
ஓதிப்பொருள் கூறுமென்றுகேட்க, சேக்கிழா
ர்நாயனார் அதனை ஓதிப்பொருள்விரித்துரை
க்க, அரசன் அதைக்கேட்டு வியந்து, மனமு
ருகி இச்சரித்திரத்தைப் பெருங்காப்பியமாக
விரித்துப்பாடியருளும் என்றான். அருண்மொ
ழித்தேவர் அவ்வரசர்பெருமானிடத்தில் எண்
ணிறந்த திரவியங்களையும் விடையையும்பெற்
று, சிதம்பரதலத்தை அடைந்து, சபாநாயக
ரைத் தரிசித்து நின்று, "எம்பெருமானே! அடி
யேன் தேவரீருடைய திருத்தொண்டர்களது
அடிமைத்திறத்தைப் பெருங்காப்பியமாக விரி
த்துப்பாடத்தேவரீர் அடியெடுத்துக் கொடுத்
தருளல் வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்துவண

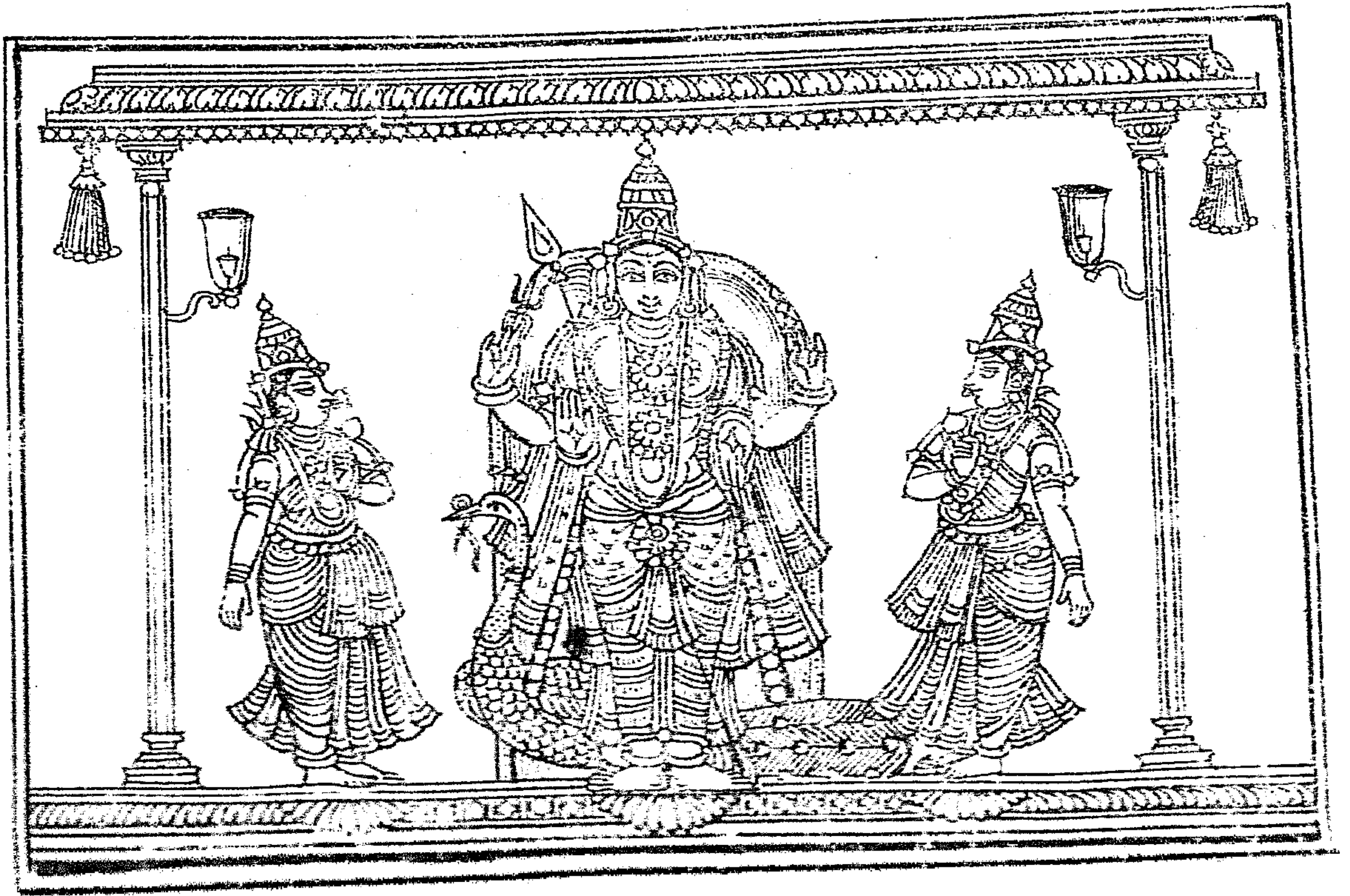
ங்க, உடனே சபாநாயகராது திருவருளால், "உலகெலாமுணர்ந்தோதற்கரியவன்" என்று ஓரசரீரிவாக்கு எழுந்தது. தில்லைவாழந்தணர் முதலிய யாவரும் அது கேட்டு அதிசயித்து எம்பெருமான் திருவருளை வியந்தார்கள்.

சேக்கிழார்நாயனார் சைவகுரவர் மூவரையும்நமஸ்கரித்து,விபூதிருத்திராக்ஷங்களணிந்து, ஆயிரக்கால்மண்டபத்திற்சென்று அங்கிருந்துகொண்டு,சபாநாயகர் எடுத்துத்தந்த திருவாக்கைமுதலாகக்கொண்டு, புராணம்பாடி முடித்து,அதற்குத் திருத்தொண்டர் புராணமெனப்பெயர்தந்து, மைக்காப்புச் சாத்திக் கவளிகையில் வைத்தருளினர். சோழராஜன் அப்போதப்போது தூதர்களால் புராணசங்கதி தெரிந்துகொண்டேயிருந்து,முற்றுப்பெற்றமையைக்கேள்வியுற்றவுடன், மனமகிழ்ந்துசபரிஜனத்தில், நால்வகைச்சேனைகளும் புடைசூழ்ந்துவர, யானைமேற்கொண்டு சென்று, சிதம்பரத்தையடைந்து, அருண்மொழித்தேவரைக்கண்டு, நமஸ்கரித்து, பின்னர், அவரோடும் தில்லைவாழந்தணர்முதலானவர்களோடும் சென்று கனகசபையை அடைந்து, நடராஜப்பெருமானைத் தரிசித்து வணங்கிஸ்தோத்திரஞ்செய்தனர். அப்போது,சோழனே, நாம் "உலகெலாமுணர்ந்தோதற்கரியவன்" என்று அடியெடுத்துத்தர, சேக்கிழான் நம் தொண்டர்களுடைய அடி

ங்கொடுத்து, ஞானமுடிசூட்டி, அவரை மண்டபத்திலே எழுந்தருளச்செய்து, அவருடைய திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கினார்.

பின்பு, பூர்வம் நம்பியாண்டார்நம்பியால் வகுக்கப்பட்ட பதினொருதிருமுறைகளுடன் திருத்தொண்டர் புராணம் ஒன்று சேர்த்து, அதனைப் பன்னிரண்டாந் திருமுறையென வகுத்து, செப்பேடுசெய்து சந்நிதியில் ஏற்று வித்தார். அதன் பிறகு, சேக்கிழார்நாயனாருடைய தம்பியாராகிய பாலறுவாயர் இப்போதெங்குளார் என்று வினவ, அங்கிருந்தார் சிலர் வணங்கி நின்று, "அவர் குன்றத்தூரில் ஒரு திருக்குளமமைத்தபின், திருநாகேசுரத்துக்குத் திருப்பணிசெய்துகொண்டு அவ்விடத்திருக்கின்றனர்" என்றார்கள். அதுகேட்ட அநபாயசர்பெருமான் அவரையழைப்பித்து, அவருக்குத் தொண்டைமான் என்னும் பெயர் தந்து, அவரைத் தமக்கு முதன் மந்திரியாராக்கினார். சேக்கிழார் நாயனார் சிதம்பரத்திற் சிலகாலம் எழுந்தருளியிருந்து சபாநாதருடைய குஞ்சிதபாத நிழலை அடைந்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவசுப்பிரமணியர்.

உ

சுந்தரமூர்த்திநாயனார்

அருளிச்செய்த

திருத்தொண்டத்தொகை.

பண் - கொல்லிக்கௌவாணம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தில்லைவா ழந்தணர்த மடியார்க்கு மடியேன்-றிருநீல கண்டத்துக் குயவனார்க் கடியே, னில்லையே யென்னாத வியற்பகைக்கு மடியே-னிளையான்றன் குடிமாற னடியார்க்கு மடியேன், வெல்லுமா மிகவல்ல மெய்ப்பொருளுக் கடியேன்-விரிபொழில்சூழ் குன்றையார் விறன்மிண்டற் கடியே, னல்லிமென் முல்லையந்தா ரமர்நீதிக் கடியே-னாரூர னாரூரி லம்மானுக் காளே. (க)

இலைமலிந்த வேனம்பி யெறிபத்தர்க் கடியே-னேனாதி நாதன்ற னடியார்க்கு மடியேன், கலைமலிந்த சீர்நம்பி கண்ணப்பர்க் கடியேன் - கடவூரிற் கலயன்ற னடியார்க்கு மடியேன், மலைமலிந்த தோள்வள்ளன் மானக்கஞ் சாற-னெஞ்சாத வாட்டாய னடியார்க்கு மடியே, னலைமலிந்த புனன்மங்கை யானாயற் கடியே-னாரூர னாரூரி லம்மானுக் காளே. (உ)

மும்மையா லுலகாண்ட மூர்த்திக்கு மடியேன், முருகனுக்கு முருத்திர பசுபதிக்கு மடியேன், செம்மையே திருநாளைப் போவார்க்கு மடியேன், றிருக்குறிப்புத் தொண்டர்தம் மடியார்க்கு மடியேன், மெ

ய்ம்மையே திருமேனி வழிபடா நிற்க, வெகுண்டெ
ழுந்த தாதையை மழுவினு லெறிந்த, வம்மையா
னடிச்சண்டிப் பெருமானுக் கடியே, னூரா னூரி
லம்மானுக் காளே. (ங.)

திருநின்ற செம்மையே செம்மையாக் கொண்ட-
திருநாவுக் கரையன்ற னடியார்க்கு மடியேன், பெ
ருநம்பி குலச்சிறைத னடியார்க்கு மடியேன்-பெரு
மிழலைக் குறும்பற்கும் பேயார்க்கு மடியே, னொரு
நம்பி யப்பூதி யடியார்க்கு மடியே-னொலிபுனல்சூழ்
சாத்தமங்கைநீலநக்கற் கடியே, னருநம்பி நமிநந்தி
யடியார்க்கு மடியே - னூரா னூரி லம்மானுக்
காளே. (ச)

வம்பறா வரிவண்டு மணநாற மலரு - மதுமலர்நற்
கொன்றையா னடியலாற் பேணு, வெம்பிரான் சம்
பந்த னடியார்க்கு மடியே-னேயர்கோன் கலிக்காம
னடியார்க்கு மடியே, னம்பிரான் றிருமூல னடியா
ர்க்கு மடியே - னட்டமிகு தண்டிக்கு மூர்க்கற்கு
மடியே, னம்பரான் சோமாசி மாறனுக்கு மடியே -
னூரா னூரி லம்மானுக் காளே. (ரு)

வார்கொண்ட வனமுலையா ளுமைபங்கன் கழ
லே - மறவாது கல்லெறிந்த சாக்கியற்கு மடியேன்,
சீர்கொண்ட புகழ்வள்ளல் சிறப்புலிக்கு மடியேன்-
செங்காட்டங் குடிமேய சிறுத்தொண்டற் கடியே
ன், கார்கொண்ட கொடைக்கழறிற் றறிவாற்கு மடி
யேன் - கடற்காழிக் கணநாத னடியார்க்கு மடியே,
னார்கொண்ட வேற்கூற்றன்களந்தைக்கோனடியே-
னூரா னூரி லம்மானுக் காளே. (சா)

பொய்யடிமை யில்லாத புலவர்க்கு மடியேன்-பொழிற்கருவூர்த் துஞ்சிய புகழ்ச்சோழற்கடியேன், மெய்யடியா னரசிங்க முனையரையற் கடியேன்-விரிதிரைசூழ் கடனாகை யதிபத்தற் கடியேன், கைதடிந்த வரிசிலையான் கலிக்கம்பன் கலியன் - கழற்சத்தி வரிஞ்சையர்கோ னடியார்க்கு மடியே, னையடிகள் காடவர்கோ னடியார்க்கு மடியே-னாரூர னாரூரி லம்மானுக் காளே. (எ)

கறைக்கண்டன் கழலடியே காப்புக்கொண் டிருந்த-கணம்புல்ல நம்பிக்குங் காரிக்கு மடியே, னிறைக்கொண்ட சிந்தையா னெல்வேலி வென்ற - நின்றசீர் நெடுமாற னடியார்க்கு மடியேன், றுறைக்கொண்ட செம்பவள மிருளகற்றுஞ் சோதித் - தொன்மயிலை வாயிலா னடியார்க்கு மடியே, னறைக்கொண்ட வேனம்பி முனையடுவாற் கடியே-னாரூர னாரூரி லம்மானுக் காளே. (அ)

கடல்சூழ்ந்த வுலகெலாங் காக்கின்ற பெருமான்-காடவர்கோன் கழற்சிங்க னடியார்க்கு மடியேன், மடல்சூழ்ந்த தார்நம்பி யிடங்கழிக்குந் தஞ்சை - மன்னவனாஞ் செருத்துணைத னடியார்க்கு மடியேன், புடைசூழ்ந்த புலியதண்மே லரவாட வாடி-பொன்னடிக்கே மனம்வைத்த புகழ்த்துணைக்கு மடியேன், னடல்சூழ்ந்த வேனம்பி கோட்புலிக்கு மடியே - னாரூர னாரூரி லம்மானுக் காளே. (கூ)

பத்தராய்ப் பணிவார்க ளெல்லார்க்கு மடியேன்-பரமனையே பாடுவா ரடியார்க்கு மடியேன், சித்தத்

தைச் சிவன்பாலே வைத்தார்க்கு மடியேன் - திரு வாரூர்ப் பிறந்தார்க ளெல்லார்க்கு மடியேன், முப் போதுந் திருமேனி தீண்டுவார்க் கடியேன் - முழு நீறு பூசிய முனிவர்க்கு மடியே, னப்பாலு மடிச்சார் ந்த வடியார்க்கு மடியே - னாரூர னாரூரி லம்மானுக் காளே. (க0)

மன்னியசீர் மறைநாவ னின்றவூர்ப் பூசல் - வரிவ ளையாண் மானிக்கு நேசனுக்கு மடியேன், றென்ன வனா யுலகாண்ட செங்கணாற் கடியேன் - றிருநீல கண்டத்துப் பாணனார்க் கடியே, னென்னவனா மர னடியே யடைந்திட்ட சடைய-னிசைஞானி காத லன் றிருநாவ லூர்க்கோ, னன்னவனா மாரூர னடி மைகேட் டுவப்பா - ராரூரி லம்மானுக் கன்பரா வா ரே. (கக)

திருச்சிற்றம்பலம்.

சமயாசாரியர் நால்வர்வயசு.

அப்பருக்கெண் பத்தொன் றருள்வாத வூராருக்குச்
செப்பியநா லெட்டினிற் றெய்வீக—மிப்புவியிற்
சுந்தரர்க்கு மூவாறு தொன்ஞான சம்பந்தர்க்
கந்தம் பதினா றறி.

திருத்தொண்டர்பெருமை.

சகலலோகமும் பரவப்பெற்று அபாரமஹிமை வாய்ந்து பக்தி ஞான வயிராக்கியங்களில் தலைமைபூண்டவர்களாய் மனோவாக்குக் காயங்களால் குருலிங்க சங்கமபத்திசெய்து, பேரானந்தப்பெருவீடெய்திய திருத்தொண்டர்களுடையதிவ்விய சரித்திரங்களைச் சுருக்கமாகயாவரும் எளிதில் உணரும்படி எழுதப்பட்டது.

"மக்களாக்கையிற் பிறத்த லேயரிது மற்றதிலுந்
துக்ககூன்குரு டூமையைத் துறத்தலுமரிது
நற்குலத்திடை வருதலுமரிது ஞானத்தான்
முக்கணீசனுக் காட்படல் முற்றிலு மரிதே."

என்னும் பதிபசுபாச விளக்கச் செய்யுளுக்கிணங்கத் திருவள்ளுவரும் "செயற்கரிய செய்வார்பெரியர்" என்று கூறியபடி அந்நாயன்மார்களிற்சிலர், சிவபெருமான் ஸ்ரீபாதங்களில் வைத்த அன்பின்மிகுதியால், மனத்தானும் நினைத்தற்கரியனவாயதிருத்தொண்டுகளை, நம்மனோர் உய்யுமாறுசெய்தனர். கண்ணைப் பிடுங்கியப்புவதற்கிசைவாரு முலகிலுளரோ? அங்ஙனஞ் செய்வதாகச் சொல்லுதற்கோ நாவெழாதபோது, மெய்யன்பின் வயிராக்கியத்தால், துணிந்துசெய்த நமதுகண்ணப்ப நாய

ஞருடைய உறுதிப்பாட்டைப் புகழ்ந்து கூறு
தற்குயாவரான்முடியும். தொண்டுபுரியத்தொ
டங்கிய அருநாளிலேயே முத்தியடைந்தவர்,
இவரலாலெவர்? அடியார் திருவேடம் பூண்டு
வந்தபரமேஸ்வரனுக்கமுதுபடைத்தற்காக, த
னதொரே யரும்பெறற்குமாரனை அரிதற்குட
ன்படலென்ன சாமானியகாரியமா? தாம் பெ
ற்ற மகவைவேறொருவரவ்வாறு அரிய செய
ல்புரியவே மனமிசைந்தளிக்க உலகத்தில்சம்
மதியாராக, வருந்தித் தவங்கிடந்து பயந்த தா
ங்களே மகிழ்ச்சியோடெங்ஙனந்துணிந்துசெ
யல் கூடும்? எவ்வாற்றாலேனும் சிவனடியார்
அமுதுசெய்யத்திருவுளமிசைந்தால் அஃதே
போதுமான பெரும்பேறென்று எங்கும் யாவ
ருஞ்செய்யாத அரியசெயல்செய்து முத்திக்க
ரைஅடைந்தசிறுத்தொண்டநாயனார், திருச்
செங்காட்டு நங்கையாரிவர்களுடையபுகழ்பர
வாப் புவனமுமுளதோ? மிக்கவளம்பொருந்தி
ய தமது யௌவனகாலத்தில், பரத்தையர் க
மனவிஷயத்தால், "எம்மைத்தீண்டிற்றிருநீல
கண்டம்" என்று மனைவியார் கூறிய ஆணை
யைமேற்கொண்டு, ஏனையமாதரையுங் கருதா
து வயோதிகப்பருவமளவும் நிலைவழாது நடந்
து, இளமையைவாளாதுறக்கவல்லவர், திரு
நீலகண்டநாயனாரல்லா லொருவர்வேறுமுண்
டோ? பெருந்தேவர்களாகிய பிரமவிட்டுணுக்

களாலுஞ்சாத்தியமா? இன்னும் ஏனைய நாயன்மார்களுடைய பிரபாவங்களை யெடுத்துச் சொல்லப்புகின், விஸ்தாரமாக விரியுமாகலின் அவற்றுள் மிக்க அரியனவாயசிலமாத்திர மீண்டெழுதி நிறுத்தப்பட்டது.

"கண்ணப்பனொப்பதோரன்பின்மைகண்டபின், என்னப்பனென்னொப்பி லென்னையுமாட்கொண்டருளி, வண்ணப்பணித்தென்னை வாவென்றவான் கருணைச், சுண்ணப்பொன்னீற்றற்கேசென் றூதாய் கோத்தும்பீ."

"வாளான்மகவரிந்தூட்ட வல்லேனல்லன் மாதுசொன்ன, சூளாலிளமைதுறக்கவல்லேனல்லன் றொண்டுசெய்து, நாளாறிற்கண்ணிடந்தப்பவல்லேனல்லனானினிச்சென், றாளாவதெப்படியோதிருக்காளத்தியப்பருக்கே."

என்று, நமது பெரியோர்களும் துதித்துள்ளனர். அவ்வக்காலங்களில், மேற்கூறிய அடியார்களைச்சிவபெருமான்சோதிக்கத்திருவுளங் கொண்டெழுந்தருளியது, அவர்கள்பெருமையை ஞாலத்துள்ளார்க்கு வெளிப்படுத்தி, அதுவழியாக உய்விக்கக் கருதியே யல்லாமல், தமக்கு அவர்கள்உறுதிப்பாடு தெரியாமையாலும், அவர்களை வருத்தியாட்கொள்ள வேண்டுமென்னு மெண்ணத்தாலுமன்று.

கண்ணிடந்தப்பல், மகவையரிதல், தலையைக்கல்லின்மோதல், வாளால் கழுத்தையரிதல்,

மூக்கையறுத்தல், ஆகிய இத்தகைய பத்திவழிப்பட்டசெயல்களைச் சிவகாருண்ய மில்லாத கொடுந்தொழில்களென்று கூறத்துணிதல் பெரும்பேதமையாம். ஏனெனில், ஸ்வப்பிரயோசனத்தைக் கருதியாவது, உலகத்தில் புகழை வேண்டியாவது, அங்ஙனம் செய்யின், பாவமும், அறியாமையுமாம். ஆனலவை, உடல் பொருளாவி மூன்றற்குமுடையானாகிய, பரமேஸ்வரப்பிரீதியாய் இயற்றப்பட்டனவாதலின், அப்பெற்றியனவன்றாம். ஈஸ்வரப்பிரீதியாகச் செய்தபாவமும் புண்ணியமாகவும், அவ்வாறல்லாதபுண்ணியமும் பாவமாகவும்முடியும். இதற்கு, நமது சேய்ஞலூர்ப்பிள்ளையாராகிய, சண்டேசுர நாயனரே போதுமான சான்றாம்.

"அரனடிக்கன்பிலாதார் புண்ணியம்பாவமாகும்
பரனடிக்கன்பர்செய்த பாவமுமறமதாகும்
நரர்தமிற்பாலன்செய்த பாதகம்நன்மையாய்த்தே."

"தீதில்லைமாணிசிவகருமஞ் சிதைத்தானைச்
சாதியும்வேதியன்றாதைதனைத்தாளிரண்டுஞ்
சேதிக்கவீசன் றிருவருளாற்றேவர்தொழப்
பாதகமேசோறு பற்றியவாதோணோக்கம்."

என்று, நமதுமுன்னோர்களுமொழிந்திருக்கின்றனர். மேலும், நமது சைவசமயாசாரிய சிகாமணிகளாயெழுந்தருளியிருந்த நால்வர் முதலாயினோர் சிவாநுபூதிச்செல்வர்களாயும்,

திவ்வியஞான மூர்த்திகளாயு மிருந்தும், சரி யைகிரியாநுசாரிகளைப்போல், ஆங்காங்கு தி ருத்தலங்கடோறுஞ்சென்று, மெய்வாக்குத் தொண்டுகள் செய்ததெல்லாம், மண்ணுலகத் தோர் அங்ஙனமநுசரித் துஜ்ஜீவிக்கவேண்டு மென்னும் கருணாரசப் பெருக்காலே அன்றி, வேறல்ல. இங்ஙனமிருக்க, இக்காலத்திற்பலர், அதனையுணராதுஎல்லாமுணர்ந்தவர்கள் போ லும், அறியவேண்டியதொன்றுமிலார்போலு ம், நமது சமயசாஸ்திரக்கேள்வி சற்று மில்லா ராய், வாயில்வந்தபடிக்கெல்லாம் வைது, பெரு ம்பாதகத்துக் காளாகாமல் நம்மைப்பவசாகர க் கரையேற்றி உய்விக்குமாறு கருணைத்திருவு ருக்கொண்டவதரித்தருளிய, திருத்தொண்ட ர் திருவடிகட் கன்புபூண்டு வாழ்வாராக.

திருச்சிற்றம்பலம்.

குருபூசை.

நமது சைவசமயம் தழைத்தோங்கத் திரு வவதாரஞ்செய்தருளிய திருஞானசம்பந்தமூ ர்த்திநாயனார், திருநாவுக்கரசுநாயனார், சுந்தர மூர்த்திநாயனார் முதலிய அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களுக்கும், மாணிக்கவாசகசுவாமி களுக்கும், சேக்கிழார்நாயனாருக்கும், மெய்க

ண்டதேவர், அருணந்திசிவாசாரியர், மறை ஞானசம்பந்தசிவாசாரியர், உமாபதிசிவாசாரியருக்கும், பட்டினத்துப்பிள்ளையாருக்கும், திருவள்ளுவநாயனாருக்கும், அவரவர் முத்திபெற்ற திருநக்ஷத்திரத்தில், சைவசமயிகள் யாவரும் இயன்றமட்டும் திருமடங்களிலாவது, தங்கள்வீடுகளிலாவது மகேசுரர்களை அந்தந்த நாயனாராகப் பாவித்து குருபூசைசெய்து, திருவமுது செய்வித்தல் வேண்டும். மேலும், அந்தந்த நாயன்மார்களுக்கு திருக்கோயில்களிலே அத்தினத்தில் அபிஷேகம், விசேஷபூசை, மகோற்சவ முதலிய சிறப்புகளையும் செய்வித்தல் வேண்டும்.

மகேசுரபூசையில் ஓதத்தக்க பெரியபுராணச்செய்யுள்.

அல்லார்கண்டத்தண்டர்பிரானருளாற்பெற்றபடிக்காசு, பல்லாரியன்றவளம்பெருகப்பரமனடியாரானார்கள், எல்லாமெய்தியுண்கவெனவிரண்டுபொழுதும்பறைநிகழ்த்திச், சொல்லாற்சாற்றிச்சோறிட்டார்துயர்கூர்வறுமைதொலைத்திட்டார். (க)

தனிவெள்விடைமேனெடுவிசும்பிற்றலைவர்பூதகணநாதர், முனிவரமரர்விஞ்சையர்கண்முதலாயுள்ளோர்போற்றிசைப்ப, இனியகறியுந்திருவமுதும

மைத்தார்காண வெழுந்தருளிப், பனிவெண் டிங்கண் முடி துளங்கப்பரந்தகருணைநோக்களித்தார். (உ)

ஆனவன்பர்தாமென் றுமரனரன்பர்க்கமுதுசெய, மேன்மைவிளங்குபோனகமும் விரும்புகறிநெய்தயிர்தீம்பால், தேனினினியகனிகட்டி திருந்தவமுது செய்வித்தே, ஏனைநிதியம்வேண்டுவனவெல்லாமின் பமுறவளித்தார். (௩)

திருச்சிற்றம்பலம்.

மாகேசுரபூசையாசீர்வாதம்.

அகண்டபரிபூரண சச்சிதானந்த பரசிவாலய, கணேசாலய, குகாலய, குருவாலய மெங்கும் வேதசிவாகமப்படி நித்தியநைமித்திகங்களெல்லாம் சிறப்பாக நடந்துவரும் பொருட்டு அனுக்கிரகம்பண்ணுக. ஹர ஹர.

அடியேனுக்கு நற்புத்தி உண்டாகும்பொருட்டு அனுக்கிரகம்பண்ணுக. ஹர ஹர ஹர ஹர.

மாகேசுரர்களெல்லாரும், சிரமந் தீரும்படி திருவமுதுசெய்தருளுக. ஹர ஹர ஹர ஹர.

திருச்சிற்றம்பலம்.

குருபூசைத்திருநக்ஷத்திரம்.

சித்திரைமீ

பரணி	சிறுத்தொண்டநாயனார்.
உரோகிணி	மங்கையர்க்கரசியார்.
திருவாதிரை	விறன்மிண்டநாயனார்.
அத்தம்	உமாபதிசிவாசாரியர்.
சித்திரை	இசைஞானியார்.
சுவாதி	திருக்குறிப்புத்தொண்டநாயனார்.
சதயம்	திருநாவுக்கரசுநாயனார்.

வைகாசிமீ

பரணி	கழற்சிங்கநாயனார்.
பூசம்	நமிநந்தியடிகணாயனார்.
,,	சேக்கிழார்நாயனார்.
ஆயிலியம்	சோமாசிமாறநாயனார்.
மூலம்	திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார்.
,,	முருகநாயனார்.
,,	திருநீலநக்கநாயனார்.
,,	திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணநாயனார்.

ஆனிமீ

மகம்	மாணிக்கவாசகசுவாமிகள்.
பூரம்	அமர்நீதிநாயனார்.
இரேவதி	கலிக்காமநாயனார்.

ஆடிமீ

கார்த்திகை	மூர்த்திநாயனார்.
,,	புகழ்ச்சோழநாயனார்.
திருவாதிரை	கூற்றுவநாயனார்.
சித்திரை	பெருமிழலைக்குறும்பநாயனார்.
சுவாதி	சுந்தரமூர்த்திநாயனார்.
,,	சேரமான்பெருமாணாயனார்.
கேட்டை	கலியநாயனார்.
,,	கோட்புலிநாயனார்.
* உத்திராடம்	பட்டினத்துப்பிள்ளையார்.

ஆவணிமீ

பூசம்	செருத்துணைநாயனார்.
ஆயிலியம்	புகழ்த்துணைநாயனார்.
,,	அதிபத்தநாயனார்.
மகம்	இளையான்குடிமாறநாயனார்.
உத்திரம்	மறைஞானசம்பந்தசிவாசாரியர்.
அநுடம்	குலச்சிறைநாயனார்.
மூலம்	குங்குலியக்கலயநாயனார்.

புரட்டாசிமீ

அச்சுவினி	உருத்திரபசுபதிநாயனார்.
உரோகிணி	திருநாளைப்போவார்நாயனார்.
பூரம்	அருணந்திசிவாசாரியர்.
சதயம்	நரசிங்கமுனையரையநாயனார்.
உத்திராடம்	ஏனாதிநாயனார்.

ஐப்பசி௴

அச்சுவினி	திருமூலநாயனார்.
பரணி	நெடுமாறநாயனார்.
கார்த்திகை	இடங்கழிநாயனார்.
பூசம்	சத்திநாயனார்.
சுவாதி	மெய்கண்டதேவர்.
அநுடம்	பூசலார்நாயனார்.
மூலம்	ஐயடிகள்காடவர்கோனாயனார்.

கார்த்திகை௴

கார்த்திகை	கணம்புல்லநாயனார்.
உத்திரம்	மெய்ப்பொருணாயனார்.
அத்தம்	ஆனாயநாயனார்.
மூலம்	மூர்க்கநாயனார்.
பூராடம்	சிறப்புலிநாயனார்.

மார்கழி௴

திருவாதிரை	சடையநாயனார்.
உத்திரம்	இயற்பகைநாயனார்.
சுவாதி	மானக்கஞ்சாறநாயனார்.
பூராடம்	சாக்கியநாயனார்.
இரேவதி	வாயிலார்நாயனார்.

தை௴

மிருகசீரிடம்	கண்ணப்பநாயனார்.
திருவாதிரை	அரிவாட்டாயநாயனார்.

உத்திரம்	சண்டேசுரநாயனர்.
விசாகம்	திருநீலகண்டநாயனர்.
சதயம்	அப்பூதியடிகணாயனர்.
இரேவதி	கலிக்கம்பநாயனர்.

மாசிமீ

* உத்திரம்	திருவள்ளுவநாயனர்.
அத்தம்	எறிபத்தநாயனர்.
பூராடம்	காரிநாயனர்.
சதயம்	கோச்செங்கட்சோழநாயனர்.

பங்குனிமீ

உரோகிணி	நேசநாயனர்.
திருவாதிரை	கணநாதநாயனர்,
பூசம்	முனையடுவார்நாயனர்.
சுவாதி	காரைக்காலம்மையார்.
சதயம்	தண்டியடிகணாயனர்.

சைவசமயாசாரியர் நால்வர்,
சேக்கிழார்நாயனர்.

பாடிய சம்பந்தர் வைகாசி மூலம் பயிலுமப்பர்
நீடிய சித்திரை மாதச் சதய நிறைவன்றொண்ட
ராடியிற் சோதி திருவாத வூரர்நல் லாணிமகந்
தேடிய சேக்கிழார் வைகாசிப் பூசஞ் சிறந்தனரே.

சைவசந்தானாசாரியர் நால்வர்.

சித்திரை யத்த முமாபதி யாவணித் திங்கடனி, லுத்திரஞ் சீர்கொண் மறைஞான சம்பந்த ரோதுக கன்னிச், சுத்தமெய்ப் பூர மருணந்தி யைப்பசிச் சோதிதனில், வித்தக மெய்கண்ட தேவர் சிவகதி மேவினரே.

---

*பட்டினத்துப்பிள்ளையார்.

ஆடியுத்திராட மவிர்பூம் புகார்த் திருவெண்
காடரொற்றித் தியாகர் கவின்பதியில் - நீடுமணை
விற்கோலி யன்றூட் டிளைஞர்கோ லந்தரித்துச்
சிற்கோல மான தினம்.

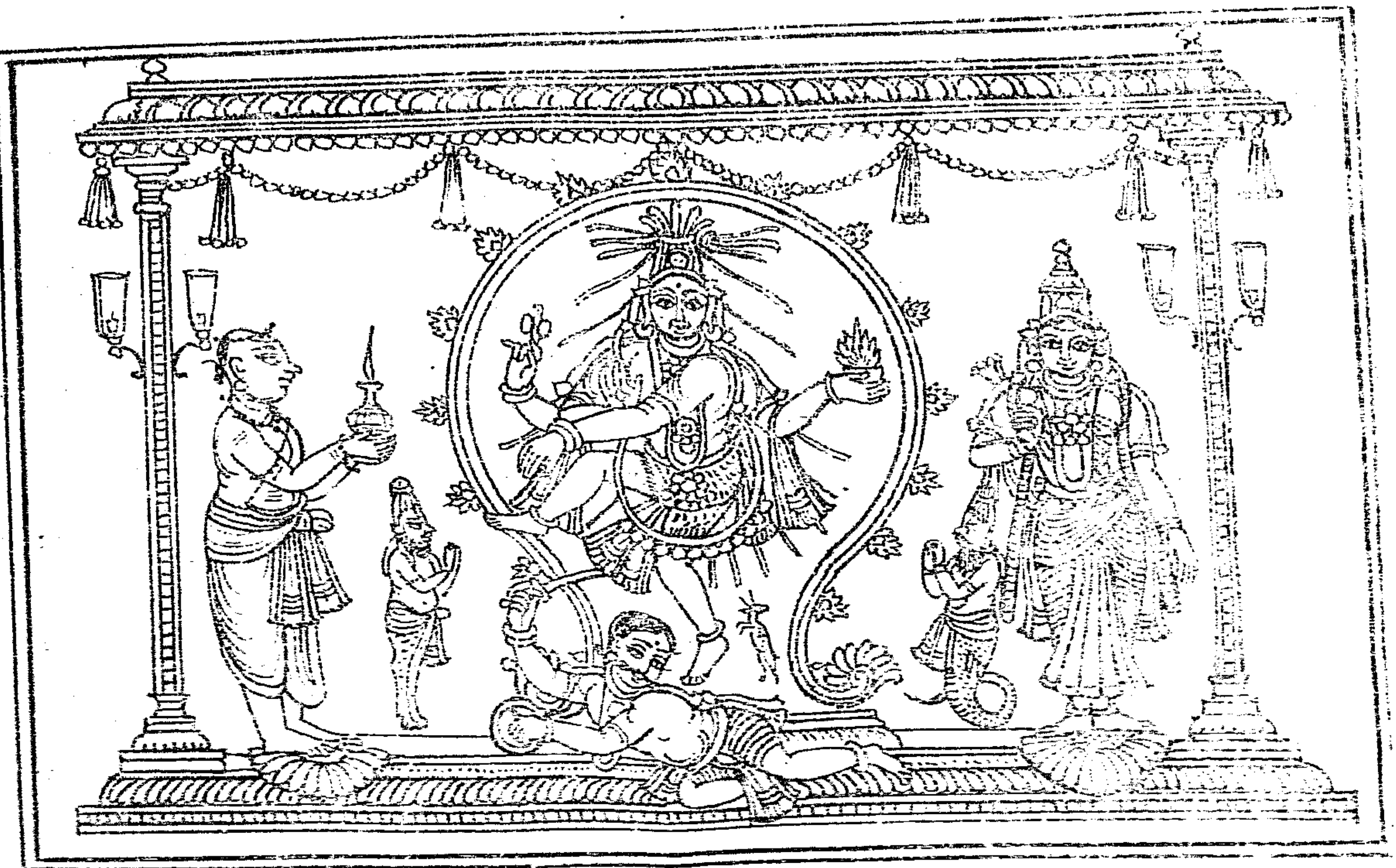
*திருவள்ளுவநாயனார்.

மாசியுத்தி ரத்தினத்தில் வள்ளுவனார் மாநிலம்விட்
டாசில்பர முத்தியடைந் தாரால்-காசினியில்
கொல்லா விரதங் குறிக்கொண்டா ரெல்லாரும்
நல்லார்வஞ் செய்மினந்த நாள்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

---

* இக்குறிப்புள்ள இரண்டு திருநக்ஷத்திரங்களினும், அம்மகான்கள்பொருட்டு, குருபூசைசெய்ய வேண்டுவ தாவசியமாதலால், இப்பதிப்பில் சேர்க்கப்பட்டன.

ஸ்ரீ நடராஜமூர்த்தி, சிவகாமவல்லி

உ

கணபதி துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பெரியபுராணம்

என்று வழங்குகின்ற

திருத்தொண்டர் புராணம்.

கடவுள்வணக்கம்.

உலகெ லாமுணர்ந் தோதற் கரியவ
னிலவு லாவிய நீர்மலி வேணிய
னலகில் சோதிய னம்பலத் தாடுவான்
மலர்சி லம்படி வாழ்த்தி வணங்குவாம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

புராணவரலாறு.

அகிலலோகேஸ்வரனாகிய சிவபெருமான், உலகமாதாவாகிய உமாதேவியாரோடும் வீற்றிருந்தருளும் திருக்கைலாசமலையின் அடிவாரத்தில், வியாக்கிரபாதமுனிவருடைய திருக்குமாரரும், சிதம்பரத்திற் சிவபெருமானால் வருவித்தருளப்பட்ட திருப்பாற்கடலையுண்டவரும், கிருஷ்ணரைத் திருவடிதீக்ஷைசெய்து தடுத்தாட்கொண்டருளிய சைவாசாரியரு

மாகிய உபமன்னியு மகாமுனிவர், எண்ணிற ந்த முனிவர் குழாஞ்சூழ எழுந்தருளியிருக் கையில், அவ்விடத்தில் அவரெதிரே, ஓர்பே ரொளி ஆயிரஞ்சூரியருடைய பிரகாசம்போ லத் தோன்றிற்று. அதுகண்ட முனிவர்கள் யாவரும், இது என்னை யாச்சரியம் என்று வினவவும், உடனே உபமன்னியு மகாமுனி வர் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் கைலைக்கெழுந் தருளுகின்றார் என்றுணர்ந்து, விரைந்தெழு ந்து, இருகரங்களையுஞ் சிரமேற்கூப்பிக்கொ ண்டு, ஆனந்தவருவி திருமேனியெங்கும்பெ ருக, அத்திசையை நோக்கி நடந்தார். அப் போது முனிவர்கள், சுவாமீ, சிவபெருமானை யன்றிப் பிறரொருவரையும் வணங்காத நீர், இங்கே வணங்கிய காரணம்யாது என்று வி னவ, உபமன்னியுமகாமுனிவர், தபோதனர் களே, ஆதிகாலத்தில், சிவபெருமான் தமது திருவுருவத்தைக் கண்ணாடியிற்பார்த்து அ ழைத்தருளலும், கோடிசூரியர்கள் ஒருங்குதி ரண்டாலொத்ததிருமேனிக்காந்தியோடு மொ ருவர் தோன்றினார். அவர் பெயர் சுந்தரர், அவர், சமஸ்ததேவர்களும், அஞ்சியோடும்படி வந்த ஆலகாலவிஷத்தைச் சிவபெருமான் தி ருவமுது செய்தருளும் பொருட்டுத் தமது உள்ளங்கையில் அடக்கிக் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தார். அதனால், அவர் திருநாமம் ஆலா

லசுந்தரரென்றாயிற்று. அவர் சிவபெருமானு க்குப் புஷ்பமாலை தொடுத்துச்சாத்தலும், விபூதி பாத்திரம் தாங்குதலுமாகிய திருத்தொண்டுபூண்டவர். அவர் சிவபெருமான் ஆஞ்ஞையால் கயிலையை நீங்கி, தக்ஷிணபூமியில் திருவவதாரஞ்செய்து, உலகமுய்யத் தமிழ் வேதமாகியதிருத்தேவாரமருளிச்செய்து,இப்போதுதேவர்கள்சூழவெள்ளையானைமேற்கொண்டு, திருக்கைலாசத்துக் கெழுந்தருளிவருகின்றார். அவர் எம்மாலும், மற்றியாவராலும் வணங்கப்படும் பெருந்தகைமையுடையாரென்று கூறியருளினார்.

முனிவர்கள் யாவரும் கேட்டு, மனமகிழ்ந்து, உபமன்னியு மகாமுனிவரை வணங்கி, சுவாமீ, அப்பெருந்தகையாரது திவ்விய சரித்திரத்தை அடியேங்கட்கு ஓதியருளும் என்று பிரார்த்திக்க, உபமன்னியுமகாமுனிவர், இருடிகளே! சுந்தரமூர்த்தி நாயனாருடைய சரித்திரத்தையும், அவர் அருளிச்செய்த திருத்தொண்டத்தொகையிற்கூறப்பட்ட அடியார்களுடைய சரித்திரத்தையும், உங்களுக்குக் கூறுவோம், கேண்மின் என்று,சொல்லத் தொடங்கினார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

திருவாரூர்ச்சிறப்பு.

சோழமண்டலத்திலே திருவாரூரின்கணிருந்து அரசுபுரிந்துவந்த மநுநீதிகண்ட சோழரென்பவர், மன்னுயிரைத் தன்னுயிர்போலெண்ணிச் செங்கோனடாத்தி வருநாளில், அவருக்கு ஒரு புத்திரன் அவதரித்தான். அவ்வாளிளங்குமரன் பலகலைகளும்பயின்று வாழுநாளில், ஒருநாள், இராஜகுமாரர்கள் புடைசூழ்ந்துவரத் தேரேறி வீதியிற் செல்லுகையில், ஒருபசுக்கன்று துள்ளிக்கொண்டுபோய் அத்தேர்க்காலினடியிலகப்பட்டிறந்தது. அதுகண்ட தாய்ப்பசு கதறிச்சோர்ந்து, நடுங்கி விழுந்தமைகண்ட சோழபுத்திரன், மனத்துயரங்கொண்டு, அறிவழிந்து தேரினின்று மிழிந்து, அலறுகின்ற தாய்ப்பசுவைப்பார்த்து உயிர்பதைத்து,என்னால், என்தந்தையாருக்கு இப்பெரும்பழி வந்து நேர்ந்ததே, இதற்கென் செய்வேன், இப்பாவத்துக்குப் பிராயச்சித்தமுளதாயின்,என்தந்தையார் அறியுமுன்னமே இதற்கோர் பரிகாரஞ் செய்துகொள்ளல் வேண்டுமென்று சிந்தித்து அந்தணரிடத்தே சென்றான்.

கன்றிழந்தபசுவோ, அத்துயரைச் சகிக்கலாற்றாது, பெருமூச்செறிந்து கண்ணீர்வார்ச்சென்று, இராஜமாளிகை வாயிலிற்கட்டிய ஆ

ராய்ச்சிமணியைத் தன் கொம்பினால் அடித்தது. அது கேட்ட மநுநீதிகண்டசோழர், சிங்காசனத்தினின்று மிறங்கி விரைந்துசென்று, வருந்திநிற்கும் பசுவைநோக்கி, மந்திரிகளால் நிகழ்ந்த செய்தியை அறிந்து, பெருந்துயரங் கொண்டேங்கி, என் செங்கோன்முறைமை நன்று நன்று,இதுயாதுசெய்தாற்றீரும் என்று கூறி, கன்றிழந்த பசுவின்முகத்தைப் பார்த்துச் சோர்ந்துநின்றனர். அமைச்சர்கள் அது கண்டு, அச்சோழர்பெருமான் பாதங்களை வணங்கி நின்று, மஹாராஜாவே; உம்முடைய குமாரனைக்கொண்டு கோவதைக்குத் தரும நூல்களில் விதிக்கப்பட்ட பிராயச்சித்தத்தைச்செய்விப்பதேதருமம்என்றார்கள். அதற்கு மநுநீதிகண்டசோழர், நீங்கள் கூறும் பிராயச்சித்தம் கன்றையிழந்தலறும் இப்பசுவின்நோய்க்கு மருந்தாமா? நான் ஏகபுத்திரனை இழக்கின்றேன் என்று கருதி, நீங்கள்சொல்லிய இவ்வார்த்தைக் கிணங்கினால் நடுவுநிலைமைதவறாதா? ஆதலால், இப்பசுத் தன் கன்றையிழந்து துயருறுதல்போல், நானும் என் புத்திரனையிழந்து வருந்துதலே நீதி என்று கூறி, தம்முடைய புதல்வனை அங்கு வரவழைத்து, ஒருமந்திரியைப்பார்த்து, நீ இப்பிள்ளையை வீதியிலே தேர்க்காலின்கீழே கிடத்தித் தேரை நடத்தக்கடவாய் என்று கட்ட

அம்மெய்யடியார்களுடைய பெருமையை யா
ங்ஙனம் அறிந்து அறிவோம்.

இப்பால், ஆலாலசுந்தரர் தென்னாட்டில் திருவவதாரஞ் செய்து, இத்திருத்தொண்டர் திருக்கூட்டத்தைத் துதித்துத் திருத்தொண் டத்தொகை செய்தருளிய சரித்திரத்தைக் கூறுகின்றோம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சுந்தரமூர்த்திநாயனார் புராணம்.

திருக்கயிலாயமலையிலே, சிவபெருமானுக்குப் பூமாலைதொடுத்துச் சாத்துவானும், விபூதிப்பெட்டகங் கையில் வைத்துக்கொண்டிருந்து சுவாமிக்கு வேண்டியபோது ஏந்திச்செல்கின்றதுமாகிய தொண்டுசெய்துகொண்டு, ஆலாலசுந்தரரென்கிற திருப்பெயருடனிருக்கும் நாளிலொருநாள், அக்கயிலையபதியிற்றுக் திருமாலைதொடுத்துச் சாத்துவதற்கு நந்தனவனத்திற்போய் மலர்கள் எடுத்துக்கொண்டிருக்கும்போது, அநிந்திதை கமலினி என்னுந் தோழிகள் வந்து, பார்வதிதேவியார் சூடுதற்கு, இவ்வகைக்குமலர்கள் கொய்துகொண்டிருக்கக்கண்டு இச்சைகொண்டு, மீண்டும் அவ்வாறே மனஞ்செல்ல வொண்ணுதவகைதடுத்

து சுவாமிசந்நிதியில்வந்து சேர்ந்தார். அம் மாதர்களுந் தேவியாரிடத்திற்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். கயிலாயபதி இதனையறிந்து, ஆலால சுந்தரரைநோக்கி,உன்மனம் உமையவள் தோழிகளிடத்திற் சென்றமையால், நீ அவர்களுடன் பூலோகத்திற்பிறந்து இன்பம் அனுபவித்துப் பின்புவந்து சேரக்கடவையென்று கட்டளையிட, ஆலாலசுந்தரர் மனங்கலங்கி அடியேன்பிழைபொறுத்து மானிடனாய் மயங்கும்போது தடுத்தாட்கொள்ளல் வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, கயிலாயபதியானவர் அதற்குக்கிருபைகூர்ந்தருளினார்.

அந்தக்காரணத்தினால் தென்றிசையைச் சேர்ந்த திருமுனைப்பாடிநாட்டிலே, திருநாவலூரில் வாழ்கின்ற சடையனாரென்னும் ஆதிசைவப் பிராமணருக்குத்திருமைந்தராய், இசைஞானியார் திருவயற்றினிடமாகத் திருவவதாரஞ்செய்து, நம்பியாரூரரென்னுந் திருநாமமும்பெற்றுச் சீராட்டுடன்வளர்ந்து வீதியில் சிறுதேருருட்டி விளையாடிக்கொண்டிருக்கும்போது, அந்நாட்டின் அரசராகிய நரசிங்கமுனையரையர்கண்டு, சடையனார் சம்மதத்தின்மேல், தமக்குப் புத்திரத்தன்மையாகப் பெற்றுத் தம்முடைய அரண்மனையிலழைத்துக்கொண்டு, பிராமணகுலாசாரத்துக்கு வழுவில்லாமல் ராஜபுத்திரர்களுக்குள்ள சிறப்புடன்

வளர்க்க வளர்த்து, உபநயனச்சடங்குஞ் செய்வித்த வேதாகம சாஸ்திர புராணங்கற்றுணரக் து கல்யாணப்பருவஞ் சேர்ந்தமையால், சடையனார் தம்முடைய புத்திரனுக்குத் திருக்கல்யாணஞ் செய்விக்கவேண்டுமென்கிற விருப்பங்கொண்டு, தங்கள் மரபுக்கொத்த மரபாகியபுத்தூர்ச் சடங்கவியென்னும் ஆதிசைவப்பிராமணர் குமாரத்தியைக் குறித்துப்பேசும்படி சில பெரியோர்களையனுப்பினார்.

சடங்கவி சிவாசாரியரென்பவர், அவர்கள் தமது மாளிகைக்குவரக்கண்டு, உபசாரஞ்செய்து, அவர்கள்சொல்லிய கல்யாணசங்கதிக்கு இசைந்தவராயினார். அந்தப்பெரியோர்கள் மனமகிழ்ச்சியுடன்சென்று சடையனாருக்குச் சொல்ல, அவர்கள் சந்தோஷங்கொண்டு, திருக்கல்யாணமகோற்சவத்தைக்குறித்த முகூர்த்தநாளிலே, தங்கள் பந்துக்கள் முதலானவர்களுக்கெல்லாம் ஆடம்பரத்துடன் அனுப்பிக்கல்யாணப்பந்தல் அலங்காரஞ்செய்வித்தனர். நம்பியாரூரர் திருமணக்கோலம்பூண்டு மங்கலவேதகீத நாதங்கள் கோஷிக்கப்புத்தூருக்குச்சென்று திருக்கல்யாணமகோற்சவச்சடங்கிலிருக்கையில், பரமசிவன் முன்னங்கயிலாயகிரியில் அருளிச்செய்தபடியே தடுத்தாட்கொள்ளும்பொருட்டு, ஒரு கிழப்பிராமணன் வடிவங்கொண்டு, அந்தக்கல்யாணப்பந்தலில்

வந்து, சபையாருக்கெதிரில் நம்பியாரூரரை நோக்கி, உன்னிடத்தில் எனக்கொரு வழக்கிருக்கின்றது, அந்தவழக்கைத்தீர்க்காது நீ விவாகஞ்செய்துகொள்ளக்கூடாதென்றார். அவ்வாறேநடக்கிறேன் அந்தவழக்கென்னவென்றார்.

அப்போது, அக்கிழப்பிராமணர் சபையாரைநோக்கி, இந்த ஆரூரன் என்னடிமை இதுதான் வழக்காவதென்றார். அந்த வார்த்தையைக்கேட்ட பிராமணர்களில் சிலர் நகைத்தார்கள், சிலர் கோபங்கொண்டார்கள், சிலர் இந்தப்பிராமணன் என்ன நினைத்துவந்தானென்றார்கள். இவர்கள் இவ்வாறுசொல்ல, நம்பியாரூரர் இந்தப்பிராமணன் வார்த்தை நன்றாயிருக்கிறதென்று நகைத்தார். அவ்வண்ணம் நகைத்தவர் முகத்தைச் சுவாமிநோக்கி, உன்றனுடைய பாட்டன் எழுதிக்கொடுத்த முறியோலை இதோ இருக்கின்றது. அப்படியிருக்க, நீ நகைத்ததென்னவென்றார்.

நம்பியாரூரர், பிராமணனுருவத்திருக்கின்ற சுவாமியைநோக்கி, பிராமணர்கள் பிராமணர்களுக்கு அடிமையாகுதல் இந்த உலகத்திலில்லை. நீர் பித்தனோவென்றார். பித்தனுமாகிறேன், பேயனுமாகிறேன், அதனால் நாணென்றும் நாணேன், நீயிதுதகாதவார்த்தைகள் பேசவேண்டுவதில்லை, நமக்கு அடி

னையெய்யவேண்டுமென்றார். அவ்வாறு சொ
ல்லவே நம்பியாரூரர், வேதியர்கோலம் வாய்ப்
ந்த பிராமணரே! ஏதோ ஒரு ஓலை இருப்பதாகச்
சொன்னீரே அதைக்காட்டுமென்று சொ
ன்னவளவில், சுவாமியானவர் நம்பியாரூரரை
நோக்கி, நீ ஓலை காணத்தக்கவனே அல்லை, ச
பையோர்பார்க்கத்தொல்லை நீ. அந்தப்படியே
னக்கு அடிமை செய்யத்தக்கவனென்றார். சு
வாமி அவ்வாறுசொல்லவே, நம்பியாரூரரு
ங் கோபமுற்று, அந்த அடிமையோலையைப்
ப் பறிக்கச்சென்றபோது, சுவாமி, பயந்தவர்
போல் பதுங்கி ஓடினர். நம்பியாரூரர் பின்
தொடர்ந் தோடிப்பிடித்து ஓலையைப்பறித்து
க் கிழித்துவிட்டளவில், பிராமணராகிய சு
வாமி, அன்பனைப்பிடித்துக்கொண்டு முறையி
ட்டனர். அங்கிருந்தவர்கள் விலக்கிவிட்டு, உ
மக்கிந்தவனையின் வடதகையுறக்குத்தொடுத்
து முறையிடுகின்ற பிராமணரே! நீரெங்கிருப்
பவரென்றுசொன்னார்கள். இப்போதிங்கிருக்
கிற வெண்ணெய்நல்லூரானவே, இந்த வெ
ண்ணெய்நல்லூரே அது இருக்கட்டும், இவன்
என்னையிருக்க ஓலையைப் பலாத்காரமாகப்
பிடுங்கிக்கிழித்து எனக்கடிமையென்பதைத் தீ
ர்ப்படுத்திவிட்டானென்றனர்.

அப்போது, நம்பியாரூரர், இந்தப்பிராம
ணர் பழைய மன்றாடியாயிருக்கிறாரென்று

சொல்லி, நல்லது நீர் திருவெண்ணெய் நல்லூரிலிருப்பவராஞல் உம்முடைய காப்பையுங் கினை அங்கே சொல்லிக்கொள்ளப் புறப்படுமென்ன, அப்படியாகில், அங்கேதானே சொல்லி நீயடிமையென்பதைச் சாதிக்கிறேனென்று முன்னே தண்டேன்றிக்கொண்டு சென்று, திருவெண்ணெய் நல்லூரையடைந்து, அங்குக்கூடியிருக்கும் பிராமணர்களெதிரில் நின்று, ஓபிராமணர்களே! இந்த நம்பியாரூரன் எனக்கடிமையென்று நான்காட்டிய ஓலையைப்பறித்துக் கிழித்துவிட்டு இங்கே வந்தானென்று சொல்லினர்.

அவர்கள், நம்பியாரூரனை நோக்கி, உம்முடைய கருத்தைச் சொல்லுமென்றார்கள். அவர், அவர்களைநோக்கி, நான் ஆதிசைவப்பிராமணனென்பதை நீங்களெல்லாருமறிவீர்களே, அவ்வாறிருக்க, இப்போதிந்தப்பிராமணர் என்னை, அடிமையென்று சாதித்தால், நான் சொல்வதென்னுளது, இம்மாயமானகாரியம் எனக்கொன்றுந் தெரியாதென்றனர்.

அவ்வார்த்தையைக்கேட்ட சபையோர், சுவாமியைநோக்கி, இவருமக்கடிமையென்று சொல்வீராகில், உம்மிடத்தில் அடிமைச்சீட்டு, அடிமையாண்டது, அதைப்பார்த்தவர்கள் ஆகிய இம்மூன்றிலொன்று காட்டுமென்ன, இவ

ன் முன்னர்கிழித்தது நகலோலை, அசலோலை காட்ட வைத்திருக்கின்றேன், இவன் முன்போல் மேலிருந்து கிழிக்கவொட்டாமல் செய்யமாட்டீர்களாகில், இதோ காட்டுகின்றேனென்றுசொல்லிப்போய்க் கொண்டுவந்து காட்ட, அங்கிருக்கிற கருணீகனை வாங்கி வாசிக்கச்சொல்ல, அவன் அதைப்பிரித்து "திருநாவலூரிலிருக்கும் ஆதிசைவப்பிராமணனாகிய ஆரூரனென்னும் பெயருள்ளவனான், திருவெண்ணெய்நல்லூர்ப்பித்தனுக்கு எழுதிக்கொடுத்த முறியோலையாவது, இத்தேதிமுதல் நானும் பரம்பரையாயினி வருகின்ற என்சந்ததியாரும் தொழுத்தடிமைசெய்யும்படி மனமாரக்கொத் தெழுதிக்கொடுத்தேன் இதற்கிதுவே யென் கையெழுத்து" என்றுவாசிக்க, பிராமணர்கள் கேட்டு, அதில் எழுதியிருக்கும் சாக்ஷிகள் பெயரும், நம்பியாரூரர் பாட்டனார் கையெழுத்து மொத்திருப்பதுங்கண்டு, நம்பியாரூரரைப்பார்த்து நீர் தோற்றுவிட்டீர், ஆகலின், இந்தப்பிராமணனுக்கு அடிமை செய்யவேண்டியது முறைமையே யென்றார்கள்.

அவ்வார்த்தையைக் கேட்டநம்பியாரூரர், இதுவிதிமுறையாயின், நான்சம்மதியேனென்று சொல்லக்கூடுமோவென்று ஏற்றுக்கொண்டனர். அதற்குமேல், சபையார் சுவாமியை நோக்கி ஐயரே! உமக்கிவ்வூரில் மாளிகை

யெங்கென்ன, காட்டுகின்றேன் வாருங்களென்று யாவரும் பின்பற்றிவரச்சென்று, அருட்டுறையென்னும் ஆலயத்துட்சென்று மறைந்துவிட; அது கண்ட யாவருந்திகைத்து நின்றார்கள். நம்பியாரூரர் தொடர்ந்தழைக்க, சுவாமியானவர், பார்வதிதேவி சமேதராய் இடபவாகனத்தின்மேலெழுந்தருளி "நீ முன்னமே நமக்குத் தொண்டன், கைலாசத்தலவனத்தில் வந்தமாதர்கள்பால் இச்சைகொண்டதினால், நம்முடைய கட்டளையின்படி இவ்வுலகத்தில் தோன்றினை, இவ்வுலகமாயாபந்தத்தில் கட்டுண்ணவண்ணம் நாமுன்னை விதித்த வாக்கின்படி வந்து தடுத்தாட்கொண்டோம்" என்ற ஓசையை நம்பியாரூரர் கேட்டவளவில், ஆனந்தமேலிட்டுப் புளகமடைந்து தொழுது, இரண்டுகரங்களையும் உச்சிமேற் குவித்து வைத்துக்கொண்டு துதிசெய்தனர். சிவபெருமான் மீட்டும் நம்பியாரூரரை நோக்கி, அன்பனே! நீ நம்மை வன்மைபேசி வன்றொண்டனென்னும் பெயர்பெற்றனை, நமக்குப் பாட்டே அருச்சனையாதலால், நம்மைப்பாடக்கடவையென்றருளிச்செய்ய, நம்பியாரூரர் பணிந்து, கர்த்தனே! அடியேனுக்குத் தேவரீர் பெருமைகள் யாதொன்றுந்தெரியாதே, என்னென்று பாடுவேனென்ன, நீ முன்பு என்னைப் பித்தனென்றனை, ஆகையால் அதனையே

சொற்களைத் தொடுத்துப் பாடக்கடவை யென்ற
ருளிச்செய்ய, அர்ச்சனையே முதன்மையாக
லைத் தொடுத்துக்கொண்டு "பித்தாபிறைசூடி" என்
னுந் திருப்பதிகமோதித் துதிசெய்தனர்.

சிவபெருமான் திருவுளமகிழ்ந்து, இனி
இவ்வாறே தமிழ்ப்பெருந்தொகையாகப் பா
டக்கடவையென்று கட்டளையிட்டருளினார்.
அங்ஙனம் சிவபெருமான் கட்டளையிட்டருள
ப்பெற்றுக்கொண்டு, தமது அருகாமையிலிருந்த
மாகிய திருக்கோயிலுக்கெழுந்தருளி, ஆலயக்
கைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து சந்நிதானத்தின்
எதிரில்வந்து பணிந்து திருப்பதிகமோதித்து
தித்து, விடைபெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டுத்
திருத்துறையூரிற் சேர்ந்து, சிவபெருமானைத்
துதித்துப் போற்றி, தவநெறியருளப் பெற்று
க்கொண்டு, தொண்டர்க்குத் தொண்டு செய்யக்
கருதிக்கொண்டு அன்புநிறைந்த மனத்தரு
ளுடனே, திருவதிகை வீரட்டானத்துக்குச் செ
ல்லத் திருவுளங்கொண்டு, அதிகை வீரட்டான
த்தின் மருங்குள்ள திருத்தலத்தில் தங்கியரு
ளி வீரட்டானத்தைத் தரிசிக்கும் வழி
யில் தங்கிக்கொண்டிருந்தனர்.

அப்போது, வீரட்டானேசுரர் வயது முதி
ர்ந்த பிராமணர் போன்று, மறைந்து...

ருடையதலைமேல் தமது திருவடியை நீட்டிநித்திரை செய்வார்போலிருக்க, சுந்தரமூர்த்திநாயனார் கண்டு, என்சிரமேல் காலைநீட்டிக்கொண்டிருக்கும் நீர்யாரையாவென்ன, சுவாமி, என்வயோதிகத்தால் இடமறியாமல் செய்தேனென்ன, சுந்தரமூர்த்திநாயனார் ஒதுங்கிக்கொண்டு, வேறோர்புறம் சிரம்வைத்துக்கொண்டனர். மீட்டும் சுவாமிகள் அவ்வாறேசெய்ய, நாயனார், பல்காலும், என்சிரமேல் கால்வைத்தீரே, நீர்யாவர்தாமென்ன, என்னை யறியாயோவென்று மறைந்துவிட்டனர். பின்னர், சுவாமியென் றறிந்துகொண்டு "தம்மானையறியாதசாதியாருளரோ" என்னுந் திருப்பதிகமோதித்துதிசெய்து, அங்கிருந்துபுறப்பட்டுத் திருத்தினைநகர் முதலியதலங்களை தரிசித்துக்கொண்டு,சிதம்பரத்துக் கெழுந்தருளித்திருப்பதிக மோதிப்பணிந்தபோது, நீ திருவாரூருக்குவாவென்று அசரீரி வாக்குண்டாக, ஆனந்தமடைந்து விடைபெற்றுக்கொண்டு, சீர்காழிக்குப்போய், அது திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் திருவவதார க்ஷேத்திரமாகையால் உள்ளேமிதித்தற்கஞ்சி, வலமாக எழுந்தருளினர். அவ்விடத்தில்,சிவபெருமான் தரிசனந்தந்தருளத் திருப்பதிகமோதித்துதித்து, அங்கிருந்து மற்றதலங்களையுந் தரிசித்துக்கொண்டு, திருவாரூருக்கெழுந்தருளிப் புற்றிடங்கொண்டா

னைத்தரிசித்துப் பதிகமோதித்துதித்து, அங்கு நாள்தோறுங் காலங்களில் சுவாமியைத்தரிசித்துக்கொண்டிருந்தனர்.

இவரிங்கிவ்வாறிருக்க, இதற்குமுன்னரே, பார்வதிதேவியார் தோழிகளாகிய அநிந்திதை, கமலினி என்பார்களிருவரில், கமலினி திருவாரூரிலுள்ள உருத்திர கணிகைமாரி லொருவரிடத்தில் திருவவதாரஞ்செய்து, பரவையா ரென்னுந்திருநாமம்பெற்று வளர்ந்து, புற்றிடங்கொண்டாரை நாடோறுஞ்சென்று தரிசிப்பவர் ஒருநாள்சென்றபோது, அங்குத ரிசனத்துக்கெழுந்தருளிய சுந்தரமூர்த்திநாயனாரைக்கண்டு இச்சைகொண்டு, விவாகஞ்செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று கருதி இருவரும் சுவாமியைப் பிரார்த்திக்க, சுவாமி திருவுளங் கூர்ந்து, அத்தலத்தாருக்குத் திருத்தொண்டர்களுக்குஞ் சொப்பனத்தெழுந்தருளி, இவ்விருவருக்குமணஞ்செய்விக்கும்படி கட்டளையிட, அவர்கள் சிவபெருமான் ஆஞ்ஞையின்படி, விதிவழுவாமல் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாருக்கும் பரவையாருக்கும் விவாகஞ்செய்வித்தனர்.

அங்கிருந்து, நாடோறும் புற்றிடங்கொண்டாரைத் தரிசிப்பவர் ஒருநாள், தரிசனத்துக்கெழுந்தருளுகையில், தேவாசிரியமண்டபத்தில் கூடியிருக்குந் திருத்தொண்டர்களோ

க்கி, இவர்களுக்கு காவற் [illegible]
கராசப்பெருமான் என்னைக்குறித் [illegible]
ன்று மென்னைத்துடன் [illegible]
வெண்ணைத்தைத் திருவாயில் [illegible]
எதிரில் தரிசனைக்கத்து, திருக் [illegible]
பெருமையினைத்தமது [illegible]
ருமே "தில்லைவாழந்தணர்" [illegible]
யெடுத்துக் கொடுத்துத் திருத் [illegible]
னைப்பாடென்று கட்டளையி [illegible]
அடியேன், அடியேன் என்று திருத் [illegible]
டத்தொகை யோதியபணி, [illegible]
மண்டபத்திருந்த தொண்டர்களுக் [illegible]
ருள் அடியவரைவணங்காமற் [illegible]
வன்றொண்டர்மீது மிகாங் [illegible]
நண்பினடையாருரும் மகிழ்ச்சியடை [illegible]

பின்பு, சுந்தரமூர்த்திநாயனார் [illegible]
ளிலும் பற்றிடங்கொண்டானையான [illegible]
ருப்பதிகம் ஓதியருளி, [illegible]
கிருந்து புறப்பட்டுத் திருக்கோவலி [illegible]
சுலத்துக்கெழுந்தருளி, ஆலயத் [illegible]
சிவபெருமானைத் தரிசித்து, [illegible]
பூமார்கொடுத்தகொல்லைத் திருவ [illegible]
லக்குதிசெருப்பு. திருவையெய்ய [illegible]
ன்று திருப்பதிகம் ஓதி விண்ணப் [illegible]
அவ்வண்ணமே சிவபெருமானுமரு [illegible]
ளையினால், பூதங்கள் கொண்டுவ [illegible]

தாம் பரவையார் திருமாளிகையில் வந்திருந்தனர். சிலநாட்சென்றபின்பு, கோட்புலிநாயனார் வேண்டுதலினால், திருநாட்டியத்தான்குடிக்கெழுந்தருளினபோது, அந்நாயனார் மகிழ்ச்சியடைந்து பலவாறு உபசாரஞ்செய்து, தமதுபுத்திரிகளாகிய சிங்கடி, வனப்பகையென்பவர்களை அழைத்துக்கொண்டுவந்து, இவர்களைத்தேவரீர் அடிமைகொண்டு பணிவிக்கருள்செய்யவேண்டுமென்ன, சுந்தரமூர்த்திநாயனார், அப்பெண்களைத் தமக்குப் புத்திரிகளாகப்பாவித்தெடுத்து, திருப்பதிகம் சொல்லும்போதும் சிங்கடியப்பனென்று குறித்தார். அங்கிருந்து போய், திருவலிவலத்திற் சிவபெருமானைத் துதித்து, திருவாரூர்வந்தடைந்து கொண்டிருக்கையில், பங்குனியுத்திரத் திருவிழா வருதலால், அதற்குத் தேவையான பொன்பெறத் திருப்புகலூருக்கெழுந்தருளி சிவபெருமானைப் பணிந்து திருப்பதிகம்பாடிச் செங்கற்களைத்தலைக்கணையாகவைத்துக்கொண்டு பள்ளிகொண்டனர்.

அங்ஙனம் பொழுதருளித் திருப்பள்ளியெழுந்தெழுந்தபோது. அப்போது, சிவபெருமான் திருவருட்பெருமையால் கட்டிக்கருணைச் சுந்தரமூர்த்திநாயனார்கண்டு பணிந்து பதிகமோதியருளப்பெற்றுக்கொண்டு திருவாரூர் சேர்ந்து, பரவையார் திருமாளிகையில் சென்றார்.

இருந்து, மீண்டுமெழுந்தருளி, திருநன்னிலம், திருவீழிமிழலை, திருவாஞ்சியம், அரிசிற்கரைப்புத்தூர், நறையூர்ச்சித்தீச்சரம், திருவாவடுதுறை, திருவிடைமருதூர், திருநாகேச்சரம், சிவபுரம், திருக்கலயநல்லூர், கும்பகோணம், திருவலஞ்சுழி, திருநல்லூர், திருச்சோற்றுத்துறை, திருக்கண்டியூர், திருவையாறு, திருப்பூந்துருத்தி, திருவாலம்பொழில், திருமழபாடி, திருவானைக்கா, திருப்பாச்சிலாச்சிராமம், திருப்பைஞ்ஞீலி, திருவீங்கோய்மலை முதலியதலங்களிலெல்லாஞ்சென்று பணிந்துதிருப்பதிகமோதி, அதற்குமேல், கொங்குநாட்டின்கணிருக்கும் திருப்பாண்டிக்கொடுமுடி, திருப்பேரூர், திருவெஞ்சமாக்கூடலிவற்றை வணங்கிச்சோழமண்டலத்துக்குத் திரும்பி, திருக்கற்குடி, திருவாறைமேற்றளி, திருவின்னம்பர், திருப்புறம்பயம், திருக்கூடலையாற்றூர், இவைகளைத் தரிசித்து, விருத்தாசலத்துக்கெழுந்தருளி பொன்வேண்டித்திருப்பதிகமோதினர்.

சுவாமி, பன்னீராயிரம்பொன் கொடுத்தருளத் திருவுளங்கொண்டபோது, சுந்தரமூர்த்திநாயனார், "சுவாமி, தேவரீர் இப்பொன்னையெல்லாம் இந்தமணிமுத்தாநதியிலிட்டு, திருவாரூர்க்குளத்தில் வரக்கிருபைசெய்தல்வேண்டுமென்ன" சுவாமி, அவ்வண்ணமேசெய்தருள

த்சுந்தரமூர்த்திநாயனார் அவ்விடம்நீங்கி, கடம்பூரைவணங்கிச் சிதம்பரத்துக்குப்போய்நடராஜமூர்த்தியைத்தரிசித்துப் பதிகமோதித்துதித்து விடைபெற்றுக்கொண்டு, திருக்கருப்பறியலூர், திருக்கோக்குடி, திருமண்ணிப்படிக்கரை, திருவாளொளிபுற்றூர், திருக்கானாட்டுமுள்ளூர், திருவெதிர்கொள்பாடி, திருவேள்விக்குடி, என்னும் இத்தலங்களைத் தரிசித்து, மறுபடியுந்திருவாரூருக்கெழுந்தருளிப் புற்றிடங்கொண்டாரைத் தரிசித்து பரவையாருடன்கமலாலயதீர்த்தத்தையடைந்து, உள்ளிழிந்து தடவிப்பார்க்கையில், பொன்னகப்படாதிருக்க, இது சிவபெருமான் திருவிளையாட்டென்று கருதித்திருப்பதிகமோதித் துதிசெய்து, பொன்னெல்லாம் பெற்றுக்கொண்டுவந்துசேர்ந்து, புற்றிடங்கொண்டாரைத்தரிசித்துச் சிலநாளங்கிருந்து, மற்றத்தலங்களுந் தரிசிக்கவேண்டுமென்கிற விருப்புடன்புறப்பட்டு, அங்குள்ள திருநள்ளாறு, திருக்கடவூர்வீரட்டம், திருக்கடவூர்மயானம், திருவலம்புரம், திருச்சாய்க்காடு, திருவெண்காடு, திருநனிபள்ளி, திருச்செம்பொன்பள்ளி, திருநின்றியூர், திருநீடூர், திருப்புன்கூர், திருக்கோலக்கா என்னும் தலங்களெல்லாவற்றையுந் தரிசித்துப் பதிகமோதித்துதித்து, திருக்குருகாவூர் சமீபத்திலெழுந்தருளும்போது, வன்றொண்டர் பசித்

துவருகின்றனரென்றுசுவாமி திருவுளமிரங்கி, மார்க்கத்தில் சோலையுடன் ஒருமலர்க்குடாகமுந் தண்ணீர்ப்பந்தலு முண்டாக்கி, அவ்விடத்தில் கட்டமுதும் வைத்துக்கொண்டு,ஒருபிராமணர்போலிருந்து,அங்கடைந்தம்முடைய தொண்டரைநோக்கி, நீர்மிகவும்பசித்திருக்கின்றீ ராதலால்,நம்மிடத்திலுள்ள கட்டமுதைச் சாப்பிடலாமென்று சொல்லிக்கொடுக்கவாங்கிப் பரிசனத்தாருடன் புசித்துத் தண்ணீரருந்திச் சற்றுநேரஞ் சயனித்துக்கொண்டிருந்தனர்.இவரிவ்வாறிருக்க, சுவாமியார், அங்கிருந்தசோலைமுதலானவைகளுடன் மறைந்துவிட்டனர். பின்னர், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் துயினீத்தெழுந்து முன்னுள்ளவைகாணுதேமற்போகவே, இதுசிவன்செயலென்று அற்புதமடைந்து, திருக்குருகாவூருக்குட் சென்று, சுவாமியைத்தொழுது பதிகஞ்சாத்தி விடைபெற்றுக்கொண்டெழுந்தருளி, மத்தியிலுள்ள திருக்கழிப்பாலை, சிதம்பரம், திருத்தினைநகர் இவைகளை வணங்கி, திருநாவலூரை அடைந்துசுவாமிதரிசனம்செய்து கொண்டு,தொண்டைமண்டலத்தில் இருக்கிறஸ்தலங்களை தரிசிக்கவிரும்பி பிரஸ்தானமாகி, திருக்கழுக்குன்றிற் சென்று சுவாமிதரிசனஞ்செய்துகொண்டு, திருக்கச்சூருக்குவர, அங்குப் பரிசனத்தாரொருவரும்வந்து சேராமையால், தம்மு

டைய தொண்டர் பசியுடனிருக்கக்கண்டு, சுவாமி, ஒருவேதியர்போலவந்து, நீர்பசித்து இருப்பதால், இங்குள்ள பிராமணர்கள்வீட்டில் அன்னமும் கறியும்வாங்கிக்கொண்டுவருகிறேனென்று சொல்லிப்போயாசித்துக்கொண்டுவந்தளிக்க, நாயனார், தம்மோடுவந்த தொண்டர்களுடனே புசித்துப்பசியாறினார். அப்போது, சுவாமியார் மறைந்துவிட, சுந்தரமூர்த்திநாயனார் சிவபெருமானுடைய திருவடிகளுக்கு வருத்தங்கொடுத்தோமென்று மனம் வருந்தித்துதிசெய்து, பின்பு, காஞ்சிபுரத்துக்கெழுந்தருளி, திருவேகாம்பரமுதலிய தலங்களைத் தரிசித்துப்பதிகமோதி, அங்கிருந்தெழுந்தருளி, மத்தியிலிருக்குந் தலங்களையெல்லாந்தரிசித்துக்கொண்டு, திருக்காளத்திக்கெழுந்தருளித் தரிசித்து வணங்கிப்பதிகமோதித் திருவொற்றியூருக் கெழுந்தருளி, படம்பக்கநாதரைத் தரிசித்துப் பதிகமோதி அவ்விடத்தமர்ந்திருந்தனர்.

அங்கு, ஆலயத்தில் தொண்டுசெய்துகொண்டிருக்குஞ் சங்கிலியாரைக்கண்டு, இச்சைபூண்டு, பரவையாரிடம் போவதில்லையென்று சுவாமிமுன்னிலையில் மகிழமரத்தின்கீழ்ப் பாவசஞ்செய்துகொடுத்து, விவாகம்புரிந்துகொண்டுசிலநாளங்கிருந்து, அதற்குமேல் திருவாரூர் வீதிவிடங்கப்பெருமானைத் தரிசியாமல்

நெடுநாள்நீங்கிய ஆராமையால் புறப்பட்டு, திரு
வொற்றியூர்எல்லையைக் கடந்தமாத்திரத்தில்,
சிவபெருமான் திருவிளையாட்டினால், இரண்
டுவிழிகட்கும் அபாவமுண்டாக, மிகவருத்த
ங்கொண்டு, அங்கிருந்து திருமுல்லைவாயிலுக்
குப்போய் சுவாமியைவணங்கி, திருவெண்பா
க்கத்தை அடைந்து ஊன்றுகோல்பெற்று தி
ருப்பதிகம்பாடி, பழையனூருக்குப்போய்த் தி
ருவாலங்காட்டடிகளைப்பாடி, திருவூறலிற் செ
ன்று சுவாமியைவணங்கி, காஞ்சீபுரத்துக்கெ
ழுந்தருளிப் பதிகமோதி இடக்கண்பெற்று,
அங்கிருந்தெழுந்தருளி, தொண்டைமண்டல
த்தைக்கடந்து, மத்தியிலுள்ள திருவாமாத்தூ
ர், திருவறத்துறையைவணங்கித் திருப்பதிகம்
பாடிக்கொண்டு,சோழமண்டலத்தை அடைந்
து,திருவாவடுதுறையில் சுவாமியைவணங்கிப்
பதிகம்பாடி, திருத்துருத்திக்குப்போய், அக்கு
லத்தீர்த்தத்திலே ஸ்நானம்பண்ணி திருமே
னிநோய்நீங்கிப்பதிகம்பாடி சுவாமியை வணங்
கித்திருவாரூருக்கெழுந்தருளி, பரவையுண்ம
ண்டளி என்னுந் திருக்கோயிலை வணங்கிக்கொ
ண்டு,திருமூலட்டானத்தில் சுவாமியைத்துதி
த்துதிருப்பதிகமோதி, வலக்கண்ணும் அருளப்
பெற்றுக்கொண்டு, பின்பு, பரவையார்பிணக்
கை நீக்கும்பொருட்டு,வீதிவிடங்கப்பெருமா
னை இரவில்இரண்டுதரந்தூதுசெலுத்தி, ஊட

ல்லீங்கினடியின்டி, அவர் மாளிகைக்கெழுந்தருளி மிக்கமகிழ்வடைந்து, வன்மீகநாதரைக்காலங்கடோறுஞ்சென்று தொழுது திருப்பதிகமோதிச்சாத்தித்துதித்துக்கொண்டிருந்தனர்.

இவ்வாறிருக்க, இச்செய்தியெல்லாம் திருப்பெருமங்கலத்திலிருந்த ஏயர்கோன்கலிக்காமநாயனார் கேள்வியுற்று, தன்காதலி யிடத்திற்செல்லுமாசையால், சகலலோகநாயகனாகிய சிவபெருமானைத்தூதாகத்திருவடிவருந்தச் செலுத்தியசெய்கைமிகவும் நன்று! நன்று! இக்கொடியகாரியஞ்செய்ய உள்ளம் நடுங்காதவனை நான்காண்பேனாயின், ஏதாவிளையுமோவென்று மிகவுஞ் சீற்றங்கொண்டிருந்தனர்.

இதைச் சுந்தரமூர்த்திநாயனார் அறிந்து, தாம்செய்தது குற்றமேயென்றுடன்பட்டு, சுவாமியினிடத்தில் விண்ணப்பஞ் செய்துகொள்ள, சிவபெருமான், இருவரையும் நட்புப்படுத்தக்கருதி, கலிக்காமநாயனார் வயிற்றில் சூலைநோய்விடுத்துவருத்தி, அவரிடத்தெழுந்தருளி, அன்பனே! நமது வன்றொண்டனாலன்றி இச்சூலைநோய் தீராதென்ன, அவன்வந்து தீர்ப்பதைப்பார்க்கிலும் இவ்வாறிருப்பதே நலமென்றுவருந்தாநிற்ப, சுவாமி, சுந்தரமூர்த்திநாயனாரிடம்போய், நீபோனென்று கலிக்காமன் சூலைநோயைத் தீர்க்கக்கடவையெ

ன்றருள, அப்பணிசிரமேற்கொண்டு புறப்பட்டுப்போகையில், இவர் வருகையை கேள்வியுற்ற கலிக்காமநாயனார் மிகத்துயரெய்தி வன்றொண்டர் வருவதற்குமுன் உடைவாளினால் வயிற்றைக்கிழித்துக்கொண்டிறக்க, சுந்தரமூர்த்திநாயனார் போய்க்கண்டு, இது என்னால்விளைந்ததாகலின், நானுமாய்வேனென்றுகலிக்காமநாயனார் கையிற்பற்றிய உடைவாளை வாங்கும்போது, சிவபெருமான் திருவருளால், கலிக்காமநாயனார் உயிர்பெற்று மிகுந்தநண்பினராய், ஒருவரையொருவர் தழுவிக்கொண்டு மிகுந்தமகிழ்ச்சியடைந்து, திருப்புன்கூருக்கெழுந்தருளி சுவாமியைத்தரிசித்து, பதிகமோதித் துதித்து, சிலநாளங்கிருந்து, பின்பு, அவருடன் திருவாரூருக்கெழுந்தருளி வீதிவிடங்கப் பெருமானைத்தரிசித்து, கலிக்காமநாயனார் தம்முடைய க்ஷேத்திரத்துக்கெழுந்தருள,தாம் திருவாரூரிலிருந்தனர்.

பின்பு, சுந்தரமூர்த்திநாயனார், திருநாகைக்காரோணத்துக்குப்பொய், திருப்பதிகம்பாடி பொன்னும், நவரத்தினங்களும், ஆபரணங்களும், வஸ்திரங்களும், குதிரைகளும், உடைவாள்முதலியவையும் பெற்று பிறஸ்தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு, திருவாரூரிற்சேர்ந்து எழுந்தருளி இருக்குநாளில், சேரமான் பெருமாணயனார் தம்மிடத்துவர, அவருடன் சிலநாள்

பரவையார்வீட்டிலிருந்து, பின்பு, சேரமானு
டன்சென்று, சோழநாட்டுள்ள கீழ்வேளூர்,
திருநாகைக்காரோணம், வேதாரணியம், அக
த்தியான்பள்ளி, குழகர்கோடி என்னுந் தல
ங்களைத்தரிசித்துப் பதிகம்பாடிக்கொண்டு,பா
ண்டியநாட்டிற்போய், அங்குள்ள திருப்புத்தூ
ரைவணங்கி, மதுரைக்குப்போய் சோமசுந்த
ரக்கடவுளை வணங்கித் திருப்பதிகம்பாடிச் சில
நாள் அங்கே இருந்து, திருப்பூவணம், திருவா
ப்பனூர், திருவேடகம், திருப்பரங்குன்றம்,
திருக்குற்றாலம், திருக்குறும்பலா, திருநெல்
வேலி முதலியஸ்தலங்களை வணங்கிக்கொண்
டு, இராமேச்சரத்துக்குப்போய், சுவாமிதரிச
னஞ்செய்து திருப்பதிகம்பாடிக்கொண்டு, அ
ங்கிருந்தே ஈழமண்டலத்து திருக்கேதீச்சரத்
தை வணங்கிப் பதிகம்பாடிக்கொண்டு,அதனை
நீங்கித் திருச்சுழியலுக்குப்போய்த் தரிசனஞ்
செய்து பதிகம்பாடி, அப்பால், திருக்கானப்
பேருக்குப்போய், சுவாமி தரிசனஞ்செய்து
திருப்பதிகம்பாடி, திருப்புனவாயிலை அடைந்
து பதிகம்பாடி, பாண்டிநாட்டைக் கடந்து,
சோழமண்டலத்தை அடைந்து, திருப்பாதா
ளீச்சரத்தை வணங்கிப் பதிகம்பாடி, சேர
மான் பெருமாணாயனாரோடும் சுந்தரமூர்த்தி
நாயனார் பரவையார்வீட்டுக்குப்போய் எழுந்
தருளியிருந்தார்.

பலநாட்சென்றபின், நாயனாரைச்சேரமான் வணங்கித்தம்முடைய ஊருக்கு எழுந்தருளும்படி பிரார்த்திக்க, சுந்தரமூர்த்திநாயனார் அதற்கு இசைந்து, திருவாரூரைநீங்கி, திருக்கண்டியூரை அடைந்து, சுவாமியைத்தரிசித்துக்கொண்டு செல்லும்போது, திருவையாற்றுக்குச்செல்லவொண்ணாத தடையாகக்காவேரிநதி பெருகிவரக்கண்டு, சுந்தரமூர்த்திநாயனார் திருப்பதிகமோத, வந்தவெள்ளம் அப்படியே அணைபோட்டதுபோல் நிற்க, மத்தியமணல்வழியே பரிசனங்களுடன் நடந்துபோய்ப்பஞ்சநதீஸ்வரரைத் தரிசித்துத்திருப்பதிகமோதிச் சாத்தி, அங்கிருந்தெழுந்தருளி, கொங்குநாட்டிலுள்ள தலங்களைத் தரிசித்து, மலைநாட்டுக்குச்செல்ல, சேரமான் பெருமாணாயனார் நகரமாகிய கொடுங்கோளூரிலிருப்பவர்கள் எதிர்வந்துவணங்க, அவர்களுடன் திருவஞ்சைக்களமென்னும் தலத்திற்சென்றுபணிந்து பதிகமோதித்துதித்துச் சேரமானுடன் அவர் மாளிகையில் சேர்ந்திருந்து, அங்கிருந்து திருவாரூருக்குப் புறப்படும்போது, சேரமான்பெருமாணாயனார், தம்முடைய பொக்கிசத்திலுள்ள நிதிகளையெல்லாம் பொதிகட்டி, ஆள்கள்வசத்தில் அனுப்பத்திருமுருகன் பூண்டியென்னும் தலத்தை யணுகி வரும்போது, அப்பொருளையெல்லாம் சிவ

பெருமான், தமதுதூதகணங்களை வேடர்கள் போல் ஏவ, அவர்கள் வழிமறித்துப்பயப்படுத்தி திரிகளையெல்லாங் கவர்ந்துகொள்ளப் பறிகொடுத்து சுவாமிசந்நிதியிற்போய்ச்சேர்ந்தனர்.

அச்சேதியைச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் கேள்விப்பட்டு, சுவாமிசந்நிதியிற் சென்று வணங்கித்திருப்பதிகம்பாட, சிவபெருமான் கட்டளையினால், அப்பொருளெல்லாம் கோபுரவாயிலில் வந்திருப்பக்கண்டு, எடுப்பித்துக் கொண்டு, திருவாரூரிற்சேர்ந்திருந்தனர்.

இவ்வாறு சிலகாலமிருந்து, பின்னர், சேரமானைக்காணவேண்டுமென்கிற விருப்பத்தால், கொங்குநாட்டை அடைந்து, திருப்புக்கொளியூரிற் செல்லும்போது, ஒரு வீட்டில் மங்கலவோசையும், மற்றொருவீட்டில் அழுகையோசையுமா யிருப்பக்கண்டு, அங்கிருந்த பிராமணர்களால் நிகழ்ந்தசெய்தியை அறிந்து, அப்பிள்ளையிறந்த ஏரிக்கருகிலெழுந்தருளித் திருப்பதிகமோதினபோது, முதலைவந்து முன்விழுங்கின பிள்ளையைக் கரையில் கக்கினவுடன், அங்கிருந்துசென்று சுவாமிதரிசனஞ்செய்துவந்து, அப்பிள்ளைக்கும் அடுத்தவீட்டுப் பிள்ளையைப்போலவே, உபநயனச்சடங்கு நிறைவேற்றி, அதன்பின்னர், மலைநா

ட்டை அடைந்து, மகோதையென்னும் நகரத்
துக்குப்போயங்குச் சிலநாள் இருக்கையில்,
ஒருநாள், முன்போலச்சுவாமியைத் தரிசிக்கு
ம் பொருட்டுத் திருவஞ்சைக்களமென்னுஞ்சி
வாலயத்துக்குச்சென்றனர். அச்சமயமங்கே
ரமான்பெருமாணாயனார் திருமஞ்சனசாலையி
லிருந்தனர்.

அப்போது, சிவபெருமான் பிரமவிஷ்
ணுக்கள் முதலியதேவர்களைநோக்கி, நீங்கள்
வெள்ளை யானையுடன்போய் நமது அன்பனா
கிய வன்றொண்டனை இங்கழைத்துக்கொண்
டுவாருங்க ளென்று கட்டளையிட்டருள, அவ
ர்களவ்வாறே சென்று, சுவாமிதரிசனஞ்செய்
து திருமதிற்புறத்தில் எழுந்தருளுகிற சுந்தர
மூர்த்திநாயனாரைக்கண்டுதொழுது, ஸ்ரீகயிலா
யபதியின் கட்டளையைச்சொல்ல மகிழ்ந்து,
நாயனார், சுவாமியைநினைந்து வணங்கி, வெ
ள்ளையானையின்மே லாரோகணித்துக்கொண்
டு எழுந்தருளுபவர், தம்முடைய நண்பரா
கிய சேரமானைநினைத்துக்கொண்டு செல்ல,
சேரமான் பெருமாணாயனார் அதனையறிந்து,
உடனே குதிரைமேலேறிக்கொண்டு, அதி
கவிரைவாகத்திருவஞ்சைக் களத்துக்குவந்து

சுந்தரமூர்த்திநாயனார் எழுந்தருளிச் செல்வதைக்கண்டு, அந்தக்குதிரையின்காதில் பஞ்சாக்ஷரமோதினவுடன், அது அந்தரமார்க்கத்திற்செல்லச்சென்று, சுந்தரமூர்த்திநாயனாரைப்பிரதக்ஷிணஞ்செய்து, வெள்ளானைக்கு முன்னாகப்போயினார்.

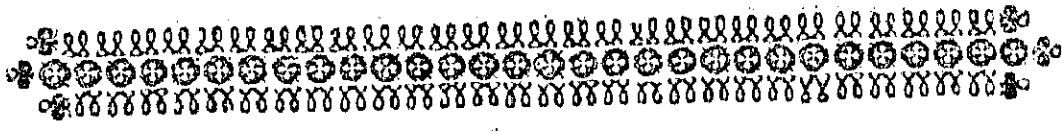
இவருடைய பரிசனமாகிய மந்திரிமுதலாயினோர் திடபக்திவலிமையால், உடைவாளினாற்குத்தி உயிரை மாய்த்துக்கொண்டு வீரயாக்கையைப்பெற்று, சேரமானுடன் கலந்து கொண்டார்கள். சுந்தரமூர்த்திநாயனார் "தானெனை முன்படைத்தான்" என்னுந்திருப்பதிகம் ஓதிக்கயிலாயத்துக் கெழுந்தருளிச் சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை வணங்கித் துதித்து, முன்னிருந்தபடி ஆலாலசுந்தரராகித் திருத்தொண்டு செய்துகொண்டிருந்தனர். அத்திருப்பதிகம் வருணதேவனால் திருவஞ்சைக்களத்துக்குவந்து எங்கும் விளக்கமுற்றது.

சேரமான்பெருமாணாயனார், திருக்கயிலாயத்திற்சென்றபோது, தடைபட்டுப் பின்றாம் அருளிச்செய்த ஞானவுலாவைச் சிவபெருமான் முன் அரங்கேற்றத்திருவுளமகிழ்ந்து, சிவபெருமானருள்பெற்று, சிவகணநாதராகி

சுவாமியைச்சேவிப்பாராயினர். அவர், அருளிச்செய்த திருக்கயிலாயஞானவுலாவை, அன்றுகேட்டிருந்த மாசாத்தரானவர், அதனைத்தமிழ்நாடெங்கும் விளங்கும்படிச் செய்தனர்.

முன்னேபூமியில் அவதரித்த, பரவையாரும் சங்கிலியாரும் முறையே கமலினியாரும் அநிந்திதையாருமாகி, பார்வதிதேவியாருக்குத் தாங்கள் முன்செய்த திருத்தொண்டைச் செய்துவந்தார்கள்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

முதலாவது

தில்லைவாழந்தணர்சருக்கம்.

தில்லைவாழந்தணர்புராணம்.

ஆதியாய் நடுவுமாகி யளவிலா வளவுமாகிச்
சோதியா யுணர்வுமாகித் தோன்றியபொருளுமாகிப்
பேதியா வேகமாகிப் பெண்ணுமா யாணுமாகிப் [றி.
போதியாநிற்குந்தில்லைப் பொதுநடம் போற்றிபோற்

உலகமெல்லாந் திருவுருவமாகக் கொண்டு விளங்கும், விராட்புருடனுக்கு, இதயஸ்தானமாகவும், பிருதிவியாதி பஞ்சபூத க்ஷேத்திரங்களில் ஆகாசஸ்தலமாகவும், இலங்காநின்ற தில்லையின்கண்ணே, ஆதிமத்தியாந்த சமானாதிக ரஹிதனாகிய சிவபெருமான், ஆன்மகோடிகளுக்கநுக்கிரகஞ்செய்யும் பொருட்டு, தில்லைவனத்தின்கண்ணே திருமூலத்தானமாகிய சிவலிங்கவடிவமாய் எழுந்தருளி யிருக்கின்றனர். அந்தத்திருமூலத்தானத்துக்குத் தென்பாகத்திலே திருவருள்வடிவாகிய கனகசபையிருக்கின்றது. அந்தக்கனகசபையின் கண்ணே, பரமகருணாமூர்த்தியாகிய சிவபெருமான், தமது அருட்சத்தியாகிய சிவகாமியம்மையார்காண, அனவரதமும் ஆனந்தத்தாண்டவஞ்செய்தருளுவர்.

திருமூலத்தான லிங்கத்துக்கும், சபாநாதருக்கும், வேதசிவாகமவிதிப்படி பூசைமுதலியவை செய்பவர் தில்லைவாழந்தணர் என்று சொல்லப்படுவார்கள். அவர்கள் மூவாயிரமுனிவர்கள். சிவபுண்ணியங்களெல்லாம் ஒருங்குதிரண்டு வடிவுகொண்டாற் போன்று, குற்றமற்றவமிசத்திலுதித்து, பாவமென்பது சிறிதும் எய்தப்பெறாதவர்கள். இல்லறத்திலுள்ளவர்கள். இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வணம் என்னுஞ் சதுர்வேதங்களையும், சிக்ஷை, வியாகரணம், சந்தோவிசிதி, நிருத்தம், சோதிடம், கற்பம் என்னும் ஆறுவேதாங்கங்களையும் ஐயந்திரிபற ஓதியுணர்ந்தவர்கள். ஆகவனீயம், தக்ஷிணாக்கினி, காருகபத்தியம் என்னும் மூன்றக்கினிகளையும் விதிப்படி வளர்க்கின்றவர்கள். ஓதல், ஓதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல், ஈதல், ஏற்றல், என்னும் அறுதொழிலினாலும் கலியை நீக்கினவர்கள், விபூதி உருத்திராக்ஷம் என்னும் சிவசின்னங்களை விதிப்படி மெய்யன்போடு தரிக்கின்றவர்கள். சிவபெருமானுடைய ஸ்ரீபாதத்தின் கண்ணே இடையறாது பதிந்தவுள்ளன்பே தங்களுக்குப் பெரும்பாக்கியமெனக் கொள்கின்றவர்கள்.

அவர்கள் சமயம், விசேஷம், நிருவாணம் ஆசாரியாபிஷேகம் என்னும் சதுர்வித தீக்ஷா

விசிட்டராயுள்ளவர்கள். காமிகமுதல், வாதுளமீறாகச் சொல்லப்பட்ட சிவாகமங்கள் இருபத்தெட்டையும் ஓதியுணர்ந்தவர்கள். அவ்வாகமங்களால் வீட்டுநெறிகள் இவையெனவுணர்த்தப்படுஞ்சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் நான்குபாதங்களையும், வழுவாவண்ணம் அநுட்டிக்கின்றவர்கள்.

அவர்கள், சபாநாயகர், "இவ்விருடிகளில் நாமொருவர்" என்று அருளிச்செயப்பெற்ற பெரும்பேறுடையவர்கள். இம்மட்டோ? திருவாரூர்த்தியாகேசர், சுந்தரமூர்த்திநாயனாருக்குத் திருத்தொண்டத் தொகைபாடும்படி அருளிச்செய்தபோது, "தில்லைவாழந்தணர் தமடியார்க்குமடியேன்" என்று அவர்களைத் தமது அருமைத் திருவாக்கினாலே எடுத்துச் சொல்லியருளினாரென்றால், அவர்களுடைய அளவிறந்த மகிமையைச் சொல்லவல்லவர் யாவர்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருநீலகண்டநாயனார்புராணம்.

சிதம்பரத்திலே, குயவர் குலத்தில் அவதரித்த திருநீலகண்டநாயனாரென்பவர் இல்லறதருமத்தில் சிறிதுந்தவறாதுநடந்து சிவபக்தி அடியார் பக்திகளிலே மிகச்சிறந்தவராய் வா

ழ்ந்துவந்தார். அவர் தம்முடைய குலத்துக்கேற்ப, மட்பாத்திரங்கள் செய்து விற்றும் சீவனஞ்செய்தும், திருவோடுகளைச் சிவனடியார்களுக்குக் கொடுத்தும் வந்தார். ஒருநாள் அவர் அவ்வூரிலே ஓர் வேசியிடத்துச் சென்று வீட்டுக்குத்திரும்ப, கற்பிற்சிறந்த அவர் மனைவியார் அதையறிந்து, எம்மை நீர் தீண்டுவீராகில் "திருநீலகண்டம்" என்று ஆணையிட்டார். அதைக்கேட்ட தொண்டர், சிவபெருமானுடைய திருநீலகண்டத்திலே தாம் வைத்த பக்தி குன்றாவண்ணம், மனைவியாரைத் தொடாமல் நீங்கி, என்னை யென்னாமல் "எம்மை" என்று பன்மையாகச் சொன்னதனால், இவரைமாத்திரமன்று, மற்றப்பெண்களையும் நான் மனத்தால் நினைத்தலுஞ் செய்யேன் என்று உறுதிகொண்டார்.

இவ்வாறு அவர்களிருவரும் தங்கள்வீட்டினின்றும் புறப்படாதொழிந்து, அவ்வீட்டில்தானேயிருந்து, இல்லறத்திற்குரிய காரியங்களெல்லாஞ் செய்துகொண்டு, புணர்ச்சியின்மையைப் பிறரறியாமல், இளமைப்பருவங்கடந்து வயோதிகப் பருவமடைந்தும், தாங்கொண்ட ஆணையைக் கடவாமலும், சிவபக்தி குறையாமலும் வாழ்ந்துவந்தார்கள்.

இப்படியிருக்குங் காலத்திலே, கருணாமூர்த்தியாகிய சிவபெருமான் அவ்வடியார் பெ

மையை உலகத்தவர்கள் அறிந்துய்யும்பொரு
ட்டு, ஒருசிவயோகி வடிவங்கொண்டு, அவ்வ
டியார்வீட்டுக்குச்சென்று, அவரிடம் ஓர்திரு
வோட்டைக்காட்டி,—இவ்வோடு தனக்குவே
றொப்பில்லாதது; தன்னிடத்தில் சேர்ந்த பொ
ருள்களெல்லாவற்றையும் சுத்தி செய்வது;
பொன்மணிகளைப் பார்க்கிலும் இது காப்பா
ற்றப்படத்தக்கது—என்று அதிக மேன்மை
படச்சொல்லி, இந்தத்திருவோட்டை நீயுன்
னிடம் வைத்திருந்து நாங்கேட்கும்போது த
ருவாய் என்று சிவயோகியார் நல்க வணங்கிப்
பெற்றுக்கொண்டு, வீட்டின் ஒருபக்கத்தில்
சேமித்துவைத்துவிட்டு, திரும்பிவந்து, போ
ம்படியாகத் திருவுளங்கொண்ட சிவயோகியா
ருக்குப்பின் சிறிது தூரஞ்சென்று அவரிடத்
தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு, வீட்டுக்குத்தி
ரும்பினார்.

நெடுநாள்சென்றபிறகு, ஒருநாள் சிவபெரு
மான் தாம்கொடுத்த திருவோட்டைவைத்த
இடத்தில் இல்லாதொழியும்படி செய்து, அ
வ்வடியாருடைய உண்மையைப் பிறர்க்குப்
புலப்படுத்தும் பொருட்டு, முன்போலச்சிவ
யோகிவடிவந்தாங்கி, அவர்வீட்டுக்கெழுந்தரு
ளித் தாம்முன்னேதந்த திருவோட்டைக்கே
ட்க, அடியவர், உள்ளேபோய்ப் பார்த்துக்கா
ணாமையாலே திகைத்து, அங்குநின்றவர்களி

டத்திலேகேட்டும், பிறவிடங்களிலே தேடியு
ங் காணாதவராகிப்பயந்து, அடியவர் சிவயோ
கியாருக்கு முன்வந்து, "சுவாமீ! தேவரீர்த
ந்த வோட்டைவைத்த இடத்திலும் பிறவிட
ங்களிலும் தேடிக்காணேன். மிக்க பழைமை
யதாகிய அந்தத்திருவோட்டைப்பார்க்கிலும்,
நல்ல புதியவோடுதருகிறேன். அதையேற்று
க்கொண்டு அடியேன்செய்த பிழையைப்பொ
றுத்தல்வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, சிவ
யோகியார் கோபித்துப்பார்த்து, "நான்வைத்
தமண்ணோட்டையன்றிப் பொன்னோட்டை
த்தந்தாயாயினும் நான் ஏற்றுக்கொள்ளேன்.
நீயிழந்தது உண்மையாயிருக்குமாகில், உன்பு
த்திரனைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு, குளத்திலே
மூழ்கி, சத்தியம் பண்ணித்தரல்வேண்டு"
மென்ன, அடியவர் - எனக்குப் புத்திரனில்
லையே! என் செய்வே-னென்ன, சிவயோகி
யார், "உன் மனைவிகரத்தையேனும்பற்றி மு
ழுகிச்சத்தியம்பண்ணித்தா" என்றார், அடிய
வர் "எங்களுக்குள் நிகழ்ந்த ஓர்சபதத்தால்
ஒருங்கு மூழ்குதல்கூடாது" என்றுசொல்ல,
சிவயோகியார் சினந்து, "நான்தந்தஓட்டை
யுந்தராமலும், அதைக்கவராதது உண்மை
யெனின் மனைவியைப்பற்றி முழுகிச் சத்திய
ஞ்செய்து தராமலும் நீ கடினசித்தங்கொண்
டு பேசுகிறாய். தில்லைவாழந்தணர்கள் கூடி

யிருக்கும் பெரிய சபையிலே இவ்விஷயத்தை க்குறித்துப் பேசப்போகின்றேன்." என்று விரைந்து செல்ல, தொண்டரும் பின்சென்றார்.

சிவயோகியார், நிகழ்ந்த சங்கதிகளைத் தில்லைவாழந்தணரிடமுரைக்க, அவர்கள், திருநீலகண்டநாயனாரையும் விசாரித்து, "நீர் இவர் தந்த ஓட்டை இழந்தீராகில், உம்முடைய மனைவியைப்பற்றிக் குளத்தில் மூழ்கிச் சத்தியஞ் செய்துகொடுத்தலே நீதி" என்றார்கள். அடியவர் அதைக்கேட்டு, தாம் மனைவியாரைத் தீண்டாதிருத்தலைக்குறித்துப் பேசமாட்டாதவராகி, தகுந்தபடி குளத்தில் மூழ்கிச் சத்தியஞ் செய்து தருகிறேன் என்று வீட்டுக்குப் போய், மனைவியாரை அழைத்துக் கொண்டுவந்து, திருப்புலீச்சுரத்துக்கு முன்னிருக்கின்ற திருக்குளத்திலே போய், ஒரு மூங்கிற்றண்டை ஒருபுறத்தில் மனைவியார் பிடிக்க, மற்றப்புறத்தில் தாம் பிடித்துக்கொண்டு இறங்க, அதைக்கண்ட சிவயோகியார், "உன்மனைவியைப் பிடித்துக்கொண்டு மூழ்கு" என்று சொல்ல, திருநீலகண்டநாயனார், அவ்வண்ணஞ் செய்யக்கூடாமையை உலகத்தார் அறியும்படி, தமக்குள் நடந்தனவெல்லாஞ் சொல்லி மூழ்கினார். மூழ்கிக்கரையிலேறிய திருநீலகண்ட நாயனாரும் மனைவி

யாரும் மூப்பு நீங்கி யௌவன பருவமடைந்து பிரகாசித்தார்கள்.

உடனே, தேவர்களும் முனிவர்களும் புஷ்பமாரி பொழிய, அவ்வதிசயத்தைக்கண்ட சகலரும் அங்குநின்ற சிவயோகியைக்காணாதவர்களாய் மயங்கிநின்றார்கள். சிவபெருமான் பார்வதி சமேதராய் இடபவாகனத்திலெழுந்தருளி, ஆகாயத்தில் காக்ஷிதர, திருநீலகண்டநாயனாரும் மனைவியாரும் பூமியில் விழுந்து நமஸ்கரித்தெழுந்து துதித்து நின்றார்கள். சிவபிரான் அவர்களை நோக்கி, "இந்திரிய நிக்கிரகஞ்செய்து மேன்மையெய்திய அன்பர்களே! என்றும் இவ்விளமை நீங்காமல் நம்மிடத்திலிருங்கள்!" என்று திருவாய்மலர்ந்து மறைந்தருளினார். இடபக்கொடியுடைய திருநீலகண்டநாயனாரும், அவர் மனைவியாரும் சிவலோகமெய்தி பேரின்பமனுபவித்து வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இயற்பகைநாயனார்புராணம்.

சோழநாட்டிலே, காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் வாழ்கின்ற வைசியர் குலத்தில் திருவவதாரஞ்செய்து, இயற்பகைநாயனார் என்னும்

திருநாமம் பெற்றுப் பரமசிவனிடத்தில் மிகுந்த அன்புள்ளவராய்ச் சிவனடியார்கள் விரும்பிய பொருள்களையெல்லாம் கொடுத்துப் பத்தி செய்துகொண்டு வருங்காலத்தில், சிவபெருமான், அவரன்பினுறுதிப்பாட்டினை யாவருமறிந்துய்வது காரணமாக, அவரிடத்துக்கு விபூதிதிருமேனியில் பிரகாசிக்க தூர்த்தவேடமுள்ள ஒருபிராமண வடிவங்கொண்டு வந்து நாயனாரை நோக்கி, உம்மிடத்திலுள்ள ஒரு பொருளை விரும்பி யிங்குவந்தேன். நீர் தருதற்கிசைவீராயில், அப்பொருளின்னதென்று சொல்வேன் என்ன, இயற்பகைநாயனார் எப்படிப்பட்ட பொருளாயினும், என்னிடத்திருக்குமாயின், அஃது நமது கடவுளாகிய பரமசிவனுடைய அடியார்களுக்கேயுரிய பொருளாகையால், தேவரீர் திருவுள்ளம் விரும்பியதை இன்னதென்று திருவாய் மலர்ந்தருளுமென்று சொல்ல; ஐயர், உம்முடைய மனைவியை இச்சித்து வந்தேன் என்றார். அப்பொழுது இயற்பகைநாயனார் முன்னிலும் மிக்கமகிழ்ச்சியோடு உள்ளே சென்று கற்பிலேசிறந்த தம்முடைய மனைவியாரை அழைத்துக்கொண்டுவந்து, ஐயரிடத்தில் விட்டு வணங்கி இன்னுமடியேன் செய்யவேண்டிய பணியாது என்றுவினவ, ஐயர், "இந்தப்பெண்ணை நான் தனியே கொண்டுபோகையால், உங்கள் நீது

பற்றுள்ள பந்துக்களையும், ஊரார்களையுங் கடக்கும் வரைக்கும், அவர்களால் எனக்கொரிடையூறும் உண்டாகாதிருக்கும்படி நீர் துணையாகவரவேண்டும்" என்றார். இயற்பகைநாயனார் உடனே ஆயுதசாலையிலே போய், போர்க்கோலங்கொண்டு, ஐயரிடம் வந்து, அவரை வணங்கி அவரையும் மனைவியாரையும் முன்னே போம்படிசெய்து தாம்பின்சென்றார்.

அவ்வாறு செல்லும்பொழுது, இயற்பகைநாயனாருடைய சுற்றத்தவர்களும் ஊராருமிருபக்கத்திலும்நெருங்கி யாரைவிட்டுக்கொண்டு போகவொட்டாமல் தடைசெய்ய, அதுகண்டு நாயனார், கோபங்கொண்டு, பலவகையாகச் சொல்லியுங்கேளாமையினாலே, எதிர்த்தவர்களையெல்லாங்கொன்று, மேல் எதிர்ப்பவரொருவருமின்மையைக்கண்டு, ஐயரை நோக்கி, சுவாமீ! தேவரீர் அஞ்சாவண்ணம் இந்தக்காட்டைக்கடக்கும் வரைக்கும் உங்களோடு வருகின்றேன் என்றுசொல்லி அவரோடு திருச்சாய்க்காடு என்னும் சிவஸ்தலத்துக்குச்சமீபத்திலேபோனபொழுது, ஐயர், இயற்பகைநாயனாரை நோக்கி, இனிநீர் திரும்பிப் போகலாம் என்று சொல்ல, நாயனார், அவருடைய திருவடிகளை வணங்கி அஞ்சலிசெய்து ஸ்தோத்திரம் பண்ணிக்கொண்டு திரும்பினார்.

அப்பொழுது, ஐயர் இயற்பகையே! இங்கேவா என்று சொல்லி ஓலமிட்டார். நாயனார் அந்த ஓசையைக்கேட்டு அடியேன் இதோ வந்துவிட்டேன். இன்னும் இடையூறுசெய்பவர்கள் உண்டாயின் அதுக்குச்செய்துவிடுகிறேன் என்று சொல்லிக்கொண்டுவர ஐயர் மறைந்தருளினார். வந்தநாயனார் அவ்வையரைக்காணாமல் மனைவியைமாத்திரங் கண்டார். பின்னர், ஆகாயத்தில்சிவபெருமான் பார்வதிசமேதராய் இடபவாகனத்திலெழுந்தருளிக் காக்ஷிதரக்கண்டு, ஆராமையினாலே உடனே விழுந்து எழுந்து ஸ்தோத்திரம்பண்ணினார். சிவபெருமான் அவரைநோக்கி நம்மேலும் நம்முடையடியார்கள் மேலும் நிஷ்களங்கமாகிய அன்புடைத்த இயற்பகையே! நீ உன் மனைவியோடும் நம்முடனேவா என்று திருவாய்மலர்ந்து அந்தர்த்தானமாயினார். இயற்பகைநாயனாரும் மனைவியாரும் சிவலோகத்தை யடைந்து பேரின்பமனுபவித்து வாழ்ந்திருந்தார்கள். யுத்தத்தில் இறந்த அவர்கள்பந்துக்களும் வானுலகத்தை அடைந்து இன்பமனுபவித்தார்கள்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இளையான்குடிமாறநாயனார் புராணம்.

இளையான்குடியென்னும் ஊரிலே வேளாளர்குலத்தில், திருவவதாரஞ்செய்து, சிவபெருமானிடத்தில் மிகுந்த அன்புள்ளவராய்ச் சிவனடியார்களுக்குத் திருவமுதளிக்குந் திருத்தொண்டுவழுவாமல் நடத்திக்கொண்டு வாழுநாளில், செல்வமாறின காலத்திலும் இந்தத்தொண்டுமாருமல் செய்யத்தக்க உறுதிப்பாடுள்ளவரென்னும் நிலைமையினை உலகத்தார் அறிந்துய்யும்படி விளக்கிக்காட்டத் திருவுள்ளங்கொண்டு, சிவபெருமான் தம்முடைய அடியார்க்கிருந்த செல்வமெல்லாம் நாளுக்குநாட்குறையும்படிக்குச் செய்தருளுதலால், இளையான்குடிமாறநாயனார் வறுமையடைந்தும் முன்னிலைமையில் வழுவாமல் கடன்வாங்கியுஞ் செய்துவருகையில், மழைக்காலத்தில் நன்றாய் வருஷித்துக்கொண்டிருக்கும் ஒருநாளிரவில், நெடுநேரம் எதிர்பார்த்திருந்தும் ஒருவருடைய உதவியுமில்லாமல் பகன்முழுதும் போஜனஞ்செய்யாமையால் பசியுடனிருந்துவிட்டு, வீட்டுக்கதவைப் பூட்டியபின்பு, திருக்கைலாயபதியானவர் சைவவேடங்கொண்டு, அம்மழையில்நாயனார்மாளிகைக்குவந்து கதவைத்தட்டினார். நாயனார் கதவைத்திறந்து உள்ளேவரவழைத்து வேறே வஸ்திரங்கொடுத்து, பிறகு அமுதுபடைக்கவெண்ணி மனந்தளர்ந்து

மனைவியைவினவினார். அதற்குமனைவியார்
"நம்முடையவீட்டிலேயாதொன்றுமில்லையே,
அயலார்கொடுப்பவர்களுமில்லை; நாழிகையு
மதிகமாய்விட்டது; அடியேனாலாவதென்னி
ருக்கின்றது? ஆயினும், இன்றுபகல் விதைத்
த நென்முளையை வாரிக்கொண்டுவந்தால் இய
ன்றமட்டும் அமுது சமைக்கிறே" னென்று
சொல்ல, இளையான்குடிமாறநாயனார் மிகவு
மனமகிழ்ந்து அதற்குடன்பட்டு பெருமழை
பொழிகின்ற மகா அந்தகாரமாகிய அர்த்தரா
த்திரியிலே, ஒருபெரிய இறைகூடையைத் த
லையிலே கவிழ்த்துக்கொண்டு காலினாலே தட
விக் குழிவழியே தம்முடையவயலிற்சென்று,
அதிலே அதிகமழையினால் நீர்மேலே மிதக்கி
ன்ற நென்முளைகளைக் கையினாலே கோலிவா
ரி இறைகூடை நிறைய இட்டு தலையிலேவை
த்துச் சுமந்துகொண்டு சீக்கிரம்வீட்டுக்குத்தி
ரும்பிவந்தார். அவர்வரவை எதிர்பார்த்திரு
ந்த மனைவியார்கையில் கொடுக்க, அப்புண்
ணியவதி அதைச்சமைக்க விறகில்லாமையா
ல் வீட்டுமேற்கூரையினால் அடுப்பெரித்துப்
பக்குவப்படுத்தி அரிசியாக்கி, அமுதுசமைத்
து, குழிப்பயிரைத் தமது சாமர்த்தியத்தினா
ல் வெவ்வேறு கறியமுதுகள்செய்து முடித்து
கணவனாரைநோக்கி, அமுதுசித்தமாயிருக்கி
றதென்றுசொல்ல, அவர்நித்திரைகொள்பவர்

போலிருக்கின்ற சுவாமியை அணுகி, சுவாமீ! அமுதுசெய்ய எழுந்தருளும் என்றுவிண்ணப்பஞ்செய் யழைக்க, அவர் ஒருசோதிவடிவமாய் எழுந்து தோன்றினார். அதைக்கண்ட இளையான்குடிமாறநாயனாரும் மனைவியாரும் திகைத்து நின்றார்கள். பின்பு சிவபெருமான் பார்வதி தேவியாரோடும் இடபாரூடராய்த் தோன்றி இளையான்குடிமாறநாயனாரை நோக்கி, "அன்பனே! நம்முடைய அடியார்களை அமுதுசெய்வித்த நீ உன்மனைவியோடும் நம்முடைய பதத்தையடைந்து பேரின்பத்தை அநுபவித்துக்கொண்டிரு" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி உடனே மறைந்தருளினார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மெய்ப்பொருணாயனார் புராணம்.

சேதிநாட்டிலே, திருக்கோவலூரில் மலையமானாட்டாருக்கு அரசரும், வேதாகமங்களின் உண்மையறிந்தவரும், சிவனடியார்களுடைய திருவேடத்தையே மெய்ப்பொருளெனச் சிந்தைசெய்பவருமாகிய மெய்ப்பொருணாயனாரென்பவர் ஒருவரிருந்தார். அவர் தம்முடைய இராச்சியத்தில் தருமநெறிதவறாமல் செங்கோல் செலுத்திவருங்காலத்திலே,

முத்திநாதன் என்னும் ஓரரசனானவன் அவரைவெல்லுதற்குவிரும்பி, பலமுறையுத்தஞ்செய்து தோல்வியடைந்து பங்கப்பட்டதனால், அவரிடத்துள்ள அடியார்பக்தியை யறிந்து, கபடத்தினால் அவரைவெல்லக்கருதி, சரீரமுழுதும் விபூதிதரித்து, சடைகளைச் சேர்த்துக்கட்டி, ஆயுதத்தை வைத்திருக்கும் ஓர் கவளியைப் புத்தகக்கவளிபோலத் தோன்றும்படி கையிலெடுத்துக்கொண்டு, திருக்கோவலூரிற்சென்று, மெய்ப்பொருணாயனாருடைய திருமாளிகையடைந்து, காவலோடுங்கூடிய பலவாயில்களையுங் கடந்து, நாயனார் சயனக்கிரகத்தில் மஞ்சத்தின்மீது நித்திரைசெய்ய, அவருடைய மனைவியார் பக்கத்திலிருக்கக் கண்டும், சமீபத்திலேசென்றான்.

அப்போது, மனைவியார் சீக்கிரமெழுந்து மெய்ப்பொருணாயனாரையெழுப்ப, அவர் விழித்தெழுந்து அவ்வஞ்சகனை யெதிர்கொண்டு வணங்கி "சுவாமீ! தேவரீர் இங்கெழுந்தருளுதற்குக் காரணம்யாது?" என்றுவினாவ, முத்திநாதன் "உங்கள் கடவுளாகிய சிவபெருமான் ஆதிகாலத்தில் அருளிச்செய்த சைவாகமங்களுள் எவ்விடத்திலுங் காணப்படாத ஓராகமத்தை உமக்குப்போதிக்கும்படி கொண்டுவந்தேன்" என்றான். மெய்ப்பொருணாயனார் அதைக்கேட்டு மிக்க மகிழ்கூர்ந்து "இநி

னிலுமுயர்ந்தபேறு எனக்குவேறென்னிருக்கின்றது? அந்தச்சைவாகமத்தை யிப்போதே வாசித்துப்பொருளருளிச்செய்தல்வேண்டு" மென்று பிரார்த்திக்க, முத்திநாதன் "உம்முடையபட்டத்தரசி இல்லாமல் நீருநானுமே வேறிடத்திருக்கவேண்டு" மென்றுசொல்ல, உடனேநாயனார் தம்மனைவியாரை அந்தப்புரத்துக்குப்போம்படி செய்து, பொய்வேடங்கொண்ட முத்திநாதனை விதிப்படி ஆசனத்தின்மேலிருத்தி, தாங்கீழேயிருந்துகொண்டு, இனி அருளிச்செய்யுமென்ன, முத்திநாதன் தன்கையிலிருந்த வஞ்சக்கவளிகையை மடியின்மேல்வைத்து புத்தகம் அவிழ்ப்பவன்போலெடுத்து, நாயனார் வணங்கும்போது அக்கவளிகையில்மறைத்து வைத்துள்ள உடைவாளையெடுத்து அவரைக்குத்த, அவர்சிவவேடமே மெய்ப்பொருளென்றுகருதி அவனைவணங்கினார். உடனே வாயிற்காவலாளனாகிய தத்தனென்பவன் உள்ளேபுகுந்து தன்கைவாளால்பகைவனை வெட்ட முயலும்போது, நாயனார் "தத்தனே! இவர்சிவனடியாராதலால் இவர்க்கிடையூறொன்றுஞ் செய்யாமல், ஒருவருமிவரைநெருங்கித் துன்பஞ்செய்யாவண்ணம் அழைத்துக்கொண்டுபோய் நகர்ப்புறத்தில் விடக்கடவாய்" என்று கட்டளையிட, அக்கட்டளையைச்சிரமேற்றாங்கி நாயனாரைவணங்கி

க்கொண்டு முத்திநாதனை யழைத்துப்போம் பொழுது தடுத்தவர்கட்கெல்லாம் வேந்தனுடைய ஆஞ்ஞையைத்தெரிவித்து, நகரத்தைக்கடந்துசென்று அவனுக்குரிய காட்டுவழியிலேயவனைவிட்டுத் திரும்பிவந்து, முத்திநாதன் இடையூறின்றி தன்னகரம்போய்ச்சேர்ந்த சங்கதியைக்கேட்கும் பொருட்டாக முன்னரே நீங்கிவிடக்கூடிய உயிரைத்தாங்கிக்கொண்டிருக்கும் மெய்ப்பொருணாயனாருக்கு முன்சென்று வணங்கிநின்று "அரசே! சிவபத்தரை இடையூறின்றிக்கொண்டுபோய் விட்டேன்" என்று சொல்ல, உள்ளங்களிகூர்ந்து தமக்குப்பின் அரசாளுதற்குரிய குமாரர்களையும் மந்திரிமுதலானவர்களையும் நோக்கி, சைவாகமவிதிப்படி விபூதிமேல் வைத்த அன்பைப்பாதுகாக்கும்படி போதித்து, கனகசபையிலே அநவரதமும் ஆனந்தத்தாண்டவம் புரியும் சபாநாதரைத் தியானம்பண்ணினார். அப்பொழுது சபாநாதர் நாயனாருக்குத்தோன்றி அவரைத்தம்முடைய திருவடியிலே சேர்த்தருளினார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

விறன்மிண்டநாயனார் புராணம்.

மலைநாட்டிலே, செங்குன்றூரில், வேளாளர்குலத்தில் அவதரித்து, சிவபெருமானுடைய ஸ்ரீபாதங்களை மனத்தின்கண்ணே இருத்தி, உட்பற்று புறப்பற்றுக் களையறுத்தவரும், அடியார் பத்தியிலே உயர்வொப்பில்லாதவருமாகிய விறன்மிண்டநாயனாரென்பவர் ஒருவரிருந்தார். அவர், சிவஸ்தலங்களுக்குப் போனபொழுதெல்லாம், முன்னர் அடியார் திருக்கூட்டங்களுக்கெதிரே சென்று அவர்களை வணங்கிக்கொண்டே, பின்னர் சிவபெருமானை வணங்குகின்றவர். அவர் தாம் வசிக்கின்ற மலைநாட்டைநீங்கி பலதலங்களிலுஞ் சஞ்சரித்து, சிவனடியார்கள் ஒழுக்கத்தையனுசரித்து, திருவாரூரை அடைந்து, சுவாமிதரிசனஞ்செய்துகொண்டிருந்தார்.

ஒருநாள், சுந்தரமூர்த்திநாயனார் தேவாசிரியமண்டபத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற சிவனடியார்களை அடைந்து வணங்காமல், ஒரு பிரகாரம் ஒதுங்கிச் சென்றதை அவ்விறன்மிண்டநாயனார்கண்டு, "அடியார்களை வணங்காமற்செல்கின்ற வன்றொண்டன் அவ்வடியார்களுக்குப்புறகு; அவனைவலிய ஆட்கொண்ட சிவபெருமானும் புறகு" என்றார். சுந்தரமூர்த்திநாயனார், அவ்விறன்மிண்டநாயனாரிடத்துள்ள சங்கமபத்தி வைராக்கியத்தைக்கண்டு,

அவ்வடியார்கள் மேலே திருத்தொண்டத் தொகை என்னுந் திருப்பதிகத்தைப் பாடினார். அதைக்கேட்ட விறன்மிண்டநாயனார் மிக மகிழ்ந்து, "இவன்றொண்டருடையானம் அடியாரிடத்திலே பத்திதிருக்கின்றது" என்றருளிச்செய்தார். இச்சங்கமபத்தி வலிமையைக்கண்ட சிவபெருமான் அவ்விறன்மிண்டநாயனாரைத் தம்மைச் சேவிக்கின்ற கணங்களுக்குத் தலைவராக்கியருளினார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அமர்நீதிநாயனார் புராணம்.

சோழநாட்டிலேயுள்ள பழையாறை என்னும் ஊரில், வைசியர் குலத்தில், பெருஞ்செல்வமுடையவரும், சிவனடியார்களுக்குத் திருவமுது செய்வித்து, அவரவர் குறிப்பறிந்து கந்தைகள், கீளைகள், கோவணம் முதலியவை கொடுப்பவருமாகிய அமர்நீதிநாயனார் என்பவர் ஒருவரிருந்தார். அவர் திருநல்லூர் என்னுஞ் சிவஸ்தலத்திலே மஹோற்சவதரிசனஞ்செய்யவுஞ் சிவனடியார்கள் திருவமுது செய்யவும்பொருட்டு ஒருதிருமடங் கட்டுவித்து, தம்முடைய சுற்றத்தாரோடும் அவ்விடம் போய்ச் சேர்ந்து, உத்சவ தரிசனஞ்செய்து,

தம்முடையமடத்திலே சிவனடியார்களுக்கு திருவமுது செய்வித்துக்கொண்டு மனமகிழ்ச்சியோடும் இருந்தார்.

இப்படியிருக்குங்காலில், ஒருநாள், சிவபெருமான் பிராமணபிரமசாரிவடிவங் கொண்டு, இரண்டு கௌபீனங்களையும் விபூதிப்பையையும் கட்டியிருக்கிற ஒருதண்டைக் கையிலேபிடித்துக்கொண்டு, அந்தத்திருமடத்துக்கு எழுந்தருளிவந்து, நாயனாரைநோக்கி, "நீர் அடியார்களுக்குத் திருவமுதுசெய்வித்து, அவர்களுக்கு வஸ்திரங்களும், கந்தைகளும், கீள் கௌபீனங்களும் தருகின்றீரென்று கேள்வியுற்று, உம்மைக்காணுதற்கு விரும்பிவந்தோம்" என்ன, நாயனார், "சுவாமீ! தேவரீரும் இங்கே திருவமுதுகொண்டருளல் வேண்டு"மென்று பிரார்த்திக்க, பிரமசாரியானவர் அதற்குடன்பட்டு, "நாம்காவேரியிலே ஸ்நானம்பண்ணிக்கொண்டு வருவோம். ஒருபோதுமழைவரினும் தரித்துக்கொள்ளும்பொருட்டு, நீர் இந்த உலர்ந்த கௌபீனத்தை வைத்திருந்து தாரும்" என்று சொல்லி, தண்டிலேகட்டப்பட்டிருக்கின்ற இரண்டு கௌபீனங்களிலொன்றை யவிழ்த்து, "இக்கௌபீனத்தின் மகிமையை உமக்குநான்சொல்லவேண்டியதில்லை! நான் ஸ்நானம் பண்ணிக்கொண்டு வருமளவும் இதைவைத்திருந்து தா

ரும்" என்று அவர் கையிலே கொடுத்துவிட்டு காவிரியிலே ஸ்நானம் பண்ணுதற்குப்போக, அமர்நீதிநாயனார் அந்தக்கௌபீனத்தை ஒருகருக்க இடத்திலே சேமித்துவைத்தார். ஸ்நானத்துக்குப்போன பிரமசாரியானவர், நாயனார் சேமித்துவைத்த கௌபீனத்தை மறைத்து, ஸ்நானஞ் செய்துகொண்டு மழைபொழிய நனைந்து, திருமடத்தையடைந்து நாயனாரைநோக்கி, "தண்டிலேகட்டப்பட்டிருக்கின்றகௌபீனம் நனைந்துவிட்டது. உம்மிடத்திலேதந்த உலர்ந்த கௌபீனத்தைக் கொண்டுவாரும்," என்றுசொல்ல, நாயனார் சீக்கிரம் உள்ளேபுகுந்துபார்த்து, கௌபீனத்தைக்காணாதவராகி திகைத்து, பிறவிடங்களிலுந் தேடிக்காணாமையால் துக்கங்கொண்டு, வேறொருகோவணத்தை யெடுத்துக்கொண்டுபிரமசாரியார்முன்வந்து, "சுவாமீ! தேவரீர்தந்த கௌபீனத்தை எங்குந்தேடிக்கண்டிலேன். வேறொருநல்ல நெய்தகௌபீனங்கொண்டுவந்தேன். தேவரீர்நனைந்தகோவணத்தைக்களைந்து, இதைச்சாத்தி, அடியேன்செய்த குற்றத்தைக்ஷமித்தருளல்வேண்டு" மென்றுபிரார்த்திக்கக்கேட்டபிரமசாரியானவர் மிகக்கோபித்து, "நன்று!! நன்று!! சிவனடியார்களுக்குநல்லகௌபீனங் கொடுப்பேனென்று நீர்ஊரெங்கும் பிரசித்தப்படுத்தியது, என்னுடைய கோவணத்தைக்கவ

வதற்கோ! நீர்செய்கின்ற இவ்வாணியம் மிக அழகியதாயிருக்கின்றது" என்றுசொல்ல, அமர்நீதிநாயனார் மிகவும்பயந்து நடுநடுங்கி, "சுவாமீ! அடியேன் இக்குற்றமறிந்து செய்தேனல்லேன். இக்கோவணமன்றி வேறுபொன் மணிகளையும், பட்டாடைகளையுந் தருகிறேன் ஏற்றருளும்" என்ன, அதற்குப்பிரமசாரியார் கோபந்தணிந்தவர்போலக்காட்டி, "அவைகள் எனக்கு ஏன்? இக்கௌபீனத்துக்கு ஒத்த நிறையுள்ள கோவணந்தந்தாற் போதும்" என்று தண்டிலேகட்டப்பட்டிருந்த கௌபீனத்தை யவிழ்த்துக்கொடுக்க, அமர்நீதிநாயனார் மனமகிழ்ந்து, ஒருதராசைக் கொண்டுவந்து நாட்டி, பிரமசாரியார்தந்த கௌபீனத்தை யொருதட்டிலும், தம்கையிலுள்ள மெய்யற் கோவணத்தை யொருதட்டிலுமாக வைக்க, தம்முடைய கோவணத்தட்டு மேலெழும்பக்கண்டு, அடியார்களுக்குக் கொடுக்கும்படி தாம் வைத்திருந்த கோவணங்களெல்லாவற்றையும் கொண்டுவந்திடவும், நிறையொவ்வாமல் மேன்மேலுந் தம்முடைய தட்டு எழ, மிக்கவியப்பெய்தி, பலவஸ்திரங்களையும் பட்டாடைகளையும், நூற்கட்டுகளையும், சுமைசுமையாக எடுத்துவந்து இடுந்தோறும், தட்டு எழுந்தபடியேமேல் நின்றது. அமர்நீதிநாயனார் அதைக்கண்டு, பிரமசாரியை வணங்கி, "சுவாமீ!

என்னுடைய திரவியங்களில் சேஷித்துள்ளது இனியொன்றுமில்லை. நானும் என்மனைவியும் புத்திரனுமாத்திரம் நிற்கின்றோம். தேவரீருக்குத் திருவுளமானால், அடியேங்களும் இந்தத்தட்டில் ஏறுவதற்கு அனுமதிதந்தருளு'' மென்ன, பிரமசாரியாரும் அதற்குநேர்ந்தார். அதுகண்டு, அமர்நீதிநாயனார் மனமகிழ்ந்து, பிரமசாரியாரை வணங்கி, தம்முடைய மனைவியாரோடும் புத்திரரோடும் தராசை வலஞ்செய்து, "சிவனடியார்களுக்குச் செய்யுந்திருத்தொண்டிலே அடியேங்கள் தவறாமல் இருந்தோமாகில், யாங்கள் ஏறினமாத்திரத்தில்,இந்தத்தட்டு ஒத்துநிற்கக்கடவது'' என்றுசொல்லி, திருநல்லூரில் வீற்றிருக்கின்ற சிவபெருமானை வணங்கி, ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை ஓதிக்கொண்டு மகிழ்ச்சியோடு தட்டிலேறினார்; ஏறினமாத்திரத்தில், துலாக்கோலின் இரண்டுதட்டுகளும் ஒத்துநின்றன.

அவ்வற்புதத்தைக் கண்டவர்களெல்லோரும், அமர்நீதிநாயனாரை வணங்கி ஸ்தோத்திரஞ்செய்தார்கள். தேவர்கள் புஷ்பமாரிபொழிந்தார்கள்!! ஸ்ரீ கைலாசபதியானவர் தாம் கொண்டுவந்த பிரமசாரிவடிவத்தையொழித்து, ஆகாயத்தில் பார்வதிதேவியாரோடு இடபாரூடராய்க் காட்சிதந்து, தம்மைத்தரிசித்துத் தராசுதட்டிலே தானேநின்றுக்கொண்டு

ஸ்தோத்திரஞ்செய்கின்ற அமர்நீதிநாயனார், மனைவியார், புத்திரர் ஆகிய மூவர்மேலும் திருவருணோக்கஞ்செய்து, "நீங்கள் மூவிரும் நம்முடைய அருளைப்பெற்று, நம்முடைய சந்நிதானத்திலே வணங்கிக்கொண்டிருங்கள்" என்றுதிருவாய்மலர்ந்தருளி அந்தர்த்தானமாயினார். அமர்நீதிநாயனாரும், அவர் மனைவியாரும், புத்திரரும், சிவபெருமானுடைய திருவருளினால் அந்தத்தராசுதானே தேவவிமானமாகி மேலேசெல்ல, சிவலோகத்தையடைந்து வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தில்லைவாழந்தணர்சருக்கம்

முற்றுப்பெற்றது.

இரண்டாவது

இலைமலிந்தசருக்கம்.

எறிபத்தநாயனார்புராணம்.

கொங்குதேசத்திலே, இராஜதானியாகிய திருக்கருவூர் ஆனிலை யென்னும் ஆலயத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் பரமசிவனிடத்தில் மிக்க அன்புள்ளவராய்த் தொழுது துதிப்பதுமன்றி, சிவனடியார்களுக்கேதேனும் இடர்நேரிடுமானால் அவ்வாபத்தை நீக்கும் அன்புள்ளவராயும் இருந்த எறிபத்தநாயனார் என்பவர் வாழும்நாளில்,சிவகாமியாண்டார் என்னும் ஒருதொண்டர், திருக்கருவூர்ச்சிவபெருமானுக்குத் திருமாலை கட்டிச்சாத்தும்பொருட்டு, புட்பக்குடலை நிறைய மலரெடுத்துக்கொண்டு போம்பொழுது, மஹாநவமி முன்னாள், காவிரியில் முழுகுவித்துக்கொண்டு வருகிற அவ்வூர் அரசராகிய புகழ்ச்சோழநாயனாருடைய பட்டத்து யானையானது, அப்பூக்குடலையைத் துதிக்கையால் பறித்துக் கீழேசிந்திவிட்ட மாத்திரத்தில், சிவகாமியாண்டார் மிகவும் சிந்தைவருந்திச் சுவாமியைநோக்கி முறையிடும்போது, எறிபத்தநாயனார் அம்முறையைக்கேட்டோடிவந்து, தம்முடைய கையி

விருந்த மழுவாயுதத்தினால் அக்கரியின் துதி
க்கையை அறவெட்டி, மேலிருந்த பாகரை
யும் குத்துக்கோற்காரரையும் வெட்டிக்கொ
ன்றனர்.

இச்செய்தியைப் புகழ்ச்சோழநாயனார் கே
ள்வியுற்று, அவ்விடத்தெய்தி நோக்கி, இவர்
சிவனடியாராகையால், பிழையுண்டன்றேல் இ
வ்வண்ணம் புரியாரென்றுணர்ந்து, எறிபத்த
நாயனார்க்கருகேவந்து, இஃது அடியேனுடைய
குற்றமாகையால், என்னைச் சேதிக்கவேண்டு
மென்று தன்வாளாயுதத்தை யுருவிக்கொடுக்
க, எறிபத்தநாயனார், அரசனுடைய அன்பின்
மிகுதியைக்கண்டு பயந்து, தம்மையே சேதித்
துக்கொள்ளும்படி அவ்வாளாயுதத்தைத் தம்
முடைய கழுத்தில் வைத்தரியத்தொடங்கு
கையில், அஞ்சலியுடனிரங்கிக்கொண்டிருந்த
அரசனறிந்து, அதிக விரைவில் அவர் கையை
ப் பற்றிக்கொண்டபோது, பரமசிவனுடைய
அநுக்கிரகத்தினால், “நாமேயுங்கள் அன்பினை
உலகத்தார் அறிந்துய்யும்பொருட்டிவ்வாறு
விளைவித்தன”மென்று அசரீரிவாக்குண்டாக,
யானையும், பாகர்களும் பிழைத்தெழுந்தார்
கள்.

புகழ்ச்சோழநாயனாரும், எறிபத்தநாயனா
ரும் ஒருவரையொருவர் வணங்கி யெழுந்து,
அசரீரிவாக்கைத்துதித்தார்கள். பரமசிவனு

டைய திருவருளால் திருப்பூங்கூடையிலே முன்போல பூக்கள் நிறைவுபெற்றிருக்கச் சிவகாமியாண்டார் கண்டு மகிழ்ச்சியடைந்தனர். பின்னர், சிவகாமியாண்டார் திருப்பூங்கூடையை எடுத்துக்கொண்டு சுவாமிக்குத் திருமாலை கட்டிச்சாத்தும்படி போனார். இப்படியே, எறிபத்தநாயனார் அடியார்களுக்கு இடையூறுகள் வந்தகாலத்திலே முற்பட்டு வந்து அவைகளை நீக்கி, பக்திவலிமையிற் சிறந்தவராயிருந்து, பின்பு திருக்கைலாயத்திலுள்ள சிவகணங்களுக்குத் தலைவரானார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஏனாதிநாதநாயனார்புராணம்.

சோழமண்டலத்திலே, எயினனூரில், சான்றார்குலத்தில் விபூதியில் மகாபக்தியுடையவராகிய ஏனாதிநாதர் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் அரசர்களுக்கு வாள்வித்தைபயிற்றி, அதனால்வரும்பொருளையெல்லாம் சிவனடியார்களுக்குபயோகப்படுத்தி வாழுநாளில், அவ்வாட்படைகற்பிக்குந் தொழிலுடையோனாகிய அதிசூரன் என்பவனொருவன் தனக்கு எதிரில்லாமையால், நாயனாரோடு மாறுகொண்டு, "போர்செய்யக்கருதி, வீரர்கூட்டத்தோடும்போய், அவர்வீட்டுத்தலைக்கடை

யில்நின்று, "நாமிருவரும் போர்புரிந்து, வெற்றியடைபவர் எவரோ அவரேவாள்வித்தைபயிற்றும் உரிமையைப்பெறல்வேண்டும்" என்று பராக்கிரமங் கூறியழைக்க, அதற்கு நாயனாருடன்பட்டுப் போர்புரியாநின்றகாலையில், அதிசூரன்தோல்வியுற்றுப் புறங்காட்டியோடிப் போனதால், அவன், அன்றிரவுமுழுதும் நித்திரையின்றித் துக்கித்துக்கொண்டிருந்து, நாயனாரை வஞ்சகத்தால் ஜயிக்கும்படி துணிந்து, மறுநாளுதயத்தில், நாமிருவரும் படைகளின்றி வேறோரிடத்திலே தனித்து யுத்தஞ்செய்வோமென் றொருவனிடஞ் சொல்லியனுப்ப, நாயனாரதற்குடன்பட்டு, ஒருவருமறியாதபடி வாளையும், பரிசையுமெடுத்துக்கொண்டு தனியேபுறப்பட்டு அவ்வதிசூரன் குறித்த போர்க்களத்திலே சென்று அவனுடையவரவை எதிர்பார்த்துநின்றார். முன்னொருபோதும் விபூதிதரியாத அதிசூரன், ஏனாதிநாதநாயனார்க்குள்ளவிபூதிபக்தியை அறிந்து நெற்றியிலே விபூதியைப்பூசி, வாளையும், பரிசையும் எடுத்துக்கொண்டு, குறித்தவிடத்திற்சென்று, ஏனாதிநாதநாயனாரைக்கண்டு, அவரைச்சமீபிக்கும் வரைக்கும் நெற்றியைப்பரிசையினால் மறைத்துக்கொண்டு, அவருக்குமுன்னே முடுகிநடந்தான். நாயனார், அவனைக்கொல்லுதற்குச் சமயந்தெரிந்துகொண்டு அடிபெயர்த்தார். அப்

பொழுது அதிசூரன் தன்முகத்தை மறைத்துக்கொண்டிருந்த பரிசையைப்புறத்திலேயெடுக்க, நாயனார் அவனுடையநெற்றியிலே தரிக்கப்பட்ட விபூதியைக்கண்டு பயந்து நடுநடுங்கி, "ஆ கெட்டேன்! முன்னொருபோதுங் காணாதவிபூதியை இன்றைக்கிவர் நெற்றியிலேகண்டேனாகையால், இவர் சிவபெருமானுக்கடியரென்பதிற்சிறிதும் ஐயமில்லை. இனி இவருடைய உள்ளக்குறிப்பின் வழிநிற்பேன் என்று திருவுள்ளத்திற்கொண்டு, வாளையும், பரிசையும் கைவிடக்கருதி, பின்பு "நிராயுதரைக்கொன்றதோஷம் இவரை யடையாதிருக்கவேண்டும்" என்றெண்ணி, அவைகளைவிடாமல் எதிர்ப்பவர்போல் நேர்நிற்க, பாதகனாகிய அதிசூரன் அவரைக்கொன்றான்.

அப்பொழுது, சிவபெருமான் அவருக்குத்தோன்றி, அவரைத்தம்முடைய திருவடியிலே சேர்த்தருளினார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கண்ணப்பநாயனார்புராணம்.

தொண்டைமண்டலத்திலே, பொத்தப்பிநாட்டைச்சேர்ந்த உடுப்பூரில்வாழும் வேடர்குலராஜனாகிய நாகனும் அவன்மனைவி தத்தை

யுஞ்செய்த தவத்தினால், புதல்வராகத் திருவவதாரஞ்செய்து, திண்ணனாரென்னும் பிள்ளைத் திருநாமம்பூண்டு, வில்வித்தை கற்றுணர்ந்து, தம்பிதாவினால் தங்கள் குலத்தலைமை தரப்பெற்றுக்கொண்டு வேடர்களுடன் கானகஞ்சென்று மிருகவேட்டையாடும்போது, ஒருபன்றியானது, வேடர்களையும், வலைகளையுந் தப்பியோடுவதைக்கண்டு, துரத்திக்கொண்டு போய் அதனைச்சுரிகையாற் குத்திக்கொன்றபோது, தம்முடன்தொடர்ந்துவந்தநாணன், காடன் என்னுமிரண்டு வேடருமதிசயித்து, "அரசனே! இந்தப்பன்றி யிறைச்சியைத்தேவர் சிறிதுண்டு, எங்களுக்குங் கொடுத்தால் நாங்களுமுண்டு பசியாறுவோம்" என்றுசொல்லி, நீரிருக்குமிடங்காட்ட, அவர்களோடுசென்று பொன்முகலியாற்றையடைந்து, அந்ததிக்கரையில் பன்றியையிட்டபோது நாணன், திண்ணனாரைநோக்கி, "இம்மலையின்மீது குடுமித்தேவர் இருக்கின்றார் அங்குபோனால் கும்பிடலாமென்றான்." திண்ணனார் "அங்ஙனமாயின், செல்லுவோ" மென்று மலையிலேறும்போதே சந்நிதிபாதம் பதிந்ததுபோல் அன்புவளரச் சுவாமியைக் கட்டிக்கொண்டு, ஆனந்தக்கண்ணீர்பெருகிப் புளகம்போர்ப்பப் பரவசமடைந்து, சுவாமியைநோக்கி, "தேவர்வேடுவர்போலத் தனியே யிருக்கின்றீர். இறைச்சிகொண்டுவந்து தொ

டுப்பாருமில்லையாதலால், நான்கொண்டுவரு
வே''னென்றுசென்று, நதிக்கரையில்விட்டபன்
றியின்தசையை அம்பினாற்கொத்தி யெடுத்து
க்காட்டின்மூட்டிவைத்த தீயிற்காய்ச்சி, வாயி
விட்டுப் பக்குவம்பார்த்து, 'தேக்கிலையைத்
தொன்னையாகத் தைத்து, அதில்வைத்துத்
தேனும்விட்டு, பொன்முகலியாற்றுநீர் வாயி
னிடத்தும், திருப்பள்ளித்தாமம் சிரசினிடத்
தும், வைத்துக்கொண்டுவந்து சுவாமி திரு
முடியில் சிவகோசரியார் அருச்சனைசெய்த
பத்திரபுட்பங்களைத் தமது காலில் தொடுத்தி
ருக்கும் பாதரக்ஷையால் மாற்றி, வாய்நீரால்
மஞ்சனஞ்செய்து, முடியிலிருந்த பத்திரபுட்
பங்களைச்சாத்தித் தையலிலைத் தொன்னையை
எதிரில்வைத்து, "சுவாமீ! இதுபக்குவமுள்ள
இறைச்சி, நானும் மென்று சுவைபார்த்தேன்,
தேனுங்கலந்திருக்கின்றது, 'அமுதுசெய்தரு
ளும்'' என்றுசொல்லி அமுதுசெய்வித்தவுட
ன் அந்திப்பொழுதாக, அன்றிரவு முழுதும்
நித்திரையின்றிக் காவலிருந்து, மறுநாள்சென்
று வேட்டையாடி, இறைச்சிகளைப் பக்குவஞ்
செய்து, முன்னாட்போல் திருமஞ்சனமுதலா
னதும் ஐந்துநாள்வரையில்குறைவறச்செய்து
வருகையில், இச்செய்தி அருச்சகராகியசிவ
கோசரியாருக்கு அருசிதமா யிருப்பதனால்,
"சுவாமீ! இதுதேவரீர்திருவுளத்துக்குப்பாங்கு

தாமோ" வென்று அவர்வருந்தினமையால், அவருக்குத்தம்முடைய தொண்டனார் அன்பி னுறுதிப்பாட்டைத் தெரிவிக்கும்பொருட்டு, ஆறுநாள் வலக்கண்ணில் உதிரமொழுகும்படி யிருக்க, அதனை ஊனமுதுகொண்டுவருகிற நாயனார்கண்டு,மிகவும்வருந்தி பச்சிலைமூலிகை களைப்பிசைந்துவிட்டும் நிற்காமையால் "ஊ னுக்கு ஊனிடல்வேண்டும்" என்னும் பழ மொழிப்படி தம்முடைய வலக்கண்ணைப்பெய ர்த்து அப்பினார்.

உடனே உதிரம் நிற்கக்கண்டுமகிழும்போ து, சிவபெருமான்நாயனாருடைய பேரன்பை ப்பின்னுஞ் சிவகோசரியாருக்குக் காட்டத் திருவுளங்கொண்டு, இடக்கண்ணிலும் உதி ரம் பெருகும்படிப்பண்ண, அதை நோக்கி நாயனார் "இதற்கு நானஞ்சேன் என்னிட த்தில் கைகண்டமருந்திருக்கின்றது" என் று உதிரம்பெருகுங்கண்ணில் அடையாள த்துக்காகத் தமதுசெருப்புக்காலைத் தூக்கி அ க்கண்ணிடத்தில் வைத்துக்கொண்டு, தம்மு டைய மற்றொரு கண்ணினைப்பாணத்தினாற் குத்திப் பெயர்க்கத்தொடங்கினபோது, தயா நிதியாகிய காளத்திநாதர் அதைச்சகிக்கலாற் றாதவராகி, அன்பர்கையைத் தமது திருக்க ரத்தாற்பற்றிக்கொண்டு "கண்ணப்பநிற்க" எ ன்று அருமைத்திருவாய்மலர்ந்தருளி எப்போ

தும் நீ நம்முடைய வலப்புறத்திலிருக்கக் கடவையென்று திருவருள் புரிந்தருளினர்.

அதைக்கண்ட தேவர்கள் பூமாரிபெய்தார்கள். அன்பிற்சிறந்த சிவகோசரியாரும் இவ்வற்புதத்தைக்கண்டு ஆச்சரியமடைந்து, சுவாமியைத்துதித்து வணங்கினர்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

குங்கிலியக்கலயநாயனார்புராணம்.

சோழமண்டலத்திலே, திருக்கடவூரில் பிராமணகுலத்தில் கலயர் என்பவர் திருவவதாரஞ்செய்து, அப்பதியிலே திருவீரட்டானமென்னுந் திருக்கோயிலில் வீற்றிருக்கின்ற சிவபெருமானிடத்தில் மிகுந்த அன்புள்ளவராய்க் குங்கிலியத் தூபப்பணிசெய்துகொண்டு வாழுநாளில், அவரன்பினுறுதிப்பாட்டினை யுலகத்தாரறிந்துய்யும்பொருட்டு, சிவபெருமானுடைய திருவருளினல் செல்வங்குறைந்து வறுமை மேலிட்டும், அந்தத்திருப்பணியில் வழுவாமலிருந்தார்.

இப்படியிருக்க, மக்களும் சுற்றத்தவர்களும் இரண்டுநாள் உணவின்றி வருந்துகின்றதை அவருடைய மனைவியார்நோக்கி, தம்முடைய திருமங்கிலியத்தைப்பார்த்தாவினிடத்தில்கொ

டுத்து நெல்வாங்கிக் கொண்டுவரச்சொல்ல, நாயனார் அதனைவாங்கிக்கொண்டு கடைவீதியிற்போம்போது, ஒருவர்த்தகன் குங்கிலியப்பொதிகொண்டு எதிரேவரக்கண்டு, அவன் கையில் திருமங்கிலியத்தைக்கொடுத்துப்பொதியைவாங்கிக்கொண்டு, கோயிலுக்கு விரைந்துசென்று அங்குள்ள பண்டாரத்தில் அக்குங்கிலியத்தைவைத்துவிட்டு, சுவாமியைத்துதித்துக்கொண்டு அவ்விடத்திருக்கையில், சிவபெருமான், நாயனாருடைய இல்லத்தில் செல்வம்நிறைத்து அவருக்குத்தோன்றி "நீமிகப்பசிகொண்டிருக்கின்றாய். வீட்டுக்குப்போய், பாலும் அன்னமும் உண்டு துன்பமொழிக" என்றுதிருவாய்மலர்ந்தருளக்கேட்டு, கைகூப்பிவணங்கி கடவுள் ஆஞ்ஞையை மறுத்திருத்தற்கஞ்சி, உடனே தமதுமாளிகைக்குச்சென்று, அவ்வீடெங்கும் நிறைந்துள்ள நிதிக்குவைகளைக்கண்டு, கருணாநிதியாகிய பரமசிவனுடைய திருவருட்பாங்கை வியந்து, தமதுமனைவியார் அறுசுவையோடுஞ் சமைத்த திருவமுதைச் சிவனடியார்களுட னுண்டு திருப்பணிதவறாமல் நடாத்திவந்தார்.

இப்படி நடக்குங்காலத்திலே, திருப்பனந்தாளில் திருமேனி சாய்ந்திருந்த சிவலிங்கப்பெருமானை நோக்கி, நிமிரப்பண்ணிக்கும்பிட விரும்பி, சோழமகாராஜன் யானைகளைக்கட்

டிபிழைப்பித்தும் நிமிராமையால், தீராதகவலை
யுற்று வருந்துவதை அறிந்து, நாயனார் அங்
கெய்தி சிவலிங்கத்திலே கட்டப்பட்ட கயிற்
றைத் தம்முடைய கழுத்திலே கட்டிக்கொ
ண்டு, தம்முள்ளத்திலுண்டான அன்பின்வ
லிமையால் வலித்துச் சிவலிங்கப்பெருமான்
நேரே நின்றருளத்தரிசித்து, மீட்டுந் திருக்க
டவூர்வந்து, தம்பணியைக் குறைவறச்செய்
துகொண்டு வருநாளில், அந்த ஸ்தலத்திற்
கு எழுந்தருளிவந்த திருஞானசம்பந்தமூர்த்
திநாயனார், திருநாவுக்கரசுநாயனார் இவர்களை
எதிர்கொண்டு வணங்கித் தமதுவீட்டுக்கழை
த்துக்கொண்டுபோய் திருவமுதுசெய்வித்து,
அவர்களுடைய திருவருளையும், சிவபெருமா
னுடைய திருவருளையும் பெற்றார். பின்னுஞ்
சிலகாலம் அன்பு மேன்மேலும்பெருகப் பல
திருப்பணிகளையுஞ் செய்துகொண்டிருந்து சி
வபதமடைந்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மானக்கஞ்சாறநாயனார்புராணம்.

கஞ்சாறூரிலே, வேளாளர் குலத்தில் மா
னக்கஞ்சாறநாயனார் என்பவர் திருவவதாரஞ்
செய்து, அரசர்களிடத்தில் சேனாபதி உத்

தி யோகத்தில் இருக்கின்ற குடியிலே இருந்து, மிகுந்தசிவநேசங்கொண்டு திருத்தொண்டர்களுக்கு ஏவல்செய்து, அவர்கள் வேண்டும் பொருள்கள் இல்லையென்னாது கொடுக்கும் நியமம்பூண்டு, பரமசிவனுடைய அநுக்கிரகத்தினால் ஒருபெண் குழந்தையைப் பெற்றுச் சீராட்டி வளர்க்க, அக்குழந்தை வளர்ந்து, மணப்பருவம் வாய்த்திருக்க, அவர் குலத்துக்குத்தக்க ஏயர்கோன்கலிக்காமநாயனார் என்பவருக்கு விவாகம் செய்துகொடுக்க நிச்சயித்துக் கலியாணப்பந்தல் அலங்கரித்து, மாப்பிள்ளையும் மணக்கோலமாக வந்துகொண்டிருக்குந் தருணத்தில், சிவபெருமான் தம்முடைய தொண்டனார் அன்பினை யாவருமறிந்து, பக்திசெய்து கடைத்தேறுவது காரணமாக, ஒரு மாவிரதியர்போல் அக்கலியாணப்பந்தலில் வந்தபோது, மானக்கஞ்சாறநாயனார் கண்டுவந்து, அலங்காரஞ்செய்திருக்கும் தம்முடைய குமாரத்தியை சேவித்துக்கொள்ளச் சொல்ல, அப்பெண் வணங்கினபோது, அப்பெண்ணின் கூந்தலைப்பார்த்து, இது நம்முடைய மார்பில் அகலமாகத்தரிக்கும் பூணூலுக்காகுமென்ன, உடனே நாயனார் கத்திகையினால் அரிந்து, சுவாமி கையிற்கொடுக்க நீட்டும்போது, மாவிரதிய கோலங்கொண்டிருந்த சிவபெருமான் மறைந்து, இடபவாகனத்தின்

மேல் பார்வதிசமேதராய்த் தரிசனந் தந்தருளி,
அன்பின் மிகுந்த தொண்டருக்கு முத்தியளி
த்தனர்.

பின்னர்வந்த ஏயர்கோன் கலிக்காமநாய
னார், அங்கு நிகழ்ந்த சமாசாரத்தைக்கேள்வி
யுற்று மனமகிழ்ந்து திருவருளைத் துதித்து
“முண்டிதஸ்திரீயை விவாகம் பண்ணுதல்சா
ஸ்திர விரோதமன்றோ” என்று மனந்தளர்ந்
திருக்க, சிவபெருமான் “கலிக்காமா, நீ மனந்
தளரவேண்டாம். இந்தப்பெண்ணுக்குக் கூந்
தலை மீளக்கொடுத்தருளினோம்” என்று
அசரீரியாயருளிச்செய்த திருவாக்கைக் கேட்
டு மனத்தளர்ச்சி நீங்கி, முன்போலக் கூந்த
லைப்பெற்ற அப்பெண்ணை விவாகஞ்செய்து
கொண்டு, தம்முடைய ஊருக்குப்போய் வா
ழ்ந்திருந்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அரிவாட்டாயநாயனார்புராணம்.

சோழமண்டலத்திலே, கணமங்கலம் என்
கின்ற ஊரில், வேளாளர் குலத்தில் சிவ
பத்தியிற் சிறந்தவரும், இல்லறத்தை நியமப்
படி நடத்துகின்றவரும், மிகுந்த செல்வமுள்
ளவருமாகிய தாயனார் என்பவர் ஒருவர் இரு

ந்தார். அவர் பரமசிவனுக்குச் செந்நெலரிசியும், செங்கீரையும், மாவடுவும் தினந்தோறுங் கொண்டுபோய் திருவமுது செய்வித்து வருவார்.

இப்படி நிகழும் காலத்திலே, கடவுளுடைய திருவருளினால் அவருக்கு வறுமை உண்டாயிற்று. உண்டாகியும், அவர் கூலிக்கு நெல் அறுப்பவராகி, தாம் கூலியாகப்பெற்ற செந்நெல்லெல்லாம் சுவாமிக்குத் திருவமுது செய்வித்து, கார்நெல்லைக்கொண்டு தாஞ்சீவனஞ் செய்துவந்தார். இவ்வண்ணம் செய்துவருநாளிலே பரமசிவன் அவ்வூரிலிருக்கின்ற வயல்களிலுள்ள நெல்லெல்லாம் செந்நெல்லாகும்படி அருள்செய்ய, நாயனார் மனமகிழ்ந்து, தினந்தோறும் வயல்களுக்குப்போய் நெல்லறுத்து, கூலிவாங்கி "இப்படி கிடைத்தது அடியேன் செய்த புண்ணியத்தால்" என்று சுவாமிக்கு மிகத்திருவமுது செய்விப்பாராயினார். இப்படி நடக்கின்றபடியால் நாடோறும் உணவில்லாமையைப்பற்றி, மனைவியார் வீட்டின் பின்புறத்திலுள்ள தோட்டத்திற்குப் போய், இலைக்கறிகொய்து சமைத்துவைக்க; நாயனார் அதையுண்டு முன்போலத் தாம்செய்யும் திருப்பணியைச்செய்துவந்தார். செய்யுநாளிலே, தோட்டத்திலுள்ள இலைக்கறியெல்லாம்அற்றுப்போக; மனைவியார் தண்ணீர் வா

ர்க்க அதனைப்பானம்பண்ணி, பழையபடி திருப்பணியைச் செய்துவந்தார்.

இப்படிச் செய்துவருநாளிலே, ஒருநாள்முன்போலச் சுவாமிக்குத் திருவமுது செய்விக்கும்பொருட்டுச் செந்நெலரிசியும் செங்கீரையும் மாவடுவும் கூடையில்வைத்துச் சுமந்துகொண்டுபோக, மனைவியார் பஞ்சகவ்வியங்கொண்டு அவருக்குப் பின்னாக நடந்தார். முன்செல்கின்ற தாயனார் பசியினாலே கால்தள்ளாடித் தவறிவிழ, மனைவியார் பஞ்சகவ்வியகலயத்தை மூடியிருந்த தங்கையினால் அவரை அணைத்தும் எல்லாம் கமரிலே சிந்திப்போகக்கண்டு, தாயனார் "இனித்திருக்கோயிலுக்குப் போவதினாற்பயன் யாது" என்று துக்கித்து, "இங்கே சிந்திய செந்நெலரிசியையும் செங்கீரையையும் மாவடுவையும் கடவுள் திருவமுது செய்தருளும்பேற்றைப் பெற்றேனில்லையே" என்று, அரிவாளினாலே தம்முடைய ஊட்டியை அரியத்தொடங்கினார்.

அப்பொழுது, அவ்வடியார் தம்முடைய கழுத்தை அரிகின்ற கையைத் தடுக்கும்பொருட்டு எங்கும் வியாபித்திருக்கின்ற பரமசிவன் உயர நீட்டிய திருக்கரமும், மாவடுவைக் கடித்தலால் உண்டாகின்ற விடேல் விடேல் என்னும் ஓசையும், கமரினின்றும் ஒக்க

எழுந்தன. தாயனார் பரமசிவனுடைய திரு
க்கரம் வெளியில்வந்து அரிவாள் பிடித்த தம்
முடைய கையைப்பிடித்த பொழுது, பயங்
கொண்டு மூந்திய துன்பம்நீங்கி, மனமகி
ழ்ந்து, அவர் தமக்குச்செய்த திருவருளை வி
யந்து, அஞ்சலிசெய்து ஸ்தோத்திரம் பண்
ணிக்கொண்டு நின்றார். சிவபெருமான் இட
பாரூடராய்த் தோன்றி, நீ நம்மேல்வைத்த
அன்பினாலே செய்த செய்கை நன்றாயிருக்கி
ன்றது. நீ உன் மனைவியோடுவந்து நமது
சிவலோகத்தில் வாழ்ந்திரு என்று சொல்லி,
அவர்களுடன்செல்லப்போயருளினார்.

அந்தத்தாயனாரென்பவர் “இங்கேசிந்திய
வைகளைப் பரமசிவன் திருவமுதுசெய்யப்பெ
ற்றேனில்லையே” என்று துக்கித்து, அரிவா
ளினாலே தமது கழுத்தை அரிதலுற்றபடி
பால், அவருடையபெயர் அரிவாட்டாயநா
யனார் என்றாயிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஆனாயநாயனார்புராணம்.

மழநாட்டிலே, மங்கலவூரில், ஆயர்குல
த்தில், சிவபத்தியிற்சிறந்த ஆனாயர் என்பவர்
ஒருவர் இருந்தார். அவர் தம்முடைய ஏவ

லாளராகிய மற்றையிடையர்களோடும் பசுநி
ரைகளைக் காட்டுக்குக் கொண்டுபோய் மேய்
த்துக்கொண்டும், காந்தருவவேதத்திலே சொ
ல்லியபடி செய்யப்பட்ட வேய்ங்குழலினாலே
ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தைச் சுத்தசுரம்பொருந்த வா
சித்து ஆன்மாக்களுக்குத் தம்முடைய இசை
யமுதத்தைச் செவித்துவாரத்தினாலே புகட்
டிக்கொண்டும் வருவார்.

கார்காலத்திலே ஒருநாள், பசுநிரைகள்
சூழ்ந்துகொண்டு செல்ல, அவ்வானாயநாயனார்
கையிலேகோலும் வேய்ங்குழலும்கொண்டு நி
ரைகாக்கும்படி காட்டுக்குச்சென்றபொழுது,
அவ்விடத்திலே மாலையைப்போல நீண்டபூங்
கொத்துகளைத் தாங்கிக்கொண்டு புறத்திலே
தாழ்கின்ற சடையினையுடைய பரமசிவனைப்
போல நிற்கின்ற ஒருகொன்றை மரத்துக்குச்
சமீபத்திலேதான்போய், அதைப்பார்த்துக்
கொண்டு நின்று, அன்பினாலே உருகி இளகிய
மனத்தையுடையவராகி, வேய்ங்குழலினாலே
இசைநூலிலே விதித்தபடி ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்
தை வாசித்தார். அவர் பஞ்சாக்ஷரத்தை அ
மைத்து வாசிக்கின்ற அதிமதுரமாகிய இசை
யினால், நல்ல பசும்புற்களை மேய்ந்திருந்த
பசுக்கூட்டங்கள் அசைவிடாமல் அவரை அ
டைந்து, உருக்கத்தினாலே மெய்ம்மறந்து நி
ன்றன; பால்குடித்துக்கொண்டிருந்த கன்று

களெல்லாம் குடித்தலைமறந்துவிட்டு, இசை கேட்டுக்கொண்டிருந்தன; எருதுகளும் மயிர் சிலிர்த்துக்கொண்டு அவர் சமீபத்தில்வந்தன; ஆடுகின்றமயிற்கூட்டங்கள் ஆடுதலொழிந்து அவர்பக்கத்தை அடைந்தன; மற்றைப்பலவை கைப்பட்சிகளும் அவரருகிலேவந்து உருகின்றன; மாடுமேய்த்துக்கொண்டுநின்ற இடையர்களெல்லாரும் தங்கள்தொழிலை மறந்துகானத்தைக் கேட்டுக்கொண்டு நின்றார்கள்; விஞ்சையர்களும் சாரணர்களும் கின்னரர்களும் தேவர்களும் மெய்ம்மறந்து விமானங்களிலேறிக்கொண்டு வந்தார்கள்; பலவிருக்ஷங்களும் அசைவற்றிருந்தன.

அப்போது, பரமசிவன் பார்வதிதேவியாரோடு இடபாரூடராய் ஆகாயமார்க்கத்தில் எழுந்தருளிவந்து "மெய்யன்பனே, நம்முடைய அடியார்கள் உன்னுடைய வேய்ங்குழலிசையைக்கேட்கும்பொருட்டு, நம்மிடத்துக்கு வருவாய்" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி, அவ்வானாய நாயனார் வேய்ங்குழல் வாசித்துக்கொண்டு பக்கத்திலேசெல்லத் திருக்கைலாயத்தை அடைந்தருளினார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இலைமலிந்தசருக்க முற்றுப்பெற்றது.

மூன்றாவது

மும்மையாலுலகாண்ட சருக்கம்.

மூர்த்திநாயனார் புராணம்.

பாண்டிநாட்டிலே, மதுராபுரியில், வைசியர்குலத்தில், சிவபக்தியே ஒருவடிவெடுத்தாற்போலும் மூர்த்திநாயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் அந்தஸ்தலத்திலே எழுந்தருளியிருக்கின்ற சோமசுந்தரக்கடவுளுக்குத் தரிக்கும்பொருட்டுத் தினந்தோறும் சந்தனக்காப்புகொடுத்து வருங்காலத்தில், கருணாடதேசத்து அரசன் சதுரங்கசேனைகளோடும் அம்மதுரைக்குவந்து, பாண்டியனோடு யுத்தஞ்செய்து வெற்றியடைந்து, அந்நகருக்கு அரசனாயினான். அவன் புறச்சமயிகளாகிய சமணர்களுடைய துர்ப்போதனாசக்தியினாலே ஆருகதமதத்திற் பிரவேசித்து, சிவனடியார்களுக்கு இடுக்கண்செய்வானாயினான். ஆயினும், மூர்த்திநாயனார் தாம்செய்யும் திருப்பணியைத் தவறாதுசெய்துவந்தார்.

அதுகண்டு, அரசன் அவரை ஆருகதமதத்திற் பிரவேசிப்பித்தற்கு உத்தேசித்து, அவருக்குப் பலகொடுஞ்செய்கைகளைச் செய்துவந்தும், அவர் தம்முடைய திருப்பணியினின்று

ம் சிறிதும்வழுவாதவராயினார். அதுபற்றி அவ்
வரசன் மூர்த்திநாயனார் சந்தனக்கட்டை வாங்
குமிடங்களிலெல்லாம் அவருக்குக் கொடுக்க
வொட்டாமற்றடுத்தான். அதனால், அவர் மன
நொந்து "சற்சமயமாகிய சைவசமயத்தை வள
ர்க்கின்ற அரசரைச்சாருங்காலம் எக்காலமோ" எ
ன்று நினைந்து துக்கித்து, பகற்காலமுழுதும் சந்
தனக்கட்டை தேடித்திரிந்து, எங்கும்பெறா
மையால், ஆலயத்துக்குவந்து, சுவாமிக்குச் சாத்து
ப்பதற்கு தேய்த்துக்கொடுக்கும் பொருட்டு
ச் சந்தனக்கட்டைக்கு இன்றைக்குமுட்டுவ
ந்தாலும், அக்கட்டையைப்போலத் தேய்க்
கத்தக்க கைக்கு ஒருமுட்டும் இல்லை" என்று
ஒருசந்தனக்கல்லின்மேலே தம்முடைய முழங்கை
யைவைத்து, தோலும்நரம்பும் எலும்பும்தே
ய்ந்து குறையும்படி தேய்த்தார். தேய்க்கவு
ம், உதிரம் ஒழுகி நாற்புறத்திலும் பெருகி, எ
லும்பினுள்ளே இருக்கும் துவாரந்திறந்து மூ
ளைவெளியிலேவந்தது. அப்பொழுது "அன்
பனே! நீ பத்தியினது உறுதிப்பாட்டினால் இப்
படிப்பட்ட செய்கையைச் செய்யாதே. உன
க்கு இடுக்கண்செய்த கொடுங்கோலரசன்பெ
ற்ற இந்நாடுமுழுதையும் நீயேகைக்கொண்
டு, இவ்விடத்திலே அவனாலே உண்டான
கொடுமைகள் அனைத்தையும் நீக்கிப் பரிபால
னஞ்செய்து, உன்னுடைய பணியைப் பார்

பித்து, பின்பு நம்முடைய சிவலோகத்தை அ
டைதி" என்று ஒரு அசரீரிவாக்கு எழுந்தது.
மூர்த்திநாயனார் அதைக்கேட்டு அஞ்சி, கை
யைத்தேய்த்தலை ஒழிந்து எழுந்தார். உட
னே அவர் கையானது, தேய்த்தகுறையுண்டா
கிய ஊறு நீங்கி முன்போலாயிற்று.

அவ்விரவிலே அந்தக்கருநாடராஜன் இற
ந்து, மறுநாள் பிராதக்காலத்திலே மந்திரிமா
ர்கள்கூடி, தகனசம்ஸ்காரஞ்செய்து, பின்னர்,
தங்கள் அரசனுக்குப் புத்திரில்லாமையால்,
வேறொருவரை அரசராக நியமிப்பதற்கு, ப
ட்டத்துயானையை விதிப்படி அருச்சித்து, அ
தை வஸ்திரங்கொண்டு கண்ணைக்கட்டிவிட்
டார்கள். அவ்வியானை, அந்தப்பட்டணத்து
வீதிகளிலே திரிந்துசென்று, சொக்கநாதசுவா
மியுடைய ஆலயத்தின் கோபுரத்துக்கு முன்
னே போயிற்று. மூர்த்திநாயனார் இரவிலே
தமக்குச் செவிப்புலப்பட்ட அசரீரிவாக்கினா
ல் மனத்துயர் நீங்கி, "நமதுகடவுளாகியபரம
சிவனுக்குத் திருவுளமாகில் அடியேன் இந்த
நாட்டை ஆளுதற்குடன்படுவேன்" என்று நி
னைத்துக்கொண்டு, திருக்கோயிற் புறத்திலே
நின்றார். யானையானது, அவர் திருமுன்னே
சென்று தாழ்ந்து, அவரை எடுத்து முதுகி
ன்மேல் வைத்துக்கொண்டது. அதுகண்ட
மந்திரிமார்கள் அவரை நமஸ்கரித்து, யானை

யின்முதுகினின்றும் இறக்கி, சிங்காதனத்தின் மேல் இருத்தி, முடிசூட்டுவதற்கு வேண்டும் மங்களகிருத்தியங்களைச் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். அப்பொழுது, மூர்த்திநாயனார் அவர்களைநோக்கி, "ஆருகதமதம் நீங்கிச் சைவசமயம் விருத்தியாயின் நான் இந்நாட்டை ஆளுதற்கு உடன்படுவேன்" என்றார். அதைக் கேட்ட மந்திரிமார்களும், சாஸ்திரபரிசயமுள்ளபிறரும் அவரைவணங்கி நின்று, சுவாமி! தேவரீருடைய ஆஞ்ஞையின்படியே யன்றி அதற்குமாறாக யாவர்செய்வார்கள்? என்று சொன்னார்கள். பின்பு மூர்த்திநாயனார், நான் அரசாள்வேனாகில், எனக்கு விபூதியே அபிஷேகத்திரவியமும், உருத்திராக்ஷமே ஆபரணமும், சடாமுடியே கிரீடமும் ஆகுக என்றார். அவர்களதற்கு, தேவரீர் அருளிச்செய்தபடியே ஆகுக என்றுசொல்லி, மகுடாபிஷேகத்திற்கு வேண்டும் செய்கைகளைச்செய்து நிறைவேற்றினார்கள்.

மூர்த்திநாயனார், தாம் சொல்லியபடியே சடைமுடிதரித்து, ஆலயத்திற்சென்று சோமசுந்தரக்கடவுளை வணங்கிக்கொண்டு, யானையின்மேல் ஏறி இராஜமாளிகையைச்சேர்ந்தார். அங்கே அத்தாணிமண்டபத்திலே இரத்தின சிங்காசனத்தின்மேலே தவளச்சத்திர நிழலிலேவீற்றிருந்துகொண்டு, பொய்ச்சமயமாகிய

ஆருகதம் நீங்கவும், மெய்ச்சமயமாகிய சைவசமயமே எங்கும் விளங்கவும், பெண்ணாசையென்பது சிறிதுமின்றி, நெடுங்காலம் விபூதி உருத்திராக்ஷம், சடைமுடியென்கிற மூன்றினாலும் அரசாண்டு, பின்புசிவபெருமானுடைய திருவடி நிழலை அடைந்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

முருகநாயனார்புராணம்.

சோழமண்டலத்திலே, திருப்புகலூரில், பிராமணகுலத்தில், சிவபத்தியிற்சிறந்தவராகிய முருகநாயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் தினந்தோறும் சூரியோதயத்துக்கு முன் எழுந்து ஸ்நானம்பண்ணிச் சந்தியாவந்தனம் முடித்துக்கொண்டுபோய், கோட்டுப்பூ, கொடிப்பூ, நீர்ப்பூ, நிலப்பூ, என்கிற நால்வகைப்பூக்களில் உரியபூக்களைக்கொய்து திருப்பூங்கூடைகளிலே இட்டுக்கொண்டுவந்து, தனியிடத்திலிருந்து, பலவகைப்பட்ட திருமாலைகள் செய்து, அந்தஸ்தலத்திலுள்ள வர்த்தமானீச்சரம் என்னும் ஆலயத்தில் வீற்றிருக்கின்ற பரமசிவனுக்குச்சாத்தி அருச்சனை செய்தும், திவ்வியமந்திரமாகிய ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தைச் செபித்தும் வருவார்.

இப்படிச்செய்து வருங்காலத்திலே, திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருக்குச் சினேகராகிய பெருமையையும் பெற்றார். பெற்ற அம்முருகநாயனார் அந்தத்திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருடைய திருமணத்திலே தம்முடைய சிவபூசாபலத்தினாலேபோய் பரமசிவனுடைய திருவடிநிழலை அடைந்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உருத்திரபசுபதிநாயனார்புராணம்.

சோழநாட்டிலே, திருத்தலையூரில், பிராமணகுலத்தில், பரமசிவனுடைய திருவடிகளிலே பதிந்த அன்பே தமக்குச்செல்வமெனக்கொண்ட பசுபதியென்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் தாமரைத்தடாகத்தில் அகோராத்திரம் கழுத்தளவினதாகிய தண்ணீரிலே நின்றுகொண்டு, இரண்டுகைகளையும் சிரசின்மேலேறக்குவித்து, பரமசிவனுடைய திருவடிகளைமறவாதசிந்தனையோடு வேதபுருஷனுக்குக் கண்ணாகிய ஸ்ரீருத்திரத்தை ஓதி, சிலநாட்சென்றபின் சிவபதத்தை யடைந்தார், அதனால் அவர்பெயர்உருத்திரபசுபதிநாயனார் என்றாயிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருநாளைப்போவார்நாயனார் புராணம்.

சோழமண்டலத்திலே, கொள்ளடநதியின் பக்கத்துள்ள மேற்காநாட்டிலே, ஆதனூரில், புலையர்குலத்தில், நந்தனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் பரமசிவனுடைய திருவடிகளையேயன்றி மற்றொன்றையும் மறந்தும் நினையாதவர், அவ்வூரில், தமக்குவெட்டிமைக்காக விடப்பட்டிருக்கின்ற மானியமாகிய நிலத்தின்விளைவினாலே சீவனஞ்செய்துகொண்டு, தாஞ்செய்யவேண்டும் தொழிலை நடத்துகின்றவர்; சிவாலயங்கடோறும், பேரிகைமுதலாகிய ஒருமுகக் கருவிகளுக்கும், மத்தளமுதலாகிய இருமுகக் கருவிகளுக்கும், தோலும் வாரும், வீணைக்கும் யாழுக்கும் நரம்பும், அருச்சனைக்குக் கோரோசனையும் கொடுக்கின்றவர்; ஆலயங்களின் திருவாயிற்புறத்தில் நின்றுகொண்டு, அன்பின்மேலீட்டினால் கூத்தாடிப்பாடுகின்றவர். அவர் ஒருநாள், திருப்புன்கூரிலே போய், சுவாமி தரிசனம்பண்ணித் திருப்பணிசெய்வதற்கு விரும்பி, அங்கேசென்று திருக்கோயில் வாயிலிலேநின்றுகொண்டு, சுவாமியை நேரேதரிசித்துக் கும்பிடவேண்டும் என்றுநினைந்தார். சுவாமி அவருடைய விருப்பத்தின்படியே தமக்கு முன்னிருக்கின்ற இடபதேவரை விலகும்படிச்-

செய்து, அவருக்குக் காட்டிகொடுத்தருளி
ஞர். அந்தஸ்தலத்திலே, ஒருபள்ளத்தைக்க
ண்டு, பெரியகுளமாகவெட்டி தம்முடைய ஊ
ருக்குத்திரும்பினார். அவர் இப்படியே பல
தலங்களுக்கும்போய் வணங்கித் திருப்பணி
செய்துவந்தார்.

ஒருநாள், சிதம்பரஸ்தலத்திற்குப் போக
வேண்டும் என்று ஆசைகொண்டு, அவ்வாசை
மிகுதியினாலே நான் "நாளைக்குப்போவேன்"
என்றார். இப்படியே, "நாளைக்குப்போவேன்
நாளைக்குப்போவேன்" என்று அநேகநாட்
கள் கழித்தார். அதனால் அவருக்குத்திருநா
ளைப்போவார் என்னும் பெயர் உண்டாயிற்று.
ஒருநாள், அவர் சிதம்பரதரிசனம் பண்ணவே
ண்டும் என்னும் ஆசைபிடித்துந்ததலால், தம்
முடைய ஊரினின்றும் பிரஸ்தானமாகி, சித
மபரத்தின் எல்லையை அடைந்தார். அத்திரு
ப்பதியைச்சுற்றிய திருமதில்வாயிலிலே புகு
ந்து, அங்குள்ளபிராமணர்வீடுகளிலே ஓமஞ்
செய்யப்படுதலைக்கண்டு, உள்ளே போகற்கு
அஞ்சி அங்கேநமஸ்கரித்து, அத்திருவெல்
லையை வலஞ்செய்துகொண்டு போனார்.
இப்படி இராப்பகல் வலஞ்செய்து, உள்ளே
போகக்கூடாமையை நினைந்து வருந்துகின்ற
திருநாளைப்போவார் "சபாநாயகரை எப்படி
தரிசிக்கலாம்? இந்த இழிந்தபிறப்பு அதற்குத்

தடைசெய்கின்றதே" என்று துக்கத்தோடும் நித்திரைசெய்தார். சபாநாதர் அவருடைய வருத்தத்தைநீக்கி அவருக்கு அருள்செய்யத் திருவுளங்கொண்டு, அவருக்குச்சொர்ப்பனத் திலே தோன்றி "நீ இந்தப் பிறப்புநீங்கும்படி நெருப்பிலேமூழ்கி எழுந்து, பிராமணர்களோ டும் நம்முடையசந்நிதானத்தில் வருவாய்" என்று அருளிச்செய்து, தில்லைவாழந்தணர் களுக்கும் சொர்ப்பனத்திலேதோன்றி, அந்தத் திருநாளைப்போவார் பொருட்டு, நெருப்பை வளர்க்கும்படி ஆஞ்ஞாபித்து மறைந்தருளி ஞர். தில்லைவாழந்தணர்கள் எல்லாரும் விழி த்தெழுந்து, திருக்கோயில்வாயிலிலேவந்து கூடி, "சபாநாயகர் ஆஞ்ஞாபித்தபடி செய் வோம்" என்றுசொல்லி, திருநாளைப்போவா ரிடத்திலேசென்று, "சபாநாயகருடைய ஆஞ் ஞையினாலே இப்பொழுது உம்பொருட்டுநெ ருப்பு வளர்க்கும்படிவந்தோம்" என்றார்கள். அதைக்கேட்ட திருநாளைப்போவார் "அடி யேன் உய்ந்தேன்" என்று சொல்லி வணங்கி னார். பிராமணர்கள் தென்மதிற் புறத்திலே கோபுர வாயிலுக்குமுன்னே ஒருகுழியில் நெருப்புவளர்த்து, அதைத்திருநாளைப்போவா ர்க்குப் போய்த்தெரிவித்தார்கள். திருநாளை ப்போவார் அந்நெருப்புக்குழியை அடைந்து, சபாநாயகருடைய திருவடிகளை மனதிலே

தியானம்பண்ணி, அதனைவலஞ்செய்து கும்பிட்டுக்கொண்டு, அதனுள்ளேபுகுந்தார். புகுந்த நாயனார் அந்தத்தேகத்தை ஒழிந்து, புண்ணியமாகிய பிராமணமுனி வடிவங்கொண்டு, உபவீதத்தோடும் சடைமுடியோடும் எழுந்தார். அதுகண்டு, தில்லைவாழந்தணர்களும் மற்றைச்சிவபக்தர்களும் அஞ்சலிசெய்து களிப்படைந்தார்கள். திருநாளைப்போவார் அவர்கள் உடன்செல்லச்சென்று, கோபுரத்தை அணுகி, அதனை நமஸ்கரித்து எழுந்து, உள்ளேபோய், கனகசபையை அடைந்தார், பின் அவரை அங்குநின்ற பிராமணர் முதலியோர் யாவருங் காணாமையால், ஆச்சரியங்கொண்டு ஸ்தோத்திரஞ்செய்தார்கள். சபாநாயகர் திருநாளைப்போவாருக்குத் தம்முடைய ஸ்ரீபாதங்களைக் கொடுத்தருளினார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருக்குறிப்புத்தொண்டநாயனார் புராணம்.

தொண்டைமண்டலத்திலே, காஞ்சிபுரத்தில், ஏகாலியர்குலத்தில், சிவனடியார்களுடைய திருக்குறிப்பையறிந்து அவர்களுக்குத் தொண்டுசெய்கின்றமையால் திருக்குறிப்புத்

தொண்டர் என்னும் பெயர்பெற்ற ஒருபெரியவர் இருந்தார். அவர்மிகுந்தவிருப்பத்தோடு சிவபத்தர்களுக்கு வஸ்திரம் ஒலித்துக்கொடுத்து வருங்காலத்தில், ஏகாம்பரநாதசுவாமி குளிர்காலத்திலே ஒருசிவபத்தர் வேடங்கொண்டு, அழுக்கடைந்தகந்தையுடன் அவரிடத்திற்சென்றார்; திருக்குறிப்புத்தொண்டர் அவரைக்கண்டு எதிர்கொண்டுவணங்கி, அவருடையகுறிப்பையறிந்து, "உம்கந்தையைத் தந்தருளும்; ஒலித்துத்தருகின்றேன்" என்றார். சிவபத்தர் வேடங்கொண்ட கடவுள், "இந்தக்கந்தையை, குளிர்மிகுதியினால் வருத்தமுறுகின்றபடியால், நான்கைவிடுதல் கூடாது. அஸ்தமானத்திற்கு முன்தருவீராயில் கொண்டுபோய்ச் சீக்கிரம் ஒலித்துக்கொண்டு வாரும்" என்றார். திருக்குறிப்புத்தொண்டர், "அடியேன்தாழ்க்காமல் ஒலித்துவந்து தருகின்றேன், தந்தருளும்" என்றுசொல்ல; சுவாமி அக்கந்தையை அவர்கையிற் கொடுத்தார். திருக்குறிப்புத்தொண்டர் அதைவாங்கிக்கொண்டு ஒருகுளத்திற்சென்று, முன்சிறிதழுக்குப்போக்கி வெள்ளாவியில்வைத்து, பின் ஒலிக்கப்புகுந்தார்.

அப்பொழுது, பரமசிவனுடைய திருவருளினாலே நற்பகலொழிந்து, பிற்பகல்போலத் தோன்றும்படி மேகங்கள் இருண்டு ஆகாய

வெளியெல்லாம் மறைத்து மழைபெய்தது. அதுகண்டு, திருக்குறிப்புத்தொண்டர் சிவபத்தருக்குத்தாம் வாக்குசெய்ததை நினைந்து, "இனிநான்யாதுசெய்வேன்" என்று கவலையுற்று, விரைவிலே மழைவிடவும் கூடுமென்று அங்கேநின்றார். அதுவிடவில்லை. பின், இராக்காலம் வரத்திருக்குறிப்புத்தொண்டர், "குளிரினாலே திருமேனி நடுங்குகின்ற சிவபத்தருக்கு, நான்செய்யவிரும்பிய பணிவிடை, ஐயையோ! தவறிப்போயிற்றே" என்று கீழே விழுந்தார். "மழைவிடாது, சிவபத்தர் கட்டிய காலமோ நீங்கிற்று. முன்னேயே ஒலித்துவீட்டிலே காற்றினால் உலரும்படி கட்டிவிட்டேனுமில்லை. சிவபத்தரது திருமேனிகுளிரினால் வருந்தும்படி தீங்குசெய்த கொடியேனுக்கு இனியிதுவேசெயல்" என்று எழுந்து, வஸ்திரங்களைப்புடைக்கின்ற கற்பாறையிலே தமதுசிரசைமோத; சருவவியாபகராகிய பரமசிவனுடைய திருக்கரம் அந்தக்கற்பாறையின்பக்கத்திலே தோன்றி, அவரைப்பிடித்துக்கொண்டது. ஆகாயத்தினின்று சொரிந்த நீர்மழைநீங்கிப் பூமழைபொழிந்தது. பரமசிவன் உமாதேவியாரோடும் இடபாரூடராய்க் காட்சிதந்தருளினார். திருக்குறிப்புத்தொண்ட நாயனார்மிகுந்த அன்பினோடுவிழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து, அஞ்சலிசெய்துகொண்டு நின்றார்.

பரமசிவன் அவரைநோக்கி, "உனது பத்திவ
விமையை மூவுலகத்தார்களுக்குந் தெரிவித்
தோம். இனி நீ நம்முடைய உலகத்தையடை
ந்து பேரின்பம்பெற்றுவாழ்ந்திரு" என்றுதிரு
வருள்புரிந்துசென்றருளினார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சண்டேசுர நாயனார்புராணம்.

சோழமண்டலத்திலே, திருச்சேய்ஞலூ
ரில், பிராமணகுலத்தில், காசிபகோத்திரத்
தில், எச்சதத்தன் என்பவன் ஒருவன் இருந்
தான். அவனுக்கு அவன் மனைவியாகிய பவி
த்திரை வயிற்றில், விசாரசருமர் என்பவர்
திருவவதாரஞ்செய்தார். அவருக்கு, ஐந்து
வயதிலே வேதங்களையும் பூர்வசன்மத்து அறி
வுத்தொடர்ச்சியினாலே கற்பிப்பாரின்றித் தா
மே அறியுமறிவு உண்டாயிற்று. தந்தை தாய
ர்கள் அவருக்கு எழுவயதிலே உபநயனச்சட
ங்குசெய்து, தகுந்த ஆசாரியர்களைக்கொண்
டு வேதாத்தியயனஞ்செய்விப்பிக்கத் தொடங்
கினார்கள். அவ்வாசாரியர்கள் வேதங்களையும்
பிறகலைகளையும் ஓதுவித்தற்கு முன்னமே,
அவ்விசாரசருமருக்குத் தாமே அறிந்துகொ
ள்ளும்படி அமைந்திருக்கின்ற புத்தியின்மிம

த்தைக்கண்டு ஆச்சரியமடைந்தார்கள். பாலியதசையிலே சான்றோர்க்குரிய குணத்தை அடைந்திருக்கின்ற அவ்விசாரசருமர், இம்மானுடப்பிறவி பெறுதற்கரியது என்பதும், அப்படியாகில், இப்பிறவியிற்றானே சிவபத்தி செய்யவேண்டும் என்பதும், இன்னும் சிலநாட் சென்றபின் செய்குவமெனின், இப்பிறவி நீங்குமவதி அறிதற்கரியது என்பதும், சந்தேகவிபரீதமறத் துணிந்துகொண்டார். அந்த யதார்த்தமாகிய துணிவு தோன்றவே, அவருக்குச் சிவபெருமானிடத்தே மெய்யன்பு கணந்தோறும் வளர்வதாயிற்று.

ஒருநாள், அவர்தம்மோடு அத்தியயனஞ் செய்கின்ற பிள்ளைகளோடு, அவ்வூரவர்களுடைய பசுநிரைகளுடன் கூடிச்சென்றபொழுது, ஓரீற்றுப்பசு மேய்ப்பானாகிய இடையனைக் குத்தப்போயிற்று. அவ்விடையன் சிறிதும் பாவத்துக்கு அஞ்சாமல் அப்பசுவைக் கோலினால் அடித்தான். மெய்யறிவுடைய அவ்விசாரசருமர் அதுகண்டு அவனைத்தடுத்துநின்று, பசுக்கள் சிவலோகத்தினின்றும் பூமியில்வந்த வரலாற்றையும், அவைகளின் உறுப்புகளிலே தேவர்களும் முனிவர்களும் தீர்த்தங்களும் இருத்தலையும், அவைதரும் பஞ்சகவ்வியங்கள் சிவபிரானுக்கு அபிஷேகத்திரவியமாதலையும், சிவசின்னமாகிய விபூதி

க்குமூலம் அவற்றின் காரணமாதலையும் சிந்தி
த்து, அப்பசுக்களைத்தாமே மேய்க்கும்படி
விரும்பி, அவ்விடையனைநோக்கி, இப்பசு
நிரையை நீமேய்க்கவேண்டியதில்லை, நானே
மேய்ப்பனென்று விசாரசருமர் அன்றுமுதல்
பசுக்களை அவ்வவற்றிற்குரிய பிராமணர்களி
ன் சம்மதிபெற்று, தினந்தோறும் மண்ணியா
ற்றங்கரையில் இருக்கின்ற காடுகளிலும், வய
லோரங்களிலும், புல்லுநிறைந்திருக்கும் இட
த்திற்கொண்டுபோய், வேண்டுமட்டும் மேய
விட்டும், தண்ணீரூட்டியும், வெய்யிலெரிக்
கும்போது நிழலிருக்குமிடங்களிலே செலுத்
தியும், நன்றாகக்காப்பாற்றி; சமித்துக்கள்
ஒடித்துக்கொண்டு, அஸ்தமனத்துக்கு முன்
அவ்வப்பசுக்களை அவரவர்வீட்டுக்கு ஓட்டி
க்கொண்டுபோய் விட்டு, தம்முடைய வீட்
டுக்குப்போவார்.

இப்படிச்செய்யுங் காலத்திலே, பசுநிரைக
ளெல்லாம் அழகோடு மிகப்பெருகி, போசன
பானங்களிலே குறைவில்லாமையால், மகிழ்
ச்சியடைந்து இராப்பகலாகமடிசுரந்து பாலை
ப்பொழிந்தன. பிராமணர்கள் நித்திய ஓமா
குதியின் பொருட்டு விட்டிருக்கின்ற தங்கள்
பசுக்கள், விசாரசருமர் மேய்க்கத் தொடங்கி
யபின், முன்னிலும் அதிகமாகக்கறக்கக்காண்
கையால், மிகுந்தசந்தோஷத்தை அடைந்தா

ர்கள். பசுக்கள் எல்லாவகை யுபசரிப்புக்களையும் அளவிறந்தகளிப்பை அடைந்து, வீட்டில் கட்டப்பட்டிருக்கின்ற தங்கள் கன்றுகளைப்பிரிந்தாலும் சிறிதும் வருத்தமுறாதனவாகி, மிகுந்த அன்போடு தங்களை மேய்க்கின்ற விசாரசருமர்சற்றாயினும் பிரியாராகில், அப்பிரிவாற்றாமல் தாய்போல உருகி, அவர்சமீபத்திலேசென்று கனைத்து, மடிசுரந்து ஒருவர்கறக்காமல்தாமே பால்பொழியும். அதுகண்ட விசாரசருமர், அப்பால் பரமசிவனுக்குத் திருமஞ்சனமாந்தகுதியுடைமையை நினைத்தார். நினையவே, அவருக்குச் சிவார்ச்சனையிடத்தே பேராசைதலைப்பட்டது.

உடனே, அவர், மண்ணியாற்றின் கரையிலிருக்கின்ற ஒருமணற்றிட்டையில் திருவாத்திமரத்தின் கீழே மணலினால் ஒரு சிவலிங்கங்குவித்து, திருக்கோயிலும், கோபுரமும், மதிலும் வகுத்து, திருவாத்திப்பூ முதலிய புஷ்பங்களும், பத்திரங்களும் பறித்துத் திருப்பூங்கூடையிலிட்டுக்கொண்டுவந்து வைத்துவிட்டு, புதியகுடங்களை வாங்கிக்கொண்டுவந்து, கறவைப்பசுக்கள் ஒவ்வொன்றினிடத்திலும் சென்று, முலையைத்தீண்டினர். அவைகள் கனைத்துப்பாலைப் பொழிந்தன. பாலினாலே நிறைந்த அக்குடங்களைக் கொண்டுபோய் தாம் முன்பமைத்த ஆலயத்திலே வைத்தார். பத்

திர புஷ்பங்களால் சுவாமியை அருச்சித்து, பாலினால் அபிஷேகஞ்செய்தார். பரமசிவன் அவ்விலிங்கத்தினின்று, அவ்விசாரசருமர் அன்போடுசெய்யும் அருச்சனையைக்கொண்டருளினார். விசாரசருமர், சிவபூசைக்கு அங்கமாகிய திருமஞ்சனம் முதலிய பொருள்களுள் கிடையாதவைகளை மானசமாகக் கிடைத்தனவாகக் கொண்டு நிறைவுசெய்து, விதிப்படி அருச்சித்து வணங்கிவந்தார். பசுக்கள் அபிஷேகத்தின்பொருட்டு, அவ்விசாரசருமர் கொண்டுவரும் குடங்கள் நிறையப் பாலைச்சொரிந்தும், பிராமணர்க்கும் முன்போலக் குறைவுதீரப் பாலைக்கொடுத்துவந்தன.

இப்படி, நெடுநாளாகப் பார்ப்பவர்களுக்கு விளையாட்டுப்போலத் தோன்றுகின்ற சிவார்ச்சனையைச் செய்துவரும்பொழுது, அதைக் கண்ட ஒருவன், அதின் உண்மையை அறியாதவனாகி, அதை அவ்வூர்ப் பிராமணர்களுக்குத்தெரிவித்தான். அவர்கள் அதைச் சபையாருக்குத் தெரிவிக்க, சபையார் எச்சதத்தனை அழைத்து, பிராமணர்கள் ஓமாகுதியின் பொருட்டுப் பால்கறக்கும் பசுக்களையெல்லாம் உம்முடைய புத்திரனாகிய விசாரசருமன் அன்புடனே மேய்ப்பவன்போலக் கொண்டுபோய்ப் பாலைக்கறந்து வீணாவாக மணலிலே சொரிந்து விளையாடுகிறான் என்றார்

கள். எச்சதத்தன் அதைக்கேட்டு, அக்குற்றத்தை நீங்கள் பொறுத்துகொள்ளல்வேண்டு" மென்றுகுறையிரந்து வணங்கி, அச்சபையாரிடத்தில் அநுமதி பெற்றுக்கொண்டு, வீட்டுக்குப்போய்விட்டான்.

மறுநாட்காலையில், அந்தச் சமாசாரத்தைச்சோதித்தறிய விரும்பி விசாரசருமர் அறியாதபடி, அவர்பின்னேசென்றான். விசாரசருமர் பசுக்களை ஓட்டி மண்ணியாற்றின் மணற்றிட்டையிலே கொண்டுபோனதைக்கண்டு, எச்சதத்தன் அருகில் இருந்த ஒரு குராமரத்தில் ஏறி ஒளித்திருந்தான். விசாரசருமர் ஸ்நானம்பண்ணி, முன்போல மணலினாலே திருக்கோயிலுஞ் சிவலிங்கமுஞ்செய்து, பத்திர புஷ்பங்கள் பறித்துக்கொண்டுவந்து, பின்பு பாற்குடங்களைக் கொண்டுவந்து தாபித்து, மிக்க அன்பினோடு பூசைக்கு ஆரம்பித்து, சிவலிங்கத்துக்குப் பத்திர புஷ்பங்களைச்சாத்தி, பாற்குடங்களை எடுத்து அபிஷேகம் பண்ணினார். குராமரத்தில் ஏறியிருந்த எச்சதத்தன் அதைக்கண்டு, மிகுந்த கோபங்கொண்டு, இறங்கிப்போய்த் தன்கையிலிருந்த தண்டினால் அவ்விசாரசருமருடைய திருமுதுகிலே அடித்துக் கொடுஞ்சொற்களைச் சொல்ல, அவருடைய மனம் பூசையிலேயே முழுதும் பதிந்து கிடந்தபடியால், அது அவரு

க்குப் புலப்படவில்லை. பின்னும் எச்சதத்தன் கோபங்கொண்டு பல முறையடிக்க, விசாரசருமர் அவ்வடியாலாகிய வருத்தந்தோன்றப் பெறாதவராகி, அபிஷேகத் திருத்தொண்டினின்றுந் தவறாதிருந்தார். அஃதுடைய உள்ளன்பை அறியாத, எச்சதத்தன் மிகக்கோபித்துத் திருமஞ்சனப் பாற்குடத்தைக்காலினால் இடறிச்சிந்தினான். உடனே விசாரசருமர் அதைக்கண்டு, அதுசெய்தவன் பிதாவும் பிராமணனும் குருவுமாகிய எச்சதத்தனென்பதை அறிந்தும், அவன் செய்தது அதிபாதகமாகிய சிவாபராதமாதலால், அவன் காலைத்துணிக்கக் கருதித் தமக்குமுன் கிடந்த ஒரு கோலையெடுக்க அது மழுவாயிற்று. அதினாலே, அவன் கால்களைவெட்டினார். சிவபூசைக்குவந்த அவ்விடரை நீக்கினவராகிய விசாரசருமர் முன்போல அருச்சனைசெய்ய, சிவபெருமான் உமாதேவியாரோடும் இடபாரூடராய்த் தோன்றியருளினார்.

விசாரசருமர், அதுகண்டு மனங்களித்து விழுந்து நமஸ்கரித்தார். பரமசிவன் அவரை தம்முடைய திருக்கரங்களினால் எடுத்து "நீ நம்பொருட்டு உன்னைப்பெற்ற பிதாவை வெட்டினாய்; இனி உனக்கு நாமே பிதா" என்று அருளிச்செய்து, அவரை அணைத்து, அவருடைய திருமேனியைத்தடவி உச்சிமோந்தரு

ளினார். சிவபிரானுடைய திருக்காத்திறைமே தீண்டப்பட்ட அவ்விசாரசருமருடைய திருமேனி சிவமயமாகித் திவ்வியப்பிரகாசத்தோடு விளங்கிற்று. பரமசிவன் அவரை நோக்கி "நாம்நம்முடைய தொண்டர்களுக்கெல்லாம உன்னைத் தலைவனாக்கி, நாம் ஏற்றுக்கொண்ட அமுதப்பரிவட்டமும் புஷ்பமும் உனக்கேகிடைக்கும்படி சண்டேசுரபதத்தைத் தந்தோம்" என்று திருவாய்மலர்ந்து, தம்முடைய சடையிலே தரித்திருக்கின்ற கொன்றைமாலையை எடுத்து அவருக்குச் சூட்டியருளினார். அவ்விசாரசருமர், சமஸ்தரும் ஆரவாரிக்கவும், எவ்விடத்தும் புஷ்பமழைபொழியவும், வேதங்கள் கோஷிக்கவும், நானாவித வாத்தியங்கள் முழங்கவும், சைவசமயம் நிலைபெறும்படி பரமசிவனைக் கும்பிட்டு, அவராலே தரப்பட்ட சண்டேசுரபதத்தை அடைந்தார்.

எச்சதத்தன் சிவத்துரோகஞ்செய்தும், சண்டேசுரநாயனாராலே தண்டிக்கப்பட்டமையால், அக்குற்றம் நீங்கிச்சுற்றத்துடன் சிவலோகத்தை அடைந்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மும்மையாலுலகாண்டசருக்கம்
முற்றுப்பெற்றது.

திருநின்றசருக்கம்.

திருநாவுக்கரசுநாயனார்புராணம்.

திருமுனைப்பாடி நாட்டிலே, திருவாமூரி
ல்வாழும் வேளாளர்குலத்தில், குறுக்கையர்
குடிவிளங்கச் செல்வப்பெருக்குடன் வாழ்கி
ன்ற புகழனார் செய்த தபோவிசேடத்தால், அ
வர் பத்தினியாராகிய மாதினியார் வயிற்றினி
டமாகத் திலகவதியார் பிறந்தபின் திருவவ
தாரஞ்செய்து, மருணீக்கியாரென்னும் பிள்
ளைத்திருநாமம்பெற்று, கலைகள்பயின்று வள
ருநாளில், திலகவதியாருக்குப் பன்னிரண்டு
வயதுசெல்ல, வேளாண்குலத்தில் புகழனா
மரபுக்கேற்ற மரபும், சிவநேச முள்ளவரும்,
சோழராஜனிடத்தில் சேனாதி பத்தியத்தொ
ழிலுடையாருமாகிய கலிப்பகை நாயனாரென்
பவருக்குத் திலகவதியாரை மணஞ்செய்வித்
தற்குச் சில முதியோர்வந்துபேசப் புகழனார்
சம்மதித்தனர். அச்செய்தியைவந்த முதியோ
ர்கலிப்பகையாருக்குத் தெரிவிக்க, அவர்மிக்க
உள்ளக்களிப்போடு விவாகஞ்செய்துகொள்
ள எத்தனமாயிருக்கும்போது, வடதேசத்துப்
பகைமன்னவருடன் போர்புரியும்படி வேந்த
னேவ, கலிப்பகையார் சேனையுடன்போய்,

அந்தமாற்றரசருடன் நெடுநாள் போர்செய்துகொண்டிருந்தனர். அவரங்ஙனமிருப்ப, புகழனாரானவர் தொன்றுதொட்டு வருகின்ற நிலையாமை வினைவயத்தால், இவ்வுலகை நீத்துச்சுவர்க்கலோகஞ் சேர்ந்தனர். அவர்பத்தினியாராகிய மாதினியாரும், சுற்றத்தாரையுமக்களையுந் துகள்போலமதித்து, கற்புநெறிவழுவாமல் தங்கணவருடன் பிரிவற்று வாழக்கருதி சுவர்க்கலோகம் அடைந்தார். இவ்வாறு தாய்தந்தையர் சுவர்க்கஞ்சேரவே திலகவதியாரும், மருணீக்கியாரும், உறவினரும் புலம்பித்துயரக்கடலிலாழ்ந்து, பின்னர், சுற்றத்தார் தேற்ற ஒருவாறு துயர்நீங்கி, மாதாபிதாக்களுக்குச்செய்யவேண்டிய கடனை மருணீக்கியார்செய்து நிறைவேற்றினர்.

இவ்வாறிருக்க, போர்விளைத்துக்கொண்டிருந்த கலிப்பகையார், மாற்றாரைவென்று புகழ்கொண்டு வீரசுவர்க்கஞ் சேர்ந்தனர். அச்செய்தியை ஊரார் பேசிக்கொள்ளத் திலதவதியாரறிந்து, என்தாய்தந்தையர், அவருக்கென்னைமணஞ்செய்விக்கும்படி வாக்களித்திருந்த முறைமையால், என்னுயிரை போர்வென்று வீரசுவர்க்கமடைந்தவருடன் சேர்ப்பேனென்று மனந்துணிய, மருணீக்கியாரதறிந்து, தமைக்கையார் பாதத்தில்வீழ்ந்து, மிகவும்புலம்பித் தாய்தந்தையரை வணங்கிக்

கொண்டிருந்ததுபோல், அவர்களுடைய தே
கவியோகத்துக்குப்பின், உம்மை வணங்கிக்
கொண்டிருக்கலாமென்கிற எண்ணத்தாலிது
காறும் உயிர்தாங்கி நின்றேன். இப்போது
உம்முடைய எண்ணம் இவ்வாறாயின்,உமக்கு
முன் நான் உண்மையாய் சுவர்க்கம் புகுவேன்
என்று புலம்பினர். அதைக்கண்ட திலதவ
தியார் தம்முடைய தம்பியாரிடத்திலுள்ள
அன்புமேலீட்டால், தாம்நினைத்தவாறு செய்
யாமல், உயிர்தாங்கித் தவமுள்ளவரா யிருந்
தனர்.

இங்ஙனமிருக்க, மருணீக்கியார் இவ்வுலக
வாழ்க்கை அநித்தியமுள்ளதென் றுணர்ந்து,
தருமவிஷயங்களில் மனஞ்செலுத்திக்கொண்
டிருந்து, பின்னுமுத்திநெறியறிய வேண்டுமெ
ன்று கருத்துண்டாகச் சமயசாஸ்திரங்களை
ஆராய்ச்சிசெய்யத் தொடங்கும்போது, சைவ
வசமயத்தினுண்மையை உணரும்படி சிவ
னருணேராமையால்,சமண்சமயத்தைச்சார்ந்து
அச்சமயசாஸ்திரங்களை யாராய்ந்து, அவர்க
ளில் மேம்பாடெய்தித் தருமசேனரென்னும்
பெயரும்பெற்றிருந்தனர். இவர் இந்நிலைமை
யுடையவராகிவிடவே, திலதவதியார் கெடில
நதிக்குவடகரையிலுள்ள, திருவதிகை வீரட்
டானம் என்னும் திருப்பதியிற் சேர்ந்து, சிவ
பெருமானைவணங்கி, சிவசின்னந்தாங்கி, ஆல

யத்தில், திருவலகு, திருமெழுக்கிட்டு, திருமா
லைதொடுத்து திருத்தொண்டு செய்திருக்கை
யில், தம்முடைய தம்பியார் பரசமயம்புகுந்
தை நினைந்துவருந்தி, வீரட்டானேசுவரரை
நோக்கி, ஐயனே! என்னுடன்பிறந்தானைப் பரச
மயப்படு குழியினின்று மெடுத்து, ஆட்கொண்
டருளல்வேண்டுமென்று பலமுறையும் விண்
ணப்பஞ்செய்து கொண்டிருக்க, ஒருநாள்வீர
ட்டானேசுவரர், திலகவதியார் சொப்பனத்
திலெழுந்தருளி, உன்னுடன்பிறந்தான் முன்
னம் வாகீசனென்னும் பெயருள்ள முனிவன்,
அப்போதே நம்மைச்சேரும்படி தவங்கிடந்து
ஒருகாரணத்தாலிங்கு உற்பவமாயினான், ஆத
லால், இப்போதவனுக்குச் சூலைநோயுண்டா
க்கியது காரணமாக நாம் ஆட்கொள்கின்றோம்
நீதுபரங்கொள்ள வேண்டியதில்லை யென்று
அருள்செய்து, அவ்வண்ணமே தருமசேனர்
வயிற்றில் சூலைநோய்பொருந்தும்படி அருள்
செய்தவளவில், அந்நோயானது, அவர் வயிற்
றின்கண் மிகவுங்கொடுமையுடனடைந்து, குட
லைமுறுக்கி வருத்தவே தாளாமல் நடுங்கிப்
பாழியறையில்வந்து வீழ்ந்து, தாம் சமணச
மயத்தில் கற்றுள்ள மந்திரங்களாற்றடுத்திட
வும், அதுசிறிதுங்குறையாமல்மேன்மேலும் அதி
கரிக்க, இனியென்செய்வோமென வருந்தினார்.
அதைக்கேட்ட சமணர்களும், தங்கள்மையிலு

ன்ன கமண்டலநீரை மந்திரித்துக் குடிப்பித்தும், தணியாமையைக்கண்டு, தங்கள்கையிலிருந்த மயிலிறகின் குஞ்சத்தினால் உடன்முழுதும் தடவவும், அந்நோய் முன்னிலுமதிகரித்தமையால், தருமசேனர் தொலையாவருத்தமுற்று, திலகவதியாருக்குச் சொல்லும்படி தம்முடைய ஏவலாளிகளிலொருவனை யனுப்ப, அவன்போய்த் தெரிவித்ததற்குத் திலகவதியார் யானங்கேவரேனென்று சொல்ல, அதுகேட்ட தருமசேனர், அன்றிரவிற்புறப்பட்டு ஒருவருமறியாமல் திருவதிகை சேர்ந்து திலகவதியாரைக்கண்டுவணங்கி, அன்னையே! இச்சூலைநோய் தீரும்படியநுக்கிரகஞ் செய்தல்வேண்டுமென்று புலம்புவதைக்கண்ணுற்று மனஞ்சகியாராய், வீரட்டானேசுவரர் திருவருளை நினைந்து தொழுது, தம்பியாரை நோக்கி யெழுந்திருமென்றார்.

அவர் எழுந்து நடுங்கிநிற்கும்போது, இது வீரட்டானேசுவரர் திருவருளால் வந்துநேரிட்டது; ஆகலின், அவரைத் தொழுதுபணி செய்வீரென்று கட்டளையிட்டுச் சுவாமிசந்நிதானத்துக் கழைத்துக்கொண்டு போம்பொருட்டுப் பஞ்சாக்ஷரம் ஓதி, விபூதிபிரசாதங் கொடுத்துத் தரித்துக்கொள்ளச்சொல்லித் திருப்பள்ளியெழுச்சிக்காலத்தில், தம்பியாரை யழைத்துக்கொண்டுபோக, மருணீக்கியார்

ஆலயத்தைப் பிரதக்ஷணஞ்செய்து வணங்கிச் சுவாமியினது திருவருளால் திருப்பதிகம் ஓதும்படி உணர்ச்சியுண்டாக, "கூற்ருயினவாறு விலக்ககிலீர்" என்னுந்திருப்பதிகம் ஓதினூர். அவ்வாரேருதின மாத்திரத்தில், அந்நோய் முற்றுந்தீரவே, வீரட்டானேசுவாருடைய பெருங்கருணையை நினைந்து ஆனந்தபரவசமுற்றிருக்கும்போது, சுவாமியானவர், அவரைநோக்கி, நீ திருப்பதிகமோதினமையால், நாவுக்கரசென்றுனக்குப் பெயருண்டாகக்கடவதென்று அசரீரிவாக்கருள்செய்ய, அதைக்கேட்டுப்பின்னுமதிக மகிழ்ச்சியடைந்து சுவாமியைத்தொழுது, அன்றுமுதல், சிவசின்னந்தாங்கி, மனவாக்குக்காயங்களினூற்ருெண்டுசெய்யவேண்டுமென்னும் ஆசைமிகுதலால், அதிரூபமாகிய வாசகமும், உழைவாரப் பணிவிடையும் உடையராயினூர்.

திலகவதியார், தம்முடைய வேண்டுகோளின்படி, சிவபெருமான் தம்முடைய தம்பியாரை ஆட்கொண்டபெருங்கருணைத் திறத்தை நினைந்து மகிழ்ந்து வணங்கினூர்.

இந்தச் சமாசாரத்தைப் பாடலிபுரத்தில் இருக்கிற சமணர்களறிந்து, இனி நம்முடைய சமயம் போய்விட்டது; அரசனறிந்தால் அவனுஞ்சைவ சமயத்தவனுகிவிடுவன், ஆகலின், அவனறிதற்கு முன்னரே நாம்போய் வேறு

வகையாகத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று, தம்மில் ஆலோசனைசெய்து, அரசனைக்கண்டு, தருமசேனரென்பவர் தமக்கைசடையான் சமயத்திலிருப்பதால், தாமுமங்குபோய்ச் சேரவேண்டுமென்னுங் கருத்தால், தமக்குச் சூலைநோயுற்றதாகவும், அது நஞ்சமயமந்திரமுதலியவற்றால் தீரவில்லையென்றும், வீண்போக்குக்காட்டித்தமக்கையிடம்போய்ச்சேர்ந்தனரென்று சொன்னார்கள். அதுகேள்வியுற்ற வேந்தன் கோபாவேசனாய் தருமசேனரை அழைத்து வாருங்களென்று மந்திரிமார்களுக்கு ஆக்யாபித்தான்.

அவ்வாறே, அவர்கள் போயழைக்க, திருநாவுக்கரசுநாயனார் "நாமார்க்குங்குடியல்லோம்" என்னுந் திருத்தாண்டகம்பாட, அதைக்கேட்ட மந்திரிமார்கள் அவரைவணங்கிப்பிரார்த்திக்க, நாயனார் சிவபெருமானை முன்னிட்டுக்கொண்டு அவர்களுடன் சென்றார். அவரை, அரசன் கண்டமாத்திரத்தில், அதிககோபங்கொண்டு சமணரை நோக்கி, இத்தகைய காரியஞ்செய்தானை யாது செய்தல்வேண்டுமென்ன, நீற்றறையில் இடல் வேண்டுமென்று சொல்லி அவ்வாறே செய்ய, திருநாவுக்கரசுநாயனார் "மாசில்வீணையுமாலைமதியமும்" என்னுந்திருப்பதிகமோதிப் பரமசிவனைத் தியானம்பண்ணிக்கொண்டிருந்தமையால், வெப்ப

மென்பது சிறிதேனுமில்லாதிருந்தது. அங்ங
னமிருப்பச் சமண்கையர்கள், ஏழாநாள் இற்ற
றையைத்திறந்து பார்க்கும்போது, திருநாவுக்
கரசுநாயனார் சிறிதுஞ்சங்கடமின்றிச் சுகமே
யிருக்கக்கண்டு, அதிசயித்து, மீண்டும் பாலு
டன் விடங்கலந்துகொடுக்க, அதையுமுண்டு
துன்பமின்றியிருந்தனர். அதன்பின்னர், மிதி
த்துக்கொல்லும்படியானையைத்தூண்ட, அது
வருங்கால், "சுண்ணவெண்சந்தனச்சாந்து"
என்னுந் திருப்பதிகமோத, அம்மதயானை நா
யனாரை வணங்கி, மேலிருந்த பாகர்களையும்,
சூழ்ந்திருந்த சமணர்களையுங் கொன்றுவிட்
டது.

அப்பால், கொலைஞரைக்கொண்டு கற்று
ணிற்பிணித்து நடுக்கடலில் வீழ்த்தினார்கள்.
அப்போது, திருநாவுக்கரசுநாயனார் பரமசிவ
னைத் தியானஞ்செய்து, "சொற்றுணை வேதி
யன்" என்னும் பஞ்சாக்ஷரப்பதிகமோத, கட்டு
களெல்லாம்நீங்கி, அக்கற்றூணே தெப்பமாக,
அதன்மேலிருந்துகொண்டு பதிகமுற்று மோ
திச்சாத்தித் திருப்பாதிரிப்புலியூரைச்சேர்ந்த
திருக்கெடிலநதி முகத்துவாரக்கரைசேர்ந்து,
அப்பதிக்கெழுந்தருளிச்சிவபெருமானைத் துதி
த்துப் பதிகமோதித்துதித்து, சிலநாளங்கிருந்
துபிரஸ்தானமாகி,திருமாணிகுழியையும், திரு
த்திணைநகரையும் வணங்கிக்கொண்டு, தம்மை

வலிந்தாண்டருளிய திருவதிகைவீரட்டானத்திறைவரை வணங்கிப் பல பதிகமோதி, அங்கு கைத்தொண்டு முதலிய திருத்தொண்டு புரிந்து வந்தனர்.

இங்ஙனமிருக்குநாளில், சமண்சமயப் படுகுழியில்வீழ்ந்திருந்த பல்லவராஜன், திருநாவுக்கரசுநாயனாரது உண்மையை அறிந்து, சைவசமயத்தனாகிச் சமணர்மடம் ஆலயமிவைகளை இடிப்பித்து, குணதரவீச்சரம் என்னும் ஒரு சிவாலயப்பிரதிஷ்டை செய்வித்தனன். பின்னர், திருநாவுக்கரசுநாயனார், திருவதிகைவீரட்டானத்தினின்றும் புறப்பட்டு, அருகிலிருக்கும் திருவெண்ணைநல்லூர், திருவாமாத்தூர், திருக்கோவலூர் முதலிய ஸ்தலங்களையெல்லாந்தரிசித்துப் பதிகமோதித் துதித்துக்கொண்டு, பெண்ணாடகத்திற்சென்று, திருத்தூங்கானை மாடத்துக்கெழுந்தருளிப் பரமசிவனைத்தொழுது துதித்து, ஐயனே! சமண்சமயச்சார்படைந்திருந்த இவ்வுடலைத்தாங்கிக்கொண்டிருக்க அருவருக்கின்றேனாகலின், தேவரீருடைய முத்திரையை அடியேற்குத்தரித்தருளல்வேண்டுமென்று பதிகமோத, அவ்வண்ணமே பரமசிவத்தின் திருவருளால் ஒருவருமறியாமல், ஒரு சிவபூதம்வந்து சூலத்துடன் விடையிலச்சினையைத் தம்முடைய தோட்களில் தரிக்க மகிழ்ந்து, அங்கிருந்தெழுந்தரு

ளி திருவறத்துறைக்கும், திருமுதுகுன்றுக்
கும்போய் சுவாமியைத் தரிசித்துக்கொண்டு
அளவிலடங்காத அன்புமேலாய்ச் சிதம்பரத்
துக்கெழுந்தருளி,நடேசமூர்த்தியைத் தரிசித்
துப் பதிகமோதித் துதித்து, உழவாரப்பணி
செய்துகொண்டு சிலநாளங்கிருந்து விடைபெ
ற்றுக்கொண்டு, திருநாரையூரைப்பணிந்து பதி
கம்பாடி, சீர்காழிக்குப்போய் திருஞானசம்
பந்தமூர்த்தி நாயனாரைத் தரிசிக்கவேண்டு
மென்னும் விருப்பத்தால் எழுந்தருளி வர,
திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் தமது திரு
க்கூட்டத்துடன் எதிர்வரக்கண்டு வணங்க,
நாயனார் அப்பரே! எழுந்திருமென்று அம்பிர
ண்டு திருக்கரங்களாலும் எடுக்க, திருநாவுக்
கரசுநாயனார் "அடியேன்" என்று எழுந்து,
சீர்காழியிற்சென்று, சிவபெருமானைத் தரிசித்
துப் பதிகமோதித் துதித்து, திருஞானசம்பந்
தமூர்த்திநாயனார் திருமாளிகையி லமர்ந்து,
சோழநாட்டின்கண்ணுள்ள மற்றத்தலங்களை
யுந் தரிசிக்கவெண்டுமென்று திருஞானசம்பந்
தமூர்த்திநாயனாருடன் எழுந்தருளித் திருக்
கோலக்காவிற்சென்று பணிந்து பதிகமோதி,
அங்குநின்று தனித்தெழுந்தருளி மற்றுமுள்
ள தலங்களைத் தரிசித்து திருப்பதிகங்கள்பா
டிக்கொண்டு, திருச்சத்தி முற்றத்தில் சென்றி
றைஞ்சி சிவபெருமானைப்பணிந்து, கூற்றுவ

ன்வருமுன் அடியேன் முடியில் சுவாமிகள் திருவடிசூட்டல்வேண்டும் என்று பதிகமோதினர்.

கயிலாயபதியானவர், திருநல்லூருக்குவாவென்றருள, அங்ஙனமே, திருநல்லூரடைந்து, ஆலயத்திற்சாஷ்டாங்கமாகப் பணியும்போது, சுவாமி திருவடிசூட்டத் திருத்தாண்டகமோதித்தொழுது, அங்குநின்று மற்றையஸ்தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு எழுந்தருளித் திங்களூரென்னுந் தலத்தைச்சார்ந்து, அப்பூதியடிகளென்பவர் தம்மிடத்தில் வைத்திருக்கும் பேரன்புக்குள்ளமகிழ்ந்து, அவரது திருமாளிகையிற்சென்று கண்டு, அவரது வேண்டுகோளால், அங்கமுதுகொள்ளச் சம்மதித்தமையால், நாயனாரது மனைவியார், அமுதுபடைக்க மூத்ததிருநாவுக்கரசென்னும் புத்திரனை வாழையிலை கொண்டுவரும்படியனுப்ப, அவன் போனவிடத்தில் சர்ப்பந்தீண்ட, அப்பிள்ளை யிலையைக்கொண்டுவந்து தாயிடந்தந்து யாதொன்றுஞ் சொல்லாமல் உயிர்நீங்கினன். அவர்கள் கண்டு, விஷந்தீண்டிற்றென்று குறிப்பாலறிந்துகொண்டு, அவ்வுருவத்தை மறைத்துவைத்து, திருநாவுக்கரசுநாயனாருக்குத் திருவமுதுபடைக்க முயற்சிசெய்யும்போது, அவர்களுக்குள்ளுண்டாயிருக்கும் புத்திரசோபத்தை நாயனாரறிந்துகொண்டு, பதிகமோதி அப்

பிள்ளையைப் பிழைக்கச்செய்து, பின்பு, அப்பூதியடிகளுடனமுதுகொண்டு, அங்கிருந்து புறப்பட்டு, மற்றத்தலங்களையுந் தரிசித்துப் பதிகமோதித் திருவாரூரிலெழுந்தருளிப் புற்றிடங்கொண்டாரைத்தொழுது திருப்பதிகமோதித்துதித்துத் திருப்புகலூருக்கெழுந்தருளி வருகையில், அங்குவந்து வீற்றிருக்கும் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் கேள்விப்பட்டு, எதிர்கொண்டுவரக்கண்டு மகிழ்ந்து வணங்கி, திருப்புகலூரில் வந்து சேர்ந்து, சுவாமியைத் தரிசித்துப் பதிகமோதிச்சாத்தி, முருகநாயனார் திருமடத்தில் தங்கியிருந்து, திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் திருவாரூருக்கெழுந்தருளிவிட, அப்பமூர்த்திகள், அங்கிருக்குந் தலங்களைத் தரிசித்துவந்து, மறுபடியுந் திருப்புகலூரில் முருகநாயனார் திருமடத்தில் வீற்றிருக்கத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனாரும் அங்கெழுந்தருளினார்.

அப்பால், அவ்விரண்டுநாயன்மார்களும், திருவீழிமிழலையிற் சேர்ந்தருளிப் பரமசிவனைத்தரிசித்துப் பதிகமோதித் துதித்துக்கொண்டிருக்கும்போது, காலமழைவருஷியாமல் பஞ்சகாலமதிகரிக்கவே, பரமசிவன் அவ்வடியார்கள் பொருட்டுப்படிக்காசு தந்தருள, அதைக்கொண்டு, வருகின்ற சிவனடியார்கள் யாவர்க்கும் அமுதுபடைத்துக் கொண்டிரு

ந்து, பின்பு, திருமறைக்காடென்னுந் தலத்திற் சென்று, வேதங்கள்பூசித்துச் சாத்திவிட்டுப் போனவண்ணமேயிருக்குந் திருக்கதவந் திறக்கும்படிக்குத் திருப்பதிகமோதி, வடதளியென்னும் ஆலயத்தில் வீற்றிருக்கின்ற சிவலிங்கப்பெருமானைச்சமணர்கள்மறைத்திருத்தலை, அரசனைக்கொண்டு நிவர்த்திசெய்து, அப்பால், அப்பமூர்த்தி தரிசித்துப் பதிகம்பாடி அவ்விடத்தினின்றும், திருவானைக்காமுதலிய ஸ்தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு பதிகம்பாடி, திருப்பைஞ்ஞீலியைநோக்கிச் செல்லும்மார்க்கத்திலே, திருநாவுக்கரசுநாயனார் பசியினால்வருந்திவருவதை அறிந்து, சிவபெருமான் ஒரு சோலையுங் குளத்தையும் உண்டாக்கி, ஒருபிராமணவடிவங்கொண்டு பொதிசோறுவைத்துக்கொண்டிருந்து, நாயனார் சமீபித்தவுடனே ஐயர், நீர்வழிநடந்து மிக இளைத்துப்போனீர், இப்பொதிசோற்றைப் புசித்து இந்தக்குளத்திலே சலபானம்பண்ணி இளைப்புநீக்கிக்கொண்டுபோம் என்றுசொல்லி பொதிசோற்றைக் கொடுத்தார்.

அப்பமூர்த்தி, அதைவாங்கிப் புசித்துச் சலபானம்பண்ணி இளைப்புநீங்கியபின், சுவாமியும் அவருடன்கூடிச்சென்று திருப்பைஞ்ஞீலியைச் சமீபித்தவுடனே மறைந்தருளினார். அப்பமூர்த்தி அதுகண்டு, திருவருளைவியப

ந்து, ஆலயத்திற்சென்று சுவாமியைவணங்
கித் திருப்பதிகம்பாடி கைத்தொண்டுசெய்து
கொண்டிருந்து, அதன்பின்னர், சோழநாட்
டைக்கடந்து, நடுநாட்டிலுள்ள திருவண்ணா
மலைமுதலிய ஸ்தலங்களையெல்லாந் தரிசி
த்துப் பதிகமோதிச்சாத்தி, தொண்டைநாட்
டுக்கெழுந்தருளி, ஆங்குள்ள காஞ்சீபுரமுத
லாய ஸ்தலங்களையுந் தரிசித்துத் திருக்காளத்
திக்கெழுந்தருளிச் சுவாமியைத் தரிசிக்கும்
போது, அங்குத்தோன்றின குறிப்பினால், ஸ்ரீ
கயிலாயபதியைத் தரிசிக்கவேண்டுமெனவுள்
ளங்கொண்டு, அங்கிருந்துபுறப்பட்டு, காடு,
மலை, நாடுமுதலியவற்றைக்கடந்து சென்று,
ஸ்ரீமல்லிகார்ச்சுனமென்னுந்தலத்திற்சேர்ந்து
சுவாமியைத் தரிசித்துத் திருப்பதிகமோதிச்
சாத்தி விடைபெற்றுக்கொண்டு, அப்புறம்வட
க்கிலெழுந்தருளி, தெலுங்குதேசம், கன்னட
தேசமுதலாகிய தேசங்களையுங்கடந்து சென்
று, கங்காதீரமடைந்து, காசிவிசுவநாதரைத்
தரிசித்துத் துதிசெய்து, அவ்விடத்தில், தமது
பரிசனங்களையெல்லாம் நிறுத்திவிட்டு, அப்
பால், தனியே கந்தமூலபலங்களுண்பதையுந்
தவிர்ந்து, இரவும்பகலுமாக நடந்து, மலைவழி
காட்டுவழியெல்லாங்கடந்து, பாலைவனத்திற்
போம்போது, அந்நிலவெப்பத்தால் கால்பர
ட்டளவுந்தேய, அப்பால், நடக்கமாட்டாமல்

கைகளையூன்றிக்கொண்டு தாவித்தாவிச் செல்ல, அவைகள் மணிக்கட்டளவுந்தேயவே, அதற்குமேல், மார்பினால் உந்திச்சென்றும், அதுவுந்தேயவே, புரண்டுபுரண்டுச் சென்றும், அதற்குஞ் சக்தியில்லாமல், ஓய்ந்து பிரக்ஞை தப்பியிருந்தனர்.

பரமசிவன் திருவுளமிரங்கி, ஒரு பிராமணமுனிவர் வேடமாகவந்து சமீபத்தெய்தி, நீரிவ்வாறு வருந்தி வந்ததென்ன, அப்போது, பரமசிவத்தின் தரிசனவிசேஷத்தால், அப்பமூர்த்திகளுக்குக் கொஞ்சம் ஞாபகசக்தி வந்து, ஸ்ரீ கயிலாயமலைக்குச்சென்று சிவபெருமானை தரிசனஞ்செய்ய வேண்டுமென்கிற விருப்பத்தால், இவ்வாறுவந்தேனென்ன, சுவாமியானவர், ஸ்ரீகயிலாயமலை மனிதர்கள் சென்று தரிசிக்கக்கூடுவதோ வென்ன, எவ்வாற்றாலேனுங் கயிலாயதரிசனஞ் செய்தாலல்லது மீளேனென்று சொல்லினர்.

அவ்வுறுதியையறிந்த பரமசிவன், முனிவர் வடிவமறைந்து, ஆகாயத்திலெழுந்தருளி, அசரீரிவாக்கினால் நாவுக்கரசே! எழுந்திருமென்று திருவாய்மலர்ந்தருளினமாத்திரத்தில், அப்பமூர்த்திகள் திருமேனி முன்போல பழுதின்றி விளங்க, உணர்ச்சிபெற்று ஆண்டவனே! அடியேனுக்கு ஸ்ரீகயிலாயதரிசனங் கடாட்சித்தல் வேண்டுமென்று துதிசெய்தனர். சுவாமி

தாமெழுந்தருளும்போதே யுண்டாக்கிய தடாகத்தைக்காட்டி, இதில்மூழ்கித் திருவையாற்றில்வந்து கயிலாயதரிசனங் காணக்கடவை யென்று மீட்டும் அசரீரிவாக்கால் கட்டளையிட்டருள, அவ்வாறே அந்தத்தீர்த்தத்தில் மூழ்கித்திருவையாற்றுத் தீர்த்தக்கரையிலேறிச் சுவாமிசந்நிதிக்குச்சென்று, நந்திதேவர் முதலாகிய சிவகணங்களும், முனிவர்களும், இந்திராதிதேவர்களும், வந்துநெருங்கியிருக்கவும், தேவதுந்துபிமுழங்கவும், வேதங்கள் கோஷிக்கவும், பார்வதிசமேதராய்க் கயிலாயபதியீற்றிருந்த திருக்கோலத்தைத் தரிசித்துப்பேரானந்தமடைந்து, திருப்பதிகங்களோதிச்சாத்தினர்.

அதற்குமேல், பரமசிவன் திருவருளால் கயிலாயத்தோற்றமறைந்து, பழையபடி ஆலயமாயிருக்கக்கண்டு, மனவருத்தங்கொண்டு, பின் ஒருவாறுதெளிந்து, திருப்பதிகங்கள்பாடி, மற்றுமுள்ள தலங்களைத் தரிசிக்கவேண்டுமென்கிற அன்பினால் விடைபெற்றுக்கொண்டு, அவ்விடம்விட்டு நீங்கிச்சென்று, திருப்பூந்துருத்தியென்னுந் தலத்துக்கெழுந்தருளிப் பரமசிவனைத் தரிசித்துப் பதிகமோதித்தொழுது, கைத்தொண்டுசெய்து, அங்கொரு திருமடம் ஏற்படுத்தி, அதில்வீற்றிருந்து காலங்கடோறுஞ் சுவாமியைத் தரிசனஞ்செய்துகொ

ண்டிருக்கையில், திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனார் மதுரைக்கெழுந்தருளிச் சமணரை வாதில்வென்று, மறுபடிசோழநாட்டில் வரும்போது, அப்பமூர்த்தியைக்காணும் விருப்பத்தினால் திருப்பூந்துருத்திக் கெழுந்தருள, அதனை அப்பமூர்த்திகளறிந்து, எதிர்சென்று ஒருவருமறியாவண்ணம் திருக்கூட்டத்துட்புகுந்து, திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் எழுந்தருளிவருகிற முத்துச்சிவிகையைத் தமது தோள்கொடுத்துத் தாங்கிக்கொண்டு வந்தார். திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் திருப்பூந்துருத்திக்கு மிகச்சமீபித்தவுடனே, "அப்பர் எங்குற்றார்" என்றுவினவ; அதைக்கேட்ட அப்பமூர்த்தி "அடியேன் தேவரீரைத்தாங்கி வரும்பெருவாழ்வைப்பெற்று இங்குற்றேன்" என்றார். அவ்வார்த்தையைக் கேட்குமுன், திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் முத்துச்சிவிகையைவிட்டு மிக்கவிரைவாக இழிந்து, அப்பமூர்த்திகளைப்பணிய, அதற்குமுன்னமே அப்பமூர்த்திகள் பணிந்ததுகண்ட அடியார்களெல்லாரும், அவ்விரண்டு நாயன்மார்களையும் வணங்கி, மகிழ்ச்சியினால் ஆரவாரித்தார்கள். அதன்பின்னர், திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனாரும், அப்பமூர்த்திகளும், ஆலயத்திற்கெழுந்தருளிப் பரமசிவனைத் தரிசித்துத் திருமடத்தில் வந்து இருவரும் எழுந்தருளி

யிருக்கையில், திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாய னார், தாம்மதுரையிற்சென்று சமணர்களைவா தில்வென்றதையும், பாண்டியனுடைய கூனை நிமிர்த்ததையும், அந்நாடெங்கும் விபூதியை வளர்த்ததையும், பாண்டிமாதேவி யாகிய மங்கையர்க்கரசியார், மந்திரியாராகிய குலச்சிறைநாயனார் என்கிற இருவருடைய பெருமையையும், வாகீசருக்குச்சொல்லி யருளினார். வாகீசர் தாந்தொண்டைநாட்டுக்குச்சென்று, அங்குள்ள சிவஸ்தலங்களை வணங்கியதைத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருக்குச்சொல்லி யருளினார்.

அப்பால், அப்பமூர்த்திகள் தாமும் மதுரைக்கெழுந்தருளிச் சொக்கநாதசுவாமியையும் மீனாக்ஷியம்மையையுந் தரிசித்துப் பதிகமோதிச்சாத்தி, பாண்டிமாதேவியும், குலச்சிறையாரும், நின்ற சீர்நெடுமாறனென்னும் பாண்டியராசனும் வந்துவணங்க, மகிழ்ந்து அவர்களுக்குக்கினியவார்த்தைகள் சொல்லி, அங்கிருந்தும் புறப்பட்டு, இராமேச்சுரத்துக்கெழுந்தருளி, இராமநாதரைத் தரிசித்துப் பதிகமோதிச்சாத்திச் சிலநாளங்கிருந்து புறப்பட்டு, திருநெல்வேலி முதலாகிய பாண்டிநாட்டுள்ள ஸ்தலங்களையெல்லாந் தரிசித்து, மறுபடியுஞ் சோழநாட்டில்வந்து, திருப்புகலூரிற் சேர்ந்து, சுவாமியைத்தரிசித்து உழவாரப்பணிசெய்து

கொண்டிருக்கும் நாளில், சிவபெருமான் இவருடைய தன்மையை உலகத்தாருக்குத்தெரிவிக்கும்பொருட்டு, உழவாரப்படையால், செதுக்குமிடந்தோறும், பொன்னும், நவரத்தினங்களு முண்டாகும்படி செய்தருள, அவைகளை ஓடுகள்போல மதித்துப்பொய்கையில் எறிந்துவிட, மேலும் இவரைமயக்கும்படி, பரமசிவன் அரம்பாஸ்திரீகளையனுப்ப, அவர்கள்வந்து தங்களாலானமட்டும் மோகமூட்டும்படிலாலனஞ்செய்ய, அதுகண்டு அப்பமூர்த்திகள் "உம்மாலிங்கென்ன குறையுடையேன்" என்னுந்திருத்தாண்டகமோத, அம்மாதர்களிவரைமயக்க நம்மாலாகாதென்றுபோய்விட்டார்கள். அதற்குமேல், திருநாவுக்கரசுநாயனார் பரமசிவனுடைய திருவருள் கூடுகிறவரைக்கும் அத்தலத்தில் சிவபெருமானைத் தரிசித்துப் பதிகமோதிச் சாத்திக்கொண்டிருந்து, பின்பு, ஒருநாள் "எண்ணுகேனென் சொல்லி யெண்ணுகேனே" என்னுந்திருத்தாண்டகம்பாடி சிவபெருமானுடைய திருவடியை அடைந்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

குலச்சிறைநாயனார்புராணம்.

பாண்டிநாட்டிலே, மணமேற்குடியில், குலச்சிறை நாயனாரென்பவ ரொருவரிருந்தார். அவர், விபூதி உருத்திராக்ஷந் தரிக்கின்றவர்களும், ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை ஓதுகின்றவர்களுமாகிய சிவனடியார்களை, உயர்குலம் இழிகுலங்களும், நற்குணம் தீக்குணங்களும் பாராமல் வணங்கித் துதிக்கின்றவர். அவ்வடியார்பலர் கூடிவரினும், ஒருவர் வரினும், அன்பினோடு எதிர்கொண்டு அழைத்துத் திருவமுது செய்விக்கின்றவர். பரமசிவனுடைய திருவடிகளை அனுதினமுஞ் சிந்தித்து துதித்து வணங்குகின்றவர். நெடுமாறர் என்னும் பெயரையுடைய பாண்டியருக்கு முதல்மந்திரியானவர். அந்தப் பாண்டியருடைய மாதேவியாராகிய மங்கையர்க்கரசியார் செய்கின்ற திருத்தொண்டுக்குத் துணைசெய்கின்றவர். கீழ்மக்களாகிய சமணர்களுடைய பொய்ச்சமயத்தைக் கெடுத்து, பாண்டிநாடெங்கும் திருநீற்றைவளர்க்கும் பொருட்டு, பரசமய கோளரியாகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனாருடைய திருவடிகளை வணங்கிய சிறப்பினையுடையவர். வாதிலே, அந்நாயனாருக்குத் தோற்ற சமணர்களைக் கழுவிலே ஏற்றுவித்தவர். சுந்தரமூர்த்திநாயனாராலே திருத்தொண்டத் தொகையில் “பெருநம்பி” என்றுவியந்துரைக்கப்பட்டவர்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பெருமிழலைக்குறும்பநாயனார் புராணம்.

மிழலைநாட்டிலே, பெருமிழலையென்னும் ஊரில், சிவபத்தி அடியார்பத்திகளிற் சிறந்த பெருமிழலைக்குறும்பநாயனார் என்பவரொருவரிருந்தார். அவர் சிவனடியார்களைக் காணுந்தோறும், விரைந்தெதிர் கொண்டு வணங்கி, அவர்கள் குறிப்பறிந்து தொண்டுசெய்பவர். அவர்களை நாடோறுந் திருவமுது செய்வித்து, அவர்களுக்கு வேண்டுந் திரவியங்களைக்கொடுப்பவர். அவர் சுந்தரமூர்த்திநாயனாருடைய பெருமையை அறிந்து, அவருடைய திருவடிகளை மனம் வாக்குக் காயங்களினாலே சிந்தித்துத் துதித்து வணங்குதலே பரமசிவனுடைய திருவடிகளை அடைதற்குரிய நெறியென்று அப்படிச்செய்துவந்தார். அதனால், அவர், அணிமா, மகிமா, இலகிமா, கரிமா, பிராத்தி, பிராகாமியம், ஈசத்துவம், வசித்துவம் என்னும் அஷ்டமாசித்திகளையும் அடைந்து, ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை ஜபித்துவந்தார்.

இப்படி நிகழுங்காலத்திலே, திருவஞ்சைக்களத்திற்சென்று திருப்பதிகம்பாடும் சுந்தரமூர்த்திநாயனாருக்குப் பரமசிவனுடைய திருவருளினாலே உத்தரகைலாயத்தை அடையும் வாழ்வு கிடைப்பதைத் தம்முடையவூரிலிருந்துகொண்டே யோகப் பிரத்தியக்ஷத்தால்

அறிந்து, "சுந்தரமூர்த்திநாயனார் உத்தரகைலாயத்தை நாளைக்கு அடைய நான்பிரிந்து இங்கேவாழமாட்டேன்" என்றுநினைந்து "இன்றைக்குயோகத்தினாலே சிவபிரானுடைய திருவடியை அடைவேன்" என்று துணிந்து, யோகமுயற்சியினாலே பிரமரந்திரந்திறப்ப, உடலினின்றும் பிரிந்து திருக்கைலாயத்தில்வீற்றிருக்கின்ற சிவபெருமானுடைய திருவடியை அடைந்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

காரைக்காலம்மையார்புராணம்.

சோழமண்டலத்திலே, காரைக்காலில், வைசியர்குலத்தில், தனதத்தன் என்பவன் ஒருவன் இருந்தான். அவனுக்குப் புனிதவதியார் என்கின்ற ஒருபுத்திரியார்பிறந்தார். அந்தனதத்தன் அப்புனிதவதியாரை நாகப்பட்டணத்தில் இருக்கின்ற நிதிபதி என்பவனுடைய புத்திரனாகிய பரமதத்தனுக்கு விவாகஞ்செய்துகொடுத்து, தனக்குவேறுபிள்ளையின்மையால், அவரைத்தன்னிடத்திலேவைத்துக்கொண்டான். புனிதவதியார், தம்முடைய வீட்டுக்குச் சிவனடியார்கள் வரின், அவர்களைத்திருவமுது செய்வித்து, அவரவர்

வேண்டிய பொன், இரத்தினம், வஸ்திரம் முதலாயின உதவுவார்.

இப்படி நிகழுங்காலத்திலே, ஒருநாள், பரமதத்தனிடத்திற் காரியமூலமாக வந்தவர்கள் சிலர், அவனுக்கு இரண்டுமாம்பழம் கொடுக்க, அவன் அவைகளைவாங்கி, மனைவியாரிடத்திற்கனுப்பிவிட்டான். மனைவியார் அக்கனிகளை வாங்கிவைத்தபின்பு, சிவனடியார் ஒருவர் பசியினால்வருந்தி அவர் வீட்டிற்சென்றார். புனிதவதியார், அவ்வடியாருடைய நிலையைக் கண்டு, கலத்தைவைத்துச் சோறுபடைத்து, அப்பொழுது கறியமுது பாகம்பண்ணப்படாமையால், தம்முடைய கணவனனுப்பிய மாம்பழங்களிரண்டினுள் ஒன்றைக்கொண்டுவந்துபடைக்க, அவ்வடியார் திருவமுதுசெய்துபோயினார். பின், பரமதத்தன் வீட்டுக்குவந்து போசனம்பண்ணும்போது, மனைவியார் மற்ற மாங்கனியொன்றைக் கொண்டுவந்து வைத்தார். பரமதத்தன் மற்றொரு "கனியையுங்கொண்டுவந்துவை என்றான். மனைவியார் பரமசிவனுடைய திருவடிகளைத் தியானிக்க உடனே, அதிமதுரமாகிய ஒருமாங்கனி அவர் கையில்வந்திருந்தது. அவர், அக்கனியை கணவனுடைய கலத்திலேபடைக்க, அவன், அதனை, உண்டு, அதன்சுவை தேவாமிர்தத்தைப் பார்க்கிலும் சிறந்தமையால் "இதுமுன்னான்

தந்த மாங்கனியன்று, இதனை நீ எங்கேபெற்ருய்" என்ருன். மனைவியார் அதைக்கேட்டு, நீர் தந்தகனிகளில் ஒன்றை, ஓரடியாருக்குக் கொடுத்து விட்டமையால், அதற்குநான் யாதுசெய்வேன் என்று பயந்து, பரமசிவனைத் தியானிக்க; அவருடைய திருவருளினுல், இந்தக்கனி என்கையில் வந்திருந்தது என்ருர். பரமதத்தன் அதை நம்பாதவனுகி, மனைவியாரைநோக்கி, "இந்தக்கனி சிவபிரானுடைய திருவருளினுல் கிடைத்ததாயின், இன்னும் ஒருகனி அழைத்துத்தா" என்ருன். புனிதவதியார், பரமசிவனைத் துதித்து இன்னும் ஒருகனிதந்தருளல் வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, அவ்வண்ணமே ஒருமாங்கனி அவர்கையில் வந்திருந்தது. அவரதைக்கணவன் கையிற்கொடுக்க, ஆச்சரியமடைந்துவாங்கினுன். வாங்கியபழத்தைப்பின் காணுதவனுகி, மிகுந்த பயங்கொண்டு, அப்புனிதவதியாரைத் தெய்வமென நினைந்து, அவரைப்பிரிந்து வாழவேண்டுமென்று துணிந்து, தன் கருத்தைப் பிறருக்கு வெளிப்படுத்தாமல், மனைவியாரோடு தொடர்பின்றி ஒழுகினுன்.

ஒழுகுநாளிலே, ஒருமரக்கலஞ் செய்வித்து அதிலேறி தேசாந்தரம்சென்று வாணிபஞ்செய்து, மீண்டும் பாண்டிநாட்டிலுள்ள ஓர் நகரத்தையடைந்து, அங்குள்ள ஒருவைசியனு

டைய மகளை விவாகஞ்செய்துகொண்டு, பெருஞ்செல்வத்தோடும் வாழ்ந்திருந்தான். அவனுக்கு அம்மனைவி வயிற்றிலே ஒருபெண்குழந்தை பிறந்தது. அவன்தான் கூடிவாழ்தற்கஞ்சி நீக்கிய மனைவியாரைத் தான்வணங்கும் தெய்வமாகக்கொண்டு, அவருடைய புனிதவதியார் என்னும் பெயரையே அந்தப்பெண்ணிற்கு இட்டான்.

பரமதத்தன் இப்படி இங்கே இருக்க, சுற்றத்தார்களிதை உணர்ந்து, புனிதவதியாரைத் தாமே அவனிடத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோக, அவன், அதனை அறிந்து அச்சங்கொண்டு, தன்னுடைய இரண்டாம்மனைவியோடும் மகளோடும் புனிதவதியாரிடத்திற்குவந்து அவருடைய பாதங்களிலே விழுந்து சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்தான். உடனே புனிதவதியார் தம்முடைய சுற்றத்தார்களிடத்திலே அச்சத்தோடும் ஒதுங்கிநிற்க, அவர்கள் வெள்கி, பரமதத்தனைநோக்கி, நீ உன்னுடைய மனைவியை வணங்குவதென்னை என்றார்கள். அதற்குப் பரமதத்தன், நான் இவரிடத்திலே ஒருபெரிய அற்புதத்தைக் கண்டபடியால், இவர் மானுடப்பெண்ணல்லர் என்றுதுணிந்து, இவரைப்பிரிந்தேன், இவரைநான் தொழுந்தெய்வமென்று கொண்டமையால், நான்பெற்ற இக்குழந்தைக்கு இவர்பெயரைத்

தரித்தேன். அதுபற்றியே இவருடைய திரு வடியையும் வணங்கினேன் என்றான். சுற்ற த்தார்கள், இது என்ன ஆச்சரியம் என்று, திகைத்து நின்றார்கள்.

புனிதவதியார், கணவன்சொல்லிய வார்த் தையைக்கேட்டு, பரமசிவனுடைய திருவ டிகளைச்சிந்தித்து, "சுவாமீ, இவனுடைய கொள்கை இதுவாயின், இனி, இவன்பொ ருட்டுத்தாங்கிய அழகுதங்கிய தசைப்பொ தியைநீக்கி, தேவரீரைச்சூழ்ந்து நின்று துதிக்கின்ற பேய்வடிவை அடியேனுக்குத் த ந்தருளல் வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தார். அந்தக்கணத்தே, பரமசிவனுடைய திருவரு ளினாலே, மாமிசம்முழுதையும் உதறி, என் புடம்பாக, மண்ணுலகும் விண்ணுலகும் வ ணங்கும் பேய்வடிவமாயினார். அப்பொழுது, தேவர்கள் பூமாரிபொழிந்தார்கள். தேவதுந் துபிகள் ஒலித்தன. அதுகண்ட சுற்றத்தார்க ளெல்லாரும் அஞ்சி, அவரை நமஸ்கரித்துக் கொண்டு போய்விட்டார்கள்.

புனிதவதியார், தமக்குச் சிவபெருமானு டைய திருவருளினாலே கிடைத்த ஞானத் தைக்கொண்டு, அற்புதத் திருவந்தாதியும், திருவிரட்டைமணிமாலையும்பாடி, திருக்கை லாயகிரிக்குப் போகவிரும்பி அங்கேகாலினால் நடத்தல் தகுதியன்றென்று ஒழிந்து, தலையி

ளூலே நடந்துபோய், மலையில் ஏறும்பொழுது உமாதேவியார்கண்டு, பரமசிவனை வணங்கி நின்று, சுவாமீ, இங்கேதலையினால் நடந்துவருகின்ற என்புடம்பை யுடையவராது அன்பின்மகிமை இருந்தபடி என்னை என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, இங்கேவருகின்றவள் நம்மைத் துதிக்கின்ற அம்மை என்றறி. இந்தப்பெருமைபொருந்திய வடிவத்தையும் வேண்டிப் பெற்றாள் என்றார். பின்பு, புனிதவதியார் சமீபத்தில் வந்தவுடனே, உலகமெல்லாம் உய்யும்பொருட்டு, அவரைநோக்கி, "அம்மையே" என்றழைத்தார். அதுகேட்டு புனிதவதியார் "அப்பா" என்றுசொல்லிக்கொண்டு, அவருடையதிருவடிகளிலேவிழுந்துநமஸ்கரித்து எழுந்தார். சுவாமி அவரைநோக்கி, உனக்குவேண்டும் வரம் யாது என்றுவினவ; புனிதவதியார் வணங்கிநின்று, சுவாமி, அடியேனுக்கு இறவாதபேரின்பமயமாகிய அன்புவேண்டும், இனிப்பிறவாமைவேண்டும்; பிறக்கினும் தேவரீரை ஒருகாலமும் மறவாமை வேண்டும்; இன்னும் தேவரீர் திருநிருத்தஞ் செய்யும்பொழுது, தேவரீருடைய திருவடியின்கீழே சிவானந்தத்தை உடையேனாகி, தேவரீரைப்பாடிக்கொண்டிருத்தல்வேண்டும் என்று, விண்ணப்பஞ்செய்தார். சுவாமி அவரைநோக்கி, நீ தென்றிசையிலுள்ள, ஆலங்காட்டிலே நம்மு

டைய நடனத்தைத் தரிசித்து போனந்தத் தோடு நம்மைப்பாடிக்கொண்டு இரு என்று அருளிச்செய்தார். அம்மையார், சுவாமியை நமஸ்கரித்து அநுமதிபெற்றுக்கொண்டு, திருவாலங்காட்டிற்குத் தலையினால் நடந்துசென்று, சுவாமியினுடைய திருநடனத்தைத் தரிசித்து, "கொங்கை திரங்கி" என்னும் மூத்ததிருப்பதிகத்தையும், "எட்டி யிலவமீகை" என்னுந் திருப்பதிகத்தையும் பாடினார். அவர் சுவாமியினுடைய தூக்கியதிருவடியின் கீழே சிவானந்தத்தை அனுபவித்துக்கொண்டு எக்காலமும் இருக்கின்றார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அப்பூதியடிகணாயனார்புராணம்.

சோழமண்டலத்திலே, திங்களூரில், பிராமணகுலத்தில், சிவபக்தி அடியார்பக்திகளிற் சிறந்தவராகிய அப்பூதியடிகணாயனார் என்பவர் ஒருவரிருந்தார். அவர், சிவானுபூதிமானாகிய திருநாவுக்கரசு நாயனாருடைய மகிமையைக் கேள்வியுற்று, அவர்மேலேமிகவும் அன்புகூர்ந்து, தம்முடைய வீட்டிலுள்ள அளவைகள், தாராசுகள், பிள்ளைகள், பசுக்கள்முதலிய எல்லாவற்றிற்கும் அந்நாயனாருடைய பெயரை

யேசொல்லிவருவார். இன்னும், அவர்மேலா சையினாலே, திருமடங்கள், தண்ணீர்ப்பந்தர், குளங்கள், திருநந்தனவனங்கள் முதலியவற் றையும் அந்நாயனார் பெயரினாற்செய்துகொ ண்டிருந்தார்.

இருக்குநாளிலே, அத்திருநாவுக்கரசுநாய னார், திருப்பழனமென்னும் ஸ்தலத்தை வண ங்கிக்கொண்டு,பிறஸ்தலங்களையும் வணங்கும் பொருட்டு, அந்தத்திங்களூருக்குச்சமீபமாகி ய வழியே செல்லும்பொழுது, ஒருதண்ணீ ர்ப்பந்தரை அடைந்து, திருநாவுக்கரசுநாய னார் என்னும்பெயர் எழுதப்பட்டிருத்தலைக்க ண்டு, அங்குநின்றவர்கள் சிலரைநோக்கி, இத் தண்ணீர்ப்பந்தரை இப்பெயரிட்டுச் செய்தவ ர்யாவர் என்றுவினவ, "அவர்கள் இப்பந்தரை மாத்திரமன்று; இவ்விடத்தெங்குமுள்ள அற ச்சாலைகள், குளங்கள், திருநந்தனவனங்களெ ல்லாவற்றையும் அப்பூதியடிகணாயனாரென்ப வர், இத்திருநாவுக்கரசுநாயனார் என்னும்பெ யராலேயே செய்தனர்" என்றார்கள். அதை த்திருநாவுக்கரசு நாயனார்கேட்டு, அப்பூதியடி கணாயனார்வீட்டிற்குச்செல்ல, உள்ளிருந்த அ ப்பூதிநாயனார் கேள்வியுற்று, விரைந்துசென்று வணங்கி, "சுவாமீ, தேவரீர் இவ்விடத்திற்கு எதுபற்றி எழுந்தருளினீர்" என்று வினவ; திருநாவுக்கரசுநாயனார் "நாம்திருப்பழனத்தை

வணங்கிக்கொண்டுவரும்பொழுது, வழியிலே நீர்வைத்த தண்ணீர்ப்பந்தரைக் கண்டும், அப்படியே நீர்செய்திருக்கின்ற பிறதருமங்களைக்கேட்டும், உம்மைக்காணவிரும்பி இங்கேவந்தோம்" என்று சொல்லி, பின்பு, "சிவனடியார்கள்பொருட்டு, நீர்வைத்த தண்ணீர்ப்பந்தரிலே உம்முடைய பெயரை எழுதாது வேறொரு பெயரை எழுதியதற்குக் காரணம்யாது" என்று வினவ, "நீர் நல்லவார்த்தை அருளிச்செய்தீரில்லை. பாதகர்களாகிய சமணர்களோடுகூடிப் பல்லவராயன்செய்த விக்கினங்களைச் சிவபத்திவலிமையினாலே ஜெயித்த பெருந்தொண்டரது திருப்பெயரோ வேறொரு பெயரென்று கோபித்து, நீர் இந்தக் கொடுஞ்சொல்லை நான் கேட்கும்படி சொன்னீர். கற்றூணியைக்கொண்டு கடல் கடந்த அந்த நாயனாருடைய மகிமையை இவ்வுலகத்திலே அறியாதவர் யாருளர்! நீர் சிவவேடத்தோடு நின்று இவ்வார்த்தை பேசினீர். நீர் எங்கே இருக்கின்றவர் சொல்லும்" என்றார்.

திருநாவுக்கரசுநாயனார், அவ்வப்பூதியடிகளுடைய அன்பை அறிந்து, "அருகசமயப் படுகுழியினின்றும் ஏறும்பொருட்டுப் பரமசிவன் சூலைநோயை அருளித்து ஆட்கொள்ளப்பெற்ற உணர்வில்லாத சிறுமையேன் யான்" என்று அருளிச்செய்தார். உடனே, அப்

பூதிநாயனார், இரண்டு கைகளும் சிரசின்மே லே குவிய, கண்ணீர் சொரிய, உரைதடுமா ற, உரோமஞ்சிலிர்ப்ப, பூமியிலே விழுந்து; திருநாவுக்கரசு நாயனாருடைய ஸ்ரீபாதாரவிந் தங்களைப் பூண்டு சந்தோஷமேலிட்டதனால் வீட்டினுள்ளே சென்று, மனைவியாருக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் பிற சுற்றத்தார்களுக்கும் தெரிவித்து, அவர்களையும், அந்நாயனாரை வ ணங்கும்படி செய்து, "சுவாமி, தேவரீர் இங் கே திருவமுதுசெய்தருளல் வேண்டும்" என் று பிரார்த்திக்க, அவரும் அதற்கு உடன்பட் டருளினார்.

பின்பு, அப்பூதிநாயனார் திருவமுது சமைப் பித்து, தங்கள் புத்திரராகிய மூத்த திருநாவுக் கரசை வாழைக்குருத்து அரிந்துகொண்டு வ ரும்பொருட்டு அனுப்ப, அவர்விரைந்து தோ ட்டத்திற் சென்று, வாழைக்குருத்து அரியும் பொழுது, ஒரு பாம்பு அவருடைய கையிலே தீண்ட, கொய்த குருத்தை வேகத்தோடு கொண்டோடி வந்து, தாயார் கையிலே நீட்டி, கீழே விழுந்து இறந்தார். அதுகண்டு, தந்தை யாரும் தாயாரும் துக்கித்து, சவத்தை வீட் டுப்புறத்து முற்றத்தின் ஓர் பக்கத்திலே பாயி னால் மறைத்துவைத்துவிட்டு, திருநாவுக்கரசு நாயனாரிடத்திற் சென்று, "சுவாமீ, எழுந்த ருளித் திருவமுது செய்யவேண்டும்" என்று

பிரார்த்திக்க, நாயனார் எழுந்து, கைகால் சுத்திசெய்துகொண்டு, வேறோராசனத்திலிருந்து, விபூதி தரித்து, அப்பூதி நாயனாருக்கும், அவர் மனைவியாருக்கும் விபூதி கொடுத்து, புதல்வர்களுக்குங் கொடுக்கும்போது, அப்பூதிநாயனாரை நோக்கி, "நாம் இவர்களுக்கு முன்னே விபூதி சாத்தும்படி உம்முடைய ஜேஷ்ட புத்திரரை வருவியும்" என்றார். அப்பூதி நாயனார் இப்போது, அவன் இங்கு உதவான் என்றார். திருநாவுக்கரசுநாயனார் அதைக்கேட்டவுடனே, சிவபிரானுடைய திருவருளினாலே தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே ஒரு தடுமாற்றந்தோன்ற, அப்பூதிநாயனாரை நோக்கி, அவன் என் செய்தான் உண்மைசொல்லும் என்றார். அப்பூதிநாயனார் அஞ்சி நடுங்குற்று, வணங்கி நின்று, நிகழ்ந்த சமாசாரத்தை விண்ணப்பஞ் செய்தார். திருநாவுக்கரசுநாயனார், அதைக்கேட்டு சிவாலயத்துக்கு முன்சென்று, சவத்தை அங்கே கொணர்வித்து, விஷத்தை நீக்கியருளும்பொருட்டு, சிவபெருமான் மேலே திருப்பதிகம் பாடினார். உடனே, அப்புத்திரர் உயிர் பெற்றெழுந்து, திருநாவுக்கரசு நாயனாருடைய திருவடிகளின்மேலே விழுந்து நமஸ்கரிக்க, விபூதி கொடுத்தருளினார். அப்பூதி நாயனாரும் மனைவியாரும் தங்கள் புத்திரர் பிழைத்தமையைக் கண்டும் அதைக்

குறித்துச் சந்தோஷியாமல், நாயனார் திருவமுதுசெய்யாதிருந்தமையைக் குறித்து சிந்தைநொந்தார்கள். திருநாவுக்கரசு நாயனார் அதனை அறிந்து, அவர்களோடும் வீட்டிற் சென்று, அப்பூதி நாயனாரோடும் அவர் புத்திரர்களோடும் ஒருங்கிருந்து திருவமுது செய்தருளினார். அப்படியே சிலநாள் அங்கிருந்து, பின், திருப்பழனத்திற்குப் போயினார். அப்பூதியடிகணாயனார் சைவசமயாசாரியராகிய திருநாவுக்கரசு நாயனாருடைய திருவடிகளைத் துதித்தலே தமக்குப் பெருஞ்செல்வமெனக் கொண்டு வாழ்ந்திருந்து சிலகாலஞ் சென்றபின்பு, பரமசிவனுடைய திருவடிகளை அடைந்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருநீலநக்கநாயனார்புராணம்.

சோழமண்டலத்திலே, சாத்தமங்கையில், பிராமணர்குலத்தில், திருநீலநக்கநாயனாரென்பவர், ஒருவர் இருந்தார். அவர்வேதத்தின் உள்ளுரையாவது, பரமசிவனையும் அவருடைய அடியார்களையும் அன்பினோடு அருச்சித்து வணங்குதலே என்று துணிந்து, தினந்தோறும், சைவாகம விதிப்படி சிவார்ச்சனை பண்ணி, சிவபத்தர்களுக்குத் திருவமுதுசெய்வித்

தல் முதலாகிய பலவகைப்பட்ட பணிகளை
யும் செய்வார். அப்படி செய்யுநாளிலே, ஒரு
திருவாதிரை நக்ஷத்திரத்தில், சிவபூசையை
முடித்துக்கொண்டு, அந்தஸ்தலத்திலுள்ள அ
யவந்தி என்னும் ஆலயத்தில் வீற்றிருக்கின்ற
சுவாமியை அருச்சிக்கவிரும்பி, தம்முடைய
மனைவியார் பூசைக்குவேண்டும் உபகரணங்
களைக் குறைவறக்கொண்டுவர, அவ்வாலயத்
திற்சென்று, பூசைபண்ணிப் பிரதக்ஷணம்
செய்து, சந்நிதானத்திலே நமஸ்கரித்து இரு
ந்துகொண்டு, வேதாகமாதி ஸமஸ்தசாஸ்திரங்
களின் உண்மைப்பொருளாகிய, ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷ
ரத்தைஜபித்தார். ஜபிக்கும்போது, ஒரு சில
ம்பிமேலே நின்று வழுவி சிவலிங்கத்தின்மே
ல்விழுந்தது. அதைச்சமீபத்திலே நின்ற மனை
வியார்கண்டு, அச்சமடைந்து விரைந்து குழை
ந்தைமேல் விழும் சிலம்பி நீங்கும்படி ஊதித்
துமிபவர்போல், அன்பு மிகுதியினாலே அந்தச்
சிலம்பி நீங்கும்படி ஊதித்துமிந்தார். திருநீல
நக்கநாயனார் அதைக்கண்டு, தம்முடைய கண்
ணைப் புதைத்து "அறிவில்லாதவளே, சிவலி
ங்கத்தின்மேலே விழுந்த சிலம்பியை வேறொ
ருபரிசினாலே நீக்காமல், முற்பட்டு வந்து ஊ
தித்துமிந்தாய்; அநுசிதத்தைச்செய்த உன்
னை நான் இனித்துறந்தேன்; நீங்கிவிடு" என்
றார். அப்பொழுது, சூரியஸ்தமனமாயிற்று.

மனைவியார், நாயகருடைய ஏவலினாலே ஒரு வழி நீங்க, நாயனார் பூசையைமுடித்துக்கொண்டு வீட்டிற்குத் திரும்பிவிட்டார். மனைவியார் அஞ்சுகின்ற உள்ளத்தோடும் அவருடன் செல்லமாட்டாதவராகி ஆலயத்தில் இருந்தார்.

அன்றிரவில், நாயனார் நித்திரைசெய்யும் பொழுது, பரமசிவன் அவருக்குச் சொர்ப்பனத்திலே தோன்றி, தம்முடைய திருமேனியைக்காட்டி, உன்மனைவிமனம்வைத்து ஊதித்துமிந்த இடமொழிய, இப்புறம் சிலம்பியின் கொப்புளம் என்று சொல்லியருளினார். நாயனார், அச்சத்துடனே அஞ்சலிசெய்துகொண்டு விழித்து எழுந்து கூத்தாடினார், பாடினார், சிவபிரானுடைய திருவருளை வியந்து நின்று அழுதார். விடிந்தபின், ஆலயத்துக்குப்போய், சுவாமியை நமஸ்கரித்து ஸ்தோத்திரஞ்செய்து, மனைவியாரையும் அழைத்துக்கொண்டுவீட்டுக்குத்திரும்பினார். அதற்குப்பின், முன்னிலும் மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு சிவார்ச்சனையும், மகேசுரபூசையையும் செய்துகொண்டு இருந்தார்.

அப்படியிருக்கு நாளிலே, பரமாசாரியராகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருடைய மகிமையைக்கேள்வியுற்று அவருடைய ஸ்ரீபாதாரவிந்தங்களைத் தரிசிக்கவேண்டு

மென்னும் அத்தியந்த ஆசையை உடையவராயினர். அப்படியிருக்கும்பொழுது, திருஞானசம்பந்த மூர்த்திநாயனார், அயவந்திநாதரை வணங்கும் பொருட்டுத் திருக்கூட்டத்தோடும் சாத்தமங்கைக்கு எழுந்தருளிவர, திருநீலநக்கநாயனார் கேள்வியுற்று, தம்முடைய சுற்றத்தார்கள் சமஸ்தரோடும் அவரை எதிர்கொண்டு நமஸ்கரித்துத் தம்முடைய வீட்டிற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய், திருவமுது செய்வித்தார். திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் அன்றிரவிலும் அங்கேதானே திருவமுதுசெய்து, விடிந்தபின், அயவந்தியிற்சென்று சுவாமிமேலே திருநீலநக்கநாயனாரைச் சிறப்பித்துத் திருப்பதிகம்பாடி, சிலநாளங்கிருந்து பின், திருநீலநக்கநாயனாருக்கு விடை கொடுத்து, அந்தத்திருப்பதியினின்றும் நீங்கி அருளினார். திருநீலநக்கநாயனார், திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் செல்லும் ஸ்தலங்களிலே இடைநாட்களிற் சென்று அவரோடிருந்து பின் திரும்பிவிடுவார். இப்படி நெடுநாட் சென்றபின், திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனாருடைய திருமணத்தைத்தரிசித்து சிவபதம் அடைந்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நமிநந்தியடிகணாயனார் புராணம்.

சோழமண்டலத்திலே, ஏமப்பேறூரில், பிராமணர்குலத்தில், பரமசிவனுடைய திருவடிகளைமிகுந்த அன்போடுவணங்குதலே இன்பமெனக்கொண்ட நமிநந்தியடிகள் என்பவர், ஒருவரிருந்தார். அவர்பலநாளும் திருவாரூருக்குப்போய் வன்மீகநாதரைவணங்குவார். ஒருநாள், வணங்கிக்கொண்டு புறப்பட்டுத் திருமூன்றிலேயடைந்து, பக்கத்திருக்கின்ற அரநெறியென்னும் ஆலயத்துட்புகுந்து சுவாமியைநமஸ்கரித்து, இரவிலே அங்கே எண்ணில்லாததீபமேற்றுதற்கு விரும்பி மாலைக்காலமாதலைக்கண்டு, சமீபத்திலே ஓர்வீட்டில் அதுசமணர்வீடென்றுஅறியாமையினாலே புகுந்து, சிவாலயத்தில்விளக்கேற்றுதற்கு நெய்தாருங்கள் என்று கேட்டார். அதற்கு, அவர்கள்கையிலே சுவாலிக்கின்ற அக்கினியையுடைய பரமசிவனுக்கு விளக்குமிகையன்றோ? இங்கேநெய்யில்லை, விளக்கெரிப்பீராகில் "நீரைமுகந்து எரியும்" என்றார்கள். நாயனார் அந்தச்சொல்லைப் பொறாதவராகி, சுவாமிசந்நிதானத்திலே விழுந்து நமஸ்கரித்தார்.

அப்பொழுது, ஆகாயத்திலே நமிநந்தியே நீ உன்னுடைய கவலையைநீக்கு, இதற்குச்சமீபத்திலிருக்கின்ற குளத்தில் நீரைமுகந்துகொண்டுவந்து விளக்கேற்று என்று, ஒரு அச

நீரிவாக்குத்தோன்றிற்று. நமிநந்தியடிகள் அதைக்கேட்டு, குளத்தில் இறங்கிசிவநாமத்தை உச்சரித்து நீரைமுகந்துகொண்டு, திருக்கோயிலில்வந்து அகலிலே அந்நீரைவார்த்து விளக்கேற்றினார். அதுசுடர்விட்டெழுந்தது. அது கண்டு, அவ்வாலயமுழுதிலும் சமணர்களெதிரே மிகுந்தகளிப்புடனே நாடறிய நீரினாலே திருவிளக்கெரித்தார். இதேபிரகாரம் பகல்முழுதினும் திருத்தொண்டுகள்செய்து, இரவிலே எங்கும் விளக்கேற்றுவார்.

இப்படிநிகழுங்காலத்திலே, தண்டியடிகளாலே சமணர்கள் நாசமடையத் திருவாரூர் பெருமை அடைந்துவிளங்கியது. சோழமகாராஜா நமிநந்தியடிகணாயனாரே அத்தியக்ஷராக வன்மீகநாதருக்கு வேண்டும் நிபந்தங்கள் பலவற்றையும் வேதாகமவிதிவிளங்க அமைத்தார். நமிநந்தியடிகள் வீதிவிடங்கப்பெருமானுக்குப் பங்குனிமாதத்திலே மகோற்சவம் நடத்துவித்தார். நடத்துவிக்கும்பொழுது, சுவாமி, ஒருநாள் திருமணலிக்கு எழுந்தருள, சகலசாதியாரும் ஒருங்கே சேவித்துப்போனார்கள். நமிநந்தியடிகளும் சேவித்துப்போய், சுவாமி திரும்பித்திருக்கோயிலிலேபுக, நமிநந்தியடிகள் வணங்கிக்கொண்டு, தம்முடைய ஊரையடைந்து வீட்டினுள்ளேபுகாமல் புறக்கடையிலேபடுக்க, மனைவியார்வந்து உள்

ளே எழுந்தருளிச் சிவார்ச்சனையையும், அக்கினிகாரியத்தையும் முடித்துக்கொண்டு பள்ளிகொள்ளும் என்றார். நமிநந்தியடிகள், இன்றைக்குச் சுவாமி திருமணலிக்கு எழுந்தளிய போது, நானும்சேவித்துப்போனேன். சகல சாதியும்கலந்து வந்தபடியால் தீட்டுண்டாயிற்று. ஆதலால், ஸ்நானம்பண்ணிப்பிராயசித்தஞ் செய்துகொண்டே உள்ளேபுகுந்து சிவார்ச்சனையைத் தொடங்கல்வேண்டும். அதற்கு நீ ஜலமுதலாயின கொண்டுவா என்று சொல்ல, மனைவியாரும் கொண்டுவரும்பொருட்டு விரைந்துசென்றார். அப்பொழுது, நமிநந்தியடிகளுயனார் சிறிதுறக்கம்வர, நித்திரைசெய்தார். வீதிவிடங்கப்பெருமான், அவருக்குச் சொர்ப்பனத்திலே தோன்றி, திருவாரூரிலே பிறந்தவர்களெல்லாரும் நம்முடைய கணங்கள், அதை நீகாண்பாய் என்றுசொல்லிமறைந்தருளினர். நமிநந்தியடிகள் விழித்தெழுந்து, எழுந்தபடியே சிவார்ச்சனையைமுடித்து, மனைவியாருக்கு நிகழ்ந்ததைச்சொல்லி விடிந்தபின், திருவாரூருக்குப்போய், அந்தத்திருப்பதியிலே பிறந்தவர்களெல்லாரும் சிவசாரூப்பியமுள்ளவர்களாய்ப் பிரகாசிக்கக்கண்டு, பூமியிலேவிழுந்து நமஸ்கரித்து, அவர்கள், அவ்வுருவம் நீங்கி முன்போலாயினமையுங்கண்டு, அடியேன் செய்த குற்றத்தைப்பொறுத்தருளும் என்று

சுவாமியைப் பிரார்த்தித்தார். பின்பு, திருவாரூரிலேதானே குடிபுகுந்து, நெடுங்காலம் சிவனடியார்களுக்கு வேண்டுவன எல்லாவற்றையும் செய்துகொண்டிருந்தமையால், தொண்டர்களுக்கு "ஆணிப்பொன்" என்று திருநாவுக்கரசுநாயனராலே தேவாரப்பதிகத்திலே சிறப்பித்துப்பாடப்பட்டார். இவர், இந்தப்பிரகாரம் சமஸ்தலோகங்களும் தொழும்படி திருப்பணிகளைச்செய்துகொண்டிருந்து, சிவபதத்தை அடைந்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருநின்றசருக்கம் முற்றுப்பெற்றது.

ஐந்தாவது

வம்பறவரிவண்டுச்சருக்கம்.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் புராணம்.

சோழமண்டலத்திலே, மிகுந்த வளப்பத்துடன் வீறிவிளங்கும், சீர்காழிப்பதியில் வாழும் பிராமணகுலோத்துங்கராய்க் கௌணிய கோத்திர வுற்பவராகிய சிவபாதவிரதயரும், அவர்மனைவி பகவதியாருஞ் செய்ததபோபலத்தினால், உலகமுய்யும்படிதோணியப்பார் அருள்செய்யத்திருவாதிரைநக்ஷத்திரத்தில் திருவவதாரஞ்செய்து,ஆளுடைய பிள்ளையாரென்னுந் திருநாமம்பெற்றுவளர்ந்து, மூன்றாம்வயதில், சிவபாதவிரதயர் ஸ்நானஞ்செய்யச் செல்லும்போது, அவருடன் எழுந்தருளி, அவர் தீர்த்தக்கரையி லிருக்கும்படி வைத்துத் தீர்த்தத்துக்குள் மூழ்கி அகமருஷண மந்திரஞ் செபித்து எழுவதற்குமுன், பிள்ளையாருக்குப் பண்டையுணர்ச்சி உண்டாய்ச் சுவாமியினுடைய திருவடியைப்பிரிந்திருக்கு மனவருத்தத்தை யுட்கொண்டு, பிதாவைக் காணாமையால்,குழந்தை அழுங்குறிப்புப்போலத் தோணியப்பார் வீற்றிருக்கும், ஆலயத்தின் சிகர

த்தைநோக்கி "அம்மேயப்பா" வென்று கண்ணீர் பெருக விட்டுக்கொண்டிருக்கக் கண்டு, தோணியப்பர் திருவுளமிரங்கிக் கிருபைகூர்ந்து ரிஷபவாகனத்தின்மேல், பார்வதிசமேதராயாரோகணித்துக்கொண்டு வந்து, திருமுலைப்பால் கொடுக்கும்படி பார்வதிதேவியாருக்குக் கட்டளையிட, அம்மையார் சமீபத்தில் வந்து, பொற்கிண்ணத்தில், திருமுலைப்பாலுடன் ஞானமாகிய அமுதமுங்கலந்து தந்தருளவுண்டு, அழுகைதீர்ந்திருக்கையில், பிதா வந்து பார்த்து, இப்பால் கொடுத்தவர்கள் யாவரென்று பயமுறுத்திக் கேட்கையில், இவர் கொடுத்தாரென்று கைவிரலாற்சுட்டித் "தோடுடைய" செவியனென்னுந் திருத்தேவாரப் பதிகமோதிச் சுவாமியைக்காட்ட, அவர் ஆனனந்தமடைந்தனர்.

அன்றுமுதல், திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் என்னுந் திருநாமங்கொண்டு, ஆலயத்திற்சென்று தரிசித்துப்பிதாவானவர், தம்தோளிலேந்திக்கொண்டுவரத் திருமாளிகையிலெழுந்தருளியிருந்து, பின்பு, திருக்கோலக்கா என்னுந் தலத்துக்கெழுந்தருளித் திருக்கரங்களையொத்தித் திருப்பதிகமோதுகையில், சுவாமி கிருபைகூர்ந்து பொற்றாளங் கொடுத்தருளப் பெற்றுக்கொண்டு, வணங்கித்திருப்பதிகமோதித் துதிசெய்து முன்போலத் திருமா

ளிகையில்வந்திருந்து, காலந்தோறுந் தோணி யப்பார் சந்நிதிக்கெழுந்தருளித் தேவாரமோ தித்துதிசெய்துகொண்டு வீற்றிருக்கும்போ து, நாயனாருடைய தாயார் ஜனனக்ஷேத்தி ரமாகிய திருநனிபள்ளியிலிருக்கும் பிராமண ர்கள்வந்து நாயனாருடைய திருவடிகளை வண ங்கித் தங்கள் பதிக்கெழுந்தருளிவந்து, பரமசி வனைத்தொழல் வேண்டுமென்று விண்ணப்ப ஞ்செய்யத் திருவுள்ளமிசைந்தருளித் தோ ணியப்பாரைத் தரிசித்துத் தேவாரமோதித் துதித்து விடைபெற்றுக்கொண்டு, திருநனிப ள்ளியேயன்றி, மற்றக்ஷேத்திரங்களிலுஞ்செ ன்று, பரமசிவனைத்தரிசிக்கவுள்ளங்கொண்டு, திருநனிபள்ளியிற்சேர்ந்து, பரமசிவனைத்தரி சித்துத் திருப்பதிகமோதியங்கு வீற்றிருக்கு ம்நாளில், திருத்தலைச்சங்காடு என்னும் பதியி லிருக்கும் பிராமணர்கள் யாவரும் வந்துசேர் ந்து, நாயனாரைக்கண்டு தரிசித்துப் புகழ்ந்து தங்கள் திருப்பதிக்கெழுந்தருள வேண்டுமெ ன்ன, அவர்களுடன் சென்றருளி ஆலயத்தை யடைந்து, சிவபெருமானைத்தரிசித்துத் தே வாரமோதித்துதித்து, அங்கிருந்து திருவலம் புரம்,திருச்சாய்க்காடு, திருவெண்காடு, தென் திருமுல்லைவாயிலென்னுந் தலங்களிற்சென்று தரிசித்துத்திருப்பதிகமோதி,மீண்டும் சீர்காழி க்கெழுந்தருளி, அங்கு நின்றும் புறப்பட்டுச்

சென்று, திருமயேந்திரப்பள்ளி, திருக்குருகாவூருள்ளிட்ட ஸ்தலங்களிலும், இன்னும் சமீபத்திலிருக்குந் தலங்களிலுஞ்சேர்ந்து, சுவாமியைத்தரிசித்துத் திருப்பதிகமோதிச்சாத்தி, சீர்காழியில்வந்து தோணியப்பரைத் துதிசெய்துகொண்டிருந்தனர்.

இப்படியிருக்குநாளிலே, திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணர், பத்தினியாருடன் வந்ததைக்கேள்விப்பட்டுப் போயழைத்துக் கொண்டுவந்து, தோணியப்பர் ஆலயத்தின் கோபுரவாயிலுக்குச்சமீபத்திற்போய்த்தரிசனஞ் செய்வித்துவந்து, வேறேயிடங்கொடுத்து விருந்துசெய்வித்து உபசரிக்க, திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணநாயனார், ஆளுடையபிள்ளையாரருளிச்செய்த திருப்பதிகங்களை அடியேன் யாழிலமைத்து வாசிக்கும்படி கட்டளையிட்டருளல்வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, நாயனார் மகிழ்ச்சியுடன் சம்மதித்ததனால், அன்றுமுதல் திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணர், திருப்பதிகங்களை யாழிலமைத்து வாசித்துக்கொண்டு நாயனாரைவிட்டுப் பிரியாமலிருக்கையில், நடராஜமூர்த்தியைத்தரிசிக்கவேண்டுமென்னுமன்புமேலிடச் சிதம்பரத்துக்கெழுந்தருளி, எழுநிலைகோபுரங்களைக்கண்டவுடன் விழுந்துபணிந்து, உள்ளெழுந்தருளிப் பிரதக்ஷணஞ்செய்து, நடராஜமூர்த்தியைத் தரிசித்துத்திருப்பதிகமோதியான

ந்தபாஷ்பம் பெருகப்பரவசமடைந்து விடை பெற்றுக்கொண்டு, புறம்போந்து, அங்குவசிப் பதற்கஞ்சித் திருவேட்களத்திற்சென்று பரம சிவனைத்தரிசித்துப் பதிகமோதித் துதிசெய் து விடைபெற்றுக்கொண்டு வந்து,வசிக்குமிட மந்தத்தலமாக உட்கொண்டு,அங்கிருந்து நட ராஜமூர்த்தியைத் தரிசனஞ்செய்துகொண்டி ருக்குந்நாளில், தில்லைவாழந்தணர்கள் நடரா ஜமூர்த்தியை அருச்சிக்கும்படியான பேறுபெ ற்றார்களே என்னுங்கருத்துடன், ஒருநாள் சிதம்பரத்துக்கெழுந்தருளுகையில், தில்லைவா ழந்தணர்கள் சிவகணங்களா யிருக்கக்கண்டு, தரிசித்து யாழ்ப்பாணருக்குங் காண்பித்து, சிற்சபைக்கெழுந்தருளி நடராஜமூர்த்தியைத் தரிசித்துத் திருப்பதிகமோதித் துதிசெய்து விடைபெற்றுக்கொண்டு, புறம்போந்து, திருநீ லகண்ட யாழ்ப்பாணர் வேண்டுதலினால், அவ ருடைய ஜனனபூமியாகிய, திரு எருக்கத்தம் புலியூர் முதலாகிய சிவஸ்தலங்களிற் சென்று சேர்ந்து, முறைப்படி சுவாமியைத்தரிசித்துப் பதிகமோதித்துதிசெய்து, பின்பு, திருமுது குன்ற மென்னும் விருத்தாசலத்தைச் சேர்ந் தருளி, இறைவரைவணங்கித் திருப்பதிகமோ திச்சாத்தி, சிலநாளங்குவீற்றிருந்து புறப்பட் டு, திருப்பெண்ணாடகமென்னும் தலத்திற்செ ன்று, அங்குதிருத்தூங்கானை மாடம் என்னும்

ஆலயத்தில் வீற்றிருக்கின்ற கடவுளைத் தொழுது, திருப்பதிகமோதித் துதித்து, அங்கிருந்தெழுந்தருளித் திருநெல்வாயி லரத்துறைக்குப்போக விரும்பி, திருவடிவருந்தப் பையப் பையச்சென்று, அன்றிரவு பிள்ளையார் அடியார்களோடும் அப்பதியிலேயே தங்கினார்.

திருவரத்துறையில் வீற்றிருக்கின்ற கடவுள், தம்முடைய திருக்குமாரராகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருடைய வழிவருத்தத்தைத் திருவுளத்தடைத்து, அவர் ஏறுதற்கு முத்துச்சிவிகையும், நிழலுக்கு முத்துக்குடையும், ஊதுதற்கு முத்துச்சின்னங்களும் கொடுத்தருளத் திருவுளங்கொண்டு, அந்த ஸ்தலத்தில் இருக்கின்ற பிராமணர்களுக்கெல்லாம் தனித்தனியே சொர்ப்பனத்திலே தோன்றி, நம்மிடத்துக்கு வரும் "ஞானசம்பந்தனுக்கு இவைகளைக்கொண்டுபோய்க் கொடுங்கள்" என்று ஆஞ்ஞாபித்து மறைந்தருளினார். உடனே, பிராமணர்கள் விழித்தெழுந்து, மகிழ்ந்து, ஆலயத்திலேவந்து திருக்காப்பைநீக்கி, முத்துச்சிவிகை முதலியனவற்றையுங்கண்டு வியந்து, வாத்தியங்கள்முழங்க, சிவனடியார்கள் ஹர ஹர என்னும் ஓசையொலிக்க ஆளுடையபிள்ளையாரிடம் சென்று, வணங்கி நின்று, இவை திருவரத்துறையில் வீற்றிருக்கின்ற கடவுள் தந்த பொருள்கள், ஏற்றருளும் என்

ரூர்கள். பிள்ளையார் தாம்கண்ட சொப்பனத்தின்படி அதைக்கேட்டுத் திருவருளை வியந்து "எந்தையீசனெம்பெருமான்" என்னுந்திருப்பதிகம்பாடி, திருவருள் வடிவாகிய முத்துச்சிவிகையை வலஞ்செய்து, பூமியிலே விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து, ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை ஓதிக்கொண்டு, உலகமெல்லாம் உய்யும்படி அதில் ஏறியருளினார்.

அதன்பின்னர், முத்துச்சிவிகையில் எழுந்தருளித் திருவரத்துறையிற்சென்று சிவிகைவிட்டிழிந்து, சிவசந்நிதியிற்போய்!முறைப்படி வணங்கிப் பதிகமோதித்துதிசெய்து, சிலநாளங்கிருந்து, மறுபடியும் சீர்காழிக்கெழுந்தருளும்போது, திருப்பழுவூர், திருவிஜயமங்கை, திருவைகாவூர், திருப்புறம்பயம், திருச்சேய்ஞலூர், திருப்பனந்தாள், திருப்பந்தணைநல்லூர், திருவோமாம்புலியூர், திருவாளொளிபுற்றூர், திருக்கடம்பூர், திருநாரையூர், திருக்கருப்பறியலூர் என்னுந்தலங்களில் சுவாமியைதரிசித்துத்திருப்பதிகமோதித் துதிசெய்து, சீர்காழியிற்போய்ச்சேர்ந்து, தோணியப்பரைத் தரிசித்துத்திருப்பதிகம்பாடிக்கொண்டங்கிருந்தனர்.

இருக்குநாளிலே, உபநயனப்பருவம்வர, பிராமணர்கள் உபநயனஞ்செய்துவைக்க இசைந்து, வேதமுதலிய கலைகளையெல்லாம் ஓதாதுணர்ந்து, ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்திருப்பதிகம்

அருளிச்செய்து துதித்து, அங்கிருக்குநாளில், திருநாவுக்கரசுநாயனார், அங்குவருவது கேள்விப்பட்டு, பிள்ளையார் எதிர்கொண்டுபோய்க்கண்ட நாயனார் வணங்க, அப்பரே, எழுந்தருளுமென்று தமது இரண்டுகையினாலுமெடுத்து உபசாரத்துடன் அழைத்துக்கொண்டு வந்து தோணியப்பரை இருவருந்தரிசித்து, அப்பமூர்த்தி சிலநாளிருந்து சென்றருளினபின்பு, திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் அங்கமர்ந்து, காலங்கள்தோறும் தோணியப்பரைத் தரிசித்துக்கொண்டிருக்கும் நாளில், திருமொழிமாற்று, திருமாலைமாற்று, திருவழிமொழி, திருவேகபாதம், திருவெழுகூற்றிருக்கை முதலிய சித்திரக்கவிப்பதிகங்களோதித் துதிசெய்து, பின்பு, மற்றத்தலங்களிலும்போய் தரிசிக்கத் திருவுளங்கொண்டு, பிதாவுக்குத் தெரிவிக்க, அவர் நானுங்கூடவருகிறேன் யாகஞ்செய்யப் பொருளும் வேண்டுமென்னச் சம்மதித்துப் புறப்பட்டுத் திருக்கண்ணார்கோயில், திருப்புள்ளிருக்குவேளூர், திருநின்றியூர், திருப்புன்கூர், திருமண்ணிப்படிக்கரை, திருக்குறுக்கை, திருவன்னியூர், திருப்பந்தணைநல்லூர், திருமணஞ்சேரி, திருவெதிர்கொள்பாடி, திருவேள்விக்குடி, திருக்கோடிகா, கஞ்சனூர், திருமங்கலக்குடி, திருவியலூர், திருத்தேவன்குடி, திருவின்னம்பர், திருக்குரங்காடுதுறை,

திருப்பழனம், திருவையாறு, திருப்பெரும்புலியூர், திருநெய்த்தானம், திருமழபாடி, திருக்கானூர், திருவன்பிலாலந்துறை, திருமாந்துறை என்னுந் தலங்களிலுமற்றுஞ் சிவஸ்தலங்களிலும் சென்றருளிச் சிவபெருமானைத் தரிசித்துத் திருப்பதிகங்களோதித் துதித்து, திருப்பாச்சிலாச்சிராமத்துக் கெழுந்தருளும்போது, அங்குக்கொல்லிமழவ னென்னுமொரு அரசன்மகளுக்குச் சம்பவித்திருக்கும் முயலகனென்னுங் குமரகண்டவலி அப்போது கண்டு எவ்விதத்திலுந் தீராமையால், மனவருத்தமுற்று அவன் சிவநேசமுள்ள சுந்ததியாஞைகயால், அக்கன்னிகையைச் சிவாலயத்திற்கொண்டுவந்து போட்டுவைத்தான்.

அத்தருணத்தில், திருஞான சம்பந்தமூர்த்திநாயனார், எழுந்தருளுவதைத் திருச்சின்னவோசையால் அறிந்து, நகரத்தையலங்காரஞ்செய்யும்படி உத்தரவுசெய்து, எதிர்கொண்டு போய்வணங்கினன். நாயனார், நகரத்துக்குள்ளெழுந்தருளிக் கோபுரவாயிலின்புறம்புமுத்துச்சிவிகையை விட்டிழிந்து பணிந்து, ஆலயத்துள்சென்று பிரதக்ஷணஞ்செய்து சுவாமி சந்நிதானத்துக்கு எழுந்தருளும்போது, அக்கன்னிகை சவம்போலிருப்பதைநோக்கி, இது என்னென்று வினவ, அவ்வரசன்தொழுது, இவ்வெண்புதல்விக்கு முயலகநோய்கண்டு எவ்

விதத்திலுந் தீராமையால், இங்குக்கொண்டுவந்தேனென்றான். அவ்வார்த்தைகேட்டவளவில், கிருபைகூர்ந்து "துணிவளர்திங்கள்" என்னுந் திருப்பதிகமோதித் துதிசெய்தபோது, அக்கன்னிகை வியாதி நீங்கியெழுந்து தன்பிதாவருகிற்போய் நின்றாள். அரசன்கண்டு ஆனந்தமடைந்து தன்மகளுடன்வந்து திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் திருவடிகளைவணங்கக்கண்டு கிருபைசெய்து, பின்பு, கோபுரத்திக்குள்போய்ப்பணிந்து திருப்பதிகமோதித்துதிசெய்து விடைபெற்றுக்கொண்டுவந்து, அந்தலத்தில் சிலநாளமர்ந்திருந்து புறப்பட்டுத் திருப்பைஞ்ஞீலி, திருவீங்கோய்மலை, திருக்கொடிமாடச்செங்குன்றூர், திருநணா இத்தலங்களிற்சென்றருளிப் பதிகமோதித் துதிசெய்துமறுபடியும், திருக்கொடிமாடச்செங்குன்றூரில் வந்து வீற்றிருக்கும்போது, குளிர்காலமானைய, அக்காலத்தில், அங்கிருப்பவர்களுக்கு வருஷந்தோறுங் காண்கிறசளிச்சுரம் தம்முடன் வந்திருக்குந் திருக்கூட்டத்தாருக்குங் கண்டதறிந்து "அவ்வினைக்கிவ்வினை" என்னுந் திருநீலகண்டப்பதிகமோதித்துதிசெய்ய, அப்பிணியானது, திருக்கூட்டத்தாரைவிட்டு நீங்கினதுமன்றி, அந்நாட்டிலிருப்பவர்களையும் விட்டொழிந்தது.

பின்னர், சிலநாளங்குவீற்றிருந்து சுவாமியினிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டுத்திருப்பாண்டிக்கொடுமுடி, திருக்கருவூர், திருப்பராய்த்துறை, திருமூக்கீச்சரம், திருச்சிராப்பள்ளி, திருவானைக்கா, திருமயேந்திரப்பள்ளி, திருவாரூர், திருப்பாற்றுறை, திருநெடுங்களம், மேலைத்திருக்காட்டுப்பள்ளி, திருவாலம்பொழில், திருப்பூந்துருத்தி, திருக்கண்டியூர், திருச்சோற்றுத்துறை, திருவேதிகுடி, திருவெண்ணி, திருச்சக்கரப்பள்ளி, திருப்புள்ளமங்கை, திருவாலந்துறை, திருநல்லூர், திருக்குருகாவூர், திரு அவளிவணல்லூர், திருப்பருதியமம், திருஆவூர்ப்பசுபதீச்சரம், என்னுந்தலங்களிற்சென்று பரமசிவனைத்துதிசெய்து பதிகமோதி விடைபெற்றுக்கொண்டு, திருவலஞ்சுழிக்கெழுந்தருளிச் சுவாமியைத்தரிசித்துப் பதிகமோதித் துதிசெய்து அங்குவீற்றிருக்கும் நாளில், முதுவேனில் காலம்வந்தது. அப்படியிருக்க, நாயனார் திருச்சத்திமுற்றத்திறைவனைத்தரிசிக்க வேண்டுமென்னும் விருப்பத்தால், புறப்பட்டுச்சென்று பரமசிவனைத்தொழுது பதிகமோதி விடைபெற்றுக்கொண்டு, திருப்பட்டீச்சரத்துக் கெழுந்தருளும்போது, திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருக்குத் தெரியாவண்ணம் சிவபூதங்கள் முத்துப்பந்தரைக் கொண்டுவந்து, வெயில்வெப்ப

ந்தணிப்பதற்குப் பரமசிவன் கட்டளையிட்டனுப்பியதென்றுசொல்லுமொலியும் பந்தருமாகாயத்திற் றோன்றநோக்கி, இதுவும் நம்மிறைவர் கட்டளையாகில், ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்றிசைந்து, சிவிகைவிட்டிழிந்து பணிந்தபோது, அந்தமுத்துப்பந்தர்கால்களைப் பரிசனத்தார்கைக்கொள்ள, அங்கிருந்து மெழுந்தருளித் திருப்பட்டீச்சரத்திற்சேர்ந்து, ஆலயத்துட்போய்ச் சுவாமியைத்தரிசித்துப் பதிகமோதித்துதிசெய்து விடைபெற்றுக்கொண்டு, புறத்தில்வந்து சிலநாளங்கமர்ந்து புறப்பட்டுத் திருவாறைவடதளி, திருவிரும்பூளை, திருவரதைப்பெரும்பாழி, திருச்சேறை, திருநல்லூர்மயானம், திருக்குடவாயில், திருநறையூர், திருப்புத்தூர், திருச்சிவபுரம், திருக்குடமூக்கு, திருக்குடந்தைக் கீழ்க்கோட்டம், திருக்குடந்தைக்காரோணம், திருநாகேச்சரம், திருவிடைமருதூர், திருக்குரங்காடுதுறை, இத்தலங்களிலெல்லாம் பரமசிவனைத்தரிசித்துப் பதிகங்களோதித் துதிசெய்து, திருவாவடுதுறைக்கெழுந்தருளி சிவபெருமானைத் தரிசித்துப் பதிகமோதி அங்குவீற்றிருந்தனர்.

அந்நாளில், சிவபாதவிருதயர் வேள்விசெய்யுங்காலமிதுவாகையால், தமக்குப் பொருள்வேண்டுமென்றுசொல்லத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் ஆலயத்துக்கெழுந்தருளித்

திருப்பதிகமோதித் துதிசெய்தவளவில், பரமசிவன் கட்டளையால், ஆயிரம்பொன்னுள்ளவொருமுடிச்சை ஒருபூதங்கொண்டுவந்து பலிபீடத்தின்மேல்வைத்துத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனாருக்கெதிரில் நின்று, இந்தப் பொன்முடி யெடுக்க வெடுக்கக் குறையாத உலாவாக்கிழி, இதனைப் பரமசிவன் கட்டளையின்படி, உமக்குக் கொண்டுவந்தேனென்று சொல்ல, நாயனார் பணிந்தெடுத்துத் தமது திருமுடிமேல் வைத்துக்கொண்டு, பிதாவின் கையிற்கொடுத்து, நீர் யாகஞ்செய்வதற்குமாத்திரமேயன்றிச் சீர்காழியிலிருக்கும் பிராமணர்கள் யாவருமேசெய்ய வுதவுமென்றுசொல்லி உத்தரவுகொடுத்து அனுப்பிவிட்டு, அங்குசிலநாள் வீற்றிருந்து புறப்பட்டுத் திருக்கோழம்பம், திருவைகன்மாடக்கோயில், முதலியசிவஸ்தலங்களுக்குப்போய்த்தரிசித்துபதிகமோதித்துதித்து, திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணருடைய தாயின் ஜனனக்ஷேத்திரமாகிய திருத்தருமபுரத்துக் கெழுந்தருளின விடத்தில், அவருடைய சுற்றத்தார்வந்து வணங்க, அவர்களைநோக்கி, நாயனாருளிச்செய்யும் பதிகங்களை யாழிலமைத்து வாசிக்கும்பேறு பெற்றிருக்கின்றேனென்றுசொல்ல, அவர்கள்கேட்டு, நீர்யாழிலடைத்து வாசிப்பதனாலே அந்தப்பதிகம் தேசமெங்கும் விளக்க முற்றிருக்கின்றன

வென்று சொல்ல, யாழ்ப்பாணர் அஞ்சி, உட னே நாயனாரிடம் விண்ணப்பம்பண்ணி, யாழி லமையாவண்ணம் ஒருபதிகம் கட்டளையிட் டருளல்வேண்டுமென்ன, அவ்வாறே யாழ்மு ரியாகிய "மாதர்மடப்பிடி" என்னுந் திருப்ப திகம் அருளிச்செய்யப் பாணனார் யாழிலமை த்துவாசித்து, இசைவுபடாமையால் பயந்து, இந்தயாழினையெடுத்ததினால் அல்லவோ வாசி ப்போமென்னு மெண்ணங்கொள்ள விரைந்த தென்று அதனை யெடுத்துடைக்க மேலே யோங்கினபோது, நாயனார் தடுத்துப் பதிகம் சிவகிருபையால் வருவதாதலினால், ஒருவாறு இயன்றமட்டும் வாசிக்கவேண்டுமென்று சொ ல்லிக்கொடுத்தருள, அதை, வணங்கி வாங் கிக்கொண்டு துதிசெய்தனர்.

பிள்ளையார், அதற்குப்பின்புறப்பட்டுச் சிவ ஸ்தலங்களிற்போய்த் தரிசித்துப் பதிகமோதி த்திருச்சாத்த மங்கைக்கு எழுந்தருளினவிட த்தில், பிராமணகுல சிரேஷ்டராய்ச் சிவநேச முள்ள திருநீலநக்கநாயனார் எதிர்கொண்டுவந் து வணங்கி, அழைத்துக்கொண்டுபோகச் செ ன்று, பரமசிவனைத்தரிசித்துப் பதிகமோதித் துதிசெய்து, நாயனார் திருமாளிகையிற் றிரு வமுதுகொண்டு, அங்குநின்றிருந்து புறப்பட் டுக் கடவூரைக்காரோணமுதலியஸ்தலங்களை த்தரிசித்துக்கொண்டு எழுந்தருளும்போது,

சிறுத்தொண்டநாயனர் திருச்செங்காட்டங்குடியிலிருந்து எதிர்கொண்டுவந்து வணங்கி, அழைத்துக்கொண்டுபோகச்சென்று, சுவாமியைத்தரிசித்து, அந்நாயனரைச் சிறப்பித்துப் பதிகமோதித் துதிசெய்து, சிறுத்தொண்டநாயனர் திருமாளிகையில் திருவமுதுகொண்டு மகிழ்வுடன் வீற்றிருந்து, திருமருகலுக்கெழுந்தருளிச் சுவாமியைத்தரிசித்துத்திருப்பதிகமோதித் துதிசெய்து வீற்றிருந்தனர்.

அங்குஒருநாள்தரிசனத்துக்கெழுந்தருளும்போது, ஒருவணிகன், ஒருகன்னிகையை அழைத்துக்கொண்டு மதுரைக்குப்போவதற்காக வருகின்றவன், அந்தத்திருமருகலில்வந்து அன்றிராத்திரி ஒருமடத்தில் தங்கியிருக்கையில், சர்ப்பந்தீண்டியிறந்துவிடவே, அந்தக்கன்னிகை புலம்பிக்கொண்டிருக்கக்கண்டு, தரிசனத்துக்கெழுந்தருளும் பிள்ளையார் திருவுளமிரங்கி அம்மடத்துள்செல்ல, அவள்கண்டு பின்னுமதிகமாகத் துயருறும்போது, நீ அஞ்சவேண்டாமென்று சொல்லி, நீங்கள் யாவர்கள், எங்கிருந்து வந்தீர்கள்; என்றுவினவலும்,வைப்பூர் என்னும் பதியில்வாழுந்தாமன் என்னும் என் பிதாவுக்கு என்னுடன் ஏழுபெண்களுண்டு, அவர்களில் மூத்தபெண்ணைத் தன்னுடன்பிறந்தாள் பிள்ளையாகிய இவனுக்கு விவாகஞ் செய்துகொடுக்கிறதாக நிச்சயித்திருந்தவ

ரும் எதிர்கொண்டுவர, பிள்ளையார் அவர்களு டன் சென்று, சேர்ந்து சுவாமியைத்தரிசித்து அங்கிருக்கையில், நீருநீலகக்க நாயனாரும், சி றுத்தொண்டநாயனாரும்வர, அவர்களுடனுஞ் சென்றுசுவாமியைத்துதித்துக்கொண்டிருந்து, திருநாவுக்கரசுநாயனாருடன் புறப்பட்டுத் திரு வம்பர், திருக்கடவூர், முதலாகிய ஸ்தலங்க ளிற்சென்று சுவாமியைத்தரிசித்துத் திருவீழி மிழலையிற்சென்று தரிசித்துப்பதிகமோதி அங் குவீற்றிருக்கும் நாளில், மழையின்மையால், பஞ்சகாலம்நேரிட்டு உயிர்களெல்லாம்வருந் துகையில், பரமசிவன், கருணைகூர்ந்து, இவ்வி ருவர் சொர்ப்பனத்திலுந்தோன்றி, இப்பஞ்ச காலத்தால் உங்களுக்கு வருத்தமில்லாவிடி னும், அடியார்கள் பொருட்டு, இரண்டுபொற் காசு கிழக்குப்பீடத்தும், மேற்குப்பீடத்தும் வைக்கின்றோம், அதை நீங்களிருவருமெடுத் துக்கொண்டு வேண்டியபொருள்கள்வாங்கி அ டியார்கட்கமுதுபடையுங்க ளென்றருள, அவ் வாறே கிழக்குப்பீடத்துக்காசு திருஞானசம் பந்தமூர்த்திநாயனாரும், மேற்குப்பீடத்துக்கா சு அப்பமூர்த்தியுமெடுத்து அடியார்களுக்கு அமுதுபடைத்துக்கொண்டிருந்து, பின்பு பஞ் சந்தெளிந்தவுடன் புறப்பட்டு, மத்தியிலிருக் குந் திருவாஞ்சியம், திருத்தலையாலங்காடு, தி ருப்பெருவேளூர், திருக்கரவீரம், திருவிளமர்,

திருவாரூர், திருக்காறாயில், திருத்தேவூர், திருநெல்விக்கா, திருக்கைச்சினம், திருத்தெங்கூர், திருக்கொள்ளிக்காடு, திருக்கோட்டூர், திருவெண்டுறை, திருத்தண்டலைநீணெறி, திருக்களர்முதலாகிய ஸ்தலங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டு திருமறைக்காட்டிற்சேர்ந்து வேதம் பூசித்து மூடிப்போனகதவை, அப்பமூர்த்திகளால் திறப்பித்துப் பின்பு, அதுதிறக்கவு மூடவுமாயிருக்குமபடியாகத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் திருப்பதிகமோதித் துதிசெய்து அங்கிருந்தனர்.

அந்நாளில், மதுரையில் சமணசமய மேலிட்டு, அப்போதிருந்த கூன்பாண்டிய ராஜனும் அதற்குட்பட, பாண்டிநாடெங்கும் சைவசமய மடங்கிப்போகவே, சைவப்பற்று விடாமலிருந்த குலச்சிறை நாயனாராகிய மந்திரியாரும், மங்கையர்க்கரசி யென்னும் அவ்வரசன் பத்தினியாரும் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் திருமறைக்காட்டி லெழுந்தருளியிருப்பதைக் கேட்டு, பாண்டிநாட்டில் சமணம்பலிட்டிருப்பதைச் சிலருடன் சொல்லியனுப்ப, அவர்கள்வந்து நாயனாரைக்கண்டு தரிசித்துத் தாங்கள்வந்தகாரியத்தைச் சொல்லக்கேட்டு, மதுரைக்கெழுந்தருளி, சொக்கலிங்கப்பெருமானை வணங்கித் திருப்பதிகமோதித் துதிசெய்து அங்கொருமடத்திலிருக்கையில், அன்றிராத்திரி

சமணர்கள் அம்மடத்தில் தீயிடக்கண்டு, இந்தவெப்பம் பாண்டியனைச்சேரக்கடவதென்று பதிகமோதியருளலும், அவ்வெப்பம் பாண்டியனுடலில் சுரவியாதியாய் சேரிட்டுவருந்துகையில், சமணர்களுடைய மணிமந்திர ஔஷதங்களால் தீராமைகண்டு, மங்கையர்க்கரசியாரும், குலச்சிறைநாயனாராகிய மந்திரியாரும் வேண்டுதலினால், பிள்ளையார் தாமெழுந்தருளி "மந்திரமாவதுநீறு" என்னுந் திருநீற்றுப் பதிகமோதி, அந்த விபூதியைப்பாண்டியன்மேனியிற்பூசியவளவில், அப்பிணி நீங்கிவிட, அரசன் எழுந்து சமணர்களைநோக்கி, நீங்கள் தோற்றீர்களல்லவாவென்ன, அவர்களிந்த ஒருகாரியத்தில் தோற்பு வெற்றி சொல்லக்கூடாது, அவர்களுண்மைப்பொருளையும், எங்களுண்மைப்பொருளையுந் தனித்தனியேட்டிலெழுதி அவ்வேடுகளைத் தீயிலிட்டு, வேகாமலிருப்பதெதுவோ அது உண்மைப்பொருளென்று சொல்லித் தங்களுண்மைப்பொருளை ஒரு ஏட்டிலெழுதித் தீயிலிட்டார்கள்.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் "போகமார்த்த பூண்முலையாள்" என்னுந் திருநள்ளாற்றுப் பதிகம் எழுதியிருக்கும் ஏட்டினையெடுத்து அத்தீயிலிட்டனர். அவ்வாறிட்ட ஏடுகளில் பிள்ளையாரிட்ட ஏடு வேகாமல் பைந்த

படியேயிருக்க எடுத்துச் சபையோர் காண வைத்தனர்.

சமணர்கள், தாங்களிட்ட ஏட்டினை யெடுக்கும்போது சாம்பராய்விட்டது. அதன்பின்பு, பாண்டியன் அவர்களைநோக்கி யிப்போதுந் தோற்றீர்களேயென்ன, அது நிஜமே, தோற்றவர்கள் முற்றிலுமே தோற்கார்கள் ஆதலால், முன்போல் எங்களிருவர் சமயக்கோட்பாட்டின் உண்மையையெழுதி அவ்வேடுகளை வைகையாற்றிவிட்டு, எதிரோற்று ஓடுமானால் அதுவே உண்மையென்று சொல்லியவளவில், மந்திரியார் இப்போதுந் தோற்றீர்களானால் என்னசெய்வதென்னக் கழுவிலேறுகிறோமென்று வாய்தவறிச் சொல்லிவிட்டார்கள். அதற்குமேல், திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் "வாழ்கவந்தணர்" என்னும் பாசுரமுதல் பத்துத்திருப்பாசுரமுந் திருக்கடைக்காப்பும் எழுதி, அவவேட்டினை வைகைநதியிலிட, அவர்கள், தாங்களுண்மையாகக் கொண்டிருக்கும் பொருளை எழுதிய ஏட்டினையும் வைகைநதியிலிட்டார்கள். திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனாரிட்ட ஏடு வெள்ளத்துக்கெதிரிட்டுச் சென்றது. சமணர்களிட்ட ஏடு வெள்ளத்தின்வழியேசென்று அவர்கள் கைக்ககப்படாமற்போய்விட்டது. எதிரேற்றுச்செல்லும் ஏடு அதிவிரைவிற் செல்லுகின்றமையால், மந்திரியாரா

கிய குலச்சிறைநாயனார் குதிரைமேலேறிக் கொண்டுபோய்த் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருளிச்செய்த தேவாரத்தினால் திரு ஏடகமென்னுந் தலத்துக்கருகேகிற்கக்கண்டு, எடுத்துவரச் சமணர்கள்கண்டு தங்கள் வாக்கால்சொல்லிய வண்ணமே கழுமரத்திலேறி விட்டார்கள். "வேந்தனுமோங்குக" என்னுந் திருவாக்கினுண்மையால், பாண்டியராஜன் கூனுநிமிர்ந்தது. இந்தச் செய்கைகளைக்கண்டு திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனாரை யாவரும் துதிசெய்து அற்புதமடைந்து விபூதிதரித்துக் கொண்டு சைவசமயத்தாரானார்கள்.

அதன்பின்னர், பிள்ளையார் பாண்டியராஜன் முதலானவர்களுடன் சொக்கநாதசுவாமியைத் தரிசித்துத் தேவாரமோதிப் பாண்டியநாட்டிலிருக்கும் திருப்பரங்குன்றம், திருவாப்பனூர், திருப்புத்தூர், திருப்பூவணம், திருக்கானப்பேர், திருச்சுழியல், திருக்குற்றாலம், திருக்குறும்பலா, திருநெல்வேலி, இராமேச்சரம் முதலிய ஸ்தலங்களைத்தரிசித்து வணங்கிக்கொண்டு, அங்கிருந்தே ஈழமண்டலத்திலுள்ள திருக்கோணமலை, திருக்கேதீச்சரம் என்னுந் தலங்களை வணங்கித் திருப்பதிகம்பாடி, பின் திருவாடானை, திருப்புனவாயில் என்னுந்தலங்களை வணங்கி, குலச்சிறைநாயனாருடைய ஊராகிய மணமேற்குடியை அடைந்து, அ

தற்குச்சமீபத்திலுள்ள மற்றஸ்தலங்களுக்கு மெழுந்தருளித் தரிசித்துப்பதிகமோதித் துதி செய்து, அவ்விடம்விட்டுச் சோழநாட்டிலிருக்கும் தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு முள்ளிவாய்க்கரையை அணைந்தார். அங்கே ஆறு மிகப்பெருகுதலால், திருக்கொள்ளம்பூதூர் எதிரேதோன்ற, அங்கேசென்று சுவாமியைத் தரிசிக்கவிரும்பி, அங்கிருந்த ஓடத்தின்கட்டை அவிழ்த்து, சிவனடியார்களை அதிலே ஏற்றிப் பிள்ளையார் "கொட்டமேகமழும்" என்னுந்திருப்பதிகம்பாடி, அக்கரைசேர்ந்து, ஆலயத்திற்சென்று சுவாமியைவணங்கித் துதித்துக்கொண்டு, திருத்தெளிச்சேரி யென்னுந்தலத்துக்கருகில் வரும்போது, பரசமயகோளரியெழுந்தருளும் திருச்சின்ன வோசையை, அங்கிருக்கும் பௌத்தரில் புத்தநந்தியென்பவன் கேட்டு மனம்பொறுமல்வந்து தடுத்தனன். அந்தச்சேதியை அடியவர்கூட்டத்திலுள்ள, சம்பந்தசரணலயரென்பவர் கேள்வியுற்றுவந்து "புத்தர்சமண்கழுக்கையர்" என்றுமுன்னர் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் கட்டளையிட்டிருக்கின்ற தேவாரமோதினவளவில், அவன் தலையில் இடிவிழவே இறந்துபோனன்.

இதுகண்டு, அங்கிருந்த பௌத்தரெல்லாரும் ஓடிப்போய், மறுபடிச் சாரிபுத்தனுடன்

கூடிவந்து இவ்வாறுசெய்யாமல், வாதிஞல் வெல்லுவதாஞல் இருக்கின்ரேமென்னத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனர் திருக்கூட்டத்துடன் அங்கொருமண்டபத்திற் சேர்ந்திருக்கச்சம்பந்தசரணலயர் சுவாமிகளுத்தரவுபெற்றுக்கொண்டு, பௌத்தசமயக் கோட்பாட்டைக்குறித்து வாதுசெய்கையில், அவர்கள் தோற்படையக்கண்டு, அவர்கள் எல்லாருக்கும் விபூதிகொடுத்து தரித்துக்கொள்ளச்சொல்லி சைவர்களாக்கிவிட்டு, அங்கிருந்துபுறப்பட்டு, மற்றஸ்தலங்களிற்சென்று சுவாமியைத் தரிசித்துத் தொண்டைநாட்டில்வந்து, அங்கிருக்குந் திருவோத்தூரிற்சென்று, அங்கு ஆண்பனைகளைப் பெண்பனைகளாக்கியருளிப் பின்பு,காஞ்சீபுரமுதலாகிய ஸ்தலங்களிற்சென்று தரிசித்துக் காளத்திக்கெழுந்தருளிப் பதிகமோதித்துதிசெய்து, அங்கிருந்த வண்ணமாகவே, ஸ்ரீகயிலாயம், திருக்கேதாரம், திருப்பருப்பதம், திருவிந்திரநீலப்பருப்பதம், திருக்கோகரணம் முதலிய ஸ்தலங்களுக்குப் பதிகமோதித்துதிசெய்து, அங்கிருந்து, திருவொற்றியூருக்கெழுந்தருளிவந்து சுவாமியைத்தரிசித்துப் பதிகமோதித் துதிசெய்து அங்கு வீற்றிருக்கையில், திருமயிலையில்வாழும் வைசியகுலோத்தமராகிய, சிவநேசசெட்டியாருக்கு சிவகிருபையிஞல், பூம்பாவை என்னும்

ஒருபுத்திரியுண்டாகி வளருநாளில், ஒருநாள் தோழிகளுடனந்தனவனத்திற்சென்று மலர் கொய்யும்போது, சர்ப்பந்தீண்டி மணிமந்திர ஔஷதங்களினாலுந் தீராமலிறந்துவிடவே த கனஞ்செய்வித்து, முன்னமே இக்கன்னிகை யைத் தன்செல்வத்துடன் திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனாருக்கென்று நியமித்திருந்தமை யால், அவரிடத்தில் ஒப்பிவித்து விடவேண்டு மென்று, தகனஞ்செய்த சாம்பரை அஸ்தியு டன்குடத்தில் வைத்து, அக்குடத்தைக் கொ ண்டுவந்து கன்னிமாடத்தில் மஞ்சத்தின்மேல் வைத்து முன்போல்தோழிகளுபசாரஞ் செய் துகொண்டிருக்கும்படி செய்தனர்.

இப்படியிருக்குநாளில், திருஞானசம்பந் தமூர்த்திநாயனார் திருவொற்றியூருக்குவந் திருப்பதைக்கேள்விப்பட்டு மகிழ்ச்சியடைந்து, அங்குபோய் நாயனாரைக்கண்டு சாஷ்டாங்க மாகச்சேவித்துச் சகலாடம்பரத்துடனுந் திரு மயிலைக் கெழுந்தருளும்படி பிரார்த்திக்க, பிள் ளையார்வந்து சிவபெருமானைத்தரிசித்துப் பதி கமோதித் துதித்து,செட்டியாரைநோக்கி, அந் தக்குடத்தைக் கொண்டுவரச்சொல்லி "மட் டிட்டபுன்னையங் கானன்மடமயிலை" என்னு ம்பதிகமோதி, அவ்வெலும்பு பெண்ணாகும்ப டிச்செய்தருளி, திருவான்மியூர் முதலான ம ற்றஸ்தலங்களையுந் தரிசித்துக்கொண்டு,சீகா

ழிக்கெழுந்தருளியிருக்கையில், பிராமணகிர்த்தியத்தின் பொருட்டு, விவாகஞ்செய்துகொள்ள வேணுமென்று சிவபாதவிருதயர் திருநீலநக்கநாயனார் முதலான திருத்தொண்டர்கள் பிரார்த்தித்தமையால், ஒருவாறு சம்மதித்து, நல்லூர்ப்பெருமணத்திலிருக்கும் பிராமணகுல சிரேஷ்டராகிய நம்பியாண்டார் குமாரத்தியை விதிப்படி சிறப்புடன் திருமணங்கொண்டு, ஓமாக்கினியை வலம்வரும்பொருட்டு எழுந்து, நாம்வலஞ்செய்யத்தக்க அக்கினி பாமசிவனே என்று, மனைவியைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு ஆலயத்துக்குப்போய்க் "கல்லூர்ப்பெருமணம்" என்னுந் திருப்பதிகமோதியவளவில், பரமசிவன் கிருபைகூர்ந்து, உன்காதலியோடு நீ நம்மிடத்துக்கு வாவென்றருளினவுடன், அவ்வாலயமுழுதுஞ் சோதியாய் வாயிலைவகுத்துக்காட்ட, நமச்சிவாயத்திருப்பதிகமோதி, அங்கு தமது திருமணத்துக்கு வந்திருப்பவர்களை எல்லாம் அதற்குள் போம்படி கட்டளையிட்டருளி, பின்பு, திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் தம்முடையமனைவியார் கையைப்பற்றியபடியே அந்தச்சோதிக்குள் போய்க்கலந்து சிவசாயுச்சியம் அடைந்தனர். அப்பால், சோதிமறைந்து பழையபடி ஆலயமாகவிருந்தது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஏயர்கோன்கலிக்காமநாயனார் புராணம்.

சோழமண்டலத்திலே, திருப்பெருமங்கலத்தில், வேளாளர்குலத்தில், சோழராஜாக்களிடத்தில்பரம்பரையாகச்சேனாதிபதித்தொழில் பூண்ட ஏயர்குடியிலே, கலிக்காமநாயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் குருலிங்கசங்கமபத்தியில் சிறந்தவர். திருப்புன்கூரிலுள்ள சிவாலயத்திலே அளவில்லாத திருப்பணிகள் செய்தவர். அவர் சுந்தரமூர்த்திநாயனார் சிவபெருமானைப் பரவையாரிடத்திற்குத் தூதாக அனுப்பிய சமாசாரத்தைக்கேள்வியுற்று, வெம்பி மிகக்கோபித்து, "பெண்பொருட்டுக் கடவுளை இரவிலே தூதனுப்பிய பாதகனைக் காண்பேனாயின் யாதுசம்பவிக்குமோ" என்று சொல்லி மிகச்செற்றங்கொண்டிருந்தார். சுந்தரமூர்த்திநாயனார் அதனைக்கேள்வியுற்று, அடியார்க்கெளியராகிய பரமசிவனுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய; பரமசிவன் இருவரையும் கூட்டுதற்குத் திருவுளங்கொண்டு, கலிக்காமநாயனாரிடத்திலே சூலைநோயை ஏவ; அதனால் அவர் மிகவருந்தி வீழ்ந்து, உயிர்த்துணையாகிய பரமசிவனுடைய திருவடிகளைச் சிந்தித்துத் துதிசெய்தார். அப்பொழுது, பரமசிவன் அவரிடத்தில் எழுந்தருளி, "சுந்தரனலன்றி இக்நோய்தீராது" என்று அருளிச்செய்ய, அ

வர் "எம்பெருமானே அவனாலே தீர்க்கப்படுதலினுந்தீராதொழிந்து என்னைவருத்துகலைகன்று, தேவரீர்செய்யும் பெருமையை அறிந்தவர்யாவர்? வன்றொண்டனுக்கு ஆகும் உறுதியையே செய்யும்" என்றார். உடனே பாமசிவன் அவர்முன்னேமறைந்து, சுந்தரமூர்த்திநாயனாரிடத்திற் சென்று, "நம்முடைய ஏவலாலே கலிக்காமனைவருத்துகின்ற சூலையை நீபோய்த் தீர்ப்பாய்" என்றார். சுந்தரமூர்த்திநாயனார் அதைக்கேட்டுத் திருவுளமகிழ்ந்து, கலிக்காமநாயனாரிடத்திற்குப் போம்படி புறப்பட்டு, சூலைதீர்க்கும்பொருட்டு, தாம்வரும் சமாசாரத்தை அவருக்குத்தெரிவிக்கற்கு முன்னே ஆள் அனுப்பினார். அந்த ஆளினாலே சுந்தரமூர்த்திநாயனாருடைய வரவை அறிந்தகலிக்காமநாயனார், அவன், இங்கேவந்து தீர்க்கற்குமுன்னே இச்சூலையை வயிற்றினோடுங் கிழிப்பேன், என்று உடைவாளினாலே தம்வயிற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு இறந்துபோனார். அதுகண்ட அவர்மனைவியாரும் அநுமரணஞ்செய்யப் புகுந்தனர்.

அப்பொழுது, சுந்தரமூர்த்திநாயனார் சமீபத்தில் எழுந்தருளிவந்துவிட்டார் என்றுமுன்வந்தோர்சொல்ல, மனைவியார் "ஒருவரும் அழாதொழிக என்றுசொல்லி, பின்பு" தம்முடைய நாயகரது செய்கையைமறைத்து, சுந்

தரமூர்த்திநாயனாரை எதிர்கொள்ளும் பொருட்டுத் தங்கள் சுற்றத்தார்களை ஏவ; அவர்கள் போய் எதிர்கொண்டு வணங்கினார்கள். சுந்தரமூர்த்திநாயனார் அவர்களுக்கு அருள்செய்து வந்து, கலிக்காமநாயனார் வீட்டிற்புகுந்து, ஆசனத்திலெழுந்தருளியிருந்து, தமக்குச்செய்யப்பட்ட அருச்சனைகளை ஏற்றுக்கொண்டு, கலிக்காமநாயனாரை நான் காணவேண்டும் என்றார். அவர்கள் அதைக்கேட்டு, கலிக்காமநாயனாரைக்காட்ட, சுந்தரமூர்த்திநாயனார் இரத்தஞ்சோரக்குடர்சொரிந்து உயிர்பொன்றிக் கிடந்தவரைக்கண்டு "புகுந்தவாறுநன்று, நானும் இவர்போல இறந்துபோவேன்" என்று சொல்லி, உடைவாளை எடுத்தார். உடனே பரமசிவனது திருவருளினால் கலிக்காமநாயனார் உயிர்த்து எழுந்து, அவர்கையில் வாளைப் பிடித்துக்கொள்ள, அவர்விழுந்து நமஸ்கரித்தார். கலிக்காமநாயனாரும் சுந்தரமூர்த்திநாயனாரை நமஸ்கரித்தார்.

அதன்பின், இருவரும் அதிகநண்புள்ளவர்களாகித் திருப்புன்கூருக்குப்போய், சுவாமிதரிசனஞ்செய்துகொண்டு, சிலநாள்சென்றபின்பு, திருவாரூரை அடைந்தார்கள். கலிக்காமநாயனார் சிலநாளங்கே சுவாமிதரிசனஞ்செய்துகொண்டிருந்து, பின்பு சுந்தரமூர்த்திநாயனாரிடத்திலே அநுமதிபெற்றுக்கொண்டு,

தம்முடைய ஊருக்குத் திரும்பிவந்து திருத்தொண்டு செய்துகொண்டிருந்து, சிவபதம் அடைந்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருமூலநாயனார்புராணம்.

திருக்கைலாயத்திலே, சிவபெருமானது ஆலயத்துக்கு முதற்பெருநாயகராகிய திருநந்திதேவருடைய திருவருளைப்பெற்ற மாணாக்கர்களாகிய சிவயோகிகளுள் ஒருவர், அகத்தியமகாமுனிவரிடத்தே பொருந்திய நண்பினால் அவருடன் சிலநாள் இருக்கவிரும்பி, அவர் எழுந்தருளியிருக்கும்பொதியமலையை அடைதற்பொருட்டு, திருக்கைலாயத்தை அகன்று வழிக்கொண்டு, திருக்கேதாரம், பசுபதிநேபாளம், காசி, ஸ்ரீசைலம், திருக்காளத்தி, திருவாலங்காடு, காஞ்சீபுரம், திருவதிகை, சிதம்பரம் என்னுந் தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு, திருவாவடுதுறையை அடைந்து, அங்கே சுவாமி தரிசனஞ்செய்து கொண்டிருந்தார்.

ஒருநாள், அந்தத்தலத்தை அகன்றுசெல்லும்பொழுது, காவிரியாற்றங் கரையிலுள்ளவனத்திலே பசுக்கூட்டங்கள் அழுதலை எதிரே கண்டார். சாத்தனூரில் இருக்கின்ற இடையனாகிய மூலனென்பவன் ஒருவன் அவைகளை

மேய்க்கின்றவன். அவன் அத்தினத்திலே, அவ்விடத்தில் இறந்து கிடந்தான். அப்பசுக் கூட்டங்கள் அவனுடைய சரீரத்தை வந்தணைந்து, மிகக்கதறிச் சுழன்று போப்பனவாக, சிவயோகியார்கண்டு, பரமசிவனது திருவருளினாலே, இப்பசுக்களுடைய துயரத்தை நீக்கல்வேண்டும் என்று ஆலோசித்து, "இவ்விடையன் உயிர்பெற்றெழுந்தாலன்றிப் பசுக்கள் துயரநீங்கா" என்று திருவுளங்கொண்டு, தம்முடைய திருமேனிக்குக் காவல்செய்து, தாம் அவ்விடையனுடைய சரீரத்தினுள்ளே பிரவேசித்து திருமூலராய் எழுந்தார். எழுதலும் பசுக்களெல்லாம் நாத்தழும்பநக்கிமோந்து, கனைத்து, மிகுந்தகளிப்பினாலே வாலெடுத்துத் துள்ளி, பின்புபோய் மேய்ந்தன.

திருமூலநாயனார், அதுகண்டு திருவுளமகிழ்ந்து, அவைகள் மேயுமிடத்திற்சென்று, அவைகளை நன்றாகமேய்த்தார், சூரியன் அஸ்தமனமாக, பசுக்கள் தத்தங் கன்றுகளை நினைத்து, தாமே முன்னையநடந்து, சாத்தனூரை அடைந்தன. சிவயோகியார் அப்பசுக்களுக்குப் பின்சென்று, அவைகளெல்லாம் வீடுகடோறும் போகத்தாம் வெளியிலே நின்றார். மூலனுடைய மனைவி "நாயகர் இன்றைக்குமிகத்தாழ்த்தார்" என்று பயங்கொண்டுசென்று சிவயோகியார் நின்ற இடத்தை அடைந்து,

"இவருக்கு ஈனம் அடுத்தது போலும்" என்று அவருடைய திருமேனியைத் தீண்ட, அவர், அதற்கு இசையாராயினார். அவள் அச்சுற்று மயங்கி, என்செய்தீர் என்று தளர, திருமூலநாயனார் உனக்கு என்னோடியாதொரு சம்பந்தமும் இல்லை என்று மறுத்து, ஒருபொது மடத்தினுள்ளே புகுந்து, சிவயோகத்தில் இருந்தார். மனைவி அவ்விரவு முழுதிலும் நித்திரைசெய்யாது கவலைகொண்டிருந்து, மற்றநாள் அதனைவிவேகிகள் பலருக்குத் தெரிவிக்க, அவர்கள் வந்துபார்த்து, அவளைநோக்கி, இதுவைத்தியமன்று, வேறு சார்புள்ளதுமன்று. இவர்கருத்துச் சிவயோகத்தி னிட்டத்தேயாம். இனி, இவர் உங்கள் சுற்றவியல்போடுகூடார் என்றார்கள். அவள் அதுகேட்டுத் துயரம் எய்திமயங்க, அவர்கள் அவளை அழைத்துக்கொண்டுபோய் விட்டார்கள்.

சிவயோகத்தில் இருந்த திருமூலநாயனார் எழுந்து, முதனாளிலே பசுக்கள்வந்தவழியே சென்று, தாம் சேமித்த சரீரத்தைக்காணாது, மெய்ஞ்ஞானத்தையுடைய சிந்தையினால் ஆராய்ந்து, "சிவபெருமான் ஆதிகாலத்திலே தம்முடைய பஞ்சவக்திரத்தினின்றும் தோற்றுவித்த காமிகமுதலிய சைவாகமங்களிலே பேசப்பட்ட மெய்ப்பொருளைத் தமிழ்நாட்டில் உள்ளவர்களுக்கு உபயோகமாகும் பொ

ருட்டுத் தமியேனைக்கொண்டு தமிழினாலே ஒரு நூல்செய்வித்தற்பொருட்டு, அச்சரீரத்தை மறைத்தருளினார்'' என்று தெளிந்து, திருவருளைத் துதித்து, திருவாவடுதுறையை அடைந்து, அங்குள்ள சிவாலயத்திலே பிரவேசித்து, சிவபெருமானை வணங்கி, அதற்குமேற்பக்கத்தில் இருக்கின்ற அரசவிருக்ஷத்தின் கீழேபோய், சிவயோகத்தில் இருந்தார். அவர் மூவாயிரம் வருஷமளவும் அங்ஙனமிருந்து, ஒவ்வொருவருஷத்திற்கு, ஒவ்வொருதிருப்பாட்டாக மூவாயிரந் திருப்பாட்டினால் சைவாகமங்களில் உணர்த்தப்பட்ட ஞானம், யோகம், கிரியை, சரியை என்னும் நான்குபாதங்களையும் பேசுகின்ற திருமந்திரமென்னுந் தமிழ் நூலைப்பாடியருளி, பின் திருக்கைலாயத்தை அடைந்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தண்டியடிகணாயனார்புராணம்.

சோழமண்டலத்திலே, திருவாரூரில், தண்டியடிகணாயனாரென்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் பிறவிக்குருடர். அவர் தம்முடைய அகக்கண்ணினால், சிவபெருமானைத் தரிசித்துத் தோத்திரம் பண்ணுகின்றவர். எப்பொழுதும் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை மிகுந்த அன்போடு ஜபி

க்கின்றவர். அந்தத்திருப்பதியிலுள்ள பூங்கோயிலைக் காலந்தோறும் வலஞ்செய்து வணங்குகின்றவர்.

இப்படி யிருக்குநாளிலே, அவ்வாலயத்துக்கு மேற்றிசையிலிருக்கின்ற திருக்குளப்பக்கமெங்கும் சமணர்களுடைய பாழிகளாகி, இடத்தினால் குறைவடைந்தமையால், தண்டியடிகள் அதனை அறிந்து, அத்திருக்குளத்தைத் தாம் பெருகக்கல்லவேண்டுமென்று நினைந்து, அவ்விடத்திற்சென்று, திருக்குளத்தினுள்ளே கல்லுமிடத்தில் ஒரு தறிநட்டு, அதிலே கயிறுகட்டி, கரையிலும் தறிநட்டு, அக்கயிற்றினுனியை அதனில் இசையக்கட்டி, மண்வெட்டியையுங் கூடையையும் எடுத்து, அக்கயிற்றைத் தடவிக்கொண்டுசென்று, மண்ணைக்கல்லிக்கூடையில் எடுத்துக்கொண்டு, மீண்டும் அக்கயிற்றைத் தடவிப் போய்க் கரையிலே போடுவார். இப்படித் தினந்தோறும் மிகுந்த விருப்பத்துடன் திருக்குளம் கல்லும் பொழுது, சமணர்கள் பொறாமைகொண்டு அவரை அணைந்து, மண்ணைக்கல்லிற்பிராணிகள் இறந்துபோம்; வருந்தல்வேண்டாமென்று சொல்ல; தண்டியடிகள் "அறிவிலிகளே, இது மெய்க்கடவுளாகிய பரமசிவனுக்குச்செய்யுங் குற்றமற்ற புண்ணியம். இதனருமை உங்களுக்கு விளங்குமா" என்றார். அதுகேட்டசமண

ர்கள் நாஞ்சொன்ன தருமமுறையைக் கேட்டாயில்லை. நீ கண்ணேயன்றிக் காதினையும் இழந்தனையோ என்றுசொல்ல; தண்டியடிகள் "மந்தபுத்தியும் காணுக்கண்ணும் கேளாச்செவியும் உங்களுக்கே உள்ளன" என்றுசொல்லி, திரிபுரதகனஞ்செய்த கடவுளுடைய திருவடிகளையே யன்றி, வேறொன்றையும் நான்காணேன், அதனை யறிதற்கு நீங்கள் யார்! அக்கடவுளுடைய திருவருளினாலே உலகமெல்லாம் அறியும்படி என்கண்காணவும், உங்கள் கண் குருடாகவும் பெற்றால், நீங்கள் யாது செய்வீர்கள் என்றார். சமணர்கள் நீ உன் கடவுளது அருளினால் கண்பெற்றாயாகில், நாங்கள் இவ்வூரில் இரோம் என்று சொல்லி, அவருடைய மண்வெட்டியைப் பறித்து, குறித்தறிகளைப் பிடுங்கி எறிந்தார்கள். தண்டியடிகள் மிகக்கோபங்கொண்டு, திருக்கோயில்வாயிலிலேசென்று நமஸ்கரித்து, "எம்பெருமானே, தேவரீரைநிந்தனைசெய்யும் அநியாதகர்களாகிய சமணர்கள், சிவபுண்ணியத்தையும், அதனைச்செய்யப்பெற்ற அடியேனையும், அவமானஞ் செய்தமையால், அடியேன் அதுபொறுத்து ,மிகவருந்துகின்றேன். சர்வசாமர்த்தியமுடைய தேவரீர் இவ்வருத்தத்தை நீக்கியருளல்வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்து, நமஸ்காரஞ்செய்து, தம்முடைய திருமடத்திற் செ

ன்று, துயரங்கொண்டிருந்தார். அன்றிரவு அவர் நித்திரைசெய்யும்பொழுது, பரமசிவன் அவருக்குச் சொர்ப்பனத்திலே தோன்றி, "தண்டியே, உன்கவலையை ஒழி, நானேக்கு உன் கண்காணவும், அந்தச்சமணர்களுடைய கண்கள் மறையவும் அருள்செய்வோம் பயப்படாதொழி" என்று அருளிச்செய்து, சோழராஜாவுக்கும் சொர்ப்பனத்தில் தோன்றி, தண்டியென்பவனிடத்திலேசென்று, அவன் கருத்தை முடிப்பாயென்று ஆஞ்ஞாபித்து மறைந்தருளினார். சோழராஜா விழித்து எழுந்து, பரமசிவனைத் தோத்திரஞ்செய்து, சூரியன் உதித்தபின் தண்டியடிகளை அடைந்து, தான்கண்ட சொர்ப்பனத்தைச்சொல்ல; தண்டியடிகள் மகாராஜாவே, சிவபெருமானது திருவருளினால், என்கண்காணவும், சமணர்கள் கண்கள் மறையவும் பெற்றால், இந்த ஊரில் இரோம் என்று ஒட்டினார்கள். இனி நிகழ்வதைக்கண்டு, நீர் இந்தவழக்கை முடித்தல்வேண்டும் என்றார். அப்பொழுது, அரசன் சமணர்களை அங்கே அழைத்துக்கேட்க; அவர்கள், அதற்கு உடன்பட்டார்கள். அதுகண்டு தண்டியடிகள் முன்னும்; அரசன்பின்னுமாகச் செல்ல, தண்டியடிகள் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு, திருக்குளத்திலே முழுகிக்கண்பெற்றார். சமணர்களோ கண்ணிழந்து

தடுமாறினார்கள். இதுகண்ட அரசன் தனது ஏவலாளரைநோக்கி, "தண்டியடிகளுடனே ஒட்டிக்கெட்ட சமணர்களைத் திருவாரூரினின்றும் அகன்றுபோம்படி தூரத்துங்கள்" என்று ஆஞ்ஞாபிக்க, அவர்கள் அவ்வாறே அவர்களை ஓடத்தூரத்தியபின்னர், சோழராஜா, சமணர்களுடைய பாழிகளையும் பள்ளிகளையும் பறித்து, திருக்குளத்துக்குக் கரைகட்டி, மனமகிழ்ந்து, தண்டியடிகளை வணங்கிக்கொண்டுபோயினர். அப்பால், தண்டியடிகள் நெடுநாள் பரமசிவனைத் தியானித்து, ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தைஜபித்து, திருத்தொண்டுசெய்துகொண்டிருந்து சிவபதம் அடைந்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மூர்க்கநாயனார்புராணம்.

தொண்டைமண்டலத்திலே, திருவேற்காட்டில்வேளாளர்குலத்தில், தலைமைபெற்ற ஒருவர் தினந்தோறும் சிவனடியார்களைச் சிவனென வணங்கித்துதித்துத் திருவமுது செய்வித்துப்பின்பு, தாம் உண்பவரும், அவர்கள்விரும்பும் பொருள்களையும் கொடுப்பவருமாய் இருந்தார். இப்படியிருக்குநாளிலே, அடியார்கள் அநேகர் எழுந்தருளிவருகின்றமையால், அவர் தம்மிடத்துள்ள திரவியங்களெல்லாம்

செலவாகிவிட; அடிமைநிலம் முதலியவற்றை விற்று, மாகேசுவரபூசையை வழுவாது மனமகிழ்ச்சியோடு செய்துவந்தார். அதன்பின், மாகேசுவரபூசைச்செலவுக்குப்பொருள் இன்மையால் கவலைகொண்டு, தாம் முன்னேபயின்ற சூதினாலேபொருள் சம்பாதிக்கநினைந்து, அவ்வூரிலேசூதாடுவோர் இல்லாமைபற்றி, அவ்வூரை அகன்று, சிவஸ்தலங்கடோறுஞ் சென்று சுவாமிதரிசனஞ் செய்து, சூதாடலால் வரும் பொருளினாலேதம்முடைய நியதியை முடித்து, சிலநாளிலே கும்பகோணத்தை அடைந்தார். அங்கே சூதாடிப்பொருள்தேடி மகேசுவரபூசைசெய்தார். சூதிலே முதலாட்டத்தில் தாந்தோற்று, பின்னாட்டங்களிலே பலமுறையும்வென்று, அதனாலேபொருள் ஆக்கி, சூதிலே மறுத்தவர்களை உடைவாளை உருவிக்குத்தி, நற்சூதர், மூர்க்கர் என்னும் பெயர்களைப்பெற்றார். சூதினாலே வரும்பொருளைத் திருவமுது ஆக்குவோர்கள் கொள்ள; தாந்தீண்டார். அடியார்கள் திருவமுது செய்த பின் தாங் கடைப்பந்தியிலே அமுது செய்வாராயினார். இவர்இப்படிச்சிலகாலம் மாகேசுவரபூசை செய்து கொண்டிருந்து, அந்தமகத்தாகிய சிவபுண்ணியத்தினாலே சிவபதம் அடைந்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சோமாசிமாறநாயனார்புராணம்.

சோழமண்டலத்திலே, திருவம்பரில், பிராமணர்குலத்தில், சோமாசிமாறநாயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் பரமசிவனது ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை மிகுந்த அன்பினோடு ஜபித்தலை நித்திய நியமமெனக் கொண்டவர். எந்தக்குலத்தினராயினும், எந்தக்குணத்தினராயினும், பரமசிவன்மேல் அன்புடையர்களாயின், அவர்களே நம்மை ஆள்பவர் என்னும் மெய்யறிவினையுடையவர். அவ்வன்பர்கள் தம்முடையவீட்டுக்கு எழுந்தருளி வந்தால், அவர்களை எதிர்கொண்டு வணங்கித் திருவமுதுசெய்விப்பவர். பரமசிவனுக்குப் பிரீதியாகிய யாகங்களை, புகழ் பயன்முதலியன கருதாது நிஷ்காமியமாக வேதவிதிப்படிசெய்பவர். அவர்திருவாரூரிற்சென்று, சைவசமயாசாரியராகிய சுந்தரமூர்த்திநாயனாரை அடைந்து, அவருடைய திருவடிகளிலே பக்திபண்ணி, அதனால் சிவபதத்தைப் பெற்றார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வம்பறுவரிவண்டுச்சருக்கம் முற்றுப்பெற்றது.

௮௫வது

வார்கொண்ட வனமுலையாள் சருக்கம்

சாக்கியநாயனார்புராணம்.

திருச்சங்கமங்கையிலே, வேளாளர்குலத்தில் உதித்த சாக்கியநாயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் அந்நாளிலே, காஞ்சீபுரத்தை அடைந்து, பௌத்தசமயத்திலே பிரவேசித்து, அச்சமயம்சற்சமயமன்றென்பது தோன்றி, அதுபோல மற்றசமயங்களிலும் பிரவேசித்து, அவைகளும் மெய்யல்லவெனத்தெளிந்து, சிவபெருமானது திருவருள் கூடுதலால், தினந்தோறும் சிவலிங்கதரிசனஞ் செய்துகொண்டே போசனம்பண்ணல்வேண்டும் என்று விரும்பி, தாம் எடுத்தபௌத்தவேஷத்தைத் துறவாமல், பரமசிவனை மிகுந்த அன்பினோடு இடைவிடாது தியானஞ் செய்வாராயினார். அவர்சமீபத்தில் ஓர் வெளியிடையிலிருக்கின்ற சிவலிங்கத்தைத் தரிசித்து, பேரானந்தம் உள்ளவராகி, தாஞ்செய்யுஞ் செயல் இதுவென அறியாது, அருகிலேகிடந்தவொரு செங்கல்லைக்கண்டு, அதைப்பதைப்பினுடனே எடுத்து, அச்சிவலிங்கத்தின்மேல் எறிந்தார்.

சிறுபிள்ளைகள் செய்யும் இகழ்வாகியசெய்கைகளும் தந்தையர்களுக்குப் பிரீதியாமாறுபோல, அந்தச்சாக்கிய நாயனாருடைய செய்கையும் பரமசிவனுக்குப் பிரீதியாயிற்று. அந்நாயனார், அன்றுபோய் மற்றைநாள், அந்நியமத்தை முடித்தற்கு அணைந்தபொழுது, முதனாளிலே தாம் சிவலிங்கத்தின்மேற் கல்லெறிந்த குறிப்பை நின்று ஆலோசித்து "நேற்று எனக்கு இவ்வெண்ணம் வந்தது பரமசிவனது திருவருளே" என்று துணிந்து, அதனையே திருத்தொண்டாக நினைந்து, எப்பொழுதும் அப்படியே செய்யக்கருதினார். எல்லாச்செயல்களுஞ் சிவன்செயல் என்றே தெளிந்தமையால், அந்நியதியை தினந்தோறும் வழுமாமல் அன்பினுடன்செய்ய; அது ஆன்மாக்கடோறும் வியாபித்திருந்து, எல்லாவற்றையும் உணருஞ் சிவபெருமானுக்கு மிகச்சிறந்த திருத்தொண்டாகி முடிந்தது.

அந்நாயனார், ஒருநாள் திருவருளினாலே மறந்து போஜனம் செய்யப்புகும் பொழுது, "இன்றைக்கு எம்பெருமானை எறியாமல் மறந்துவிட்டேன்" என்று எழுந்து, அத்தியந்த ஆசையுடன் மிகவிரைந்து புறப்பட்டு, சிவலிங்கத்தை அணைந்து, ஒருகல்லை எடுத்து அதன்மேல் எறிய; பத்திவலையிற் படுவாராகிய பரமசிவன் உமாதேவியாரோடும் இடபாரூட

ராய் ஆகாயத்திலேதோன்றி, அவரைத்தமது திருவடியிலே சேர்த்தருளினார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிறப்புலிநாயனார்புராணம்.

சோழமண்டலத்திலே, திருவாக்கூரில், பிராமணர்குலத்தில், சிறப்புலிநாயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் சிவனடியார்கள் எழுந்தருளிவந்தபோது, அவர்களை நமஸ்கரித்து இன்சொற்களைச்சொல்லி, அவர்களைத் திருவமுதுசெய்வித்து, அவர்களுக்குவேண்டுந் திரவியங்களெல்லாவற்றையுங் கொடுப்பவர். ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை அன்பினோடு ஜபிப்பவர். பரமசிவனைக்குறித்து யாகங்கள் செய்பவர். அவர், இன்னும் பலசிவபுண்ணியங்களைச் செய்துகொண்டிருந்து சிவபதம் அடைந்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிறுத்தொண்டநாயனார்புராணம்.

சோழமண்டலத்திலே, திருச்செங்காட்டங்குடியில், மாமாத்திர பிராமணர்குலத்தில், திருவவதாரஞ்செய்த பரஞ்சோதியாரென்ப

வர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் ஆயுள்வேதமுதலிய வேதசாஸ்திரங்களுந் தனுர்வேதமும் உணர்ந்து, சோழராஜனிடத்தில்மந்திரித்தொழில்பூண்டு, சிவநேசமும் சிவனடியார்களுக்கு அன்புடன் திருவமுது படைக்கும் நியதியும் உள்ளவர். அவர், அரசனுக்காக வடதேசத்திற்சேனையுடன்சென்று, பகைவரைவென்று அங்கிருக்கும் நிதிகளையெல்லாங்கொண்டுவர, அரசன்கண்ணுற்று மகிழ்வுகூர்ந்து, மந்திரிகளால் இவர் சிவநேசமுள்ளவரென்று உணர்ந்து, அவருக்கு மிக்கதிரவியமுதலானவையளித்து, தேவர் கருத்தின்படி தொண்டுசெய்துகொண்டிருக்கலாமென்று விடைகொடுக்க, அன்றுதொட்டு முன்னிலும் அதிகசிவநேசமுள்ளவராய், திருவெண்காட்டு நங்கையாரென்னும் மனைவியாருடன் இல்லறம்வழுவாமல் நடத்திச் சிவனடியார்களுக்கு அமுதுபடைத்துப் பின்பு தாம் உண்பார். சிவனடியார்களை அன்பினோடுவழிபட்டு, மிகச்சிறியராய் ஒழுகுகின்றமையால், அவர் சிறுத்தொண்டரென்னுங் காரணப்பெயரோடு சீராளதேவரென்னுந் திருக்குமாரரைப்பெற்று வாழ்ந்திருக்குங் காலில், திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் திருச்செங்காட்டங்குடியில், சுவாமியைத்தரிசிக்க வருவதை அறிந்த சிறுத்தொண்டநாயனார் எதிர்கொண்டு வணங்கித்துதிக்கப் பின்

ளையார் திருப்பதிகத்திலே அவரைச் சிறப்பி
த்துப்பாடியருளப்பட்டார்.

ஒருநாள், அமுதுபடைப்பதற்குச் சிவன
டியார்கள் கிடையாமையால், நாயனார் வெளி
யேதேடிச்செல்ல, கைலாயபதியானவர் இ
வரன்பை உலகத்தார்க்கு வெளிப்படுத்தத் தி
ருவுளங்கொண்டு, வைரவவேடந்தாங்கி, அ
வர்திருமாளிகையில் வந்து "சிறுத்தொண்ட
வீட்டில் இருக்கின்றாரோ" என்று வினவ; த
தியாராகிய சந்தனநங்கையார் முன்வந்து வ
ணங்கி, "சுவாமி, அவர்சிவனடியார்களைத்
தேடிச்சென்றார், தேவரீர் உள்ளே எழுந்தரு
ளும்" என்றார். அதற்கு வைரவர் "பெண்க
ள் இருக்கும் இடத்தில் நாம்தனியேபுகோம்"
என்று அருளிச்செய்ய; திருவெண்காட்டு நங்
கையார் அதைக்கேட்டு, "சுவாமி, அடியே
னுடைய நாயகர் எப்போதும் சிவனடியாரை
த்திருவமுதுசெய்விப்பவர். இன்றைக்கு ஒரு
வரையுங்காணாமையால் தேடிப் போயினார்.
இப்பொழுதே வந்து விடுவார். எழுந்தருளி
யிரும்" என்றுவிண்ணப்பஞ்செய்தார், வைர
வர், நாம் உத்தரதேசம். அவரைக்காணவந்
தோம்" என்றுசொல்லிக்கொண்டு கணபதீச்ச
ரமென்னும் ஆலயத்திலிருக்கும் ஆத்திமரத்
தின் கீழ்ப்போய் வீற்றிருந்தனர்.

சிறுத்தொண்டநாயனார் சிவனடியார்களை
த்தேடி எங்குங்காணாது, வீட்டுக்குத்திரும்
பிவந்து, மனைவியாருக்குச் சொல்லித் துக்கி
த்தார். மனைவியார் "உத்தரதேசவாசியாகிய,
ஒரு வைரவர் இங்குவந்து, உம்மைப்பார்க்கவ
ந்ததாய்ச் சொல்லிக்கொண்டே கணபதீச்சுர
த்தில் உள்ள திருவாத்தியின்கீழேபோய் இரு
க்கின்றனர்" என்றார். உடனே நாயனார் வி
ரைந்துசென்று, அவரைக்கண்டு வணங்கித்
தமதுவீட்டிற்குத் திருவமுதுசெய்யவருப்ப
டிவேண்டினர். வைரவ மூர்த்தியானவர், நம
க்கமுதூட்ட உம்மாலாகாது. ஏனெனில், நா
ம் ஆறுமாதத்துக்கொருமுறை பசுப்படுத்து
ண்போம். அவ்வாறு "நாம் உண்பதும் நரப்
பசு, இது யாதொரு அங்கப்பழுதுமின்றி ஐந்
து வயதாயிருக்கவேண்டும், அதனைத்தாய்பி
டிக்கத் தந்தை மகிழ்ச்சியுடன் அரிந்துச்சமை
த்தால் உண்பேம்" என்றார். நாயனார் அதற்
கிசைந்துவந்து மனைவியாராகிய திருவெண்
காட்டு நங்கையுடன்சொல்ல, அவ்வம்மையா
ர், எவ்வளவுபொருளீந்தாலும் இவ்வாறு புத்
திரனை யீந்து களிப்புடன் அரிவரோவென்று
வணங்கிச் சொல்லினர். நாயனார் மனைவியா
ரை நோக்கிப் புத்திரனைத்தருவாருளரேனும்
மனமகிழ்ந்தரியார்கள். ஆதலால், நாம் உய்
யும்படி பெற்ற, நமதுபுதல்வனையே அழைப்

போம் என்றார். மனைவியார் அதற்கு இணை
ங்க, நாயனார்சென்று பள்ளிக்கூடத்திலிருந்த
புத்திரனைத் தோளில் எடுத்துக்கொண்டுவர,
மனைவியார் எதிர்கொண்டு வாங்கி, ஸ்நானஞ்
செய்வித்துக் கணவனார் கையிற்கொடுக்கப்
பாண்டங்களைச்சுத்திசெய்து மறைவிடத்திற்
சென்று, வைரவமூர்த்தி சொன்னபடிசெய்
து, சிரசு, கறியமுதுக்காகாதென்று சந்தன
நங்கையார் கையிற்கொடுத்து மறைத்துவிட
ச்சொல்லி, மற்றைய உறுப்பிறைச்சிகளைச்
சமைத்து, வேறுகறிகளும் அமைத்து, அன்
னமுஞ் சமைத்துக் கணவனாருக்குச்சொல்ல,
அவர் மகிழ்ந்துசென்று, வைரவமூர்த்தியை
அழைத்துவந்து திருவடிகளைவிளக்கி, அங்நீ
ரைத் தாங்களுட்கொண்டு ஆசனத்திருத்தி,
ஆராதித்துப் பணிந்து, திருவமுது படைக்
கும்வகை யாதென்ன, அமுதுகளை யொரு
ங்கே கொண்டுவந்து படைக்கவேண்டுமென்
று வைரவமூர்த்தி கட்டளையிட, அவ்வாறே
பரிகலந்திருத்தி திருவமுதுபடைக்கநோக்கி,
நாம் சொல்லியவண்ணமே உறுப்புகளெல்லா
ம் சமைத்தீரோவென்றனர். தலைக்கறி திருவ
முதுக்காகாதென்று விலக்கினேமென்ன, அ
ஃதும் நமக்குண்டே என்று வைரவர்சொல்ல,
நாயனார் மனம் வருந்தும்போது, தாதியார்
அடியேன் சமைத்து வைத்தேனென்று கொ

ண்டுவந்து கொடுக்க, திருவெண்காட்டு நங்கையார் சந்தோஷித்து, அதையும் படைத்தவுடன், வைரவமூர்த்தி தொண்டரைநோக்கி, உடனிருந்து உண்ணச் சிவனடியாரை அழையுமென்றனர்.

இதற்கென்செய்வோம் என்று மனமயங்கி, வெளியேசென்று சிவனடியார் எங்குங்காணாமையால் மனம்வருந்தி வைரவரை நோக்கிச்சுவாமீ! அடியாரை எங்குங்காணேன் என்று பணிந்துநிற்க, வைரவர் உம்மைப்போல் விபூதி யணிந்தாரொருவரு மிலராதலால், நீரிருந்துண்ணும் என்று சொல்லி, திருவெண்காட்டம்மையைநோக்கி, வேறொருபரிகலந்திருத்தி நமக்குப் படைத்திருப்பதிலெடுத்துப் படையுமென்ன, அவ்வாறே அவர் செய்தனர். நாயனார், நாம் உண்ணாதிருந்தால் வைரவர் உண்ணாரென்று, தாமுன்புண்ணத் தொடங்குகையில், வைரவர் நாம் ஆறுமாதத்துக்கொருதரமுண்பது, நாள்தோறு முண்ணும் நீர் நாமுண்ணும் வரையில் தாழாமல், முன்னுண்பதென்னெனத்தடுத்து, நீர் புத்திரனைப்பெற்றிருந்தால் உடனுண்ண அவனையழையுமென்றனர். நாயனார் அவன் இப்போது உதவானென்னவும், வைரவமூர்த்தி, அவனை உடன்வைத்துக்கொண்டே யமுதுண்பேனென்ன, இதற்கென்னசெய்வோமென்று துயரங்கொண்டு, வீதியி

ற்சென்று, வைரவர் கட்டளையின்படி நாயனார் மனைவியாரோடு விரைந்து வீட்டிற்குப்புறத்திலேபோய், “சீராளா வா” என்று அழைக்கப் பரமசிவனுடைய திருவருளால் பள்ளியிலிருந்து ஓடிவருபவன்போல் வந்த சீராளதேவனைத் தாயெடுத்துக்கொடுக்கத் தந்தை மிக்கசந்தோஷத்துடன் வாங்கிக்கொண்டு மனைக்குட்புகுந்து பார்க்கையில், வைரவமூர்த்தியைக்காணாதவர்களாகி, அளவில்லாத துயரங்கொண்டு பரிகலத்திற் படைத்த கறியமுதிறைச்சியுங் காணாமையால், அச்சங்கொண்டு, வைரவமூர்த்தியெங்கு மறைந்தருளினாரென்று, புறத்தில்வந்து தியங்கும்போது, சிவபெருமான் சுப்பிரமணியரோடுபார்வதிசமேதராய், இடபவாகனத்திலெழுந்தருளி ஆகாயத்திலே தோன்றினார். அப்போது, சிறுத்தொண்டநாயனாரும் மனைவியாரும் புதல்வரும் தாதியாருமாகிய நால்வருங்கண்டு தரிசித்து, ஆனந்தபரவசர்களாய் விழுந்து நமஸ்கரித்து, எழுந்து நின்று, தோத்திரம் பண்ணினார்கள். அவர்களைப்பரமசிவன் தம்மை எப்போதுந் தரிசித்துக்கொண்டிருக்க உடன் கொண்டு திருக்கைலாயத்திற்கு எழுந்தருளினர்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சேரமான்பெருமாணாயனார் புராணம்.

மலைநாட்டிலே, மகோதையென்னும் பெயருடைய கொடுங்கோளூரில், அரசாட்சிசெய்யும் சேரராஜாவின் திருமைந்தராயவதரித்து வளரும்போதே, பரமசிவனிடத்தில் அன்புவளர, அரசாட்சியில் விருப்பின்றித் திருவஞ்சைக்கள மென்னுந்தலத்திற்போய்த் தொண்டு செய்து கொண்டிருந்து தம்முடையபிதா காட்டிற்றவஞ்செய்யப்போன பின்னர், அரசாட்சிக்கு வேறேயிறைவனில்லாமையால், மந்திரிகள்வந்து மகுடஞ்சூட்டிக்கொள்ளும்படி பிரார்த்திக்க, இவ்வரசு, தொண்டுசெய்தற் கிடையூறானதால், அவ்வாறின்றி, அரசுசெய்யும்படி பரமசிவத்தின் அருள் கிடைக்குமாகில் சம்மதிப்போமென்று சிவசந்நிதியிற்போய் விண்ணப்பிக்கப் பரமேஸ்வரன் கிருபைகூர்ந்து, யாவர்களும் யாவையும் வசனிப்பவற்றை அறியும் உணர்ச்சியும், பராக்கிரமமும், ஈகையும், அரசர்க்குரிய மற்றனவு மருளிச்செய்யப் பெற்றுத்தொழுது துதித்து, நகரில்வந்து மகுடஞ்சூட்டிக்கொண்டு ஆலயத்திற்சென்று சுவாமியைத்தரிசித்து, யானையின்மே லாரோகணித்துக்கொண்டு வீதிப்பிரதக்ஷணம் வரும்போது, ஒருவண்ணான் உவர்மண்மூட்டையைத் தலையிற்சுமந்து வருகையில், மழைபொழிந்து நனையச் சரீரத்திலொழுகிய அந்நீருலர்ந்து, வெண்மை நிறமுள்ளவனாகக் கண்டு, விபூதிதா

ரணஞ்செய்த அடியார்களி லொருவனெனக்கரு
ருதி, யானையைவிட்டு இழிந்து, எதிர்சென்று
வணங்க, அவ்வண்ணான் உடனே கீழேவிழு
ந்து பணிந்து,சுவாமீ, அடியேன் அடிவண்ணா
னென்று சொல்லக்கேட்டுச் சேரர்பெருமான்
அவனைநோக்கி, அடிச்சேரனடியேன், சிவவே
டத்தை நினைப்பித்தீராதலால், வருந்தாதேகு
மென்றனுப்பிவிட்டு, யானையின்மீதேறிக்கொ
ண்டுவந்து, ஆசார வாசலிலிருந்து அரண்மனை
க்குட்சென்று, அன்றுமுதல், நீதியுடன் அர
சாட்சி செய்கின்றவர், நமக்கிவ்வரசினால் வரு
ம்பயன் முதலிய வெல்லாம், நடராஜமூர்த்தி
யின் திருவடிகளேயெனத்தெளிந்த உணர்ச்சி
யினால், சிவார்ச்சனை அன்புடன் புரிந்துவரு
நாளில், பரமசிவன் கிருபைகூர்ந்து திருவடிச்
சிலம்போசை யருளிச்செய்ய ஆனந்த மடை
ந்தனர்.

இவ்வாறு நடக்கும் நாளில், மதுரைச்
சொக்கநாதசுவாமிகள் தம்முடைய அன்
பராகிய பாணபத்திருக்குப் பெருநிதியங்
கொடுக்கும்படி, திருமுகப்பாசுரங் கொடுத்த
ருளக் கொண்டுவந்த பாணபத்திரரைக்கண்டு
வணங்கி, திருமுகப்பாசுரத்துக்கு ஆராதனை
செய்து பணிந்து ஏற்றுக்கொண்டு, பொக்கிச
த்திலிருந்த திரவியங்களையும், அரசு முதலிய
வையுங் கொடுக்கத் தமக்குவேண்டிய திரவிய

ங்களை மாத்திரம் பெற்றுக்கொண்டு, மற்றது களைச் சேரர்பெருமானுக்குக் கொடுத்துவிட்டு, யானைமீதேறிச்சென்று, மதுரையிற்சேர்ந்தனர். சேரர்பெருமான்,நியதியாகச்செய்துவந்த சிவபூஜாகாலத்தில்,ஒருநாள்,நடராஜமூர்த்தியின் திருச்சிலம்போசை யருளிச்செய்யாதிருக்க, மனமயக்கங்கொண்டு, அடியேன் யாது குற்றஞ் செய்தேனென்று உடைவாளையுருவி மார்பில்நாட்டி அதன்மேல்வீழத்துணியவே, பரமசிவன் திருவுளமிறங்கித் திருச்சிலம்பொலிகேட்பிக்க, சேரர்பெருமான் ஆனந்தமடைந்து, ஐயனே !! திருச்சிலம்போசைதாழ்த்ததென்னவென, நம்முடைய அன்பனுகியவன்றொண்டன் சிற்சபையில் வந்து பதிகமோத அதைக்கேட்கும் விருப்பத்தால், தாழ்த்தோமென்று வன்றொண்டர் ஞாபகம் சேரர்பிரானுக்குண்டாகும் பொருட்டுத் திருவாய்மலர்ந்தருளினவுடன், கனகசபையைவணங்கி, நடராஜமூர்த்தியைத்தரிசித்துச் சுந்தரமூர்த்திநாயனுரைக்காண விருப்போடுபுறப்பட்டுச்சிதம்பரத்தில் வந்து தரிசித்துப், "பொன்வண்ணத்தந்தாதியோதித்துதித்து விடைபெற்றுக்கொண்டு, திருவாரூரிற்சென்று, சுந்தரமூர்த்திநாயனுரைக்கண்டு வணங்க, அவரும் வணங்கி,ஒருவருக்கொருவர் அளவளாவிக்கலந்து புற்றிடங்கொண்டாரைப்பணிந்து, திருமும்மணிக்கோ

வைபாடிக் துதித்துப் பரவையார் திருமாளி
கையில், சுந்தரமூர்த்திநாயனார் வேண்டுதலா
ல் திருவமுதுண்டு, சிலகாலமங்கமர்ந்திருந்து
பின்பு, சுந்தரமூர்த்திநாயனாருடன் வேதார
ணியத்தை அடைந்து, சுவாமிதரிசனஞ்செய்
து, திருவந்தாதிபாடினார், அங்கிருந்து மதுரை
முதலிய ஸ்தலங்களிற்சென்று தரிசனஞ்செ
ய்து துதித்து, மீண்டும் திருவாரூருக்கு வந்
து, புற்றிடங்கொண்டாரைப்பணிந்து துதித்
துப் பரவையார் திருமாளிகையில் சுந்தரமூர்
த்திநாயனாருடன் அமர்ந்திருந்தனர்.

சேரமான்பெருமாணாயனார் தம்முடைய
நாட்டிற்குச் சுந்தரமூர்த்திநாயனாரை வரும்ப
டி அழைத்துக்கொண்டுபோய், மலைநாட்டை
ச்சார்ந்த தம்முடைய ராசதானியும், பரமசிவ
ன் திருக்கோயில்கொண்டு வீற்றிருக்குந்தல
முமாகிய, திருவஞ்சைக்களத்தைச்சேர்ந்து,
சுந்தரமூர்த்திநாயனாருடன் ஆலயத்தைப் பி
ரதக்ஷிணஞ்செய்து, சாஷ்டாங்கமாகப்பணிந்
து சந்நிதானத்திற்போய்ச் சுவாமியைத்தரிசி
த்து துதிசெய்து, அரண்மனைக்குவந்து சுந்த
ரமூர்த்திநாயனாருக்கு மிகுந்த வுபசாரத்துட
ன் விருந்தளித்து, இராசசின்னத்துக்கேற்ற
விநோதங்களுடன் சிலநாள் வைத்துக்கொண்
டிருக்கையில், சுந்தரமூர்த்திநாயனார் திருவா
ரூர் வீதிவிடங்கப் பெருமானைத் தரிசிக்க

வேண்டுமென்கிற விருப்பங்கொண்டு, பிரயாணப்படச் சேரர்பெருமான் தடுக்கக்கூடாமையால், அதுவரையில் தம்முடைய பொக்கஸத்தில் சேர்ந்திருந்த திரவியங்களை யெல்லாம்பொதிகட்டி, ஆட்கள்தலையிலேற்றியனுப்பிச் சுந்தரமூர்த்திநாயனாரிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டுவந்து, அரண்மனையிற் சேர்ந்து பரமசிவனிடத்தில் அன்பு வழுவாமல் அரசாட்சி செய்துகொண்டிருந்தார். சிலநாள் சென்று, சுந்தரமூர்த்திநாயனார் தம்மைக் காணவேண்டுமென்கிற விருப்பத்தினால் திருவாரூரில் நின்றும் எழுந்தருளிவர, அதையறிந்த சேரர்பெருமான் எதிர்கொண்டு சென்றுபணிந்து மிகுந்தசிறப்புடன் அழைத்துக்கொண்டுவந்து சிங்காசனத்தில் வீற்றிருக்கச்செய்து சோடசோபசாரத்துடன் ஆராதித்து அமுதுசெய்வித்து, காலந்தோறும் ஆலயத்திற்கெழுந்தருளிச் சிவதரிசனமுஞ்செய்துகொண்டு இருக்கையில், ஸ்ரீகயிலாயத்திலிருந்து பரமசிவன் வன்றொண்டரைத்தம்மிடத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டுவரும்படி திருமால்முதலியதேவர்களுக்குக் கட்டளையிட்டனுப்ப, அவர்கள் வெள்ளையானையுடன் வந்து சுந்தரமூர்த்திநாயனார் திருவஞ்சைக் களத்தில் பரமசிவனைத் தரிசித்துப்பதிகமோதித் துதித்துக்கோபுரவாயிலின் புறத்தில் வரக்கண்டு வணங்கித் தாங்

கள் வந்தகாரியத்தைச்சொல்ல, வன்றொண்டர் வணங்கி, அந்தயானையின்மேல் ஆரோகணித்துக்கொண்டு, சேரமான்பெருமாளுடைய ஞாபகத்தைவைத்து எழுந்தருளுகையில், திருமஞ்சனங்கொண்டிருந்த சேரமான்பெருமாளுக்குத்தெரிந்து, உடனே குதிரையிலேறி, அதன்செவியில் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை யோதினவளவில், அந்தக்குதிரை ஆகாயத்திற்செல்லச் சுந்தரமூர்த்திநாயனாருடன் கலந்துகொண்டு கைலாயத்திற்சென்று, நந்திதேவரால் சந்நிதானத்தில் தடைப்பட்டு நின்று, திருக்கைலாயஞானவுலாவை ஓதிப் பரமசிவன் திருவருளால், சிவகணநாதராய் வீற்றிருந்தார். அவர் அருளிச்செய்த திருவுலா மாசாத்தாவென்பவரால் உலகில் விளக்கமுற்றது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கணநாதநாயனார்புராணம்.

சோழமண்டலத்திலே, சீர்காழியில், பிராமணர்குலத்தில், கணநாதநாயனாரென்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் திருத்தோணியப்பருக்கு மிகுந்த அன்பினோடு தினந்தோறும் திருப்பணிகள்செய்பவர். தம்மை விரும்பி வந்தடைபவர்களை, திருநந்தனவனம் வைத்தல், பூக்கொய்தல், திருமாலைகட்டல், திருமஞ்சன

பெடுத்தல், திருவலகிடுதல், திருமெழுக்கிடுதல், திருவிளக்கேற்றல், திருமுறையெழுதல், திருமுறைவாசித்தல் முதலாகிய திருத்தொண்டுகளுள், (அவரவர்க்கேற்ற திருத்தொண்டுகளிலே பயில்வித்து, அவர்களைச் சிவனடியார்களாக்குவார். திருமடத் தாச்சிரமத்திலே இருந்து சிவனடியார்களை வழிபடுவார். அவர் சமயகுரவராகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனாரைத்தினந்தோறும் பேராசையோடு முப்பொழுதினும் விதிப்படி பூசைசெய்துகொண்டு வந்தார். அந்தப்பூசாபலத்தினால் திருக்கைலாயமலையை அடைந்து, சிவகணங்களுக்கு நாதராயினார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கூற்றுவநாயனார்புராணம்.

களந்தை யென்னும் பதியிலே, குறுநிலமன்னர்குலத்தில், கூற்றுவநாயனாரென்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை விதிப்படி உச்சரிப்பவர். சிவனடியார்களுக்குத் திருத்தொண்டு செய்பவர். அவர் திருவருள் வலியினாலே பெருஞ்செல்வமுடையராகி, கஜ ரத துரக பதாதியென்னுஞ் சதுரங்கங்கள் நிறைந்த வீரச்செருக்கில் மேலாயினார். பலவரசர்களோடு யுத்தஞ்செய்து, அவர்களை

வென்று, அவர்களுடைய நாடுகளெல்லாவற்றையுங் கவர்ந்து, அரசர் திருவில் முடி யொன்று தவிர மற்றவைகளெல்லாவற்றையும் உடையராயினார். உலகத்தை ஆளுதற்குத் தமக்கு முடிசூட்டும்பொருட்டுத் தில்லைவாழந்தணர்களைவேண்ட, அவர்கள் நாங்கள் சோழகுலத்தாருக்கேயன்றி, மற்றவர்களுக்கு முடிசூட்டோம் என்று மறுத்து, தங்களுள் ஒருகுடியை முடியைக் காத்துக்கொள்ளும்படி இருத்தி, சேரமண்டலத்துக்குப் போயினார்கள்.

கூற்றுவநாயனார் ஐயுறவினாலே மனந்தளர்ந்து நித்திரைசெய்ய; அன்றையதினம் இரவிலே எம்பெருமானாகிய சபாநாயகர் அவருக்குச் சொர்ப்பனத்தில் தோன்றி, தம்முடைய திருவடிகளை திருமுடியாகச் சூட்டியருளினார். கூற்றுவநாயனார் அவைகளையே முடியாகச் சூடி, பூமி முழுதையும் பொதுநீக்கி ஆண்டார். சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கின்ற முக்கிய சிவஸ்தலங்களெங்குஞ் சென்று வணங்கித் திருப்பணிகள்செய்து, சிவபதம் அடைந்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வார்கொண்டவனமுலையாள் சருக்கம் முற்றுப்பெற்றது.

ஏழாவது

பொய்யடிமையில்லாத புலவர்சருக்கம்.

பொய்யடிமையில்லாதபுலவர் புராணம்.

பாண்டிநாட்டிலே, சிறந்து விளங்குகின்ற துவாதசாந்தபுரமாகிய மதுராபுரியில், சோமசுந்தரக்கடவுளிடத்தே சதுரமாய் இரண்டுசாணளவினதாகி மெய்ப்புலவர்களுக் கெல்லாம் முழம்வளர்ந்து இருத்தற்கு இடங்கொடுக்கின்ற சங்கப்பலகையைப்பெற்று, அதனில் இருந்துகொண்டு தமிழ்மொழியைவளர்த்த கடைச்சங்கப்புலவர்கள் கபிலர், பரணர், நக்கீரர்முதலாக நாற்பத்தொன்பதின்மர். அவர்கள் விபூதி ருத்திராக்ஷதாரர்களாய் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷர ஜபபரர்களாகி, அகத்தியம், தொல்காப்பியம், என்னும் இலக்கணநூல்களின்படி, ஆசு, மதுரம், சித்திரம், வித்தாரம், என்னு நாற்கவிகளினாலும் மெய்யன்போடு பரமசிவனையேபாடி, பொய்யடிமையில்லாத புலவர்கள் எனப்பெயர்பெற்று, சிவபதம் அடைந்தார்கள்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

புகழ்ச்சோழநாயனார்புராணம்.

சோழமண்டலத்திலே, உறையூரில், புகழ்ச்சோழநாயனா ரென்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் மற்றையரசர்கள் பணிகேட்க, உலகந்தழைக்க அரசியற்றினார். சிவாலயங்களெல்லாவற்றிலும் நித்திய நைமித்திகங்களை வழுவின்றி நடத்துவிப்பார். சிவனடியார்களுக்கு வேண்டுவனவற்றைக்குறிப்பறிந்து கொடுப்பார். இப்படியிருக்குநாளிலே, கொங்கதேசத்தரசரும் குடகதேசத்தரசரும் தரும் திறையை வாங்கும்பொருட்டு, தங்கள் குலத்தார்களுக்குரிய கருவூர் என்னும் இராஜதானியிலே அரசுரிமைச்சுற்றத்தோடு வந்தணைந்தார். அங்குள்ள ஆனிலை என்னுந் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற பரமசிவனை வணங்கி, மாளிகையிலேபுகுந்து, அத்தாணி மண்டபத்திலே சிங்காசனத்தில் வீற்றிருந்துகொண்டு, அவ்விரண்டு அரசர்களுங்கொணர்ந்த திறைகளைக்கண்டு, அவர்களுக்கு அருள்புரிந்து மந்திரிமாரைநோக்கி, நம்முடைய ஆஞ்ஞாசக்கரத்துக்கு அமையாத அரசர்கள் இருக்கின்ற அரணங்கள் உளவாகில் தெரிந்துசொல்லுங்கள் என்றார். இப்படி நிகழுநாளிலே, சிவகாமியாண்டார் கொணர்கின்ற புஷ்பங்களைச் சிதறிய தம்முடையயானையையும் பாகர்களையுங்கொன்ற எறிபத்தநாயனாரை அணைந்து, என்னையுங்கொன்றருளும் என்று தமதுவாளைக்கொ

டுத்து, திருத்தொண்டிலே மிகச்சிறந்து விளங்கினார். மந்திரிமார்கள் புகழ்ச்சோழ நாயனாரைவணங்கி, திறைகொணராத அரசன் ஒருவன் உளன். அவன் அதிகன் என்பவன். அவன்சமீபத்திலே மலையரணத்துள்ளே இருப்பவன் என்றார்கள். அதுகேட்ட புகழ்ச்சோழ நாயனார் நீங்கள் படைகொண்டுசென்று அவ்வரணத்தைத் துகளாகப் பற்றறுத்து வாருங்கள் என்று ஆஞ்ஞாபிக்க, மந்திரிமார் சேனையோடு சென்று, அம்மலையரணைப் பொடிபடுத்தி அதிகனுடையசேனைகளை வதைத்தார்கள். அதிகன் அஞ்சி, ஓடிப்போய்ச் சுரங்கத்தில் ஒளித்துவிட்டான். புகழ்ச்சோழநாயனாருடைய படைவீரர்களிற்பலர், அதிகனுடைய படைவீரர்களின் தலைகளையும், மற்றவர்கள் திதிக்குவைகளையும், யானை குதிரைகளையுங் கொண்டு, மந்திரிமாரோடு கருவூரிலேவந்து சேர்ந்தார்கள்.

புகழ்ச்சோழநாயனார், தமக்குமுன்னே படைவீரர்கள் கொண்டுவந்துவைத்த தலைக்குவைகளுள் ஒருதலையின் நடுவிலே ஒருபுன்சடையைக்கண்டார். கண்டபொழுதே நடுங்கி, மனங்கலங்கி, கைதொழுது பெரும்பயத்துடனே எதிர்சென்று, அத்தலையிற் சடையைத் தெரியப்பார்த்து, கண்ணீர்சொரிய அழுது, நான்சைவநெறியைப் பரிபாலித்து அரசியற்

றியபடி மிக அழகிது. சடைமுடியையுடைய
வர் பரமசிவன் அருளிச்செய்த மெய்ந்நெறி
யைக்கண்டவர். அவருடைய சடைத்தலையை
த்தாங்கிவரக் கண்டும், அறிவாதகனாகிய நான்
பூமியைத்தாங்குதற்கு இருந்தேனே என்று
சொல்லி, ஒன்றுசெய்யத்துணிந்து, மந்திரிமா
ரைநோக்கி, பூமியைக்காத்து அரசளித்து பர
மசிவனுக்கு வழித்தொண்டுசெய்யும் பொரு
ட்டு, என்னுடையகுமாரனுக்கு முடிசூட்டுங்க
ள் என்று விதித்து, அக்கினிவளர்ப்பித்து, விபூ
தியை உத்தூளனஞ்செய்து, சடைச்சிரத்தைத
ஒருபொற்கலத்தில் ஏந்தி, தம்முடைய திரு
முடியிலேதாங்கி, அவ்வக்கினியை வலஞ்செ
ய்து, உயிர்த்துணையாகிய ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை
ஓதிக்கொண்டு, அதனுள்ளே புகுந்து பரமசி
வனது திருவடிநீழலில் அமர்ந்திருந்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நரசிங்கமுனையரையநாயனார்

புராணம்.

திருமுனைப்பாடி நாட்டிலே, குறுநிலமன்
னர்குலத்தில், நரசிங்க முனையரைய நாயனா
ரென்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் தமக்கு
ப் பெருஞ்செல்வமாவது விபூதியே என்னுஞ்

சிந்தையுடையவர். சிவனடியார்களது திருவடியை அடைதலே தமக்குப் பெறும்பேறெனத் துணிந்தவர். அநித்தியமுந் துக்கமுமாகிய அரசியற்கையில்வைத்த விருப்பத்தாலன்றி, சர்வான் மாக்களுஞ் சற்சமயமாகிய சைவத்தைக் கைக்கொண்டு முத்தியின்பத்தை அடைதல்வேண்டு மென்னும் பெருங்கருணையினாலே பலசத்துரு முனைகளைக் கடந்து, சைவநெறி வாழும்படி திருவருளை முன்னிட்டு நின்று அரசாள்வார். சிவாலயங்கடோறும் நித்திய நைமித்திகங்களை ஒழுங்குபெற நடத்துவிப்பார். திருவாதிரை நக்ஷத்திரந்தோறும் விசேஷபூசை செய்வித்து, தம்மிடத்தில் எழுந்தருளிவரும் சிவனடியார்களைத் திருவமுது செய்வித்து, அவர்களுக்குத் தனித்தனியே நூறுபொன் கொடுப்பார். ஒருதிருவாதிரை நக்ஷத்திரத்தில் அப்படியே அடியார்களுக்குப் பொன் கொடுக்கும்பொழுது, தூர்த்த வேடமுள்ள ஒருவர்விபூதி அணிந்துகொண்டு வந்தார். அவருடைய வடிவு இருந்தபடியைக் கண்டு, பக்கத்தில் உள்ளவர்கள் இகழ்ந்து ஒதுங்க, நரசிங்க முனையரையர் அதுகண்டு, எதிரேசென்று அவரை அஞ்சலிசெய்து, அழைத்துக்கொண்டுபோய், அவரை மிக உபசரித்து, சீலமில்லாதவர்களாயினும் விபூதியை அணிந்தவர்களை உலகத்தார் இகழ்ந்து நரகத்தி

ல் வீழாவண்ணம் அவருக்கு இருநூறுபொன்கொடுத்து அனுப்பினார். இந்தப்பிரகாரம் அருமையாகிய திருத்தொண்டுகள் பலவற்றைச் செய்து, சிவபதம் அடைந்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அதிபத்தநாயனார்புராணம்.

சோழமண்டலத்திலே, நாகபட்டணத்தில், சமுத்திரதீரத்தில் உள்ள, நுளைப்பாடியிலே, பரதவர்குலத்தில், அதிபத்தநாயனாரென்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர்பரதவர்களுக்குத்தலைவராகி, அவர்கள் வலைவீசிப்பிடித்து விற்கும் மீன்குவைகளைப் பெற்றுவாழ்வார். அவர் சிவபத்தியில் மிகச்சிறந்தவராதலால், அகப்படும் மீன்களிலே ஒருதலைமீனை "இது பரமசிவனுக்கு" என்று மிகுந்த அன்பினோடு எப்பொழுதும் விட்டுவந்தார். ஒருநாளிலே ஒருமீனேவரினும், அதனைப் பரமசிவனுக்கு என்றுவிடுவார். இப்படி ஒழுகுநாட்களில், அடுத்தடுத்து அனேக நாட்களில் ஒவ்வொருமீனே அகப்பட, அதனைக்கடலிலே விட்டுவந்தார். மீன் வலையினாலே மிகுஞ்செல்வம் மறுத்தமையால், தம்முடைய சுற்றத்தார்கள் உணவின்றி வருந்தவும், தாம் வருந்தாது பட்ட மீனைப் பரமசிவனுக்கு என்றே

விட்டு மகிழ்ந்தார். இப்படி நெடுநாள்வர, உணவின்மையால் திருமேனிதளரவும், தம்முடைய தொழிலிலே நிலைநின்றமையைப் பரமசிவன் அறிந்து, அவரது அன்பென்னும் அமுதை உண்பாராயினார். இப்படி நிகழுநாளிலே, வேறு ஒருநாள் பரதவர்கள் ஒவ்வொருமீனையும் அவ்வாறேவிட்டு, விலைமதிப்பில்லாத மகாதிவ்வியப் பிரகாசங்கொண்ட நவரத்தினங்களால் உறுப்பமைந்த அற்புதமாகிய ஒருபொன்மீனை வலைப்படுத்தி, கரையில் ஏறியபோது, அம்மீன் சூரியன் உதித்தாற்போல உலகமெல்லாம் வியக்கும்படி மிகப்பிரகாசிக்கக்கண்டு, அதனை எடுத்து ஒருமீன்பிடித்தோம் என்றார்கள். அதிபத்தநாயனார் அம்மீனைக்கண்டு, இது இரத்தினங்களால் உறுப்பமைந்த பொன்மீனாதலால், என்னை ஆட்கொண்டருளிய பரமசிவனுக்கு ஆகும் என்று கடலிலேவிட்டார். அப்பொழுது, பரமசிவன் இடபாரூடராய் ஆகாயத்திலே தோன்றியருள, அதிபத்தநாயனார் ஆனந்தவருவி சொரிய மனங்கசிந்துருகி நமஸ்கரித்து, சிரசின்மேலே அஞ்சலி செய்தார். சிவபெருமான் தமது உலகத்திலே அடியார்களோடு இருக்கும்படி அவருக்கு அருள்செய்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கலிக்கம்பநாயனார் புராணம்.

நடுநாட்டிலே, திருப்பெண்ணாகடத்தில், வைசியர் குலத்தில், கலிக்கம்ப நாயனாரென்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் அந்தத் திருப்பதியில் உள்ள, திருத்தூங்கானை மாடமென்னுந் திருக்கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் பரமசிவனுக்குத் திருத்தொண்டு செய்பவர். சிவலிங்கத்தை வழிபடினும் சிவனடியார்களை வழிபடாதொழியின் அவ்வழிபாடு சிறிதும் பயன்படாதனவென்று சிவாகமஞ் செப்புதலால், தினந்தோறும் சிவனடியார்களைப் பேராசையோடு திருவமுது செய்வித்து, அவர்களுக்கு வேண்டுந் திரவியங்களெல்லாவற்றையுங் கொடுப்பார்.

இப்படி யொழுகு நாளிலே, ஒரு நாள் தமது வீட்டில், திருவமுது செய்யவந்த சிவனடியார்களெல்லாரையும் பழையமுறைப்படி திருவமுது செய்யத்தொடங்குவிக்கற்கு, அவர்களை முன்பு அழைத்து, தமது மனைவியார் கரகநீர்வார்க்க அவர்களுடைய திருவடிகளை விளக்கும் பொழுது, முன்பு தமக்குப் பணிவிடைக்காரராய் இருந்து பணிவிடையை வெறுத்துச்சென்ற ஒருவர் சிவவேடந்தாங்கிவர, அவருடைய திருவடிகளையும் விளக்கப்புகுந்தார். மனைவியார் இவர் நம்மிடத்திலே பணிவிடைக்காரராய் இருந்து போனவர்போலும்

என்று சிந்தித்தலால் கரகநீர்வார்க்கத்தாழ்க்க, கலிக்கம்பநாயனார் அதுகண்டு, இவள் இந்தச் சிவனடியாருடைய முந்தியநிலையைக் குறித்து வெள்கி நீர் வாராதொழிந்தாள் என்று துணிந்து, வாளை எடுத்து, மனைவியார் கையிற் கரகத்தை வாங்கிவைத்துவிட்டு, அக்கையைத்தறித்து, அக்கரகநீரை எடுத்து தாமே அவருடைய திருவடிகளைவிளக்கி, அத்தியந்த ஆசையோடு தாமே வேண்டுவனவெல்லாஞ்செய்து, அவ்வடியார்களைத் திருவமுது செய்வித்தார். அந்நாயனார் பின்னுஞ் சிலகாலம் திருத்தொண்டின்வழி நின்று, சிவபதத்தை அடைந்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கலியநாயனார்புராணம்.

தொண்டைமண்டலத்திலே, திருவொற்றியூரில் உள்ள சக்கரப்பாடியில், செக்கார்குலத்தில், கலியநாயனாரென்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர்பெருஞ்செல்வராகி, சிவபுண்ணியஞ் செய்தல்வேண்டுமெனத் தெளிந்து, அந்தத்திருப்பதியில் உள்ள சிவாலயத்தின் உள்ளும் புறம்பும் அல்லும் பகலும் எண்ணிறந்த திருவிளக்கேற்றுவாராயினார். பரமசிவன் நெடுங்காலம் இந்தத்திருத்தொண்டைச் செய்து

வரும் அவ்வடியாருடைய பத்திவலிமையைப் பிறர்க்குப் புலப்படுத்தும் பொருட்டு, அவரிடத்துள்ள செல்வமெல்லாங்குன்றும்படி அருள்செய்தார். அவர் தாம் வறுமையெய்தியும், தமது மரபில் உள்ளோர்தரும் எண்ணெயை வாங்கிக் கூலிக்கு விற்றுக்கொணர்ந்து, கூலி பெற்று, தாம்செய்யும் திருத்தொண்டை வழுவாது செய்தார். சிலநாளாயினபின், அவர்கள் கொடாதொழிய, அவர்மனந்தளர்ந்து, எண்ணெயாட்டும் இடத்திற்சென்று, தொழில் செய்து கூலிவாங்கி, திருவிளக்கிட்டார். பின்பு அத்தொழில் செய்வோர்கள் பலராய்ப் பெருகினமையால், அத்தொழிலால்வரும்பேறுங்கிடையாது முட்ட, ஒருநாள் கவலைகொண்டு தம்முடையமனைவியாரை விற்பதற்கு நகரெங்குங்கூறி, வாங்குவார் இன்மையால் மனந்தளர்ந்து, ஆலயத்தை அடைந்து, திருவிளக்கேற்றுஞ் சமையத்திலே, "திருவிளக்குப்பணிமாறில் நான் இறந்துவிடுவேன்" என்று துணிவுகொண்டு, திரியிட்ட அகல்களைப்பரப்பி, எண்ணெய்க்குப் பிரதியாகத்தமது இரத்தத்தை நிறைக்கும்பொருட்டு, ஆயுதத்தினாலே கழுத்தை அரிந்தார். அப்பொழுது, கிருபாசமுத்திரமாகிய பரமசிவன் நேர்வந்து, அவருடைய கையைப்பிடித்து, அவருக்குமுன்னே இடபாரூடராய்த்தோன்றியருள, அவர்தாம் உற்ற

ஊறு நீங்கி, சிரசின்மேல் அஞ்சலிசெய்துகொண்டு நின்றார். சிவபெருமான் அவரைத்தமது திருவடியில் சேர்த்தருளினார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சத்திநாயனார்புராணம்.

சோழமண்டலத்திலே, வரிஞ்சியூரில், வேளாளர்குலத்தில், சத்திநாயனாரென்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் பரமசிவனுடைய திருவடித் தாமரைகளைச் சிறிதும் மறவாது திருத்தொண்டுசெய்பவர். அவர் சிவனடியார்களை இகழ்ந்து பேசும் அதிபாதகர்களுடைய நாவைத் தண்டாயுதத்தால் இடுக்கித் தமது கையிலுள்ள கத்தியினால் அரிதலாகிய அரிய பெருந்தொண்டினை நெடுங்காலம் அன்பினோடு செய்துகொண்டிருந்து, பரமசிவனுடைய திருவடி நீழலை அடைந்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஐயடிகள்காடவர்கோனாயனார் புராணம்.

தொண்டைமண்டலத்திலே, காஞ்சீபுரத்தில், பல்லவர்குலத்தில், திருவவதாரஞ்செய்து

சைவத்திருநெறி வாழும்படி அரசியற்றும் ஐயடிகள்காடவர்கோ னாயனாரென்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் எவ்வுயிர்களும் இம்மை மறுமை இன்பங்களையும் முத்தியையும் அடைதல் வேண்டுமெனவிரும்பி, பிறதேசங்களையுந்தமக்கு ஆதீனப்படுத்திச்சைவந்தழைத்தோங்க, அரசர்களும் பணிசெய்ய அரசியற்றினார். சிலகாலஞ் சென்றபின்னர், அரசாட்சி துன்பமயமெனக்கருதி, அதனைவெறுத்து, அப்பாரத்தைத் தன்புத்திரன்மேல் ஏற்றி, பூமியின்கணுள்ள சிதம்பரமுதலிய சிவஸ்தலங்கடோறுஞ் சென்று, சுவாமிதரிசனம் பண்ணி, திருப்பணிசெய்து, ஒவ்வொருதிருவெண்பாப்பாடினார். இவ்வாறு நெடுங்காலந் திருத்தொண்டுசெய்துகொண்டிருந்து, சிவபதம் அடைந்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பொய்யடிமையில்லாதபுலவர்சருக்கம்
முற்றுப்பெற்றது.

எட்டாவது

கறைக்கண்டன்சருக்கம்.

கணம்புல்லநாயனார்புராணம்.

வடவெள்ளாற்றுத் தென்கரையிலே உள்ள, இருக்குவேளூரில், சிவபத்தியிற் சிறந்தவரும், பெருஞ் செல்வருமாகிய அன்பர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் செல்வம்பெற்றதினால் அடையும் பயன் இதுவே என்று, சிவாலயத்தினுள்ளே திருவிளக்கேற்றித் தோத்திரம் பண்ணுவாராயினார். நெடுங்காலஞ்சென்றபின், வறுமையெய்தி, சிதம்பரத்தையடைந்து, சபாநாயகரைத் தரிசனஞ்செய்துகொண்டு, தம்முடையவீட்டிலுள்ள பொருள்களைவிற்று, அங்குள்ளதிருப்புலீச்சரமென்னும் ஆலயத்திலே திருவிளக்கேற்றிவந்தார். இப்படியொழுகுநாளில், வீட்டுப்பொருள்களும் ஒழிந்துவிட, கணம்புற்களை யரிந்துகொண்டுவந்து விற்று நெய்வாங்கித் திருவிளக்கெரித்தார். அக்காரணத்தால், அவருக்குக் கணம்புல்ல நாயனார் என்னுந் திருநாமம் உண்டாயிற்று. ஒருநாள் தாம் அரிந்துகொண்டுவந்த புல்லு விலைப்படாதொழியவும், தம்முடைய பணிதவறாமல் அப்புல்லையே மாட்டி விளக்கெரித்தார். முன்பு விளக்கெரிக்கும் யாமம் வரைக்கும் எரிக்

தற்கு அப்புல் போதாமையால், அடுத்தவிள க்கிலே தம்முடைய திருமுடியை மடுத்து எரித்தார். அப்போது, பரமசிவன் சகிக்காமல், திருவுளமிரங்கிப் பெருங்கருணை செய்தருள, கணம்புல்லநாயனார் சிவலோகத்தை அடைந்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

காரிநாயனார்புராணம்.

திருக்கடவூரிலே, தமிழ்மொழியில் மிக வல்ல காரிநாயனாரென்பவர் ஒருவரிருந்தார். அவர் சொல்விளங்கிப் பொருள் மறைந்துகிடக்கும்வண்ணம் தம்பெயரினாலே தமிழ்க்கோவைபாடி, தமிழ்நாட்டு மூவேந்தரிடத்துஞ் சென்று, அவர்கள் மகிழுமாறு அதற்குப் பொருள்விளங்கக்கூறி, அவர்களிடத்திற் பெற்ற திரவியங்களைக்கொண்டு, பலசிவாலயங்கள் கட்டுவித்தும், சிவனடியார்கட்கு வேண்டுந்திரவியங்களைக் கொடுத்தும், திருக்கைலாயமலையை மறவாத கருத்தினராகி, உலகமெங்குந் தம்முடைய புகழை நிறுத்தி, பரமசிவனுடைய திருவருளைப் பெற்று, உள்ளம்போலுடலும் ஸ்ரீகைலைமலையை அடையப்பெற்றார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நெடுமாறநாயனார்புராணம்.

பாண்டிநாட்டிலே, மதுராபுரியில், கூன்பாண்டியரென்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் சமணர்களுடைய துர்ப்போதனையால், பொய்ம்மார்க்கமாகிய ஆருகத மதத்திலே பிரவேசித்தும், சோழராஜனுடைய திருக்குமாரத்தியும், சைவசிகாமணியுமாகிய மங்கையர்க்கரசியாரை மனவியாராகவும், குலச்சிறைநாயனாரை மந்திரியாராகவும் பெற்றிருந்த புண்ணியமேலீட்டால், சைவசமயாசாரியராகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார். திருக்கரத்தினால் தீண்டி விபூதிசாத்தப்பட்டு, அவரருளிய மெய்யுபதேசத்தைப்பெற்று, பிறவிக்கூன் நிமிர்ந்து நெடுமாறநாயனாரெனப் பெயர்பெற்றார். தம்மோடு பொருதற்கு வந்த வடபுலத்தரசர்களோடு திருநெல்வேலிப் போர்க்களத்தில் யுத்தஞ்செய்துவென்று, சைவசமயம் அபிவிர்த்தியாகும்படி நெடுங்காலம் அரசியற்றிக்கொண்டிருந்து, சிவபதம் அடைந்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வாயிலார்நாயனார்புராணம்.

தொண்டைமண்டலத்திலே, திருமயிலாப்பூரில், வேளாளர்குலத்தில், திருவவதாரஞ்செய்த வாயிலார் நாயனாரென்பவர் ஒருவர்

இருந்தார். அவர் பரமசிவனை மறவாத மனமாகிய திருக்கோயிலில் எழுந்தருளுவித்து, ஞானமாகிய திருவிளக்கேற்றி, ஆனந்தமாகிய திருமஞ்சனமாட்டி, அன்பாகிய திருவமுதை நிவேதனஞ்செய்தலாகிய ஞானபூசையை நெடுங்காலஞ் செய்துகொண்டிருந்து, சிவபெருமான் திருவடி நீழலை அடைந்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

முனையடுவார்நாயனார்புராணம்.

சோழமண்டலத்திலே, திருநீடூரில், வேளாளர்குலத்தில், சிவனடியார்களிடத்தே மிகுந்த பத்தியுடைய ஒரு பெரியவர் இருந்தார்.

அவர் சத்துருக்களுடைய போர் முனையிலே தோற்றவர் யாவரேனுந் தம்மிடத்தில் வந்து கூலிபேசினால், அவர் பொருட்டுப்போய் போர்செய்து வென்று, பொருள்சம்பாதித்து, சிவனடியார்களுக்குத் திருவமுது செய்வித்துக் கொண்டிருந்தார். அக்காரணத்தால், அவர்க்கு முனையடுவார் நாயனாரென்னுந் திருநாமம் உண்டாயிற்று. அவர் நெடுங்காலம் இவ்வரிய திருத்தொண்டைச் செய்துகொண்டிருந்து, சிவபதம் அடைந்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கறைக்கண்டன்சருக்கம் முற்றுப்பெற்றது.

ஒன்பதாவது

கடல்சூழ்ந்தசருக்கம்.

கழற்சிங்கநாயனார்புராணம்.

காடவர்குலத்திலே, பரமசிவனுடைய திருவடிகளையே யன்றி மற்றொன்றையும் அறியாத கழற்சிங்கநாயனாரென்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் சிவபெருமானுடைய திருவருள் வலிமையால், வடபுலத்தரசர்களை யுத்தமுகத்தில் வென்று, அவர்கள் நாடுகளைக் கவர்ந்து, எங்குஞ் சைவசமயந் தழைத்தோங்கும்படி அரசாண்டார்.

இவ்வாறொருகுநாளிலே, தன் தேவியோடு சிவஸ்தலங்கடோறுஞ்சென்று, சுவாமிதரிசனம் பண்ணித் திருத்தொண்டு செய்வாராகித் திருவாரூரை அடைந்து திருக்கோயிலிலே பிரவேசித்துச் சுவாமியை வணங்கினார். அப்போது, அவருடைய தேவிதிருக்கோயிலை வலஞ்செய்து, அங்குள்ள சிறப்புக்களெல்லாவற்றையும் தனித்தனியே பார்த்துக்கொண்டுவந்து, திருமாலைகட்டும் மண்டபத்தின் பக்கத்திலே வீழ்ந்துகிடந்த ஒருபுதுமலரையெடுத்து மோந்தனள். உடனே செருத்துணை நாயனார் இதனைப் புஷ்பமண்டபத்துள் எடுத்து மோந்

தனள் என்று நினைத்து, விரைந்தோடிவந்து, கூந்தலைப் பற்றி யிழுத்து வீழ்த்தி, அவள் மூக்கைக் கத்தியினால் அரிந்தார். அவள் சோர்ந்து புலம்பாநிற்கையில், சுவாமி தரிசனஞ்செய்துகொண்டிருந்த கழற்சிங்க நாயனார் சமீபத்தில்வந்து பார்த்து மிகக்கோபித்து "இக்கொடுஞ்செய்கையைச் செய்தவர் யாவர்" என்று வினவ, செருத்துணைநாயனார் "இவள் சுவாமிக்குச்சாத்தற் பாலதாகிய புஷ்பத்தை யெடுத்து மோந்தமையால் நானே யிங்ஙனஞ்செய்தேன்" என்றார். அப்போது, கழற்சிங்கநாயனார் அவரைநோக்கி, "புஷ்பத்தை எடுத்த கரத்தையன்றோ முன்னே துணித்தல்வேண்டும்" என்று தம்முடைவாளை யுருவிக்கையைத் துணித்தார். அதுகண்டு தேவர்கள் புஷ்பமாரி பொழிந்தார்கள். இவ்வரிய திருத்தொண்டுசெய்த கழற்சிங்க நாயனார் நெடுங்காலஞ் சைவநெறி தழைத்தோங்க அரசியற்றிக்கொண்டிருந்து, பரமசிவனுடைய திருவடி நீழலை அடைந்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இடங்கழிநாயனார்புராணம்.

கோனாட்டிலே, கொடும்பாளூரில், குறுநிலமன்னவர் குலத்தில், கனகசபையின் மு

காலம் திருநீற்றுநெறி தழைக்கும்படி தண்ண ளியோடு அரசியற்றிக் கொண்டிருந்து, சிவப தத்தை அடைந்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

செருத்துணைநாயனார்புராணம்.

சோழமண்டலத்திலே, தஞ்சாவூரில், வே ளாளர்குலத்தில், சைவசிரோமணியாகிய செ ருத்துணைநாயனாரென்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் திருவாரூரையடைந்து, காலந்தோறும் வன்மீகநாதரை வணங்கித் தொண்டுசெய்து கொண்டிருந்தார். இவ்வாறொருநாளில், அ ங்கே சுவாமி தரிசனஞ்செய்யவந்த கழற்சிங் கநாயனாருடையமாதேவி பூமாலைகட்டும் மண் டபத்தின் பக்கத்திலே வீழ்ந்துகிடந்த ஒருபூ வையெடுத்து மோந்ததைக்கண்டு, மண்டபத் திலுள்ளமலரையெடுத்து மோந்தனள் என்று நினைந்து, கத்தியினாலே அவளுடைய மூக்கை யரிந்தார். பின்னும் நெடுங்காலம் இருந்தொ ண்டின் வழிநின்று,சிவபதத்தை அடைந்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

புகழ்த்துணைநாயனார்புராணம்.

செருவிலிபுத்தூரிலே, ஆதிசைவர்குலத் தில், புகழ்த்துணைநாயனாரென்பவர் ஒருவர்

காலம் திருநீற்றுநெறி தழைக்கும்படி தண்ண ளியோடு அரசியற்றிக் கொண்டிருந்து, சிவப தத்தை அடைந்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

செருத்துணைநாயனார்புராணம்.

சோழமண்டலத்திலே, தஞ்சாவூரில், வேளாளர்குலத்தில், சைவசிரோமணியாகிய செருத்துணைநாயனாரென்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் திருவாரூரையடைந்து, காலந்தோறும் வன்மீகநாதரை வணங்கித் தொண்டுசெய்து கொண்டிருந்தார். இவ்வாறொருநாளில், அங்கே சுவாமி தரிசனஞ்செய்யவந்த கழற்சிங்கநாயனாருடையமாதேவி பூமாலைகட்டும் மண்டபத்தின் பக்கத்திலே வீழ்ந்துகிடந்த ஒருபூவையெடுத்து மோந்ததைக்கண்டு, மண்டபத்திலுள்ளமலரையெடுத்து மோந்தனள் என்று நினைந்து, கத்தியினாலே அவளுடைய மூக்கை யரிந்தார். பின்னும் நெடுங்காலம் திருத்தொண்டின் வழிநின்று, சிவபதத்தை அடைந்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

புகழ்த்துணைநாயனார்புராணம்.

செருவிலிபுத்தூரிலே, ஆதிசைவர்குலத்தில், புகழ்த்துணைநாயனாரென்பவர் ஒருவர்

இருந்தார். அவர் சிவாகமவிதிப்படி பரமசிவனை அருச்சனைசெய்துவருங் காலத்தில், பஞ்சம் உண்டாயினமையால் பசிமிகப்பெற்றும், “அருச்சனையை விடுவேனல்லேன்” என்று, அல்லும்பகலும் அருச்சிப்பார். ஒருநாள் திருமஞ்சனமாட்டும்பொழுது, மிகுந்தபசிநோயினால் கைசோர்ந்து கலசந்திருமுடிமேல் விழ, தாம் திருவடியில் விழுந்து அயர்ந்து, திருவருளினாலே நித்திரை அடைந்தார். அப்பொழுது, பரமசிவன் அவருக்குச் சொர்ப்பனத்திலேதோன்றி, “பஞ்சம்நீங்கும்வரைக்கும் உனக்குத்தினந்தோறும் இங்கே ஒவ்வொருகாசு வைப்போம்” என்று அருளிச்செய்தார். புகழ்த்துணைநாயனார் விழித்து எழுந்து, பீடத்தின்கீழே ஒருகாசு இருக்கக்கண்டு, அதனைக் கைக்கொண்டு வாழ்ந்தார். அந்நாளைப்போல எந்நாளிலும் அப்படியே ஒவ்வொருகாசுபெற்று, பஞ்சம் நீங்கியபின்னும் நெடுங்காலம் மெய்யடிமைத் தொழில்செய்து, பரமசிவனது திருவடி நீழலை அடைந்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கோட்புலிநாயனார்புராணம்.

சோழமண்டலத்திலே, நாட்டியத்தான்குடியில், வேளாளர் குலத்தில், சிவபத்தியிற்

சிறந்த கோட்புலிநாயனாரென்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் அரசனிடத்தில் சேனாதிபதித் தொழில் பூண்டு, அதனாலே தமக்குக் கிடைக்கும் வேதனத்தைக்கொண்டு சிவாலயங்களுக்குத் திருவமுதின்பொருட்டு, நெல்லுவாங்கிக் கட்டுதலாகிய திருப்பணியை நெடுங்காலஞ் செய்துவந்தார்.

இப்படியொழுகுநாளிலே, அரசனது ஏவலினால் போர்முனையிற் செல்லவேண்டி, சுவாமிக்குத்திருவமுதின் பொருட்டுத் தாந்திரும்பி வரும்வரைக்கும் வேண்டும் நெல்லைக் கட்டி, தம்முடைய சுற்றத்தார்களெல்லாருக்குந் தனித்தனியே அதில் யெடுத்துச்செலவழியாதிருக்கும் படி ஆணையிட்டுக்கூறிப் போருக்குப்போயினார். சிலநாளிலே பஞ்சம் வந்தமையால், அந்தச் சுற்றத்தார்கள் "நாங்கள் உணவின்றி இறப்பதினுஞ் சுவாமிக்குத் திருவமுதின் பொருட்டுக் கட்டப்பட்டிருக்கும் இந்நெல்லைக் கொண்டாயினும் பிழைத்து, பின்பு கொடுத்துவிடுவோம்" என்று நெல்லைக்கூடுகுலைத்து எடுத்துச் செலவழித்தார்கள்.

அப்போது, கோட்புலிநாயனார் அரசனுடைய பகைஞரைவென்று, அரசனிடத்தில் நிதிக்குவை பெற்றுக்கொண்டு, வந்து தம்முடைய சுற்றத்தார்கள் அநியாதகஞ்செய்தமையைக்கண்டு, ஒன்று செய்யத்துணிந்து, தம்மு

டையவீட்டிலே புகுந்து அவர்களெல்லாரையும் அழைப்பித்து, தமது கோட்புலியென்னும் பெயரையுடைய காவலாளன் கடைகாக்க, சிவத்திரவியத்தை எடுத்துச் செலவழித்த அதிபாதகர்களாகிய தந்தை, தாய், உடன்பிறந்தார், மனைவி முதலிய சுற்றத்தாரெல்லாரையும், பணிவிடைக்காரரையும் வாளினாலே துணித்தார். அப்பொழுது, காவலாளன் அங்கே பிழைத்த ஒரு ஆண்பிள்ளையைப் பார்த்து, "இக்குழந்தை அவ்வன்னத்தை உண்டதன்று, இது அக்குடிக்கு ஒரு பிள்ளை; இதனைக் கொல்லாதருள்செய்யும்" என்றுவேண்ட; கோட்புலிநாயனார் "இது இந்நெல் உண்டவளுடைய முலைப்பாலுண்டது" என்று, அதை எடுத்து எறிந்து, வாளினாலே துணித்தார். உடனே சிவபெருமான் கோட்புலி நாயனாருக்குத்தோன்றி, "அன்பனே, உன்கை வாளினாலே தங்கள் பாவத்தினின்றும் நீங்கிய உன் சுற்றத்தார் சுவர்க்கத்தை அடைய, நீ இந்தப்படியே நம்முடன்வருவாய்" என்று கருணைசெய்து எழுந்தருளினார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கடல்சூழ்ந்தசருக்கம் முற்றுப்பெற்றது.

பத்தாவது

பத்தராய்ப்பணிவார்சருக்கம்.

பத்தராய்ப்பணிவார்புராணம்.

சிவனடியார்களைக் கண்டால், அவர்களுடைய ஜாதியை விசாரியாமல், அவர்களைச்சிவபிரானெனப்பாவித்து நமஸ்கரித்து, குதுகுலித்துக்கொண்டாடி மனமகிழ்ந்து அத்தியந்த ஆசையுடன் பசுவுக்குப்பின் கன்று அணைதல்போல அணைந்து, அவர்களுடன் பேசுங்காலத்து அவர்களைப் பேசும் பூச்சியவசனமுந் தப்புமோ என்னுங் கூச்சத்துடனேபேசி, அவர்களுக்கு வேண்டுங் கருமமே தங்களுக்கு வேண்டுங்கருமமாகச் செய்தலும், சிவபெருமானை மிகுந்த அன்பினோடு எவ்விடத்தும் யாவர்களும் விதிப்படி அருச்சித்தலைக்கண்டால் மனமகிழ்தலும், சிவபெருமானையும் அவருடைய அடியார்களையும் தெவிட்டாத விருப்பத்தோடு சைவாகமவிதிப்படி அருச்சித்தலும், தங்கள் உடம்பினாலே செய்யும் புண்ணியங்களெல்லாவற்றையும் சிவபெருமானது திருவடிக்கே கொடுத்தலும், சிவ சரித்திரங்களையே அன்பினோடு கேட்டலும், சிவபெருமானையே வணங்கி மனநெக்கு நெக்குருகிச் சரீர நடுக்குற்று உரோம புளகம் உண்டாக மத

கினிற்புறப்படுஞ் சலம்போல ஆனந்தபாஷ்பம் பொழிய நாத்தழும்பப் பரவசமாதலும், நின்றாலும் இருந்தாலும் கிடந்தாலும் நடந்தாலும் உண்டாலும் துயின்றாலும் விழித்தாலும் சிவபெருமானை ஒருபோதும் மறவாதிருத்தலும், சிவவேடந்தரித்துத் திருத்தொண்டர்போல் நடித்து அதனாற் சீவனஞ்செய்யாமையும் ஆகிய இவ்வெட்டினையும் உடையவர்களே பத்தராய்ப் பணிவார் என்று சொல்லப்படுவார்கள்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பரமனையேபாடுவார்புராணம்.

சமஸ்கிருதம் தமிழ் என்னும் பாஷைகளைக்கற்று வல்லவர்களாகி, சனனமரணப்பட்டுஉழல்கின்ற பசுக்களாகிய பிரமன் முதலியதேவர்களையும் மனிதர்களையும் மதித்து, அவர்களுக்குக்கர்மானுகுணமாகக் கிடைத்த அநித்தியமுந் துக்கமுமாகிய வாழ்வை மெய்யெனக்கருதி, அவர்களைப்பாடி வாணாளை வீணாகப் போக்காது, பதியாகியசிவபெருமானது மகிமையை வேதசிவாகம புராணவழியால் உள்ளபடி அறிந்து, அவருடையதிருவடிகளை அடைந்து, மனங்கசிந்துருக உரோமஞ்சிலிர்ப்ப ஆனந்த வருவிசொரிய அவரையே மெய்யன்

போடு பாடி, "நாம் சுவதந்திரராகிய பரமசி வனுக்கே ஆளாயினேம். பரதந்திரராகிய மற்றுள்ளோர்களில் ஒருவருக்குங் குடியல்லோம். அவர்களெல்லாருக்கும் மேலானேம்" என்று இறுமாப்பு அடைந்து திரிகின்றவர்களே பரமனையே பாடுவார் என்று சொல்லப்படுவார்கள்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சித்தத்தைச்சிவன்பாலேவைத்தார் புராணம்.

உச்சுவாசம் நிச்சுவாசம் இரண்டையும் அடக்கி, சுழுமுனைமார்க்கத்தில் பிராணவாயுவை நிறுத்தி, விஷயங்களின் வழி மனதைப் போகவொட்டாமல் திருப்பி ஒருகுறிப்பிலே நிறுத்தி, மூலாதாரம், சுவாதிட்டானம், மணிபூரகம், அநாகதம், விசுத்தி, ஆக்கினை யென்னும் ஆறாதாரங்களின் அந்தர்மாதிருகாக்கிரமத்தை அறிந்து, அவ்வவ்வாதாரங்களின் அதிதேவதைகளைத் தியானித்து, அவ்வாறாதாரங்களினும் அசபாசத்தி சிவான்மிகையாய் நிற்கும் முறைமையைப்பார்த்து, மூலாதாரந் தொடங்கி விநாயகர் முதலாகிய தேவதைகளைப்பொருந்தி, அபிமுகம் பண்ணிக்கொண்டு ஆறாதாரத்துக்கும் மேலாகிய பிரமாந்திரமள

வும் அசபையுடன் சென்றணைந்து, அந்தப்பி ரமரந்திரத்திலே அதோமுகமாய்ச் சகஸ்ரத ளமாய் இருக்கிறதாமரை முகையைச் சோதி சோதிபதோச்சாரணத்தால் உதிக்குஞ்சிவா ர்க்கனாலே அலரச்செய்து, அந்தத் தாமரைப் பூவின் கேசராக்கிரத்தில் உள்ள சந்திரமண் டலத்தை ஆகுஞ்சனஞ்செய்தலினாலே மூலா க்கினியை அக்கினிபீசாக்கர உச்சாரணத்தி னால் எழுப்பி, நாடிசக்கரத்தைப் பேதித்து, அவ்வக்கினியினாலே சந்திரமண்டலத்தை இ ளகப்பண்ணி, அந்த அமிர்தத்தைச் சர்வநாடி வழியாக நிரப்பி, அவ்விடத்தில் உண்டாகிய சுகோதயத்தில், அந்த மயமான ஞானாமிர்தா வத்தையை அடைந்து நின்று, சோமசூரியா க்கினிப் பிரகாசாதிகளாகிய பிரத்தியேகப்பிர காசங்களெல்லாஞ் சூரியோதயத்திலே நக்ஷ த்திராதிப்பிரகாசங்கள் அடங்கினாற்போலத் தன்னிடத்தடங்கச் சர்வதோமுகமாய் ஸ்வய பரப்பிரகாசகமாய் இருக்கின்ற பூரணப்பிரகா சத்தைப் பாவிக்கின்றவர்களே சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார் என்று சொல்லப்படு வார்கள்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவாரூர்ப்பிறந்தார்புராணம்.

பூர்வஜன்மத்திலே செய்த புண்ணியத்தினால், திருவாரூரென்னுஞ் சிவஸ்தலத்தில் ஏழுவமரபினராய்ப் பிறந்தவர்கள் பிராமணர் க்ஷத்திரியர் வைசியர் சூத்திரர் என்னும் நான்குவருணத்தாராயினும், சங்கரசாதியாராயினும், பரமசிவனுடைய திருவருளை அடைதலால், சிவகணநாதர்களாய் இருப்பார்கள். திருவாரூர்ப்பிறந்தாரெல்லாருஞ் சிவகணநாதர்கள் என்று சிவபெருமானே நமிநந்தியடிகணாயனாருக்கு அருளிச்செய்தனர். அந்நாயனாரும் அவர்களெல்லாருஞ் சிவகணநாதவடிவினராய்த் தோன்றக் கண்டனர்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

முப்பொழுதுந் திருமேனிதீண்டுவார்புராணம்.

சிருட்டிகாலத்திலே, அநாதிசைவராகிய சதாசிவமூர்த்தியுடைய சத்தியோசாதம், வாமதேவம், அகோரம், தற்புருடம், ஈசானம் என்னும் பஞ்சவத்திரத்தினின்றுந் தோன்றிய கௌசிகர், காசிபர், பாரத்துவாசர், கௌதமர், அகத்தியர் என்னும் பஞ்சருஷிகோத்திரத்தில் ஜனித்த சிவப்பிராமணர்கள் ஆதிசைவரென்று சொல்லப்படுவார்கள். அவர்களுள்ளே சமயதீக்ஷை, விசேஷதீக்ஷை, நிருவாணதீக்ஷை,

ஆசாரியாபிஷேகங்களைப் பெற்றவர்களே சர்வாதிகாரிகளென்றும், உத்தமோத்தமசிவாசாரியர்களென்றும், சிவாகமங்கள் செப்பும். பரார்த்தப்பிரதிட்டை, பரார்த்த பூசைகள் செய்தற்கு அவர்களே உரியவர்கள். மற்றையர்கள் உரியர்களல்லர். அதனால் அவர்களே சிவாகமவிற்பன்னர்களாகிக் கிருதகிருத்தியர்களாய் முப்பொழுதினுஞ் சிவலிங்கத்தை அருச்சிப்பார்கள். ஆதலால், அவர்களே முப்பொழுதுந் திருமேனிதீண்டுவார் என்று சொல்லப் படுவார்கள்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

முழுநீறுபூசியமுனிவர்புராணம்.

உற்பத்தியினாலே கற்பம், அநுகற்பம், உபகற்பம் என மூவகைப்படும் விபூதியையாயினும், நித்தியாக்கினியில் எடுத்த விபூதியையாயினும், சிவபெருமான்முன்னும், அக்கினிமுன்னும், குருமுன்னும், அசுத்தநிலத்தும், வழிநடக்கும்போதும் பூசாது, உத்தூளனம் திரிபுண்டரம் பிறைவடிவம் முக்கோணம் வட்டமாகச் சிவாகம விதிப்படி அன்பொடு பூசுகின்றவர்களே முழுநீறுபூசிய முனிவர் என்று சொல்லப் படுவார்கள்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அப்பாலுமடிச்சார்ந்தார்புராணம்.

சேர சோழ பாண்டியர் என்னும் மூவேந்தருக்கும் உரிய தமிழ்நாட்டுக்கு அப்புறத்திலே சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை அடைந்தவர்களும், சுந்தரமூர்த்திநாயனாருடைய திருத்தொண்டத்தொகையிலே சொல்லப்பட்ட திருத்தொண்டர்களுடைய காலத்துக்கு முன்னும் பின்னும் சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை அடைந்தவர்களும், அப்பாலுமடிச்சார்ந்தார் என்று சொல்லப்படுவார்கள்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பத்தராய்ப்பணிவார்சருக்கம்
முற்றுப்பெற்றது.

பதினொராவது
மன்னியசீர்ச்சருக்கம்.

பூசலார்நாயனார்புராணம்.

தொண்டைமண்டலத்திலே, திருநின்றவூரில், பிராமணர்குலத்தில், திருவவதாரஞ்செய்த பூசலார்நாயனாரென்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் சிவனடியார்களுக்கு வேண்டுவனவற்றை எப்படியுந் தேடிக்கொடுத்து, பரமசிவனிடத்தில் மிகுந்த அன்புள்ளவராய்ச் சிவாலயங்கட்ட எத்தனித்துப் பொருளில்லாமையினால், மனதினால் ஆலயம் சமைப்பதே துணிவென்று அவ்வாலயஞ் சமைத்தற்குவேண்டியகருவிகள் முதலியவைகளெல்லாம் மனதினாற் சேர்த்துக்கொண்டு, சிற்பர்களையும் அவ்வாறே யேற்படுத்தித் தாம் குறித்த பிரமாணத்துக்குக்கட்டி நிறைவேறுதற்கு எவ்வளவுநாள் செல்லுமோ அந்தப் பிரமாணப்படியே நினைவினால் அமைத்துத் தூபியும் நிறுத்தி, கிணறு, தடாகம், திருமதில் முதலியவைகளும் ஏற்படுத்திக் கும்பாபிஷேகத்துக்கு நாளும் நியமித்திருந்தனர்.

இப்படியிருக்கையில், காடவர்கோனென்னும் அரசன் கச்சியில் ஆலயஞ்சமைப்பித்து, ஸ்தாபனஞ் செய்யக் குறித்த நாளின் முன்

ளுள், பரமசிவன் அவ்வரசன் கனவில் எழுந்த ருளி, "திருநின்றவூரில் பூசலென்னும் ஒரு தொண்டன் நெடுநாளெண்ணி ஆலயஞ்சமை த்திருக்கின்றான். அவ்விடத்துக்கு நாமெழுந் தருளுவோம். நீ நியமித்திருக்கும் நாளையொ ழித்து மற்றொருநாளில் வைத்துக்கொள்" எ ன்றுசொல்லித் திருநின்றவூருக்கெழுந்தருள, அரசன் நித்திரைநீங்கி அற்புதங்கொண்டு, அந் தத் தொண்டுசெய்கின்றவரை நாம்கண்டுதொ ழவேண்டுமென்று திருநின்றவூரிற்சென்று, பூ சலார்நாயனாரைக் கண்டு தரிசித்து, ஆலயப் பணி நிறைவேற்றிய முறைமையினையும் தெரிந் து, அதிசயங்கொண்டு, அவரைவணங்கித் தன் பதியிற்சேர்ந்தான். அதன்பின், நாயனார் தாம் மனோபாவனையினாலே கட்டிய ஆலயத்தில் சி வப்பிரதிஷ்டைசெய்து, நித்திய நைமித்திய பூ சைகளும் நடத்தி, நெடுநாள் பூசைசெய்து கொண்டிருந்து, சிவபதத்தை அடைந்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மங்கையர்க்கரசியார்புராணம்.

பாண்டிநாட்டிலே, மதுரையில் இருந்தநெ டுமாறநாயனாருக்கு மனைவியார் சோழராஜாவு டைய புத்திரியாராகிய மங்கையர்க்கரசியார். அவர் சைவசமய குரவராகிய திருஞானசம்

பந்தமூர்த்திநாயனாரால் திருப்பதிகத்திலே சிறப்பித்துப் பாடப்பட்டவர். அந்தப் பரமாசாரியருடைய திருவருளினால், நெடுங்காலம் தம்முடைய நாயகருக்குச் சைவவழித்துணையாகி, பாண்டிநாடெங்கும் சைவத்திருநெறியைப் பரிபாலனஞ் செய்துகொண்டிருந்து, அந்நாயகரோடு சிவபதத்தை அடைந்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நேசநாயனார்புராணம்.

காம்பீலிநகரத்திலே, சாலியர்குலத்துக்குத்தலைவராகிய நேசநாயனாரென்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் தம்முடைய மனத்தின் செய்கையைப்பரமசிவனுடைய திருவடிக்கு ஆக்கி, வாக்கின் செய்கையை ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்துக்கு ஆக்கி, கையின்செய்கையைச் சிவனடியார்களுக்கு ஆக்குவாராகி, வஸ்திரமும் கீளும் கோவணமும் நெய்து, தம்மிடத்தில் வருஞ் சிவனடியார்களுக்கு இடையறாது கொடுத்து, நாடோறும் அவர்களை வணங்கித் துதித்துக் கொண்டிருந்து, சிவபதத்தை அடைந்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கோச்செங்கட்சோழநாயனார் புராணம்.

சோழமண்டலத்திலே, காவேரிநதிக்கு அருகிலிருக்குஞ் சந்திரபுஷ்கரணிக்கு அடுத்த ஒருவனத்திலே, வெண்ணாவல் மரத்தின்கீழ் சுயம்புமூர்த்தியாய்விளங்கிக்கொண்டிருக்குஞ் சிவலிங்கப்பெருமானை அந்தவனத்திலிருக்கும் ஒரு வெள்ளையானையானது பூர்வபுண்ணியவசத்தினால், நாள்தோறும் பூசைசெய்து கொண்டிருந்தது. அதனாலேயே அந்தவனத்துக்குத் திருவானைக்காவென்று பெயருண்டாயிற்று. அந்நாளில், முன்செய்த தவவலிமையினால், ஒரு சிலந்திப்பூச்சியானது, அந்தச் சிவலிங்கப்பெருமான் திருமேனியில் சருகுதிரா வண்ணம் தன்வாய் நூலினாலே மேல்விதானங்கட்டியது. மறுநாள் பூசைசெய்ய வந்த யானை அதனைக்கண்டு, இது அநுசிதமென்று சிதைத்துவிட்டது. சிலந்தியானது மறுபடியும் அவ்வாறே செய்ய, யானை மறுநாளும் அதைச் சிதைத்துவிட்டது. சிலந்திகோபித்து, அதன் துதிக்கையுள் நுழைந்து கடித்தவளவில், யானை தனது துதிக்கையை நிலத்திலேமோதி இறக்க, சிலந்தியும் இறந்தது. அப்போது, வெள்ளையானை சிவகணநாதராகித் திருக்கைலாயமலையை அடைந்தது. அச்சிலந்தியானது, சுபதேவனென்னும் சோழராஜனுடைய மனைவியாகிய கமலவதியின் வயிற்றில் கெர்ப்பத்தங்

கிப் பத்துமாசமும் நிறைந்து புத்திரோற்பத்தி யாகுஞ் சமையத்தில், இன்னம் ஒரு நாழிகை கழித்து இந்தக்குழந்தை பிறக்குமாகில், திரிலோகங்களையும் ஆளுமென்று சோதிடர்சொல்ல, அப்படியானால், அந்த ஒரு நாழிகைவரைக்கும் என் இரண்டு காலையும் மேலே தூக்கிக்கட்டிவையுங்களென்று கமலவதிசொல்ல, அவ்வாறே செய்து, மேற்சொல்லிய காலம்வந்தபோது, அக்கட்டை யவிழ்த்து விட்டார்கள். கமலவதிகுழந்தையைப் பெற்றெடுத்து, "என்கோச்செங்கண்ணனே" என்றுசொல்லி உடனே உயிர் நீங்கினள். பின்பு, சுபதேவனென்னும் சோழராஜன் தன்புத்திரனாகிய அந்தக்குழந்தையை வளர்த்து, சகலசாஸ்திரங்களையும் கற்பித்து மகுடாபிஷேகமுஞ்செய்து, தான்தவமியற்றிச் சிவலோகஞ் சேர்ந்தான். பின்பு, கோச்செங்கட்சோழ நாயனார் பரமசிவனருளால், முன் பிறப்பை அறிந்து, அரசாட்சிசெய்யும்போது, பரமசிவனுக்குப்பல ஆலயங்கள் சமைக்கவேண்டுமென்கிற வெண்ணங்கொண்டு, ஆதியில் திருவானைக்காவில்செய்த தொண்டின் செயலை யுணர்ந்து, அங்கிருக்கும் வெண்ணாவல் மரத்தையுள்ளமைத்துச் சிவாலயங்கட்டுவித்து, சோழநாட்டில் பல சிவாலயங்களைக் கட்டும்படி மந்திரிகளுக்கு உத்திரவு செய்து, அந்த ஆலயங்களில் சிவபெருமானு

க்கு நடக்கும் நித்திய நைமித்தியபூசைகளுக்கு வேண்டும் பொருள்களையெல்லாம் ஏற்படுத்தி வைத்து, சிதம்பரத்துக்குப்போய் நடேசமூர்த்தியைத் தரிசித்து அங்கிருக்கும் நாளில், தில்லைவாழந்தணர்களுக்குத் திருமாளிகைகள் கட்டிக்கொடுத்து, இவ்வண்ணம் சிவநேசமும், இராசநீதியும் வழுவாமல் அரசு செலுத்தியிருந்து, சபாநாயகர் திருவடி நீழலை அடைந்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணநாயனார் புராணம்.

நடுநாட்டிலே, திருவெருக்கத்தம்புலியூரில் திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணநாயனாரென்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர்பரமசிவனுடைய திருப்புகழை யாழில் இட்டுப் பாடுவாராகி, சோழநாட்டில் உள்ள சிவஸ்தலங்களை வணங்கிக்கொண்டுசென்று, பாண்டிநாட்டிற் சேர்ந்து, மதுரையில் இருக்கின்ற சொக்கநாதசுவாமியினுடைய திருக்கோயில்வாயிலை அடைந்து நின்று, பரமசிவன் மேலனவாகிய பாணிகளை யாழில் இட்டு வாசித்தார்.

சொக்கநாதசுவாமி அதனைத் திருவுள்ளத்துட்கொண்டு, அன்றிரவில், தம்முடைய அடியார்களெல்லாருக்கும் சொர்ப்பனத்திலே

தோன்றி ஆஞ்ஞாபிக்க, அவர்கள் மற்றைநாள் திருநீலகண்டப்பெரும்பாணரைச் சுவாமி திருமுன்பே கொண்டுவந்தார்கள். திருநீலகண்டப்பெரும்பாணர் அது சுவாமியுடைய ஆஞ்ஞை என்று தெளிந்து, திருமுன்பே இருந்து யாழ்வாசித்தார். அப்பொழுது "இந்தப்பாணர் அன்பினோடு பாடுகின்ற யாழ் பூமியிலே உள்ளசீதம் தாக்கினல் வீக்கு அழியும்; ஆதலால், இவருக்குப் பொற்பலகை இடுங்கள்" என்று ஆகாயத்தினின்றும் ஓ ரசரீரிவாக்கு எழுந்தது. அதைக்கேட்ட அடியார்கள் பொற்பலகையை யிட, திருநீலகண்டப் பெரும்பாணர் அதில் ஏறி யாழ்வாசித்தார்.

பின்பு, பலஸ்தலங்களையும் வணங்கிக்கொண்டு, திருவாரூரிற்சேர்ந்து, திருக்கோயில்வாயிலை அடைந்து, யாழ்வாசிக்க; பரமசிவன் வடதிசையிலே ஒரு திருவாயில் வகுக்க; திருநீலகண்டப் பெரும்பாணர் அதன்வழியாகப் புகுந்து, திருமூலட்டானப்பெருமானாகிய வன்மீகநாதரை வணங்கினர். நெடுநாளாயின பின், அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கி, சீர்காழியை அடைந்து, சமயகுரவராகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனுருடைய திருவடிகளை வழிபட்டு, அவரை ஒருபொழுதும் பிரியாது அவர் பாடியருளுந் திருப்பதிகங்களை யாழில் இட்டு வாசிக்கும் பெரும் பேற்றைப்பெற்று,

திருநல்லூர்ப் பெருமணத்தில், அவருடனே சிவபதத்தை அடைந்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சடையநாயனார்புராணம்.

திருநாவலூரிலே, ஆதிசைவகுலத்தில், சடையநாயனாரென்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் உலகமெல்லாம் மெய்ஞ்ஞானவொளியைப்பெற்று உய்யும்படி, சமயகுரவராகியசுந்தரமூர்த்திநாயனாரைப் புத்திரராகப்பெற்ற பெரும் பேற்றை உடையவர்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இசைஞானியார்புராணம்.

சடையநாயனாருடைய மனைவியார் இசைஞானியாரென்பவர். எம்பிரான்றோழராகிய சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரைப் பெற்றருளிய அவருடைய பெரும்புகழைச் சிறியேனுடைய புன்மொழியினால் புகழ முடியுமோ! முடியாது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மன்னியசீர்ச்சருக்க முற்றுப்பெற்றது.

விருத்தம்.

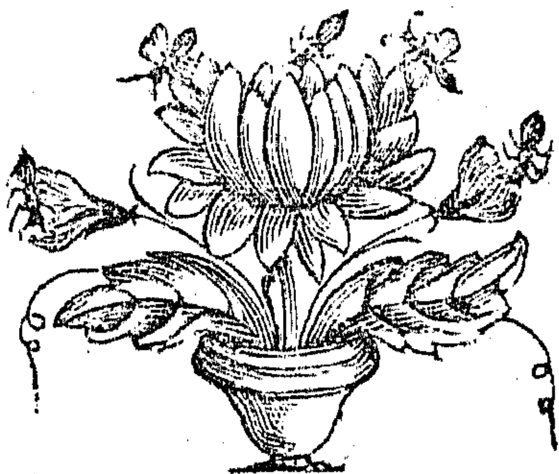
தில்லைவாழந்தணரே முதலாகச்சீர்படைத்த,தொல்லையதாந்திருத்தொண்டத் தொகையடியார்பதம்போற்றி, யொல்லையவர்புராணகதை யுலகறியவிரித்துரைத்த, செல்வமலிகுன்றத்தூர்ச் சேக்கிழாரடிபோற்றி.

வாழ்த்து.

வைய நீடுக மாமழை மன்னுக
மெய் விரும்பிய வன்பர் விளங்குக
சைவ நன்னெறி தாந்தழைத் தோங்குக
தெய்வ வெண்டிரு நீறு சிறக்கவே.

திருத்தொண்டர்புராணம் முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கடவுளர்-துதி.

ஆனைமுகத் தனையாறு முகத்தனையைம் முகத்த
னைப்பா லவனைப்பூதச், சேனைமுகத் தலைவனைச்ச
ண் டேசுரனைக் கவுணியகோத் திரனைக்கோவைச்,
சோனைமுகத் தருடிருத்தாண் டகம்புனைந்த வப்ப
னைவன் றொண்டத்தேவை, வானைமுகத் தவர்வழு
த்தும் வாதவூ ரடிகளையாம் வணங்கி வாழ்வாம்.

ஸ்ரீ-மாணிக்கவாசகசுவாமிகள்

சரித்திரச்சுருக்கம்.

மாணிக்கவாசகரென்பவர் சைவசமயாசாரியராயுள்ள நால்வர்களில் ஒருவர். அவரைத் தேவாரமாகிய தமிழ்வேதஞ் செய்தருளிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார், திருநாவுக்கரசுநாயனார், சுந்தரமூர்த்திநாயனார், இம்மூவரோடுசேர்த்துத் துதிசெய்துவரப்படுகின்றது. அவராலே அருளிச்செய்யப்பட்ட திருவாசகமானது, அநேகருக்குப் பத்திவைராக்கிய ஞானங்களை உண்டாக்குகின்றது. அவருக்கு சிவ

ஸ்தலங்களிலெல்லாம் மார்கழிமாதத்திலே திருவிழா நடத்தப்படுகின்றது.

அம்மாணிக்கவாசகர், அரிமர்த்தன பாண்டியராசன் காலத்திலே, பாண்டிநாட்டில் வையை யாற்றங்கரையில், திருவாதவூரில், அமாத்தியர் என்கிற அந்தணர்குலத்தில், திருவவதாரஞ்செய்தருளினார். ஆதியிலே வாதவூரரென்பது, அவருக்குத் தந்தையாரால் கொடுக்கப்பட்ட பெயராயிருந்தது. அவர் இளமைப்பருவங் கடப்பதன் முன்னாகவே தம்மரபுக்குரிய வேதாகமமுதலியவற்றையும், பிறநூல்களையுங்கற்று வல்லராயினார்.—அவர் குணாதிசயங்களெல்லாம் மதுரை அரிமர்த்தனபாண்டியராசன் செவிக்குப்புலமாயின. அவ்வரசனேவெனில், உடனே வாதவூரரை வருவித்துக் குணங்களையெல்லாம் ஆராய்ச்சிசெய்து வியந்து மேலான சிறப்புகள்செய்து, தென்னவன் பிரமராயனென்னும் பெயருங்கொடுத்துத் தன்னிடத்தே முதன்மந்திரியாக்கினான்.

அவர் அரசனுக்கு இனியராகியும், சிவபத்தி அடியார்பத்திகளில் சிறந்தவராகியும், இப்படிப்பட்ட பெருஞ்செல்வத்தோடுகூடி வாழ்ந்திருக்கையில், இந்த மண்ணுலகவின்பமும், அந்தவிண்ணுலகவின்பமும்; அநித்தியங்களென்கிற விவேகந்தோன்றலால், அவைவெறுக்கப்பட்டன. ஆகையால், பேரின்பவீட்டுக்கு

எதுவாகிய தத்துவாதீதப் பொருளைப் [illegible] வல்லவர் [illegible] கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது [illegible] ன் கீழ்ப்படுத்[illegible] வாக்கொருப்பட்டு. அமைச்சர்[illegible] ட அம்முதன்மந்திரியார் அவன் [illegible] ருத்தலைகளைக் [illegible] லே திருப்பெருந்துறை [illegible] தரித்தார். அப்போது [illegible] தல் - அறிதல் - மறத்தல் - அறிவின் [illegible] ற ஐம்பொறியின் [illegible] பாமரனாவர் அவருடைய [illegible] சத்தியமாகவும், [illegible] அவருக்கு அருள்செய்தற்பொருட்டுத் திருப் பெருந்துறையிலே குருந்தமரத்தின் கீழ் [illegible] கணங்கள் [illegible] லே தாம் ஒரு குரவனாகிப் [illegible] கொண்டு வீற்றிருந்தருளினார்.

அம்முதன்மந்திரியார் குதிரைகள் [illegible] ண்ட பொழுதிலே, [illegible] த்து வெளியிடை வருகின்றார், [illegible] குருவைக் கண்டு [illegible] கொண்டிட [illegible] பெருந்துறை [illegible] பாட்ட [illegible] தொழுதுகையராய்ச் சென்று [illegible]

கிழக்கு, தேவரீர் அதற்கு அருள்செய்ய வேண்டுமென்றார். அவரது அதிதீவிர பக்தி வைராக்கியத்தைக்கண்ட தேவதேவனானவர் திருவருள்சுரந்து ஞானநிலையைப்பெற்று, பதி பசு பாசம் என்கிற முப்பொருள்களின் விபரங்களும் அடங்கிய உபதேசித்தருளினார். அவ்வுபதேசம் பெற்றவுடனே ஞானத்திலே அந்நிலையிலே யெல்லாம் தெரிந்த பாருக்கான திருவாதவூரர், அன்றுமுதல் அற்புத மெய்ப்பய வாசகங்கள் சொல்லத்தொடங்கிப் பாடத் தொடங்கினார். அப்பாடல்களைக்கேட்ட சிவபெருமானுடைய திருவுளங்களித்து, அவரது திருவாய்மலரினின்றும் பிறந்த வாசகங்கள் மாணிக்கங்கள்போல் விளங்கிப்பெற்றமையாயிருக்கையால், அவருக்கு மாணிக்கவாசகரென்னும் திருப்பெயரைக் கொடுத்து, அவரை அங்கே யிருக்கும்படி கட்டளையிட்டு மறைந்தருளினார். பின்பு மாணிக்கவாசகர், குதிரைகள் வாங்குவதற்குக் கொடுத்த பொன்னை யெல்லாம் அந்தப் பதியிலே சிவாலயத் திருப்பணியிலும், மற்றும் பலவகையாகவும் செலவுசெய்துவிட்டு, சிவதியானத்து நிட்டா னுபூதியிலே சகித்திருக்கையில், இதனையறிந்த பாண்டியன் குதிரைவாங்கப்போன வாதவூரைக் காணோம் என்றெண்ணி அரசனிடத்திருந்து திருமுகம் வந்தமையால், அவர் அதிலே

போய்த்தொழுதுநின்று, ஆண்டவனே, அடியேன் இதற்குச் செயக்கடவது யாதென்றுவிஞவி, அதற்கு அசரீரிவாக்காகக்கிடைத்த கடவுளுத்தரப்படி மதுரைக்கு எழுந்தருளி, அரசனுக்கு மகிழ்ச்சியுண்டாக இத்தனை நாளிலே உமக்கு குதிரைகள்வருமென்று காலவரையறைகூறினர். அரசன் அந்நாளளவும் வரவுபார்த்திருந்து, குதிரைகள் வாராமையால் கோபங்கொண்டு, அவரைவருத்தி முன்கொண்டுபோன தன்பொருள்களையெல்லாம் வாங்கும்படி சேவகரைவிட்டான். அன்பர் அவ்வருத்தம் பொறுது சிவபெருமானைநோக்கி முறையிட்டுப்புலம்பினர். அப்போது, சிவபிரானவர், காட்டிலேதிரிகின்ற சிறியநரித்திரள்களை, நாட்டிலே திரிகின்ற பெரிய பரித்திரள்களாக்கி, அரசனிடத்தில் தாமே செலுத்தி, அவனைக் கரைகாணாத களிப்புக்கடலுள் முழுகுவித்துத் தந்தொண்டரைச் சிறைக்காவலில் நின்றும் விடுவித்தார். அன்றிரவிலேதானே, அப்பரித்திரள்களெல்லாம் பழையபடி நரித்திரள்களாய், முன்னுள்ள குதிரைகளுக்கும் ஊறுசெய்து பட்டணமெங்கும் பெரியதோர் கூக்குரலுண்டாக்கித் தம்பழைய இடங்களைச்சேர்ந்தன. விடிந்தபின்பு, அரசன் அது செய்தியைக்கேட்டுப் பெருங்கோபமுடையனாய்த் தனது மந்திரி தன்னை மாயவித்தையினால் வஞ்சித்தானென்று

சேவகரைவிடுத்து முன்னைநாளினும் அதிகமாக ஒறுக்கும்படி செய்தான். அவ்வேதனை பொறுக்கமாட்டாத அன்பருக்கு இரங்கிச் சோமசுந்தரக் கடவுளானவர், வையையாற்றை மதுரைப் பட்டணத்தின்மீது பெருகிவரச்செய்து, தாமே மண்சுமந்தும், பிரமபடி தாங்கியும் அவ்வன்பரது மகிமையை அரசனுக்கறிவித்தார். அதன் பின்னர், மாணிக்கவாசகர் தமது தொழின் முறைமையைக் கைவிட்டுத் திருப்பெருந்துறைக்கு எழுந்தருளிச் சில திருப்பாடல்கள்செய்து, மற்றுஞ்சில சிவஸ்தலங்களிற்சென்று வணங்கி, பூலோககைலாயமாகிய சிதம்பரமென்னும் தலத்துக்கு வந்து நடேசரைத்தொழுது பல திருப்பாடல்கள்செய்து, பின்பு வேதமார்க்கத்துக்கு மாறுபட்ட புத்தரை வாதில்வென்று, ஒருமைப்பெண்ணைப் பேசும்படி செய்து, பின்பு சிலநாள் அத்தலத்தில் இருந்தருளினார். அப்போது, சிவபெருமானானவர், ஓரந்தணராகி அவரிடத்திலே சென்று, அவர் அத்தலத்திலும் மற்றும்பலஸ்தலங்களிலுஞ்செய்த திருப்பாடல்களை யெல்லாம்தொகுத்துத் திருவாசகமாகக்கூறவுந் திருக்கோவையார் பாடவுங்கேட்டு, அவர் திருவாய்மலர்ந்தவண்ணந் தமது அருமைத்திருக்கரத்தினாலே எழுதி, அப்புத்தகமுடிவில் திருச்சிற்

றம்பலமுடையாரெனக் கையொப்பமும் வைத்து மறைந்தருளினார்.

அத்திருமுறை சிற்சபையிலே வைக்கப்பட்டிருத்தலைக்கண்ட தில்லைவாழந்தணர் முதலியோர் அதனை எடுத்து, அதன் பொருளை உணர்த்தும்படி மாணிக்கவாசகசுவாமிகளை வேண்ட, அவர் திருவாசகம், திருக்கோவையார் என்னும் இரண்டினது உண்மைப்பொருள் ஸ்ரீநடராஜப்பெருமானே என்று சுட்டிக்காட்டிச் சிற்சபையிலேபோய் அருட்பெருஞ்சோதிமயமாக விளங்கிய சிதாகாசத்திலே கலந்தருளினார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் சரித்திரம்

முற்றிற்று.

விருத்தம்.

பூழியர்கோன் வெப்பொழித்த புகலியர்கோன் கழல்போற்றி, யாழிமிசைக் கன்மிதப்பி லணைந்த பிரானடிபோற்றி, வாழிதிரு நாவலூர் வன்றொண்டர் பதம்போற்றி, யூழிமலி திருவாத வூரர்திருத் தாள்போற்றி.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சற்குருதுணை.

விக்டோரியா ஜூபிலி பிரஸ்

சென்னை தங்கசாலை வீதி.

புத்தகவிளம்பரம்.

	ரூ. அ. பை.
தேவாரம்ஸ்தலமுறை - திக்குகடிதம் காலிகோ பயிண்டு.	6—0—0
ஷை ஷை தின்கடிதம். காலிகோ பயிண்டு.	5—0—0
திருக்குறள் கருத்துரையும், திருவருட் பயன் கருத்துரையும் சேர்ந்த காலிகோ பயிண்டு.	1—0—0
தோத்திரக்கோத்து (72) புத்தகம் அடங்கியது காலிகோ பயிண்டு.	0-14—0
ஷை மார்பில் பயிண்டு.	0-12—0
பெரியபுராண வசனச்சுருக்கம் மார்பில் பயிண்டு.	0—10—0
திருவிளையாடற்புராணவசனச்சுருக்கம் மார்பில் பயிண்டு.	0—10—0
ஷை இரண்டு புத்தகங்களும் ஒன்றாகக்கட்டிய மார்பில் பயிண்டு.	1— 0—0
சிற்றம்பலசேகரம் இது தங்கள் தங்கள் தசாபலன்களை தாங்களே எளிதில் அறிந்துகொள்ளும்படியான சிறந்த சோதிட நூல்.	0—10—0

சைவதூஷணபரிகாரம்-இது கிறிஸ்துமதகண்டனம், ஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலரவர்கள்செய்தது.	0—4—0
ஆதிசைவப்பிரபாவம் - சிவாலயங்களில் பூஜிக்கும் ஆதிசைவர்களுடைய சிறப்பைவிளக்கும்.	0—3—0
சிவபோகசாரம், சொக்கநாதவெண்பா-இவ்விரண்டு நூலும்,தருமபுர ஆதீனம் பிரதம குருமூர்த்திகளாகிய ஸ்ரீ-ஞானசம்பந்தசுவாமிகளால் அருளிச்செய்தது.	0—2—0
பட்டணத்துப்பிள்ளையார் சரித்திரமும், திருப்பாடற்றிரட்டு உடற்கூற்று வண்ணமும் சேர்ந்தது.	0—2—0
சிவபுண்ணியத்தெளிவு	0—1—0
திருத்தொண்டர்புராணசாரம்	0—1—
பசுபதிபாசவிளக்கம்.	0—1—0
ஏரெழுபது.	0—1—0
விவேகசிந்தாமணி.	0—1—0
பத்திரகிரியார்மெஞ்ஞானப்புலம்பல்.	0—0—9
சிவப்பிரகாசக்கட்டளை.	0—0—9
தத்துவக்கட்டளை.	0—0—6

வேண்டியவர்கள், இன்னும் சுத்தப்பிரதிகளாயுள்ள பல தமிழ்ப்புத்தகங்களை ஷை அச்சுக்கூடத்தில் விலைக்கு வாங்கிக்கொள்ளலாம். வி - ஞ.

உ

கணபதிதுணை.

பரஞ்சோதிமுனிவர்

அருளிச்செய்த

மதுரையறுபத்துநான்கு

திருவிளையாடற் புராணவசனச்சுருக்கம்.

திருமயிலை

வி-சுந்தரமுதலியாரால்

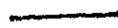
தமது - சென்னை

விக்டோரியாஜூபிலிபிரசில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

முதற்பதிப்பு.

௧௮௯௨ ௵.

இதன் விலை அணா - ௧௦.

முகவுரை.

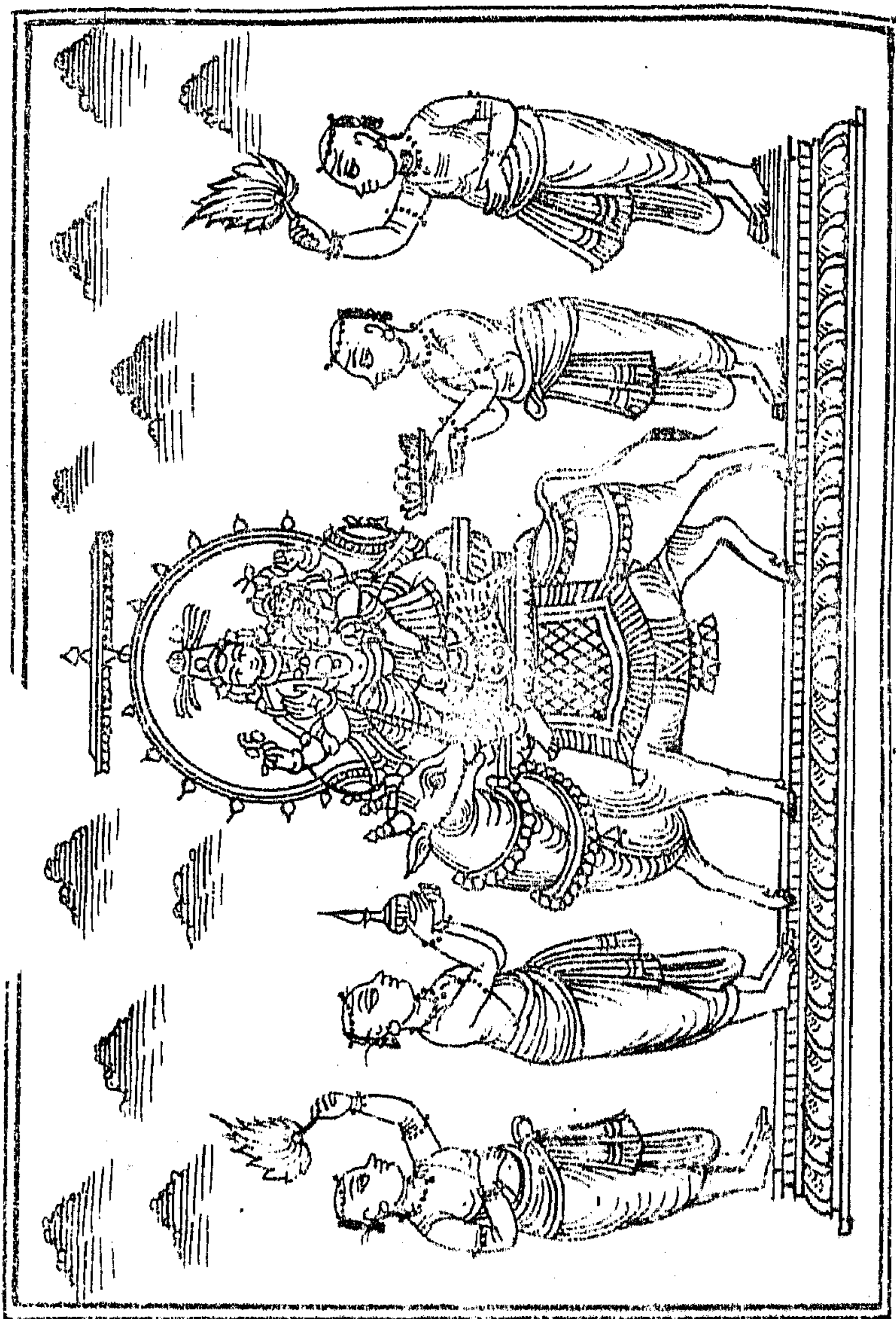
அகண்டபரிபூரண சச்சிதானந்த சொரூபனாகிய சிவபெருமான் தனது சரணகமலங்களில் மெய்யன்பு பூண்ட அடியார் பொருட்டு, அருமைக் கருணைத்திருமேனிதாங்கி வெளிப்பட்டு, அநுக்கிரகித்த திவ்வியக்ஷேத்திரமாகிய மதுரைத்திருவிளையாடற் புராணத்தை வசனச்சுருக்கமாக, யான் முன்னர் நடாத்திவந்த "சென்னை இந்துஜன பூஷணி" என்னும் வாராந்தரத் தமிழ்ப்பத்திரிகையில் ம-ா-ா-ஸ்ரீ, குன்றத்தூர், மதுரகவி - மாணிக்கமுதலியார் அவர்கள் எழுதிவந்தனர். அதில் அடங்கிய சாராம்சமான சரித்திரங்களை மாத்திரம் சங்கிரகித்துக் கூறியிருந்தலால், பலரும் அதிசுலபமாய் வாசித்து விஷயங்களைக் கரதலாமலகம்போல் நன்கு உணர்தற்பொருட்டு, சிறுபுத்தகரூபமாய் வெளியிடும்படி எனது நண்பர்களிற் சிலர்விரும்பியவண்ணம், ஷையாரால் பின்னர், சுருக்கியெழுதித்தந்த நாடு, நகரம், மூர்த்தி, தலம், தீர்த்த விசேடங்களையும் சேர்த்து, மூன்று திருவுருவப்படங்களுடன் சிரந்தரம் கையாளத்தக்க சிறுபாக்கட்புத்தகமாக அச்சிட்டு முடித்தனன்.

விஜய வருஷ அற்பிசிமீ

திருமயிலை,
வி – சுந்தரமுதலியார்.

திருவிளையாடற்
புராண அட்டவணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவமயம்.

மதுரை திருவிளையாடல்

அட்டோத்தரசத நாமாவளி

அருச்சனை அகவல்.

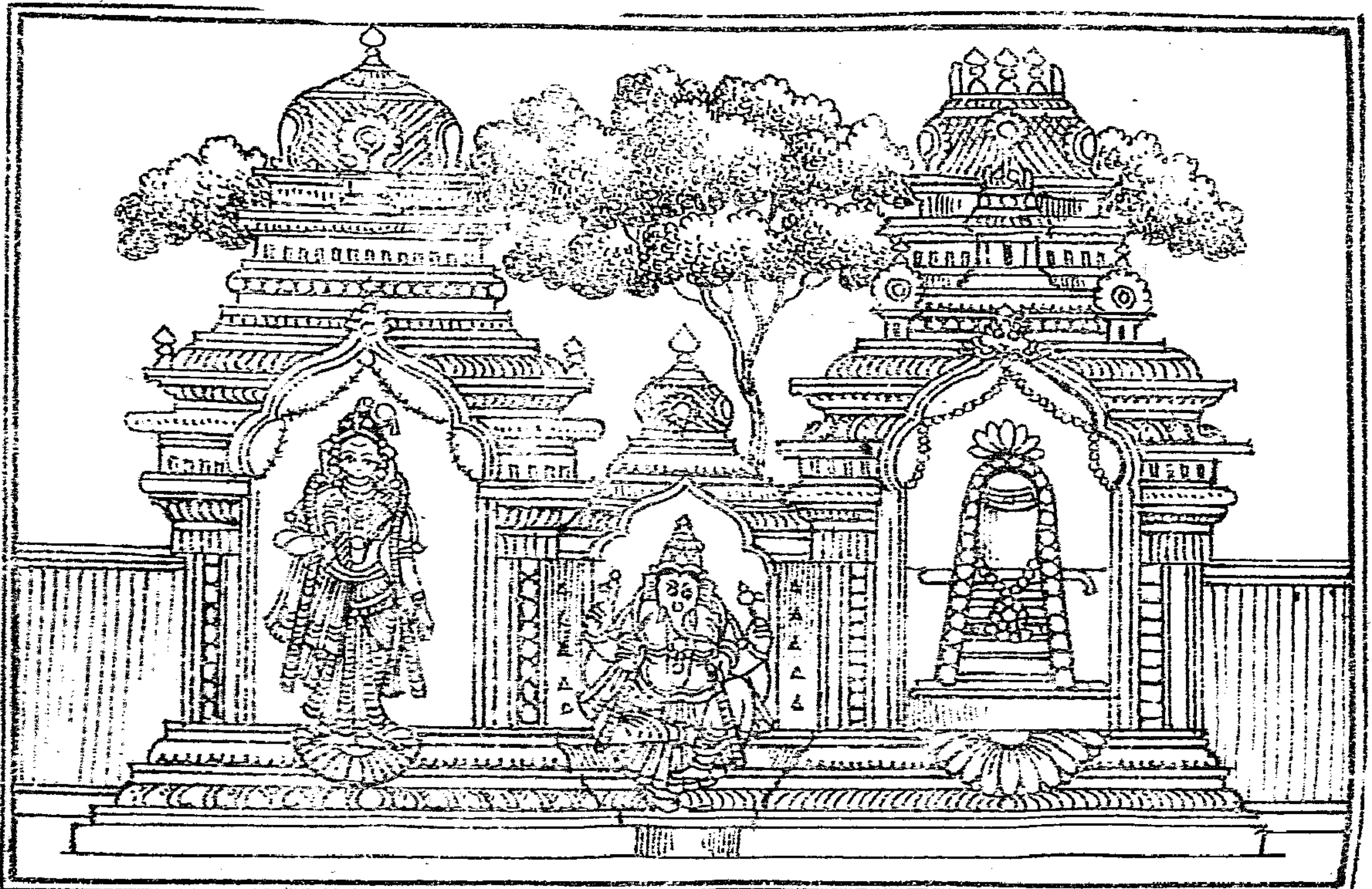
பொன்னகர்க் கிறைபழி போக்கிய வாநம
அன்னவன் கரிப்பழி யைத்தவிர்த் தாய்நம
கடம்பா டவிநகர் கண்டதே வேநம
உடம்பார் தடாதகை யுதிக்கச்செய் தாய்நம
அங்கயற் கண்ணியை யவண்மணந் தாய்நம
அங்கிர சதச்சபை யாடிய வாநம
குண்டோ தரற்கனங் கொடுத்தாண் டாய்நம
குண்டோ தரனதி கூவித்தந் தாய்நம
அலைகட லேழையு மழைத்திட் டாய்நம
மலையத் துவசனை வருவித் தாய்நம
உக்கிர குமரனை யுதிப்பித் தாய்நம
செக்கதிர் வேல்வளை செண்டளித் தாய்நம
வேல்கடல் சுவற்றிட விடுவித் தாய்நம
கோல்வளை யரிமுடி குலைவித் தாய்நம
பொன்வரை செண்டாற் புடைப்பித் தாய்நம
புன்மைதீர் வேதப் பொருளுரைத் தாய்நம
குருமன் மணிமுடி குயிற்றவிற் றாய்நம
வருணன் விடுகடல் வற்றுவித் தாய்நம
கூடுநான் மாடக் கூடல்கண் டாய்நம
தேடுமெல் லாம்வல்ல சித்தனா னாய்நம
கல்லானை தின்னக் கரும்பளித் தாய்நம
வல்லானை யெய்தமண் மாய்வித் தாய்நம

விருத்த குமாரனாய் விளங்கினை யம்மா
நிருத்த மாறி நிகழ்த்திய வம்மா
அத்தனை வில்பழிக் கஞ்சிய வம்மா
அத்தனன் மாயா தகமடைந் தாயம்மா
சித்தனை தங்கஞ் சிதைத்திட் டாயம்மா
வைத்தலை நாகம் படமெய் தாயம்மா
மாயப் பகையை வதைத்திட் டாயம்மா
ஏய மெய்க்காட் டிட்டதே னம்மா
உலவாக் கிழியொன் றுதவிய வம்மா
பலவாம் வினையப் பகர்ந்தவிற் றாயம்மா
அட்டமா சித்தி யறிவித்த வம்மா
இட்டமாம் விடையிலச் சிலையிட்ட வம்மா
பஞ்சவன் பாழ்மனைப் பக்கலைத் தாயம்மா
வஞ்சமி லிரச வாதஞ்செய் தாயம்மா
சோழனை மனலிற் செலவித் தாயம்மா
கூழுறு முலைக் கோட்டையுக் தாயம்மா
அவையிடை வழக்குரை யறைமாம யோனம்மா
சிவபதி வாருணன் சேறச்செய் தாயம்மா
இத்தனை முடிப்பினை சேர்த்துவிற் றாயம்மா
பக்தர் திருமுகம் பக்தர்க்கீந் தாயம்மா
பாணபத் திரர்க்கொர் பலகையிட் டாயம்மா
மாணவர் மனையிலை வாதுயர்த் தாயம்மா
பன்றிக் குருளைகள் பாலூற்றே னம்மா
கரிக்குரு விக்குமெய் காட்டிய வம்மா
நெரிந்த நாரைக்குச் செவ்வித் தாயம்மா
அரவிரு லாலவா யாக்கிய வம்மா
பிரமசொல் கத்தப் பேசச்செய் தாயம்மா
பருமைச் சங்கப் பலகைதந் தாயம்மா

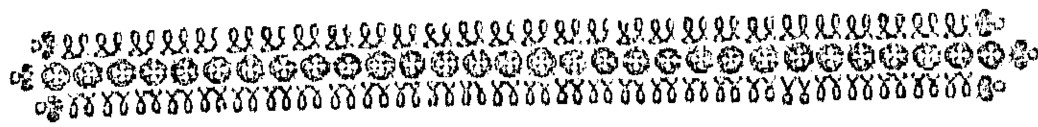
தருமிக் குக்கிழி தந்திட் டாய்நம
கீரனைக் கரைமேற் றிட்டுவித் தாய்நம
கீரனுக் கிலக்கணங் கிளத்திய வாநம
கடைச்சங் கக்கல கந்தவிர்த் தாய்நம
இடைக்கா டன்பிணக் கிகலொழித் தாய்நம
மீதலை மேல்வலை வீசிய வாநம
வாதவூ ரர்க்குமெய் வழுத்திய வாநம
நரிபரி யாக்கிய நாயக னேநம
பரிநரி யாப்பின் பண்ணிய வாநம
பிட்டுக்கு மட்சுமை பெட்டேற் றாய்நம
சுட்டுக்க ழுழியன் சுரந்தீர்த் தாய்நம
கன்னிகர் சமணரைக் கழுவேற் றினாய்நம
வன்னி கூவல்குறி வரவழைத் தாய்நம
மூர்த்திதீர்த் தந்தல மூன்றுமுள் ளாய்நம
சீர்த்தி மலிந்த சிவநக ரோய்நம
மாவின் கடம்ப வனமுடை யாய்நம
ஜீவன் முத்தி சேர்புரத் தாய்நம
கன்னி புரத்துறை காமாரி யேநம
அன்னநன் வயற்றிரு வாலவா யாய்நம
மகிழ்கொள் மதுரை மாநக ராய்நம
இகழ்பூ லோக சிவலோக னேநம
சமட்டி விச்சைத் தனிநக ரோய்நம
எமக்கன் கூட லெழினக ரோய்நம
துவாத சாந்தத் தொல்பதி யோய்நம
துவாத வாதிதீர்த் தத்தாதி யேநம
பரம தீர்த்தப் பசுபதி யேநம
சிரமீக் குன்றுவ தீர்த்தத் தாய்நம
உயர்சிவ கங்கை யுடையவ னேநம
தீர்த்த வுத்தமத் திப்பிய னேநம
சீர்த்திடு தரும தீர்த்தத் தாய்நம

அருத்த தீர்த்தத் தறவோ னேநம
திருத்து காம தீர்த்தந் தாய்நம
பொற்று மறைத்தடப் புண்ணிய னேநம
தூயகற் பூர சுந்தர னேநம
வாயெழிற் கடம்ப வனசுந் தராநம
கல்யாண சுந்தரக் கடவுளே றேநம
தொல்யாணர்ச் சண்பக சுந்தர னேநம
அபிராம சுந்தர வைய னேநம
அபிடேக சுந்தர வபிதான னேநம
பழியஞ்சு சுந்தரப் பண்ணவ னேநம
சுழிபுன லாலவாய்ச் சுந்தர னேநம
அட்டாள சுந்தர னாகிய வாநம
மட்டார் நறுமான் மதசுந்த ராநம
தூமணி மகுட சுந்தர னேநம
சோம சுந்தரச் சோதி யேநம
சித்தி விநாயகத் தேவையீன் றாய்நம
சத்திகொள் முருகனைத் தந்தருந் தாய்நம
துய்ய மீனாட்சி சுந்தர னேநம
மொய்யருள் தெட்சணா மூர்த்தி யேநம
வெம்பும் வயிரவ மெய்பூண் டாய்நம
சம்பந்த மூர்த்தியைத் தந்தளித் தாய்நம
அந்திரு நாவுக் கரசையாண் டாய்நம
சுந்தர மூர்த்தியைச் சூழ்ந்தாண் டாய்நம
ஒண்டுய வாத வூரர்க்கொண் டாய்நம
சண்டீசர் பூசைகொள் சங்கரா நமவே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜகதி சொக்கலிங்கம்

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மதுரை

திருவிளையாடற்புராணம்.

விநாயகர்-காப்பு.

சத்தியாய்ச்சிவ மாகித் தனிப்பர
முத்தியான முதலைத் துதிசெயச்
சுத்தியாகிய சொற்பொரு ணல்குவ
சித்தியானைதன் செய்யபொற் பாதமே.

வாழ்த்து.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

மல்குகவேதவேள்வி வழங்குகசுரந்துவானம்
பல்குகவளங்களெங்கும் பரவுகவறங்களின்ப
நல்குகவுயிர்கட்கெல்லா நான்மறைச்சைவமோங்கிப்
புல்குகவுலகமெல்லாம் புரவலன்செங்கோல்வாழ்க.

நூற்பயன்.

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

திங்களணிதிருவால வாயெம்மண்ண
றிருவிளையாட்டிவையன்பு செய்துகேட்போர்
சங்கநிதிபதுமநிதிச் செல்வமோங்கித்
தகைமைதருமகப்பெறுவர் பகையைவெல்வர்
மங்கலநன்மணம்பெறுவர் பிணிவந்தெய்தார்

வாழ்நாளுநனிபெறுவர் வாழுடைய்திப்
புங்கவராயங்குள்ள போகமூழ்கிப்
புண்ணியராய்ச்சிவனடிக்கீழ் நண்ணிவாழ்வார்.

சொக்கலிங்கமூர்த்தி.

பூவிநாயகன் பூமகணாயகன்
காவிநாயக னாதிக்கடவுளர்
காவிநாயக னங்கயற்கண்ணிமா
தேவிநாயகன் சேவடியேத்துவாம்.

அங்கயற்கண்ணம்மை.

பங்கயற்கணரியபரம் பரனுருவேதனக்குரிய படிவமாகி, யிங்கயற்கணகனுலக மெண்ணிறந்தசராசரங்க ளீன்றுந்தாழாக், கொங்கயற்கண் மலர்க்கூந்தற் குமரிபாண்டியன்மகள்போற் கோலங்கொண்ட, அங்கயற்கணம்மையிரு பாதப்போதெப்போது மகத்துள்வைப்பாம்.

சபாபதி.

உண்மையறிவானந்த வுருவாகியெவ்வுயிர்க்கு முயிராய்நீரின், றண்மையனல்வெம்மையெனத் தனையகலாதிருந்துசரா சரங்களீன்ற, பெண்மையுருவாகியதன் னானந்தக்கொடிமகிழ்ச்சி பெருகயார்க்கும், அண்மையதாயம்பலத்து ளாடியருள்பேரொளியை யகத்துள்வைப்பாம்.

தக்ஷிணாமூர்த்தி.

கல்லாலின்புடையமர்ந்து நான்மறையாறங்கமுதற் கற்றகேள்வி, வல்லார்கணால்வருக்கும் வாக்கிறந்த பூரணமாய் மறைக்கப்பாலாய், எல்லாமாயல்லதுமா

யிருந்ததனையிருந்தபடி யிருந்துகாட்டிச், சொல்லா மற்சொன்னவரை நினையாமனினைந்துபவத் தொட க்கைவெல்வாம்.

சுப்பிரமணியர்.

கறங்குதிரைக்கருங்கடலுங் காரவுணப்பெருங்க டலுங் கலங்கக்கார்வந், துறங்குசிகைப்பொருப்புஞ் சூ ருரப்பொருப்பும்பிளப்பமறை யுணர்ந்தோராற் றும், அறங்குலவுமகத்தழலு மவுணமடவார்வயிற்றி னழலுமூள, மறங்குலவுவேலெடுத்த குமரவேள்சே வடிகள் வணக்கஞ்செய்வாம்.

நந்திதேவர்.

வந்திறையடியிற்றாழும்வானவர்மகுடகோடி, பந் தியின்மணிகள்சிந்தவேத்திரப்படையாற்றாக்கி, யந் தியும்பகலுந்தொண்டரலகிடுங்குப்பையாக்கு, நந்தி யெம்பெருமான்பாதநகைமலர்முடிமேல்வைப்பாம்.

தண்டியடிகள் - திருத்தொண்டர்கள்.

தந்தைதாளொடும்பிறவித் தாளெறிந்து நிருத்தரி ரு தாளைச்சேர்ந்த,மைந்தர்தாள்வேதநெறி சைவநெ றிபத்திநெறி வழாதுவாய்மெய்,சிந்தைதானரனடிக் கே செலுத்தினராய்ச்சிவானுபவச் செல்வராகிப், ப ந்தமாந்தொடக்கறுந்த திருத்தொண்டர்தாள்பரவி ப் பணிதல்செய்வாம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பாண்டித்திருநாட்டுப்படலம்.

மேகங்கள் சகலதேவநாயகனாகிய பரமேஸ்வரனுடைய நீறணிந்த திருமேனிபோல் வெண்ணிறங்கொண்டு சென்று, சமுத்திரஜலத்தைப் பானஞ்செய்து, பார்வதிதேவியாருடைய திருமேனிபோன்ற நீல நிறத்துடன் ஆகாயத்திலெழுந்து முழங்கி, முனிவர்பெருமானாகிய அகஸ்தியர் எழுந்தருளியிருக்கின்ற பொதியமலையில் மழைபொழிய, அம்மலையினின்றும் பேரோசையுடன் வருகின்ற தாமிரபர்ணியென்னும் நதி வெள்ளம் பெருகியபோது, பாண்டித்திருநாட்டின் மருதநிலத்துழவர்கள் பொன்னேர்பூட்டி, நிலத்தையுழுது பயிர்செய்து, பொன்மலைபோல் வரிசைவரிசையாகப் பெரிய நெற்போர்கள்செய்து, ஊர்க்காணித்தெய்வத்துக்கும் இரவலர்க்கும் தக்கவாறு செலவுசெய்து, பின்னர், அளந்து கணக்கிட்டு ஆறிலொருபங்கு அரசர்கடன்கொடுத்து, மற்றைய ஐந்துபாகத்தையும் வண்டியிலேற்றி வீட்டுக்குக்கொண்டுபோய், தென்புலத்தார், குலதெய்வம், விருந்து, ஒக்கல்களுக்கு உண்ணக்கொடுத்துத் தாமுமுண்பார்கள். கருப்பங்கட்டி, எள்ளு, சாமை, கொள்ளு, சோளம், துவரை, வாழைக்குலை, அவரை, தினை, வெவ்வேறுவகையான பயறுகள் முதலிய புன்செய்யில் விளைகின்ற பலவகைப்பயன்களையெல்லாம் பொதிமாடுகளிலும், வண்

டில்களிலும் ஏற்றிக்கொண்டு போவார்கள். சந்நியாசிகள், சிவனடியார்கள் இவர்கள் பசிக்கு நல்லுணவும், பிணிக்கு மருந்தும், உடுக்க வஸ்திரமும், இருக்க இடமும் இன்னம் வேண்டியவைகளும் கொடுத்து, அவரவர்கள் செய்யும் தருமங்களுக்கு வரும் இடையூறுகளை நீக்கி அரியகதி சேர்ப்பிக்க வல்லவர்களாய், சிவனடியார்களைக்கண்டால் தங்குழந்தைகள் மேல்வைத்த அன்பும், ராஜபுத்திரர்களைக்கண்டாற்போன்ற பயமுங்கொண்டு, அவர்கள் திருவடிகளை வணங்கி, இன்மொழிகூறி, அவர்கள் இச்சைவழிநடந்து, மனக்குறிப்பறிந்தேவல்செய்வார்கள்.

மேலும் சிவனடியார்களை வழிமறித்தழைத்துக்கொண்டுபோய், முக்கனிகளும் தேனும் கலந்தபாலுடனே நல்லவாச நெய்பெய்த அன்னத்தையுண்டு, உங்களுக்குவேண்டிய பொருள்களையும் கொள்ளுங்களென்று திருவமுது செய்விப்பார்கள். அந்தப் பாண்டித்தமிழ்நாடாகிய பெண்ணுக்கு, அங்கங்கே அவயவங்கள்போல் விளங்காநின்ற ஊர்கள், அணியச்செய்த பொன்னாபரணங்களேகோயில், மடம், தருமசத்திரம், தண்ணீர்ப்பந்தல், அன்னசத்திரமென்று உருமாறியிருக்கின்றன. உலகமெல்லாம் திருமால் வடிவுபோலிருக்கின்ற உலகில், பாண்டிநாடு திருமால் உந்தித்தாம

ரைமலர்போலிருக்கின்றது. அந்நாட்டிற் பொதியமலை தாமரையிலுள்ள பொருட்டைப் போலிருக்கின்றது. அம்மலைமேலிருக்கின்ற அகத்தியன் அப்பொருட்டின்மேல் வாசஞ் செய்யும் நான்முகன்போலிருக்கின்றனன். அவ்வகத்தியனாலுண்டான முத்தமிழும் வேதங்கள்போன்றன. இன்னும் பொதியமலையே மேருவாகவும், தாமிரபர்ணியே சாம்பூநதநதியாகவும், தாமிரபர்ணியைச்சூழ்ந்த நிலமெல்லாம் சாம்பூநதத்தைச் சூழ்ந்த போகபூமியாகவும் விளங்குகின்றது. மதுரையைச் சிவபுரமென்று சொல்வதனால், அம்மதுரைக்கு வெளியே விளங்கும் ஊர்களெல்லாம் இந்திரன், பிரமன், விஷ்ணு முதலிய தேவர்களுடைய உலகங்களின் வடிவாம். இன்னமும் பெண்கள்கொங்கைமேற் பூசிக்களைந்த குங்குமக் கலவையும், கஸ்தூரி சேர்ந்த மயிர்ச்சாந்துங் கலந்த தாமிரபர்ணிநதி பரிமளம் வீசுவதல்லாமலும், அந்த ஆற்றின் பக்கங்களில் விளைந்த செந்நெற்களும், கரும்புகளும், அவ்வாசம் வீசுகின்றன. சந்தனவிருக்ஷங்க ளெல்லாம் பொதியமலையில் விளைகின்றன. தருமங்களெல்லாம் அவ்வாறு சூழ்ந்த ஊர்களில் உண்டாகின்றன. ஈஸ்வரபக்திகள் அவ்வூரிலிருப்பவர்கள் புத்தியிலே விளைகின்றன.

நீலகண்டக்கடவுளாகிய பரமசிவன் தென்திசையிலுள்ளோர்கண்டு சேவிக்க வெள்ளியம்பலத்தின்கண் ஆனந்தத்தாண்டவஞ்செய்வது, அவ்வாடலின் இளைப்புநீங்க மந்தமாருதம் முகத்தில் வீசவும், முத்தமிழையும் திருச்செவிகளாற் கேட்கவுமன்றோ? பின்னும் சிவபெருமான் பாணினிமஹாமுனிவருக்கு பூர்வம் வடமொழிக்கிலக்கணஞ் சொன்னாற்போலவே, அகத்தியமஹாமுனிவருக்குத் தென்மொழிக்கிலக்கணஞ்சொல்லி, அவ்வடமொழிக்கிணையானது தென்மொழியேயென்று நிச்சயப்படுத்திய தமிழென்னும் இளம்பெண்ணுக்கு, நிருத்தனசபையென்று சொல்லத்தக்கது பாண்டிநாடல்லவோ? மேலும் கண்ணுதற்பெருமானும் சங்கத்தாரோடு கூடியிருந்து பல நலங்களும் பொருந்தத்தெரிந்து ஆராய்ந்த இப்பசுந்தமிழ், மற்றைய நாடுகளில் இலக்கணவரம்பில்லாமல் வழங்கும் பாஷைகள்போல், பதினெட்டு பத்தொன்பது என்னும் கணக்கிற் சேர்க்கிடந்ததாக எண்ணிச் சொல்லவுங்கூடுமோ? கூடாது. ஏனெனில், பரமேஸ்வரனைத் தூதுவிட்டதும், முதலையுண்டபாலனை மீள வழைத்ததும், எலும்பைப் பெண்ணுருவாக்கியதும், திருமறைக்காட்டில் கதவைத்திறந்ததும், தமிழ்மொழியோ வேறு நாட்டுப்பாஷைகளோ கூறுங்கள்? மழையின்றி விளைவுருஞ்

றினும், வேந்தர் நீதிதவறினும், வறுமைநோய் வந்து வருத்தினும், அப்பாண்டி நாட்டார் சிவநேசமாறாமல் தம்மை விற்றாயினும் தருமஞ்செய்வார்கள். சகலலோகமாதாவாகிய உமாதேவியாரும், சிவபெருமானும், இளையபிள்ளையாராகிய சுப்பிரமணியக்கடவுளும், முறையே தடாதகைப்பிராட்டியாராகவும், சோமசுந்தரபாண்டியனாகவும், உக்கிரகுமாரபாண்டியனாகவும் வந்து அரசுசெலுத்திய நாடு இப்பாண்டிநாடேயல்லாமல் உலகில் வேறெந்த நாடேனுமுண்டோ? கிடையாது, விண்ணாட்டினுமில்லையென்க.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மதுரைத்திருநகரப்படலம்.

பாண்டித்திருநாடென்னும் பெண்ணுக்குப் புறத்திலுள்ள நகரங்களெல்லாம் மற்றைய வயவங்கள்போலாம். மதுரையே திருமுகமாம். இன்னும் அம்மதுராநகரமானது, திருமகளுக்குச் செந்தாமரைக்கோயிலாகவும், கலைமகளுக்கு வெண்டாமரைக்கோயிலாகவும், ஞானசத்திக்குயோகபீடமாகவும், பூமிதேவிக்கு நெற்றித்திலகமாகவும் விளங்குகின்றது. அம்மதுராபுரியின் மதிலைச்சூழ்ந்த அகழிக்கிடங்

கானது, சிவபெருமான் திருவருளால் எழுக
டலும் புண்ணிய தீர்த்தமாகவந்து நிற்பவற்
றைக்கண்டு, பெரும்புறக்கடலும் வந்து மது
ரைக்குவெளியே சூழ்ந்துகிடப்பது போலிரு
க்கின்றது. இரக்கமற்ற வெவ்விய யமன்போ
ன்ற முதலைகள் கிடந்து வருத்துகின்ற அந்த
ஆழ்ந்த அகழிக்கிடங்கில் யாரேனும் வீழ்ந்
தால், பரமசிவனுக்கொப்பாக வேறு சில தெ
ய்வங்களை யெண்ணினவர்கள் இருண்ட நர
கத்தில் வீழ்ந்து கரையேறினாலும், அதினின்
றும் தப்பிக் கரையேறமாட்டார்கள். உமா
தேவியாருடைய திருமுலைப்பாலையுண்டு திரு
வாய்மலர்ந்தருளிய திருஞானசம்பந்தசுவாமி
களுடைய தமிழ்வேதத்தைத்தெரிந்து, வை
திகசைவ நிலைகளை நிலைபெறச்செய்தவையை
யாறும் அம்மதுரைக்கு ஒருபால் அகழாக
விளங்குகின்றது. சூரியன் தேர் செல்லும் வ
ழியைத் தடைசெய்யும்படி யோங்கியிருக்கி
ன்ற அம்மதுராபுரியின் மதிலுக்குவெளியே
சூழ்ந்துகொண்டு பகைவர்கள் வளைந்தபோ
து, எதிர்த்துச் சண்டைசெய்து வெல்லுதற்
கு வீரர்களும் வேண்டுமோ? அம்மதிலுக்கு
றுப்பான சூத்திரப்பாவைகளே வெல்லவல்ல
ன. அவைசெய்யும் வீரங்களைச்சொல்லிமுடி
யா. இன்னும், அம்மதுராநகரத்தின் வீதிகள்
என்றும் மங்கலங்களையேகொண்டு விளங்கா

நிற்கும். அவற்றின்சிறப்பு உரையிலடங்காது. வேதங்களுக்தேடி இன்னமுங்காணப்பெருத சிவபெருமான் மாணிக்கம், வளையல், விறகு இவை விற்க மதுராபுரியில் இரிந்தகாலையில், எம்பெருமான் திருவடிகளை அவ்வீதிகள் சுமக்கப்பெற்ற தவஞ்செய்தனவென்ருல், அத்தெருக்களின் பெருமையை யாவர் சொல்ல வல்லார்?.

காமுகரை மோகவலையிலகப்படுத்திப் பலவகைத்தந்திரங்களாற் பொருளைக் கவரும்பரத்தையர் வீதிகளும், விண்ணுலகத்திலும் மண்ணிலும் நிறைந்த கீர்த்தியும், மோக்ஷாபேக்ஷைபுற்ற திவ்வியஞானமும், பொறுமையும், கெடாதநன்றியும், ஊக்கமும் தானதருமசிந்தையும், உயிர்கள்மேலன்பும், தகுதிப்பாடும் சிநேககுணமும், மானமும் இவைகளைத் தவங்கிடந்துபெற்ற பிள்ளைபோல் வளர்க்கவல்ல வேளாளர் வாழும் வீதிகளும், சொல்லினும் இலாபங்கொள்ளவல்ல வணிகர் வீதிகளும், ஒற்றையாழித்தேரோனுகிய சூரியன் உலகிலுள்ள இருளை யோட்டுவதுபோல், ஆக்ஞாசக்கரத்தால் உலகிற்பாவ இருளைப்போக்கிச் செங்கோல் நடாத்தி, புஜபலபராக்கிரமத்தால் பகைவரைவென்று ஜயபதாகை நாட்டிய ராஜவீதிகளும், பெரியோர்களால் உண்டென்று சொல்லப்பட்ட தர்மார்த்த காமமோக்ஷங்க

ளையில்லையென்னும் வஞ்சகர்களாகியநாத்திக ர்களுடைய நாவையறுக்கும் ஆயுதமாக ஈஸ் வரனாலுரைக்கப்பட்ட வேதப்பிரமாணங்க ளைக்கண்டு மனந்தெளிந்து,பரிசுத்தராய் மோ க்ஷவிருப்பத்தினையுடைய மறையவர் வாழும் வீதிகளும், தெய்வத்தன்மைபொருந்திய வி பூதியே பாய்மரமாகவும், பஞ்சாக்ஷரமே கப் பலாகவுங்கொண்டு, பிறவிக்கடல்களேழையு ங்கடந்து, சிவனது திருவடிமலராகிய கரை யைச்சேருகின்ற சைவமாதவர்வசிக்கும் மட ங்களையுடைய திருவீதிகளும், அம்மதுராபுரி யிற்சிறந்துள்ளன. உக்கிரகுமாரபாண்டியன் வெற்றிவேலைவிட்டுக் கடலைவென்றதும், மகு டத்தைச்சிதைத்து இந்திரனைக்கருவபங்கஞ் செய்ததும்,மேகங்களை விலங்கிட்டதும், பொ ன்மலையைச் செண்டாலடித்து வென்றதும், இம்மதுராநகரின் இடவிமையாலன்றோ? எ ங்கும் நாவுகளும், எங்கும் கண்களும்,எங்கும் வியாபகமுமுள்ள பரம்பரனையல்லாமல்,ஆயி ரம்கண்ணுள்ள இந்திரனும், ஆயிரம் நாவுள்ள ஆதிசேஷனும்,இந்நகர்ச்செல்வத்தைப்பார்க்க வும் சொல்லவுங் கூடுமோ? கூடாது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருக்கைலாயப்புகழ்ச்சி.

திருமால்முதலிய தேவர்கள் தங்கள் அபீஷ்டங்களைப் பிரசாதித்தருளும்படி கரங்களைச்சிரமேற்கூப்பிப் பிரார்த்திக்க அவர்கட்குத் திருவருள் சுரந்து, மாயையாதீதனாய், மனோவாக்குக்கதீதனாய், வேதமுடிவுக்கெட்டாதவனாய் விளங்கும் பரமேஸ்வரன் வீற்றிருப்பது திருக்கயிலாயமாகும். அத்திருமலை, புரந்தராதி தேவர்பதவிகளும், பிரமபதவியும், விஷ்ணுபதவியும் அழியுங்காலத்தும் தான் நிலைகெடாமல் சாஸ்வதமாய்நின்று ஊழிதோறும் வளராநிற்கும். பின்னும் அரம்பைமாதர்கள் நடன ஒலியும், வீணைமுதலிய நரம்புக்கருவிகளின் ஓசையும், மத்தளமுதலியதோற் கருவியினோசையும், அனேகயானைகள் முழக்கமும், அருவியாற்றின் ஒலியும்மாறாமல் விண்ணிலும் திக்குகளிலும் சென்று நிரம்பிநிற்கும். உடலமெங்குமணிந்திருக்கும் திருநீற்றின் வெண்ணிறத்தாலும், சிவபெருமானைத்தம்மகத்துட்கொண்டு அசைவறச் சிவயோகத்திலிருக்கையாலும், அருவியாறுபோல் ஆனந்தபாஷ்பம் பொழிகின்றகண்களாலும், அங்கு வீற்றிருக்கு மாதவர்களுக்கு அக்கைலாயமலையும், தனது சாரூபத்தைத் தந்ததுபோல் விளங்குகின்றது. அம்மலையின்கண் கல்லென்று ஒலித்துப்பெருகிவருகின்ற அருவிவெள்ளமேயல்லாமல், வேதச்சிரப் பொருளாயுள்ள

பரமேஸ்வரனைத்தரிசித்து, ஆனந்தக்கடலின் மூழ்கிய பெரியோர்களுடைய விழிகளும் வெள்ளம்பொழியாநிற்கும். மேலும், அத்திருமலையின் ஒருபால், கோட்டுமலர், கொடிமலர், நீர்மலர், நிலமலர்களைக்கொண்டும், பாமலர்களைக்கொண்டும் சிவபெருமானுடைய திருவடிகளிற் சூட்டும் மாதவர்களுடைய கூட்டமும் சூழ்ந்திருக்கும். யானைகளும், புலிகளும், பாம்புகளும் தம்மினத்து முன்னோர்கள் வழிபட்ட சிவபெருமானாகவே அம்மலையின் கணுள்ள பெரியோர்களைப்பாவித்து, அன்பு பாராட்டாநிற்க,விண்ணுலகும் மண்ணுலகும் புகழ்வதாயுள்ளது அத்திருக்கைலாயமலை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

புராணவரலாறு.

தன்பெருமையை இவ்வளவென்று அளவிட்டுரைத்தற் கருமையாகிய அக்கைலாயமலையின் சிகரத்தில், சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் திருக்கோயிலுக்கு முன்னுள்ள அதிபரிசுத்தமாகிய சிவதீர்த்தத்தின் பக்கத்தில், சந்திரகாந்தக் கற்களாலமைத்து நவமணிகள் பதித்துவிளங்கும் ஆயிரக்கால் மண்டபமொன்றுளது. அம்மண்டபத்தின்கண் அஷ்டாதசபுராணங்களையும் ஓதியருளிய சூதமுனிவர்

புலித்தோலாசனத்தின்மீது எழுந்தருளியிரு
ந்த காலையில், அங்குள்ள சிவதீர்த்தத்தின்
மூழ்கி அம்மண்டபமடைந்து சந்தியாதி கரு
மங்களை முடித்து,சிவபெருமானுடைய சரண
கமலங்களைத் தியானித்துத் துதித்தாலந்த சம்
புபத்தன்முதலிய மாதவர்கள் சூதமஹாமு
னிவரை வணங்கி ஒன்று வினவுவாராயினர்.
சுவாமி! பரமேஸ்வரன் எழுந்தருளியிருக்கும்
மேரு, மந்தரம், கைலைமுதலிய க்ஷேத்திரங்
களின் மான்மியங்களையெல்லாம் அடியேங்
கட்கு ஓதியருளினீர். அவைகேட்டும் சிற்ற
றிவினராகிய யாங்கள் தெளிவுபெற்றிலேம்.
ஆகையால் எங்கள் மயக்கொழியுமாறு மூர்த்
தி, தலம், தீர்த்த மூன்றிலுஞ்சிறந்த ஓர் தலம்
ஓதியருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கச்
சூதபுராணிகர் சொல்லுவாராயினர்.

புராணங்கள்பதினெட்டில், ஸ்காந்தத்தின்
ஆறுசங்கிதைகளில் ஒன்றாகிய சங்கரசங்கிதை
யென்னும் நூலினைச் சிவபெருமான் உமாதே
விக்கு ஓதுங்காலையில், அம்மையார் மடித்தல
த்திருந்து சுப்பிரமண்ணியக்கடவுள் உணர்ந்
து, தன்னைவழிபடும் அகத்தியமாமுனிவரு
க்கு ஓதியருள, அன்றுகொட்டு அது அகத்தி
யசங்கிதையென்று வழங்கிவருகின்றது. அது
கேட்போர்க்கு ஈஸ்வரன் திருவடிநீழலளிப்ப
தாயொரு தலத்தினையுரைக்கும். அது யாதெ

னில், பூர்வம் நான்முகக்கடவுள் அசுவமேதஞ் செய்யவேண்டித் தன்புதல்வர்களோடுங் காசிப்பதியை யடைந்து, அகஸ்தியர் முதலிய பலமுனிவர்களோடும் பத்து அசுவமேதங்கள் முடித்து, அவர்களுக்குவேண்டிய பொருள் வழங்கிச் சதுமுகன் பிரமலோகம்போய்ச்சேர்ந்தனன். பின்னர், அம்முனிவர்கள் யாவரும் காசிவிசுவநாதரைப்பணிந்து, முத்தி மண்டபத்தில் சிவபெருமான் சந்நிதியின்கண் பக்தியோடிருந்து, நாரதமுனியைநோக்கி யொன்று வினவலுற்றனர்.

சுவாமீ! தலமுதல் மூன்றிலுஞ்சிறந்த ஓர் சிவக்ஷேத்திரம் அடியேங்கட்கு ஓதியருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, அம்முனி புங்கவன் வியாசமுனிவரைக்கேண்மினெனக்கூற, அன்னோன் முருகக்கடவுளிடத்தில்உணர்ந்த அகஸ்தியரைக்கேளுமென்று விடுத்தனன். அதுகேட்டமுனிவர்கள் யாவரும் அகஸ்தியருடைய திருவடிகளில் வணங்கித் துதிசெய்து, அடிகளே! மூவகைச்சிறப்புள்ள ஓர் சிவஸ்தலமடியேங்கட்கு உரைத்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, முனிசிரேஷ்டராகிய அகஸ்தியர் முகமலர்ந்து மாசுணந்தன் என்னும் மறையவனும் அவன்மனைவியும் மக்களிருவரும் மூன்றும் யுகத்தில் பாவத்தாற்கோழிகளாய்ப்பிறந்து முத்திமண்டபத்தில் முத்திய

டைய வந்திருந்த சேவல்களையும், விநாய கரையும், முருகக்கடவுளையும், தக்ஷிணாமூ ர்த்தியையும் பணிந்து, அங்கயற்கண்ணம் மையையும், சொக்கலிங்கப் பெருமானையும் இதயதாமரையிலிருத்திச் சிவயோகசமாதியி லிருந்து, பரவசத்தராய், உமாதேவிக்குச் சிவபெருமானருளிச்செய்த சங்காசங்கிதை யை முருகவேள் எனக்குத் தெருட்டியரு ளினார். அதில் நீவிர்கேட்ட முச்சிறப்புமு ள்ளதும், அறுபத்து நான்கு திருவிளையா டல் புரிந்து சிவபெருமான் வீற்றிருந்தருளு வதுமான திருவாலவாயின் மான்மியத்தை என்குருநாதனாகிய முருகக்கடவுள் எனக்கு ஓதியருளியபடி உங்கட்குக் கூறுகின்றேன், கேட்பீர் முனிவர்களே யென்று அகஸ்திய முனிவர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தலவிசேடம்.

முக்கணாயகன் திருவடிகளி லன்புபூண்ட முனிவர்களே! நீவிர்கேட்ட தலம் திருவால வாயாகும். அதில், பொற்றாமரைமலர்ந்த தீ ர்த்தமும், சோமசுந்தரக்கடவுளென்னும் இலி ங்கமும் உண்டு. மேலும் திருவாலவாய்க்கிணை யாகிய ஒருதலமும், பொற்றாமரைக்குச் சம

மாகிய ஒரு தீர்த்தமும், சோமசுந்தரக்கடவுளைப்போல் இகபரசெல்வங்களைத்தந்து அழியாவீடு பேறுதருந்தெய்வமும் மூவுலகத்திலுமில்லை. அத்தகைய முச்சிறப்புகளில் முதல் தலப்பெருமையைக்கூறுகிறேன் கேளுங்கள். சிதம்பரம், காசி, காளத்தி, திருவாலவாயென்னும் நான்கில், திருவாலவாய் அதிகமாகும். எங்ஙனமெனில், சிதம்பரம் தரிசிக்கவும், காசி வசித்திறக்கவும், காளத்தி பக்திவழிபாடுசெய்யவும் போகமோக்ஷங்களைத்தரும். திருவாலவாய் கேட்டவுடன் போகத்தையும் மீளாக்கதியையும் அளிக்கும். இதுவல்லாமலும், சிவபெருமான் ஆதியில் எல்லாத்தலங்களையும் படைக்கும் பொருட்டு, முதலில் இத்தலத்தை நிருமித்து அங்குவீற்றிருந்தருளினார்.

இன்னும் அதன்பெருமை கூறக்கேளுங்கள். திருவாலவாயென்று கேட்டவரே அறத்தையும், நினைத்தவரே பொருளையும், சோமசுந்தரக்கடவுளை அவ்விடத்தில் தரிசித்தவரே இன்பத்தையும், அப்பதியில் வசித்தவரே மோக்ஷத்தையுமடைவர். காசிமுதலாகிய க்ஷேத்திரங்கள் மறுமையில் கதியளிக்கும். திருவாலவாய் சீவன் முத்தியைத்தரும், பின்னர் பரகதியையுமளிக்கும் ஆகையால், இச்சீவன் முத்திபுரம் அதிகமாகும். இத்துணைச் சிறப்பினதாய இத்திருப்பதியைவிட்டுப் பிறதலங்

களிற்போய்த் தவஞ்செய்வோர், தேன்கலந்த பாலமுதத்தை விட்டுப் புறங்கையை நக்குவோரொப்பார். ஆதலின், இத்தலத்தின் பெருமையை அளவிட்டுச் சொல்லவல்லவர் யாவர். மற்றைய தலங்களில் அசுவமேதமுதலிய பலவகையாகங்கள் செய்தபேறும், எள், நெய், அன்ன முதலியன தானங்கள் செய்தபேறும், காசியாதி தலங்களில் வசித்தபேறும், கங்கைமுதலிய நதிகளில் மூழ்கியபேறும், மதுரைத்திருப்பதியில் நாடோறும் வசித்தவர்க்கு உண்டாம். அன்னியதலங்களிற் செய்த பிரமகத்திமுதலிய பாதகங்கள் திருவாலவாயில் வந்து வசிப்பவரைவிட்டோடும். மற்றையதலங்களில் மாதந்தோறும் சாந்திராயணவிரதமனுஷ்டித்தவர்கள் பெறும்பேறு, இத்தலத்தில் ஓரிரவு உண்டியாலடைந்த பேறாகும். பிறதலங்களில், மாச உபவாசத்தாலடையும் பலன், இங்கோர் நாளுணவு ஒழிந்தவர் எய்தும் பேறாகும். பிறக்ஷேத்திரங்களில் நான்கு மாதம் விரதமனுஷ்டித்தெய்தும் பலனை, இங்கு நோற்கும் அஷ்டமிவிரத மொன்றேயளிக்கும். அயற்பதியில் ஆறுமாதம் விரத மனுஷ்டித்தடையும்பலனை, இத்தலத்தில் சோமவாரவிரதமொன்றேயளிக்கும். ஏனைய தலங்களில் ஓராண்டு உணவொழிந்து செய்யும்விரதத்தாலடையும் பயனை இங்கு சிவராத்திரியொன்

றேயளிக்கும். இங்கு புலன்களைவென்றோன் முப்போதும் உணவருந்திவசித்தாலும், வாயு பக்ஷணஞ்செய்து வருந்தி நோற்குமாதவத்தோனாவன். இத்திருவாலவாய்ப்பதியில், யாவனேனும் அந்தணருக்கும், அருந்தவருக்கும் பிக்ஷையளிப்பவர், பிறதலங்களில் செய்த சோடசதானத்தால் அடையும்பலன் பெறுவர். பலதலங்களில் வசித்தபலனும், பலதீர்த்தங்களாடியபலனும், பலதானங்களாலடையும்பலனும், பலபூஜைகள் செய்வதனால்வரும் பலனும், பலதவங்களால்வரும்பலனும், பலமந்திரங்களாலடையும் பலனும், பலநூற்கேள்விகளாலடையும்பலனும், பலவகைஞானங்களுணர்ந் தடங்கும் பயனும், அத்திருப்பதியில் வசிப்போரடைவரென்றால், இதற்கு நிகரான பதிவேறெங்குளது? பூர்வம் சதுமுகக்கடவுள், கைலைமுதலாகிய எல்லாத்தலங்களையும் ஒரு துலையிலும், இத்தலத்தை யொருதுலையிலுமிட்டுத் தூக்கி நோக்குங்கால், திருவாலவாய் மிகவுங்கனத்திருந்தமை கண்டு, யாவற்றினு மேலாகவைத்த தலமிதுவென்றால், இதன்பெருமையைக்கூற வல்லவர்யாவர்? அத்திருநகரின் பெயர் சிவனகரம், கடம்பவனம், சீவன்முத்திபுரம், கன்னிபுரம், திருவாலவாய், மதுரை, பூலோக சிவலோகம், சமட்டிவிச்சா

புரம், தென்கூடல், துவாதசாந்தபுரம் என்று பெரியோர்கூறுவர்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தீர்த்தவிசேடம்.

கங்கை, காவிரிமுதலிய நதிகளும், கடலும், மேகமும் தோற்றுவதற்குமுன், சோமசுந்தரப்பெருமான் தன்னை யபிஷேகித்தற்குக்கண்டதாகு மிப்பொற்றாமரைத்தீர்த்தம். எங்ஙனமெனின், பூர்வம் சோமசுந்தரப்பெருமான் சமஸ்தலோகங்களையும் ஒடுக்கி, அந்நெறியே தோற்றுவித்தற்குத் திருவுளத்தெண்ணித்தானொரு திருவிளையாட்டாலே சகளவுருவங்கொண்டு, நந்திமுதலிய கணநாதர்கள் தன்னைப்புடைசூழ்ந்துவர, நாகலோகம், பொன்னுலகம், பிரமலோகம், விஷ்ணுலோகமுதலிய பலவுலகங்களிலுஞ் சென்றுலாவித் திரும்புகையில், பிரமன், இந்திரன் திருமாலிவர்கள்வந்து வணங்க, அவர்கட்குவேண்டியவரங்கணல்கி, மதுராநகரையடைந்து, சிவலிங்கத்திற் பிரவேசித்திருந்தனர். அக்காலையில், நந்தியெம்பெருமான் முதலியகணநாதர்கள் வணங்கி, சுவாமீ! இவ்விலிங்கமூர்த்திக் கபிஷேகிக்கவும், யாங்களெல்லாரு மூழ்கிக்கடைத்தேறவும், இப்போதுகங்கையாதிபுண்ணியதீர்த்தங்களோ

ன்றுமில்லை யாகையால், இருமைப்பேறுந்தர த்தக்க வோர்புண்ணியதீர்த்தத்தைத் தேவரீ ரிங்குகண்டருளல்வேண்டுமென்று குறையிர ந்தனர்.

அப்போது, சிவபெருமான் தன் இலிங்க மூர்த்தத்துக்குத் தென்கீழ்ப்பாரிசத்தில் திரி சூலத்தைநாட்ட, அங்கேஓர் தீர்த்தமுண் டாயது. அதில்தன் ஜடாமகுடத்திலுள்ள கங்காஜலத்தைத்தூவி, மஹாதீர்த்தமாக்கிக் கணாதிபர்களைநோக்கி, எல்லாத்தீர்த்தங்கட் கு முன்னரியாமிதனையுண்டாக்கினமையால், இது ஆதிதீர்த்தமாகும். எவைக்குமேலாங் காரணத்தால் பரமதீர்த்தமாகும். இதில் மூ ழ்கினோர்கள் எல்லாமங்களங்களையு மெய்து வதால் சிவதீர்த்தமாகும். உள்ளிருளகற்றி ஞானமீதலாலிது ஞானதீர்த்தமாம். நற்கதித ரலால் முத்திதீர்த்தமாம். இத்தீர்த்தத்தில் மூழ்கித் தர்ப்பணதானங்கள்செய்து பஞ்சா க்ஷரமுச்சரித்து நம்மையடைந்துவணங்கினோ ர் நற்கதியடைவார்கள். இத்தீர்த்தத்தால் ந ம்மையபிஷேகித்தால், பதினெண்குலகிலுள்ள பலதீர்த்தங்களாலு மபிஷேகித்த பயனுண் டாம். ஆதலின், கணாதிபர்களே! இதில்மூழ் கி நம்மைப்பூஜியுங்களென்று கூறி, சிவபெரு மானே அத்தீர்த்தத்தின்மூழ்கிக் கணாதிபர்க ளையு மூழ்குவித்து, சிவலிங்கத்துட்கலந்துவிர

திருந்தனர். பின்னர், சந்திராதி கஞ்ஞதியர்கள் அத்தீர்த்தத்தால் சோமசுந்தரக்கடவுளை யபிஷேகித்துப் பூஜித்துத்தங்கள் அபீஷ்டங்களை யடைந்தனர். இத்தெய்வதீர்த்தத்தை அபுத்தி பூர்வகமாய்த் தீண்டினும் தீவினைநீங்கி முத்தியெய்துவர். எங்ஙனமெனின், தீயினைநினைவின்றித் தொட்டாலும் சுடுவதுபோலாம். வருணம், ஆக்கினேயமந்திர ஜபங்களால் ஸ்நானஞ்செய்வோர் பெறும்பேறுகளும் இத்தீர்த்தஸ் நானஞ்செய்வோரடையும் பலனுக்கிணையாகா. அன்பின்றியத்தீர்த்தத்தின் மூழ்கினோன் சுவர்க்கமடைவன். அன்புடன்மூழ்கித்தேவர்கட்கு அரிசி, யெள்ளு தர்ப்பணஞ்செய்வோன் பலயாகங்கள்செய்த பலனடைவான்.

ஜனனநாளில், அத்தீர்த்தத்தின் மூழ்கினும், சித்திரை, கார்த்திகை, மாசி இந்தமாதங்களில் மூழ்கித் தென்புலத்தோர்க்குப் பிண்டதானஞ்செய்தாலும், பிறவித்துயர் நீங்கிமுத்தியடைவர். அத்தீர்த்தத்தின் பாங்கர்தென்புலத்தோர்க்கு எள்ளினால் தர்ப்பணஞ்செய்யின், எள்ளொன்றுக்கு ஆயிரமாண்டாக எத்தனையெள் உதவுகின்றனரோ அத்தனையாண்டு அவர்களை விண்ணுளவைப்பார்கள். அமாவாசை, மாசப்பிரவேசம், கிரகணகாலம், விதிபாதம் இந்நாட்களில் ஸ்நானஞ்செய்து தரு

ப்பணதானஞ்செய்தலும், மந்திரமோதலும், எண்ணிறந்த பலனைநல்கும். சித்திரை, மார்கழி இந்தமாசப்பிரவேசங்களில் மூழ்கினால் பதினுயிரமடங்கதிக பலனுண்டாம். தை, ஆடி மாசப்பிரவேசங்களில் மூழ்கினால் இருபதினுயிரமடங்கதிகபலனுண்டாம். அமாவாசைகூடிய சோமவாரத்தில் மூழ்கி, மந்திரோச்சாரணஞ்செய்தால் அனந்தமடங் கதிகபலனுண்டாம். பிரயாகையில், தைமாதமுப்பதுநாளு மூழ்கி யடையும்பலனை இத்தீர்த்தத்திலொருநாள்மூழ்குவோனடைவான். விரதசீலம்பூண்டு ஒருவருடம் இத்தீர்த்தத்தில் மூழ்கி, அங்கயற்கண்ணம்மையோடு சோமசுந்தரக் கடவுளையொருவருடம் வழிபட்டால், மலடிக்கும் நன்மகப்பேறுண்டாம். உலகிலுள்ள எல்லாத்தீர்த்தங்களும் இப்பொற்றாமரைத் தீர்த்தத்தின் கோடியிலோர்கூற்றுக்கு நிகராகாது. இத்தீர்த்தத்தைக் கண்டதனாலறமும், ஸ்பரிசித்ததனாற் பொருளும், அங்கையிலள்ளிக்கொள்வதனாலின்பமும், மூழ்கியதால் மோக்ஷமுங் கொடுக்கும். இத்தீர்த்தம் சிவபெருமானுடைய ஜடாமுடியிலுள்ள கங்கைநீரிற் கலந்தகாரணத்தால், சிவகங்கையென்றும், எல்லாத்தீர்த்தங்களிலு மேலானதால், தீர்த்த மோத்தமமென்றும், பொற்றாமரைமலர்ந்த காரணத்தினால், அது பொற்றாமரைத்தீர்த்த மென்றும்

பெயர்பெறும். இன்னும் அறமுதலிய நான்கி னையுந் தருதலால், தருமதீர்த்தம், அர்த்ததீர்த் தம், காமதீர்த்தம், மோக்ஷதீர்த்தம் என்றும் பெயராம். இத்தீர்த்தம் பாவமென்னும் விற குக்குத்தீயாகும். இதன்பெருமையைக்கேட் டோர்கள் இகபரசெல்வங்களையடைவார்கள்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மூர்த்திவிசேடம்.

மேரு, கைலை, மந்தரம், கேதாரம், காசிமு தலிய தலங்களில் உள்ள சிவலிங்கங்கள்தோ ன்றுமுன்னர், இப்பதியில் கடம்பவிருக்ஷத்தி ன்கீழ் இச்சிவலிங்கமுளைத்தது. மேற்கூறிய தலத்துச் சிவலிங்கங்களெல்லாம் பின்னர் இ தனிடத்தில் கிளைத்தெழுந்தன. இக்காரண ங்களால் இச்சிவலிங்கம் மூலலிங்கமாய்ச்சிறக் கும். இந்த மஹாலிங்கத்தில் முப்பத்திரண்டு இலக்கணங்களோடும் சிவபெருமான் அருட் டிருமேனிகொண்டு உமாதேவியாரோடும் சந் ததம் எழுந்தருளி விளங்குவதால், சோமசுந் தரனென்றுவானோர் திருப்பெயர் சாத்தினர். எவ்வுலகங்களிலும் வியாபியாயிருக்கும் கட வுளே சோமசுந்தரனுகையாலே, பாண்டியன் கைப்பொற்பிரம்பு பட்ட அடித்தழும்பு திரி லோகத்திலும் பட்டது. இந்தச் சமஷ்டிரூப

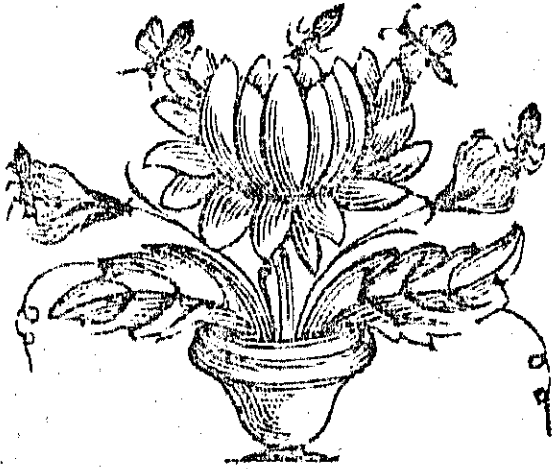
ஞான சோமசுந்தரனைத் தரிசிக்கப்பெற்றவர்கள் ஏனைபதலங்களில் வியஷ்டிரூபமாயுள்ள சிவலிங்கங்களைத்தரிசித்தவர்களாவார். எங்ஙனமெனின், மரத்தின்வேரிற்பெய்த நீர்போய் மற்றையகிளைகளைத்தழைப்பித்தல்போலாம். மலைகளில் மேருவும், தருக்களிற்கற்பகமும், வேள்விகளில் அசுவமேதமும், தானங்களில் அன்னதானமும் சிறந்தன. மனிதர்களிலுயர்ந்தோர் ஆதிசைவர்களும், தேவர்களில் மஹாதேவனும், விரதங்களில் சோமவாரமுமாம். மந்திரங்களில் பஞ்சாக்ஷரமாம். மணிகளிற் சிந்தாமணியாம். தருமங்களில் சிவதருமமாம். பசுக்களிற் காமதேனுவாம். தீர்த்தங்களில் பொற்றாமரையாம். பிறதலங்களில் வைகும் எல்லாத்தேவரினும் சோமசுந்தரனே சிறந்தோனும். இச்சிவலிங்கத்தைத் தரிசித்துவணங்கினோர் பாவங்களெல்லாம் அழற்பொறிவாய்ப்பட்டபஞ்சுபோலும், ஆதவன் முன்னிருள் போலும் சிதைந்துபோம்.

உதயகாலத்தில் சோமசுந்தரக்கடவுளைத் தரிசிக்கப்பெற்றால், பூதானஞ்செய்தபலனெய்தும். உச்சிக்காலத்தில் தரிசிக்கப்பெற்றால் வேதியர்க்கு நூற்றுப்பத்து கோதானஞ்செய்தபலனெய்தும். மாலையில்வணங்கினால் கோடிபசுக்கள் தானஞ்செய்தபலனெய்தும். அர்த்தயாமத்தில் பணிந்தால் அசுவமேதயாகஞ்

செய்தபலனெய்தும். அச்சிவலிங்கப்பெருமானைக்குடங்கையளவு நீரினுலபிஷேகித்துப்பூஜித்தவர்கள், ஏனைய அனந்த தலங்களிலுமுள்ள சிவலிங்கமூர்த்திகளைச் சிவாகமவிதிப்படி பூசித்தோராவார். சோமசுந்தரக்கடவுள் திருமுடிமேல் ஒரு நன்மலர்கொண்டு சாத்தினல், பிறதலத்தில் நூறுமலர்கொண்டு பூசித்த பயனெய்தும். அக்கடவுளுக்கு ஒருகால்தூபங்கொடுப்போர் திரிகரணமொத்துச்செய்த குற்றங்கள் ஆயிரமாயிருந்தாலும் அவற்றை எம்பெருமான்பொறுப்பன். திருவமுதுநிவேதனஞ்செய்வோர், சாதமொன்றுக்கோருகமாகச் சிவலோகத்தில் நிலைத்து வாழ்வர். தாம்பூலமுகவாசமளிப்போர், தெய்வவருஷம் நூறுகோடி சிவலோகத்தில்வாழ்வார்கள். ஒருகருப்பூரவிளக்கிடுவோர், சிவசாரூபமடைவார். சோமசுந்தரக்கடவுள் திருமுன்னர் வாத்திய சகிதமாய்ப் பாடலாடல் செய்விப்போர், மூவுலகுந்தொழவாசாண்டு அரம்பையரொத்த மாதராடல்கண்டு இன்புற்று வாழ்வர். ஒருகால், அஷ்டாங்கமாயேனும், பஞ்சாங்கமாயேனும் மதுரைநாயகனைப்பணிவோர், செங்கோன்மன்னராய், பிறவரசர்கள் தங்களை எக்காலும் வணங்கவாழ்வார். இத்தகைய சோமசுந்தரக்கடவுள் திருமுன்னர் செய்யும் யாகங்களும், மந்திரங்களும், தானங்களும் அனு

வெனினும் மேருவளவாம். இச்சிவலிங்கத்தின் பெருமையெல்லா மெடுத்துரைக்க யாவரா லு முடியாது. இத்தலத்துக்கொப்பாகிய தல மும்,பொற்றாமரைக்கொப்பாகிய தீர்த்தமும், இவ்விலிங்கத்திற் கிணையான சிவலிங்கமும், சொர்க்க மத்திய பாதலமென்னு மூவுலகத்தி லுமில்லை.இந்தமூர்த்தி திருநாமங்கள், கர்ப்பூர சுந்தரன், கடம்பவனசுந்தரன், கலியாணசுந் தரன், அபிராமசுந்தரன், சண்பகசுந்தரன், மகுடசுந்தரன், மான்மதசுந்தரன், பழியஞ்சு சுந்தரன், சோமசுந்தரன், ஆலவாய்ச்சுந்தர ன், கூடனாயகன், மதுராநகர்வேந்தன், சம ட்டிவிச்சாபுரநாதன், சீவன்முத்தி புரநாதன், பூலோக சிவலோகநாதன், கன்னிபுரேசன், மூலலிங்கநாதன் என்பனவாதியவாம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இந்திரன்பழிதீர்த்தபடலம்.

கிரேதாயுகத்தில்பொன்னாட்டுக் கதிபனாகிய தேவேந்திரனானவன் கற்பகநிழலிலமைத்த சிங்காதனத்திலிருந்துகொண்டு, அரம்பைமாதர்களுடைய ஆடல்பாடல்களைக்கண்டு கேட்டு ஆனந்தக்கடலிலாழ்ந்திருந்தனன். அப்போது,தேவகுருவாகியவியாழபகவான் அங்கெழுந்தருள,அவர்க்குவழிபாடுசெய்யாதுமயலிலாழ்ந்தவனாயிருத்தலைக்கண் டவரேகியமாத்திரத்தில், இந்திரனுடைய செல்வங்குன்றலும், இஃது ஆசாரியரிடத்திற்செய்த அபசாரத்தால்விளைந்த கேடென்றுதுணிந்தவனாய், பலவிடங்களிலுந்தேடி குருவைக்காணாமல் சிந்தாகுலமுடையவனாய் பிரமலோகஞ்சேர்ந்து, சதுர்முகக்கடவுளைவணங்கி நிகழ்ந்தவற்றைப்போத, வியாழபகவானைக்காணுமளவும், துவட்டா என்னுமசுரனுடையபுத்திரனாகிய முச்சிரங்களுடைய விச்சுவவுருவனென்பவனை நீவழிபடுங்குருவாக வைத்துக்கொள்ளென்று பிரமதேவன்கூறினன். அதற்கிசைந்து,அவ்வாறேயவனை குருவாகக்கொண்டு, ஒருயாகஞ்செய்தலும், விச்சுவவுருவன் தன்னினத்தாராகிய அசுரர்களுக்கு நன்மையும், தேவர்கட்குத்தீமையுங்கருதிச்செய்ய, அச்செயலைஇந்திரனறிந்து, தன்வச்சிராயுதத்தால் அவனுடையமூன்று சிரங்களையுந்துணித்து வீழ்த்தினன். உடனே பிரமஹத்தியானது தேவேந்திரனைப்பற்

றனும், அதனைத்தேவர்கள், மரம், மண், மாதர், நீர்மேற்செலுத்தி, மரத்திற் பிசினாகவும், மண்ணிலுவராகவும், மாதரிடத்தில் பூப்பாகவும், நீரில்நுரையாகவும் தீர்கவென்றோதினர். அன்னோர், இப்பழிசுமந்த எங்கட்குயாதுநலமென்றுகேட்க,மரம்வெட்டுந்தோறுந் தழைத்தோங்கவும்,மண் அகழ்ந்தபோதும்அதனாலேயேவடுவொழிகவும்,மாதர்கருவுயிர்க்குமளவும் கணவர்தோண் மருவி வாழவும், நீரிறைக்குந்தோறுஞ்சுரக்கவு மநுக்கிரகித்தனர். இவ்வாறுதேவேந்திரன் தனக்குவந்தபழியையொழித்து வாழ்ந்திருக்க, துவட்டா என்னுமசுரன், தன்புதல்வனைத் தேவர்கோன்கொலை புரிந்தமையைக்கேட்டுத் துன்புற்று, பழிவாங்கக்கருதி யொருகொடியயாகஞ்செய்தனன். அதினின்றும் விருத்திராசுரனென்னும் ஓர்வீரன் தோன்ற, அவனைத்துவட்டாநோக்கி, நீபோய் என்புதல்வனைக்கொன்றமகவானை யெதிர்த்துக்கொல்லக்கடவையென்றாஞ்ஞாபித்தனுப்பினான். அவனவ்வாறேவந்து போர்புரிகையில், தேவேந்திரனந்த விருத்திராசுரனுடன் சிலநாள் அமர்செய்துவெல்லுதற்காற்றலற்றவனாய், பிரமனிடம்போய்முறையிட, பிரமன் இந்திரனையழைத்துக்கொண்டுதிருமாலிடஞ்சென்று நிகழ்ந்தனவெல்லாம் புகன்றனன்.விஷ்ணு இந்திரனைநோக்கி,உன்கையிலுள்ளவச்சிராயுதம்

மிக்கபழையதாகையால், சத்துருக்களைவெல்லவலியிலது. புதியதொன்று வேண்டியிருந்தவின், அதுபெறுமாறு ஓதுகின்றனன்.

பூர்வம் நாம் திருப்பாற்கடல் மதனஞ்செய்தபோது, தேவர்களும், அசுரர்களும் ஆயுதபாணிகளாய்வர, அங்ஙனம்வருதல்பழுதென்று அவ்வாயுதங்களையெல்லாம் வாங்கி ததீசிமகாரிஷியினிடஞ் சேர்ப்பித்தோம். பின்னர், பலநாட்கள் கழிந்தும் அவ்விருதிறத்தவரில் ஒருவரேனும் வந்து கேளாமையால், அத்தபோதனர் அவற்றை யெல்லாம் விழுங்க, அவையொன்றுதிரண்டு முதுகந்தண்டெலும்பாயிருக்கின்றது. அதனை நீயவர்பாற்சென்றிரப்பாயாகில், கருணாமூர்த்தியாகிய அவர் மறுக்காதுவழங்குவர் என்று விஷ்ணுமூர்த்திசொல்லக்கேட்டு, தேவேந்திரன் வானவர்களோடு ததீசி மகாமுனியிடஞ்செல்ல, அவர்கண்டு உள்ளமு முகமுமலர்ந்து இருக்கையளித்து, உபசாரமொழிகூறி, நீவிர்மிக்க மெலிவடைந்தீண்டடைந்த காரணம்யாது? விளங்கதநுரைத்தல் வேண்டுமென்ன, அமரர்பெருமான் நடந்தயாவு முறையேகூறி, முதுகந்தண்டெலும்பு வேண்டிவந்தவரலாற்றையுமெடுத்துக்கூறினன். ததீசிமகாமுனிகளிகூர்ந்து, யோகத்திலிருந்து பிரமரந்திரவழியாகக்கபாலத்தைக்கீண்டு, துறக்கநாடுசேர்ந்து இன்புற்றிருந்தனன்.

இப்பால், தேவேந்திரனனவன் அம்முனி புங்கவருடைய முதுகந்தண்டெலும்பை தெய்வத் தச்சனால் வச்சிராயுதமாக்கிக் கொண்டு விருத்திராசுரன்மேல் போர்க்குச் செல்ல, இருதிறத்தவரும் அமர்புரியாநிற்கையில், தேவேந்திரன் தன்கையினிடத்துள்ள வயிரப்படையை விதிர்த்தமாத்திரத்தில், அசுரன்பயந்து ஓடிக் கடலிற்புகுந்தொளித்தனன். இந்திரனும் அவனேடுகடலிற்பாய்ந்து தேடிக் காணமல், தாமரைவாசியாகிய நான்முகனிடம்வந்து மொழிய, அவன் நீ அகத்தியர்பாற் சென்று இதனைமொழிகவென்று அனுப்ப, அவ்வாறேயவரிடம் போய் உரைக்க, அவர்கருணைகூர்ந்து, வடவைத்தீயையுட்கொண்டு, கடலையுழுந்தினளவதாக்கி உள்ளங்கையிற்கொண்டு பானஞ்செய்தனர். கடல்வற்றியபின்னர், அதிலொளித்திருந்த வஞ்சகனகிய விருத்திராசுரனை, இந்திரன் அநாயாசமாகக்கொன்றனன். அதனல் பிரமசாயையானது நிழல்போற்றொடர்ந்து விடாது இந்திரனைவாட்டலும், அதற்குப்பயந்தவனய்ஈசானதிசையிற்போய், அங்கோர் தடாகத்திலுள்ள தாமரைநூலுக்குள்ளொளித்திருந்தனன்.

இவனிங்கிவ்வாறிருப்ப, தெய்வலோகத்தில் சிறிதுநாள் அரசாட்சியில்லாதிருத்தலும், பூலோகத்தில் அசுவமேதயாகஞ் செய்துகொ

ன்டிருந்த நகுஷனென்பவனைத் தேவர்கள் மு
டிசூட்டித் தங்கட்கு வேந்தனாகக்கொண்டனர்.
அரசனாகவந்த அவனும் காமாந்தகாரமன்னா
ய், விரைவில் இந்திராணியை இவ்விடத்தழை
த்து வாருங்களென்று பரிசனங்களையேவ, வ
ந்தழைத்தவர் சொற்கேட்டு இந்திராணிநடுங்
கி, குலகுருவாகிய வியாழபகவானிடம்போய்
குறைசொல்லிக்கொள்ளலும், அவர் சத்தவிரு
டிகள் சிவிகைதாங்க எழுந்தருள்பவன் எவ
னோ அவனே தேவர்பெருமானும், நினக்கு
நாயகனுமாமென் றருளினர். அதைக்கேட்டு
அவ்வாறேவருகவென்று அவள் தூதுவிடுப்ப,
சத்தமகாரிஷிகளால் தாங்கப்பெற்ற சிவிகை
மேற்கொண்டுவரும் நகுஷனனவன் வினைவ
சநோக்காமல், இந்திராணியுடன் இன்பநுக
ருங்காதற்பெருக்கால், விரைவிலேகும் என்ற
ருத்தங்கொள்ளும் "சர்ப்ப" என்னும் பதத்
தைப் பிரயோகித்தனன். உடனே முன்கொம்
பு தாங்கிச்செல்லும் அகத்தியமாமுனிவர்
வெகுண்டு நீ சர்ப்பமாகக்கடவையென்று சபி
க்கத் தக்ஷணமேயாயினான்.

பிறகு, தேவர்கள் தமது குலகுருவாகிய
வியாழபகவானைப்பணிந்து, சுவாமீ, இந்திர
லோகம் வேந்தனின்றித் துயருறுகின்றது எ
ன்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, வியாழபகவான் க
ருணைகூர்ந்து தடாகத்தில் தாமரைநாளிற்

காந்திருந்தபுரந்தரனைப்போயழைத்துக்கொண்டுவரலும், அவன் ஆசிரியனைப்பணிந்து,நாயேனைப்பற்றிய பழியைத்தொலைப்பதெவ்வாறு? ஓ கருணாமூர்த்தியே, அநுக்கிரகித்தல்வேண்டுமென்ன, இப்பழி பூதலத்திலன்றி வேறெங்குமொழியாது, ஆகலின் நீ வேட்டைக்கென்று பூமியின்கண்வருவாயென்றனன், தேவேந்திரன் ஐராவதத்தின்மீ தாரோகணித்துக்கொண்டு, அமரர்குழாம் புடைசூழ்ந்துவர, மண்ணுலகில்வந்து, ஸ்ரீகைலாயத்தைத்தொழுது, கங்கைமுதலாயபல புண்ணியதீர்த்தங்களின்மூழ்கி, காசி திருக்கேதாரமுதலிய திவ்யக்ஷேத்திரங்களைத்தொழுது, கடம்பவனத்துக்குச் சமீபமாகச்செல்லாநிற்கையில், இந்திரனைப்பற்றியபழிவிலகி, சுமந்த பெரும்பாரங்கழிந்தானொத்து விளங்கக்கண்டு மிக்ககளிகூர்ந்து, இந்நிகழ்ச்சியை ஆசிரியர்பாலோத, அவர் இஃது மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தப்பெருமை யுடையதாயிருத்தல்வேண்டும். ஆதலின் நீ சிலரைவிடுத்தறிகவென்று மொழிய, அவ்வாறே யனுப்பிய தூதுவர்போய்க் கண்டறிந்து வந்து, தேவேந்திரனடியிற்பணிந்து, பெருமானே, எவ்வுலகத்திலுங்காணாத ஒரு அதிசயமின்று அடியோம்கண்டுவந்தோம். அஃதென்னையெனின், இவ்வனத்தில் ஒரு புண்ணியதீர்த்தத்தின் பக்கத்தில் கடம்பவிருக்ஷ நீழ

பின்கண் சுயம்புவாய் ஒரு சிவலிங்கம் முளைத்திருக்கின்றது என்று புகலக்கேட்டு, ஆனந்த பரவசனாய், கைகளையுச்சிமேற்குவித்து, வழிக்கொண்டுபோய், தடாகத்தின் மூழ்கி, கடம்பவிருக்ஷ நீழலிலமர்ந்திருக்கும் பரஞ்சோதியைத் தனது ஆயிரங்கண்களாலுந்தரிசித்து, தண்டாகாரமாய் விழுந்தெழுந்து, கண்களிலானந்தபாஷ்பம் பெருக, மொழிகுழற, உடல்கம்பிக்க, நின்றுதுதித்து, அருச்சனைக்குவேண்டிய உபகரணங்களைப் பொன்னாட்டினின்றுங் கொண்டுவரும்படி தேவர்களைவிடுத்து, விமானமொன்றமைக்கும்படி தெய்வத்தச்சனுக்காஞ்ஞாபித்து, தடாகத்தையணைந்து, சிவபெருமானை யருச்சிக்க மிக்கவிருப்பினனாய், மலர்கிடையாதயரும்போது, அத்தீர்த்தத்தில் பரமசிவனருளால், பலகோடி பாலசூரியர்கள் கடன்முகட்டி லுதித்தாற்போல் பொற்றாமரைமலரக்கண்டு, அன்பின் மிகுதியா லானந்தக்கூத்தாடி, இதற்கு இனிமேல் பொற்றாமரைத்தீர்த்தமென்று பெயர் விளங்குகவென்று கூறி, அத்தீர்த்தத்தின்மூழ்கி, பொற்றாமரையைக் கொய்தெடுத்து, சிவலிங்கத்தண்டைவந்து சூழ்ந்திருந்த கடம்பவனத்தைவெட்டி நிலந்திருத்திவருமளவில், சூரியகிரணம் சிவலிங்கத்தைத்தீண்டக்கண்டு அயர்வெய்தி, தனது வெண்குடையால் நிழ

ல்செய்ய, அத்தருணத்தில், சூரியமண்டலமி ழிந்துவருவதுபோல், தகதகாயமாய் அஷ்ட திக்கயங்களால் தாங்கப்பட்டு வானுலகத்தி னின்றும் வந்த விமானத்தைச் சிவலிங்கப் பெருமானுக்குச்சாத்தி, பொற்றாமரைத் தீர் த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து, தேவர்கள்கொண் டுவந்த பொருள்களால் சிவபெருமானை ஆகம விதிப்படியருச்சித்து, அன்பின் மிகையாலா டிப்பாடித்துதித்து நின்றனன்.

அப்போது,சிவபெருமான் அவனைநோக்கி, அன்பனே, உனக்கென்னவரம் வேண்டுமெ ன்று திருவாய்மலர்ந்தருள, புரந்தரன் பணிந் து, இருகரங்களையுஞ்சென்னிமேற்கூப்பி,கரு ணைக்கடலே, என்னைவிடாதுநிழல்போற்றொ டர்ந்துவந்தகொடும்பழியானது, உன் எல்லைக் கணித்தாக வந்தபோதே யொழிந்தது, அடி யேனும்மை யருச்சிப்பதற்கும்உரியனானேன், இதனிலும் பெரும்பேறு எனக்கென்னிருக்கி ன்றது. உமது திருவடித்தாமரைகளை இவ் வாறே நான் என்றும்பூசித்து, உம்மடியாருள் யானுமொருவனாகும்படி யனுக்கிரகஞ்செய்த ல் வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, பரமசிவன் கருணைகூர்ந்து, நீ வருடந்தோறும் சித்திரை மாதத்தில் வருகிற சித்திராபௌர்ணமியில் வ ந்து நம்மையருச்சிப்பாயாயின், முந்நூற்றரு பத்தைந்து நாள்களுமருச்சித்த பயனெய்து

பின்கண் சுயம்புவாய் ஒரு சிவலிங்கம் முளை த்திருக்கின்றது என்று புகலக்கேட்டு, ஆன ந்த பரவசனாய், கைகளையுச்சிமேற்குவித்து, வழிக்கொண்டுபோய், தடாகத்தின் மூழ்கி, கடம்பவிருக்ஷ நீழலிலமர்ந்திருக்கும் பரஞ் சோதியைத் தனது ஆயிரங்கண்களாலுந்தரி சித்து, தண்டாகாரமாய் விழுந்தெழுந்து, க ண்களிலானந்தபாஷ்பம் பெருக, மொழிகுழ ற, உடல்கம்பிக்க, நின்றுதுதித்து, அருச்ச னைக்குவேண்டிய உபகரணங்களைப் பொன் னாட்டினின்றுங் கொண்டுவரும்படி தேவர்க ளைவிடுத்து, விமானமொன்றமைக்கும்படி தெ ய்வத்தச்சனுக்காஞ்ஞாபித்து, தடாகத்தையு ணைந்து, சிவபெருமானை யருச்சிக்க மிக்கவி ருப்பினனாய், மலர்கிடையாதயரும்போது, அ த்தீர்த்தத்தில் பரமசிவனருளால், பலகோ டி பாலசூரியர்கள் கடன்முகட்டி லுதித்தாற் போல் பொற்றாமரைமலரக்கண்டு, அன்பின் மிகுதியா லானந்தக்கூத்தாடி, இதற்கு இனி மேல் பொற்றாமரைத்தீர்த்தமென்று பெயர் விளங்குகவென்று கூறி, அத்தீர்த்தத்தின்மூ ழ்கி, பொற்றாமரையைக் கொய்தெடுத்து, சி வலிங்கத்தண்டைவந்து சூழ்ந்திருந்த கடம்ப வனத்தைவெட்டி நிலந்திருத்திவருமளவில், சூரியகிரணம் சிவலிங்கத்தைத்தீண்டக்கண்டு அயர்வெய்தி, தனது வெண்குடையால் நிழ

ல்செய்ய, அத்தருணத்தில், சூரியமண்டலமி ழிந்துவருவதுபோல், தகத்தகாயமாய் அஷ்ட திக்கயங்களால் தாங்கப்பட்டு வானுலகத்தி னின்றும் வந்த விமானத்தைச் சிவலிங்கப் பெருமானுக்குச்சாத்தி, பொற்றாமரைத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து, தேவர்கள்கொண்டுவந்த பொருள்களால் சிவபெருமானை ஆகம விதிப்படியருச்சித்து, அன்பின் மிகையாலாடிப்பாடித்துதித்து நின்றனன்.

அப்போது,சிவபெருமான்அவனைநோக்கி, அன்பனே, உனக்கென்னவரம் வேண்டுமென்று திருவாய்மலர்ந்தருள, புரந்தரன் பணிந்து, இருகரங்களையுஞ்சென்னிமேற்கூப்பி,சருணைக்கடலே, என்னைவிடாதுநிழல்போற்றொடர்ந்துவந்தகொடும்பழியானது, உன் எல்லைக் கணித்தாக வந்தபோதே யொழிந்தது, அடியேனும்மை யருச்சிப்பதற்கும்உரியனானேன், இதனிலும் பெரும்பேறு எனக்கென்னிருக்கின்றது. உமது திருவடித்தாமரைகளை இவ்வாறே நான் என்றும்பூசித்து, உம்மடியாருள் யானுமொருவனாகும்படி யனுக்கிரகஞ்செய்தல் வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, பரமசிவன் கருணைகூர்ந்து, நீ வருடந்தோறும் சித்திரை மாதத்தில் வருகிற சித்திராபௌர்ணமியில் வந்து நம்மையருச்சிப்பாயாயின், முந்நூற்றறுபத்தைந்து நாள்களுமருச்சித்த பயனெய்து

வாய், ஆகலின் இனி நீ விண்ணுறெய்திப் பல போகங்களு மநுபவித்து, மேல் மலபரிபாகம் பெற்று நம்முலகஞ்சேர்வாய் என்று தயாநிதியாகிய சிவபெருமான் திருவாய்மலர்ந்து விடைதந்தருளப் பெற்றுக்கொண்டு, ஆனந்தபரவசனாய்ப், கண்ணீர் தாரைதாரையாய்ப் பெருக ஆனந்தக்கூத்தாடிப்பன்முறைவணங்கித் துதித்து, நீங்காத மெய்யன்பினால் சிவபெருமானை விட்டுப் பிரியச்சிறிதும் மனமில்லாதவனேனும், அவராணைக்கஞ்சினவனாய், கற்பகநாடடைந்து தேவர்கள் பூமாரிபொழிய, அரம்பைமாதர் இருமருங்குஞ் சாமரைவீச, இந்திராணியுடன் பலபோகங்களையு மநுபவித்துக் கொண்டு, பரமசிவனைக் கனவிலுமறவாமல், முன்போல்பொன்னாட்டிலாக்ஷிசெலுத்திக்கொண்டு வாழ்ந்திருந்தனன்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வெள்ளையானைச்சாபந்தீர்த்தபடலம்.

சிவாம்ச பூதராய்த் திருவவதாரஞ்செய்துள்ள மஹா முநிபுங்கவராகிய துருவாசர்காசி க்ஷேத்திரமடைந்து, ஆங்கேதன்பெயரால் ஆகமவிதிப்படியோரிலிங்கம் ஸ்தாபித்து, மிக்க வுன்னதமோடு அருச்சனைபுரிகையில், பரமசிவத்தின் திருவருளால் முடிமீதினின்று மோர்

தாமரை மலர்வீழலும், அதனை இருகரங்க ளாலுந்தாங்கிக்கொண்டு, கண்களிலும் சிரத்திலும் மார்பகத்திலுமொத்திக்கொண்டு, உடல்பூரிக்க, ஆனந்தமேற்கொண்டு, அவ்விடம் விட்டுப்புறப்பட்டு, விண்ணூட்டிற் செல்லாநிற்கையில், தேவேந்திரன் ஐராவதத்திலாரோகணித்து, அந்தரதுந்துபிமுதலிய பலமங்கல வாத்தியங்கள் கடல்போன் முழங்க, முனிவர்கள் பல்லாண்டுகூற, அரம்பைமாதர் கானஞ்செய்ய, அமரர்குழாத்தோடு மிக்க விபவாலங்காரத்துடன் பவனிவருங்கோலத்தைக்கண்டு, துருவாசமுனிவர் ஆசிமொழிகூறித் தாம்கொண்டுவந்த தாமரைமலரை யவன் கையிற்கொடுப்ப, அதை யொருகரத்தால் வாங்கிந்தன்பட்டயானை மத்தகமேல் வைத்தனன். உடனே, அவ்வெள்ளையானை யானது, அதனைக் கீழேவீழ்த்தித் தன்காலாற் சிதைத்தலும், அதைக்கண்ணுற்றதுருவாசர் பிரளயகாலருத்திரனைப் போல்கண்களில் அழற்பொறிசிதற மிகச்சினந்து இந்திரனை நோக்கி, ஓ பேதாய்! சர்வலோகைக நாயகனாகிய பரமேஸ்வரனுடைய அடியார்கள் அருவருத்துத் தள்ளியசெல்வத்தருக்கினால் சிறிது மதியில்லாமலென்ன காரியஞ் செய்தனை? தேவர்கள் தரும் பரிசுகளையே பொருளாக மதித்தனையே யன்றி, எம்பெருமான் திருமுடிமேற் சாத்திய

மலமைமதியாதேற்று நின்யானை மிதித்துச் சிதைக்கச்செய்தனை. பசுந் துழாய்மாலையணிந்த திருமாலுடைய இறுமாப்பும், கமலாசனனாகிய சதுர் முகனுடைய இறுமாப்பும், தேவர்கள் தொழவாழு முனது இறுமாப்பும், இவை யெல்லாமெமது பகவானாகிய சிவபெருமானை யருச்சித்துப் பெற்றபேறென்று நீ சிறிது முணர்ந்தாயில்லை யாகலின், உன்னுடைய தலையானது பாண்டியரி லொருவீரனால் சிதறக்கடவது. நின்வாகனமாகிய அயிராவதமும் காட்டானையாகுகவென்று கடுஞ்சாபமிட்டனர். அதனைக் கேட்ட தேவர்கள் மிகப்பயந்து, துருவாசமகாரிஷியின் பாதங்களில்விழுந்து வணங்கி, சுவாமீ, தேவரீர்திருவுள்ள மிரங்கியிதனை க்ஷமித்தருளல்வேண்டுமென்று குறையிரக்க, அவர்சிறிதுகோபந்தணிந்து, சிவபெருமானுடைய நிர்மாலியத்தை நிந்தித்த பெருந்தோஷமானது, எவ்விதமான பிராயச்சித்தத்தாலுமொழியாது, ஆதலால் தலைக்குவந்ததுமகுடமாட்டாகுக, வெள்ளையானை காட்டானையாகி நூறாண்டு கழிந்தபின் பழையநிலையடையக்கடவதென்று பிறிதுசாபம் வழங்கினர். இந்திரன் மகுடபங்கமடைந்தது பின்னருரைக்கின்றோம். அது நிற்க, அயிராவதமானது பொன்னாடு நீங்கி, அறிவிழந்து, காட்டிலுள்ள யானைகளுடன் சேர்ந்து, பலவனங்

களிலும் மலைகளிலுந் திரிந்து நூறுவருடமு ங்கழிந்த பின்னர், கடம்பவனம் வந்து சேர்ந் தது. அப்போது, பரமசிவத்தின் திருவருள் வந்து கூட,முன்னறிவு விளங்கப்பெற்று பொ ற்றாமரைத்தீர்த்தத்தை யணைந்து, ஸ்நானஞ் செய்து, பண்டையவடிவ மெய்தி, எதிரே பரமசிவனது அருட்குறியாகிய சிவலிங்கந் தோன்றக் கண்டு, அருச்சிக்கப் பேரன்புகொ ண்டு, தன்தும்பிக்கையால் தீர்த்தங்கொண் டுபோய் திருமஞ்சனஞ் செய்து, மலர் கொ ண்டு சாத்தி யருச்சனை செய்தது. அன்புக் கெளியனாகிய சிவபெருமான் கருணைகூர்ந்து, அந்தயானையை நோக்கி, நீவந்தகாரணம் யா து? வேண்டிய வரமென்னை? மொழிகவெ ன்று திருவாய் மலர்ந்தருளலும், வெள்ளையா னையானது, சிவபெருமான் ஸ்ரீபாதங்களில் வீழ்ந்திறைஞ்சி, முன்நிகழ்ச்சியும், வந்த கா ரணத்தையுமுறையே கூறி, சுவாமி, உம்மு டைய சந்நிதானத்தையடையப் பெற்றவெ னக்கு இனி என்ன குறைவுளது? உம்முடை ய விமானத்தைத் தாங்குகின்ற இவ்வெட்டுக் கரிகளோடு அடியேனுமொன்றாயும்முடைய திருவடிபிரியாதிருந்து, முதுகிற்சுமக்கவேண் டு மென்று எனக்கு ஒரெண்ணஞ் செனித்தி த்திருப்பதாலதனை யநுக்கிரகித்தல் வேண் டுமென்றிரந்தது, பரமசிவனவ்வாறே நல்க,

விடை பெற்றேகும் வெள்ளையானை யானது, மேற்றிசையடைந்து, தன்பேரால் ஒரு தீர்த்த முண்டாக்கி, அதன் பாங்கர் சிவலிங்கத்தையுங் கணேசமூர்த்தியையுந் தாபித்தருச்சனை செய்து நீங்காப்பேரன்போடிருக்குங் காலையில், இச்செய்திகேட்டு வானவர்கோமான் சிலதூதுவரை விடுத்து யானையைக் கொணருபடி யாஞ்ஞாபிக்க, வந்தவர்களை வெள்ளையானை முன் செல்லப் போக்கி, தான் கீழ்த்திசை யடைந்து, தன்பேராலொரு ஊர் கண்டு, இந்திரேச்சுரமெனத் தன்னிறைவன் பேரா லொன்றுதாபித்து, அவ்விடத்துப் பரமசிவனை யருச்சித்துக் கொண்டிருந்தது. இந்திரன் யானை இன்னும் வந்திலதென்று மறுவேகத்தினுங்கடிய சிலதூதரை விடுப்ப, அவர்களுடன் விண்ணுடெய்தி, இந்திரனைப்பணிந்து, காடு மலைகளில் பன்னாள்திரிந்திருந்ததும், கடம்பமாவன மடைந்ததும், சிவபெருமானருளால் சாபந்தீரப்பெற்றதுமாகிய விளைவுகளெல்லா முறைமே யெடுத்தோதி இனிது வாழ்ந்திருந்தது.

திருச்சிற்றம்பலம்

திருநகரங்கண்டபடலம்.

பாண்டியகுலதிலகனாகிய குலசேகரன் என்பவன், கடம்பமாவனத்தின் கீழ்பாலுள்ள மணவூரில் அரசுசெலுத்தி வருகையில், அப்பதியிலுள்ளவணிகரில், மிக்கதரும சீலனும், சிவபெருமான் திருவடிகளில் நீங்காத பேரன்புடையவனுமாகிய தனஞ்சயனென்பவன், மணவூரினின்றும் புறப்பட்டு வர்த்தகவிஷயமாய் மேற்றிசைக்கண்சென்று திரும்புகையில், கடம்பமாவனத்தை யணையும்போது சூரியன் அஸ்தமனமாக, மிக்க இருள்சூழ்ந்த அவ்வனத்தில் இந்திரவிமானத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற பரஞ்சோதியைக்கண்டுவணங்கி, ஆனந்தபரிதனாய், அவ்விரவை யங்கேகழிக்கவெண்ணித் தங்கியிருந்தனன். அன்று சோமவாரமாதலால், தேவர்களங்கெய்தி, சிவபெருமானுடைய ஸ்ரீபாதங்களைத்தொழுது, அவ்விரவைச் சிவராத்திரிபோலுங்கருதி, நான்குசாமத்திலும் அன்போடு அருச்சனைபுரிந்துகொண்டிருந்தனர். தேவர்கள் வந்ததையும், அருச்சனைசெய்வதையும், மெய்யன்புடையானாகிய தனஞ்சயனென்னும் வணிகன் சிவகடாக்ஷத்தால் கண்டு, தானுமருச்சனைக்குவேண்டிய பொருள்களைக் கொண்டுபோய், தேவர்கள் கையிற்கொடுத்து, எம்பெருமானையருச்சித்துக் கொண்டிருந்தனன். பொழுதுவிடிந்தபோது, தேவர் கூட்டத்தி லொருவரையுங் காணாது,

விமானத்தின்மேல் தனித்திருக்கும் பரமசிவனைமாத்திரங்கண்டு, அதிசயமடைந்து, திருவடியிற்பணிந்து, எழுந்து இருகரங்களையு முச்சிமேற்குவித்து, வலம்வந்து, விடைபெற்றுக்கொண்டு தன்பதிக்கேகி, பாண்டியனாரண்மனையடைந்து, எம்மரசே! நேற்றுநான் கடம்பமாவனத்திலோ ரதிசயங்கண்டேன் என்று தான்கண்டவற்றையெல்லா மெடுத்தோத, குலசேகரபாண்டியன்கேட்டு மிக்கவானந்தமு மதிசயமுமடைந் திருந்தனன். அன்றிரவில் அப்பாண்டியனுடைய சொர்ப்பனத்தில் சிவபெருமான் ஒருசித்தராய்த் திருவேடம்பூண்டுவந்து, பாண்டியனைநோக்கி, அன்பனே! நீ கடம்பமாவனத்தைத் திருத்தி நகராக்குகவென்று பணித்துச்சுவாமி மறைந்தருளலும், பாண்டியன் விடியற்காலையிலெழுந்து, நித்தியக்கடன்களை முடித்து, அமைச்சர்கள் பெரியோர்கள் முதலியவர்கட்குத் தன்கனாவின் செய்தியையோதி, நனவிற்கேட்டதுங் கனவிற்கண்டதுமொத்திருந்தலால், உடனே மந்திரிமுதலானவர்களோடு, அக்கடம்பவனமெய்தி,பொற்றாமரைத் தீர்த்தத்தின்மூழ்கி, சோதிமயமாகிய பொன்விமானத்தி லெழுந்தருளியிருக்கும் பரமசிவனைப்பணிந்து, அஞ்சலியஸ்தனாய், கண்களிலானந்தபாஷ்பம்பெருக, என்பு நெக்குருக, உடல்கம்பிக்க, ஆடிப்பாடித்து

தித்துப் பிரதக்ஷணம்வந்து, ஒருபுறம் அமைச்சரோடிருந்தனன். இவ்வாறிருக்கையில், அரசனுக்ஞையால், காடுவெட்டுந்தொழிலாளர்கள், மரங்களையெல்லாம் வேரொடுங்களைந்து, நிலந்திருத்திச் சீர்ப்படுத்தியதுகண்டு, பாண்டியன், நகரங்காண்பது எவ்வாறென மந்திரிகளோடு ஆலோசனை செய்துகொண்டிருக்கையில், சிவபெருமான் இரவில் சொர்ப்பனத்திலெழுந்தருளியதுபோல நனவிலு மவ்விடம் வந்து, அன்பனே! வேதாகமவிதிப்படி, ஆலயம், மண்டபம், கோபுரம் முதலியன இன்னவாறுசெய்கவென்று வகுத்துச் சொல்லிவிட்டு மறைந்தனர். உடனே பாண்டியன் சிவபெருமான் திருவாய்மலர்ந்தபடி, சிற்பநூற்புலவர்களைக்கொண்டு, பதுமமண்டபம், அருத்தமண்டபம், சிகைமண்டபம், அறுகான்மண்டபம், நிருத்தமண்டபம், விழாமண்டபம், வேள்விச்சாலை, திருமடைப்பள்ளி, பரிவாரதேவர்கள்கோயில், வலதுபாரிசத்தில் மீனாக்ஷியம்மை ஆலயம், கோபுரம், மாடவீதி, பெருவீதி, சந்து, நாற்சதுக்கம், மன்று, செய்குன்று, ஆடரங்கு, முனிவரிருக்கை, அந்தணர்வீதி, யானை, தேர், குதிரை நிலைக்களங்கள், அறச்சாலை, தடாகம், குளம், பொய்கை, நந்தவனம் முதலியன பிறவுங்கண்டு, தனக்கு மாளிகை அந்நகரத்துக்கு வடகீழ்த்திசையி

லைப்படுத்தி, பட்டணத்தைச் சாந்திசெய்ய வெண்ணினன். அதைச் சிவபெருமானறிந்து, தமது சடாபாரத்திலுள்ள சந்திரகலையின முதைச் சிதறவிட்டனர். அதுபோய் நகர்முழுவதையுந் தன்மயமாக்கிப் புனிதஞ்செய்து சாந்தியாக்கியது. அஃது மதுரமயமாயிருந்ததன்மையால், மதுராநகரம் என அதற்குக் காரணப்பெயர் வந்தது. பின்னர், கீழ்த்திசைக்குச் சாத்தனையும், தென்றிசைக்குச் சத்தமாதரையும், மேற்றிசைக்குத் திருமாலையும், வடதிசைக்குக் காளியையும் காவலாகவைத்து, சிவபெருமானை யருச்சிப்பதற்குக் காசியினின்றும் வைதிகப்பிராமணர்களையும், ஆதிசைவவேதியர்களையும் கொண்டுவந்து மதுரையில்தாபித்து, பிராமணர், க்ஷத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்னும் நால்வகையார்குலக்குடிகளையும், அநுலோமர் முதலிய மூவகைப்புறக்குடிகளையும், தத்தம்வர்ணாச்சிரமநெறிவழுவாதொழுகவும், வைதிகமுஞ் சைவமுந் தழைத்தோங்கவும் குடியேற்றி, நகரைமிக்கவளப்படுத்தி, அன்றுமுதல் தானந்நகரத்திலிருந்து, சிவபெருமானுக்குப் பூசனையுச்சவமுதலியன குறைவற நடாத்தி பொதுக்கடிந்து, செங்கோல்செலுத்திவருகையில், பாலசூரியனைப்போல் மலயத்துவசனென்னும் புதல்வனைப்பெற்று, பூபாரத்தை யவன்மேற்சுமத்தி,

பலநாள் சென்றபின்னரொருநாள், சொக்கலிங்கப்பெருமானுடைய ஆலயத்தெய்தி, நாதனைப்பணிந்து, மும்முறைவலம்வந்து, ஸ்ரீபாத நீழலில் இரண்டறக்கலந்து பேரின்பவாழ்வை யடைந்தனன்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தடாதகைப்பிராட்டியார் திருவவதாரப்படலம்.

மலயத்துவசபாண்டியன் மதுராபுரியிலரசுசெலுத்திவருகையில், போகமாதர்பதினாயிரவரோடு, சூரியவம்சோத்பவனை சூரசேனன் குமாரத்தி காஞ்சனமாலையை மணம்புரிந்து, பலநாள் மகப்பேறின்றி வருத்தமுற்று, பலவகையான தானதருமங்கள்செய்து, பின்னர், அசுவமேதயாகஞ்செய்யத் தொடங்கினான். தொண்ணூற்றொன்பது பரிமேதமும் நிறைவேற, தேவேந்திரனானவன் மற்றொரு யாகமு முடிவுபெறுமாயின், நமது பதம்போமெனக்கருதி, மலயத்துவசனை யடைந்து, நீமகப்பேறுவிரும்பினையாதலின், அதற்கிசையபுத்திரகாமேஷ்டியாகமியற்றினால் காரியசித்தியடைவாயென்றோதித்தன்னாட்டுக்கேகினான். அக்கணமே, பாண்டியன் அதற்குரியயாவை

யுமமைத்து தன்றேவியாகிய காஞ்சனமாலையோடும் யாகசாலைக்குப்போய், விதிப்படி யெரிவளர்க்கையில், அந்தயாககுண்டத்தில், சகலலோகமாதாவாகிய பார்வதியானவள், சர்வாபரணலங்கிருதையாய் மூன்றுவயதுடைய மும்முலைகளோடுங்கூடிய பெண்குழந்தையாய் நின்றனள். அக்குழந்தையைக்கண்டமாத்திரத்தில், பெருதுபெற்றவளாகிய காஞ்சனமாலையானவள், எடுத்துமார்போடணைத்துச்சிமோந்துமுத்தமிட்டு, கரைகாணக் களிகூர்ந்திருந்தனள். அப்போது, மலயத்துவசபாண்டியன் உமாதேவியே தனக்கரும்பெறன்மகவாய் வந்ததற்கு மகிழ்வெய்தாமல், நான்பலநாள் மகப்பேறின்றியருந்தவமாற்றினேன். அத்தவப்பயனானது எனக்கொருபெண்மகவையேதந்தது, அவ்வாறுதித்தபெண்ணும் பகைவர் நகைக்கும்படி, மும்முலைப்பெண்ணாய்த் தோன்றியதேயென்று மிக்கசிந்தாகுலனாய்த் தளராநிற்கையில், "அரசனே! நின்பெண்ணுக்கு, மைந்தர்போலெல்லாச்சடங்குகளையும் வேதவிதி வழாதுசெய்து, தடாதகையென்று திருநாமமிட்டு, முடிசூட்டக் கடவாய். இப்பெண்ணுக்கு நாயகன்வருங்கால் ஓர்முலைமறையும். ஆகையால், நீ மனம் வருந்தேலென்று பரமசிவனது திருவருளால் ஆகாயத்திலோர்சரீரிவாக்குண்டாயிற்று. அத்திருவாக்கைக்கேட்டவுட

னே பாண்டியன் ஆனந்தமேற்கொண்டு, யாக த்தைப்பூர்த்திசெய்து, தன்பத்தினியோடு ம வ்விடம்விட்டுப்புறப்பட்டு, அரண்மனையடை ந்து, பலவகைதானங்கள்செய்து, ஸ்ரீசுந்தரே சர் ஆலயத்தில் பலசிறப்புகள்நடாத்தி, தளை பட்டிருந்த வேந்தர்களையும், மற்றவர்களையும் சிறையினின்றும் விடுவித்து, நகரெங்குமங்கல மோங்க, சாதகர்மமுதலியசடங்குகளை நிறை வேற்றி, தடாதகையென்று திருப்பெயர்சா த்தி,மிக்க அருமையோடு வளர்த்துவந்தனன். தடாதகையார்பலகலைகளுந்தெளிந்து, யானை யேற்றம், குதிரையேற்றமுதலியனவும், வில் வித்தை முதலியபடைத்தொழிலும்பயின்று, மிக்க வல்லவளாயிருந்தலை வயோதிக தசைய டைந்த மலயத்துவச பாண்டியன்கண்டு, அர சர்கட்கெல்லாந் திருமுகம்போக்கிவருவித்து நகரையலங்கரித்து, நல்லசுபதினத்தில் மிக்க விபவாலங்காரத்தோடு, தன்திருமகட்கு முடி சூட்டி,தன்னரசுரிமையைத்தந்து விண்ணுல கடைந்தனன். பின்னர், தடாதகைப்பிராட்டி யார்தந்தைக்கு ஈற்றுக்கடன்களை நிறைவேற் றி, சிங்காதனத்திலிருந்து, பொதுக்கடிந்து செங்கோலோச்சி, மன்னுயிரைத் தன்னுயிர் போல்பாதுகாத்து மநுநீதிதவறாமல் அரசுசெ லுத்திவந்தனள். கன்னிப்பருவத்தில் பிராட் டியார் அரசுபுரிந்தகாரணத்தால், அந்நாடுகன்

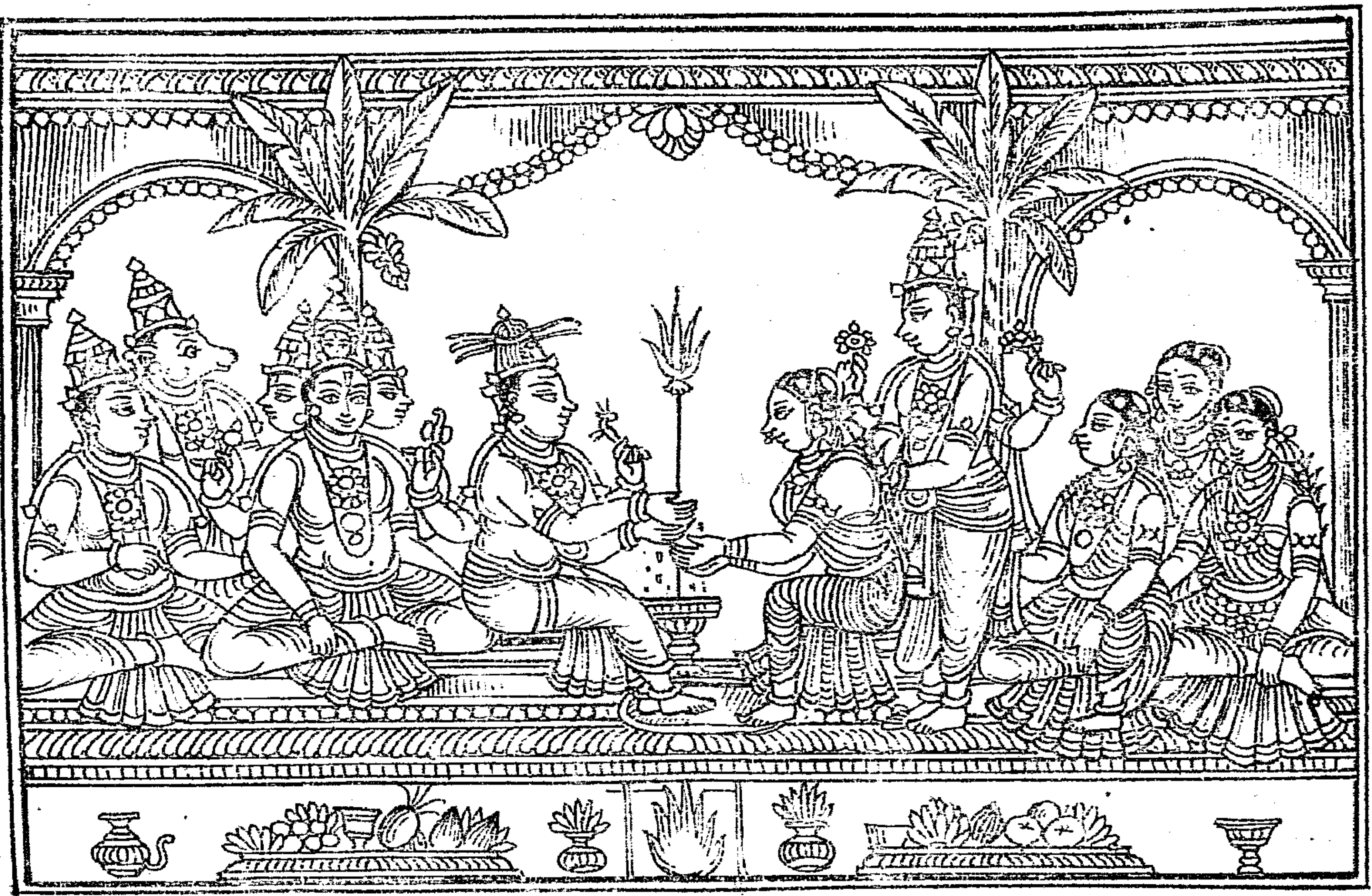
ணிரடெனப் பெயர்பெற்றது, என்று அகத்தியமுனிவர் கூறக்கேட்டுவந்த முனிவர்கள், சுவாமீ, நான்கு வேதங்களினந்தமுங் காண்டற்கரிய பெருமையினையுடைய தேவியார், தன்பால் மிக்க அன்புடையதக்கனும், மலையாசனும் நெடுநாள்வருந்தித் தவஞ்செய்தலால்,அவர்க்கொரு பெண்ணாயவதரித்தனள். மனிதனாகிய பாண்டியனுக்குத் திருமகளாய்வந்த காரணம்யாது? என்றுவினவ, அகத்தியமாமுனிவர், ரிஷிகளே! பூர்வம், விச்சுவாவசுவென்னும் ஒருவித்தியாதரனுடைய புதல்வியாகிய விச்சாவதி யென்பவள், அம்பிகையிடத்து மிக்க அன்புள்ளவளா யிருந்தபடியால், தன்தாதையை நோக்கி,நான்தேவியை வழிபட்டுய்யுநெறி யருள்வாயென்றுபிரார்த்திக்க,தந்தையானவன் கௌரிமந்திரத்தை யுபதேசித்தன்,அந்நெறியேயொழுகுபவளாய் தாதையை நோக்கி,பூலோகத்தில் நான் அம்பிகையை வழிபடத்தக்க சிறந்த தலம் ஒன்றுரையெனக் கேட்ப,அவன் மண்ணில் மூர்த்தி,தலம்,தீர்த்த முதலியவற்றிற் சிறந்ததும், அறுபத்துநான்கு சத்திபீடங்களில் முதன்மைபெற்றதும், துவாதசாந்தபுரமாகியமதுரையேயாம். அங்கு எழுந்தருளியிருக்கின்ற அங்கயற்கண்ணம்மையார், யாவராயினும் தன்னை அன்பின் வழிபடுவோர்க்கு இகபரசெல்வங்களையளிப்பாள்,

என்றுகூறிய தந்தையை வணங்கி விடை பெற்றுக்கொண்டு மதுராநகரெய்தி, பொற்றாமரைத் தீர்த்தத்தில் மூழ்கி, மீனாக்ஷியம்மையைப்பணிந்து, தைமாதந்தொடங்கி உணவு முதலியன துறந்து, வருந்தி நோற்று மறுவருடம் தைமாதத்தில் மீனாக்ஷியம்மைசந்நிதியடைந்து, கையில்யாழேந்தி, அம்மையார்புகழைப்பலவாயெடுத்து அதிமதுரமாய் கானஞ்செய்தனள். தேவியார்கருணைகூர்ந்து வரங்கொடுத்தருள மூன்றுவயதுடைய பெண்குழந்தையாய் எதிர்வந்து நிற்றலும், கண்டுவணங்கிய விச்சாவதியை நோக்கி, அம்மையார் யாதுவரம் வேண்டும் எனத்திருவாய்மலர்ந்தருள, அன்னையே! எக்காலும் உன்பாதாரவிந்தத்தில் நீங்காத அன்பும், இம்மகவுருவோடு நீ என்பால் வந்திருக்க அருளும் அளித்தல் வேண்டுமென் றிரந்துகேட்டனள், தேவியார், மலயத்துவசனென்னும் பாண்டியனுக்கு நீ மனைவியாகவருவை, அப்போது, நான் உன்னிடத்தில் மகவாய் வருவேன் என்று, அநுக்கிரகஞ்செய்தனள். இதுதான் நடந்தகதையென்று அகத்தியமாமுனிவர் ரிஷிகணங்களுக்கு விடையளித்தனர்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தடாதகைப்பிராட்டியார் திருமணப்படலம்.

தடாதகைப்பிராட்டியார் மனுநீதி வழுவாமல் பாண்டியநாட்டில் அரசுபுரிந்துவருநாளில், மணப்பருவம் வந்தடுப்ப; ஈன்றாளாகிய காஞ்சனமாலைகண்டு இன்னம் நமது திருமகட்குமணப்பேறு வாய்க்கவில்லையேயென்று மிகுந்த சிந்தாகுல முடையவளாய்ச் சொல்லும்போது, அதுசெவியுற்ற தடாதகையார் அன்னையே! நீ எண்ணியகாரியம் நிறைவேறுங்காலம் வரும்போது முடியும். அதுபொருட்டு நீ மனம்வருந்தல்வேண்டாம். நான் உலகெங்கும்போய்த் திக்குவிஜயஞ்செய்து ஜயபதாகைநாட்டி மீண்டுவருகின்றேன் என்று விரைவிலெழுந்து பிரயாணப்பட்டனள். அப்போது, சாரதி தேர்கொண்டுவர, அதன்மீதாரோகணித்துக்கொண்டு, வேந்தர் அமைச்சர், ரதகஜதுரகபதாதிகள் தன்னைப் புடைசூழ்ந்துவர, பலவகைவாத்தியங்கள் கடல்போலொலிக்கச்சென்று, திக்குப்பாலர்களையெல்லாம்வென்று, திறைகொண்டு, கைலையைநோக்கிச் சென்றனள். அதனைச்சமீபித்தலும், சேனாவீரர்கள் முற்றிலுஞ் சூழ்ந்துவளைத்துக்கொண்டு, ஆரவாரிக்க, அதுகண்டகைலைமலைக் காவலர்கள் நந்தியெம்பெருமானிடஞ் சென்று கூறினர். அவர் கணங்களோடும் வந்து, தேவியாரோடு போர் புரிந்து வெல்ல மாட்டாமல் கணங்க

தடாதகைப்பிராட்டியார் திருமணம்.

னெல்லா முதுகிட்டோடக்கண்டு நாணுற்று, சிவபெருமானிடத்திலிதனைப்புகல, அவர்போர்க்களத்தில்வந்து, கணவீரர்களைத்தோற்கடித்ததுமல்லாமல், இன்னும எவர்வந்தெதிர்த்தாலும பின்னிடாது முனைந்து போர்செய்து வலிகவரும்படி, பெண்சிங்கம்போல் வீறி நிற்கின்ற தேவியாரைக்கண்டனர். இவ்வாறு தன்னைநோக்கிய சிவபெருமானைத் தடாதகையார் எதிர்நோக்கியபோது, ஒருதனமறைந்திடலும், நாணங்கொண்டு, பண்டைய அன்புவந்து மனத்தேகுடிகொள்ள, தன்புறவடியையே நோக்கியவண்ணம் மண்கிளைத்துக்கொண்டு நின்றனள். உடனே, சுமதியென்னு மந்திரி பிராட்டியாரைநோக்கி, அன்னையே! இவரே நின்மணக்காதலனுமென்று மொழிந்து நிற்கையில், சிவபெருமான் தடாதகைப் பிராட்டியாரை நோக்கி, பெண்ணே! என்றுதொடங்கி நீ திசாமுகங்களிற்செல்லக்குறித்தெழுந்தனையோ, அந்நாள்தொடங்கி நாமும் நம்மதுராநகரைவிட் டுன்னைவிடாது பின்பற்றி வந்தோம். நாம் சோமவாரத்திலுன்னை மணஞ்செய்யவருவோமாகலால், நீ உன்னுடைய நகர்க்கேகென வாஞ்ஞாபித்தனர். பின்னர், தேவியார் தேர்மேற்கொண்டு, சேனைகள் புடைசூழ்ந்துவர, மதுராநகர்வந்து சேர்ந்தனள். பிறகு, மந்திரிகள் எங்கும் மண

வோலைபோக்கி, கலியாண முரசறைவித்து, நகரெங்கும் ஆயிரம் பணாமுடிகளையுடைய ஆதிசேடனாலும் புகழவொண்ணாத பெருஞ் சிறப்போடலங்கரித்து, மணச்செய்திகேட்டடைந்த பலதேசத்தரசர்களுக்கும் விடுதிதந்து, சிவபெருமானுடைய வரவுக்கெதிர்பார்த்திருந்தனர்.

அங்கே வெள்ளியங்கிரியில், பரமசிவனாஞ்ஞையால், நந்தியெம்பெருமானனுப்ப, சங்கு கன்னன்முதலிய கணத்தலைவர்கள், பிரமவிஷ்ணுக்கள் முதலிய தேவர்கள் பதிகளிற் சென்று, சிவபெருமானுடைய திருமணச்செய்தியை யறிவிக்க, மாலயன்முதலியதேவர்களும் பூதகணங்களும், இயக்கர் கின்னரர் விச்சாதரர்களும், முனிவர்களும், மற்றுமுள்ளோர்யாவரும் தத்தமனைவியர்களோடும், கயிலைவந்து சேர்ந்து சிவபெருமானைப்பணிய, அவர்களைக் கடைக்கணித்து, குபேரனை வருவித்து, கலியாணகோலத்துக்கேற்ப சர்வாலங்காரமுஞ் செய்வித்துக்கொண்டு இடபவாகனாரூடராயெழுந்தருளி, தேவர்கள் அந்தரதுந்துபி முழக்கிப் பூமாரிபொழிய, மங்கலவாத்தியங்கள் கல்லென்றொலிக்க, அரம்பைமாதர்கள் நடனஞ்செய்ய, பானுகம்பன் ஆயிரமுகங்களால் சங்கமூத, வாணன்குடமுழக்க, முனிவர்களுந் தொண்டர்குழாங்களும் அஞ்சலிய

ஸ்தராய் கனிந்தவன்போடும், ஹரஹரவென்று துதிசெய்ய, இந்திரன் காளாஞ்சியேந்த, ஈசானன் அடப்பைதாங்க, வாயுபகவான் ஆலவட்டம்பணிமாற, அக்கினிபகவான் தூபமேந்த, வருணன் பூத்தட்டுதாங்க, நிருதி கண்ணாடிகொண்டெதிர்வர, குபேரன் நிதிவழங்க, ஆதிசேடன் மணிவிளக்கெடுக்க, வேதங்கள் திருவடிகளைமுடிகளாற் சுமந்துபின்செல்ல, கங்கைகாவிரிமுதலிய நதிகள் பெண்ணுருவங்கொண்டு கவரிகளிரட்ட, குண்டோதரன் குடைபிடித்துவர, ஆலால சுந்தரன் திருநீறும் பூமாலையுங்கொண்டுவர, சதுர்முகனும் திருமாலும் இருபாலுநின்றேத்திவர மதுராநகர் வந்தடைந்தனர்.

அப்போது, தேவதேவன்வந்தான், மால்விடையான்வந்தான், மும்மூர்த்தி முதல்வன்வந்தான், முக்கட்பெருமான்வந்தான் என்று பொற்சின்னங்களூத, நகரில்பிரவேசித்து வீதிமார்க்கமாய் வருகையில், மந்திரிகளும் பலதேயத் தரசர்களும், ஏனையபுருஷர்களும், மாதர்களுமாங்காங்கு திரள் திரளாகக்கூடி சிவபெருமானுடைய திருமேனிப் பொலிவை நேத்திரோச்சுவமாகக்கண்டு ஆனந்தித்துப்பலவாறுகொண்டாட, அரண்மனை குறுகியமாத்திரத்தில், அந்தணமாதர் ஆலத்திசுற்றி, சூடவிளக்குமுதலிய அஷ்டமங்கலங்கள் செய்ய,

வேதியர் ஆசிபுகல, இருபுறத்திலும் பிரமவிஷ்ணுக்கள் கைதாப்பற்றிக்கொண்டு, பாதுகை திருவடிகளிற்சூடி தேவர்கள்மந்தாரமாரி பொழிய, உள்ளே புகுந்தனர். அக்காலையில் மங்கலஸ்திரீகள் கரகநீர்வார்க்க, மாமியாராகிய காஞ்சனமாலை, சிவபெருமானுடைய திருப்பாதங்களைவிளக்கி, அந்நீரைச்சிரமேற் றெளித்துட்கொண்டு, வெண்பட்டால் திருவடிகளைத்துடைத்து, மலர்கள்தூவிக் கும்பிட்டுநின்று, அடியேன் அருமையாகப்பெற்ற இப்பெண்ணை மணம்புரிந்து, இந்நகர்கைக்கொண்டு ஆள்கவென்று மொழிய. அதற்குடன்பட்டுச் சிவபெருமான் குறுநகை கொண்டிருந்தனர். பின்னர், வேதங்களார்ப்பசிங்காதனத்தெழுந்தருளிச் சூழுகின்ற பிரமவிஷ்ணுமுதலிய தேவர்களை அவரவர்கட்கிட்ட ஆசனங்களிலிருக்கக்கட்டளையிட்டு, கலியாணத்துக்கு நியமித்த முகூர்த்தகாலம் வருமளவும் அரம்பைமாதர்கள் நடனத்தைக்கடைக்கணித்திருந்தனர். பின்னர், தடாதகைப்பிராட்டியாரை ஸ்நானஞ்செய்வித்து, திவ்வியவஸ்திராபரணாலங்காரஞ்செய்து, கலைமகளும் லக்ஷுமியுமிருபாரிசத்திலுங் கைகணிட்டுத் தனது திருக்கரங்களாற் பற்றிக்கொண்டு, தூரியம் சங்குமுதலிய வாத்தியங்கள் கோஷிக்க, மலர்மாரிபொழிய, மங்கலப்பெண்கள் வாழ்த்துக்கூற, இந்திரா

ணி அடப்பைதாங்க, திலோத்தமைகண்ணா டியேந்திவர, துர்க்கைபொற்பிரம்புதாங்கி ஜ னநெருக்கையொதுக்கிவர, அரம்பைகாளாஞ் சிகொண்டுவர, ஊர்வசி ஆலவட்டம்வீச,மே னகை பூத்தட்டேந்திவர, மாதர்கள் சோப னகீதம்பாட, மெல்லெனநடந்துவந்து சிவபெ ருமானருகணைந்து தலைவணங்கிக்கொண்டு இ ருந்தனள். அப்போது, திருமால் கரகநீர்கொ ண்டு பரமசிவத்தின் திருவடிகளைவிளக்கி, ம லர்கொண்டுசாத்தி, தூபதீபங்காட்டி, அன் போடருச்சித்து, பாததீர்த்தத்தை திருமால் முதலியசமஸ்ததேவர்களும், முனிவர்களும், தொண்டர்களும் உள்ளும் புறம்புங்கொண்டு கைகூப்பிநிற்ப, திருமால் தடாதகைப்பிராட் டியார் திருக்கரங்களைப்பற்றிச் சிவபெருமா ன் கையிற்கொடுத்து, மந்திரமோதி தாரைவா ர்த்துக் கொடுத்தனர். பிறகு, காமதேனுவின் பாலும், கற்பகக்கனிகளும், நெய்தேன்முதலி யனவுங்கலந்து அமுதுசெய்யச்சொல்லச் சிவ பெருமான் அதைக்கையாற்றொட்டு அமுது செய்ததுபோ லகமகிழ்ந்து, இருடிபத்தினிக ளும், பூமகளும், நாமகளும், மங்கலம்பாட, சது முகன் தன் புதல்வரோடொருங்கிருந்து ஓ மம்வளர்க்க, நான்மறைகளார்ப்ப, மங்கலவா த்தியங்கள் கோஷிக்க, பிரமன்வேதவிதிப்ப டி சடங்குகளியற்ற, சிவபெருமான் தடாத

கைப் பிராட்டியாரைப் பாணிக்கிரகணஞ்செ
ய்து, பொரிவாங்கிச்செந்தீயிட்டு, வேதியர்க்கு
த்தானங்கொடுத்து, எரிவலம்வந்து பிராட்டி
யார் பாதத்தைப்பற்றி அம்மிமேல்வைத்து,
அருந்ததியெங்கென்றுரைப்ப, அவள்கை கூ
ப்பிநேர்வர அருட்கண்சாத்தி, வேள்வியைநி
றைவேற்றி பிராட்டியோடுமணவறைபுகுந்த
னர். பின்னர், மணவறையினின்றும் வதுவை
மண்டபம்வந்து சிங்காசனத்திலிருந்து, பிரம
ன்முதலியதேவர்கட்கும் தந்தம்பதிக்குச்செ
ல்ல விடைநல்கி, சோமசுந்தர பாண்டியனெ
ன்னும் திருநாமம்பூண்டு, தாம்கொண்ட கோ
லத்துக்கேற்ப, சங்குகன்னன்முதலிய கணவீ
ரர்களைப் பரிஜனங்களாகக்கொண்டு, அரசுசெ
லுத்திவந்தனர். இவ்வாறு அரசுபுரிகையில்,
உலகங்காக்குமரசர்கள் சிவனைப்பூசைசெய்ய
வேண்டியது வேதவிதியென்று, தாம்திருவா
ய்மலர்ந்துள்ளதை யெல்லோருங் கடைப்பிடி
த்தொழுகும்வண்ணம், தாமும் அந்நகரில்நடு
வூரென்றோர் பட்டணந்தாபித்து, ஆகமவிதி
ப்படி கோயில் ஏற்படுத்திச் சிவலிங்கப்பிரதி
ட்டைசெய்து, இம்மையேசெல்வந்தரும் பெ
ருமானெனப் பெயர்தந்து பூசித்து, கடம்பவ
னத்துறை சிவபெருமானை முப்போதுஞ்செ
ன்று வணங்கி, உலகமுழுதுஞ்செங்கோனடா
த்தி, மனிதருக்கரசாகியும், பகைவேந்தர்க்கு

ச் சிங்கமாகியும், மடவார்க்கு மன்மதனாகியும், பூதேவிக்குத்திருமாலாகியும், நித்தியாநித்திய வஸ்துவுணர்ந்து, இகபரத்தாசைநீத்து, அகந் தெளிந்த மெய்ஞ்ஞானிகட்குச் சச்சிதானந் தப் பரம்பொருளாகியும் வீற்றிருந்தனர்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வெள்ளியம்பலத்திருக்கூத்தாடிய படலம்.

தடாதகைப்பிராட்டியாரைச் சிவபெருமான் மணம்புரிந்தபின்னர், கலியாணத்திற்குவந்த அரசர்களையும், முனிவர்களையும், தேவர்களையும், மற்றுமுள்ளாரையும் உண்ணுதற்கு வாருமென்றழைக்க, அவர்களெல்லோரும், பொற்றாமரையில் ஸ்நானஞ்செய்து, தத்தம் நியமங்களை முடித்துக்கொண்டு வந்தனர். அவர்களுள் பதஞ்சலியும், வியாக்கிரபாதரும், சிவபெருமானைப் பணிந்து, சுவாமீ! அடியேங்கட்குப் பொன்னம்பலத்திலாடுகின்ற உம்முடைய ஆனந்த நடனத்தைத் தரிசித்துண்பது நியமம் என்று விண்ணப்பஞ்செய்தனர். அதுகேட்ட சிவபெருமான் கருணைகூர்ந்து, முனிபுங்கவர்களே! அந்நிருத்தத்தை யாமிங்கு செய்கின்றோம். உலகமெல்லாம் தன

துருவமாகப்படைத்த விராட்புருடனுக்கு அரைக்குமே லுலகமேழென்றும், அரைக்குக்கீழுலகமேழென்று முள்ளவற்றில், திருவாரூர் மூலாதாரஸ்தானமாகவும், திருவானைக்கா நாபியாகவும், திருவண்ணாமலை மணிபூரகமாகவும், சிதம்பரம் இதயமாகவும், திருக்காளத்தி கண்டமாகவும், காசிபுருவமத்தியமாகவும், கயிலை பிரமரந்திரமாகவும், மதுரை துவாதசாந்தஸ்தானமுமாக விருப்பதால், முன்னர் உண்டாகியமுறைபற்றி யீதநிகமாகும் என்றுரைத்துச் சிவபெருமான் ஆலயத்துட்பிரவேசித்தனர்.

அங்கே இந்திரவிமானத்தின் கீழ்ப்பாரிசத்திற்சந்திரமண்டலம்போல் வெள்ளியம்பலமொன்றுண்டாக, அதன்மேல் சூரியன்கடன் முகட்டுதித்ததுபோல் மாணிக்கபீடமொன்றுதோன்றியது. அப்பீடத்தின்மீது பெருமான் ஆயிரங்கதிர்களேககாலத்தி லுதயமானாற்போன்றபெருஞ்சோதி வடிவாய்த்தோன்றி, கணங்கள்மொய்த்து, தண்ணுமைமுதலிய வாத்தியங்களார்ப்ப, நந்தியெம்பெருமான் மத்தளமுழும், நாரணன் இடக்கையுமுழக்க, தும்புருநாரதர் கானஞ்செய்ய, அந்தரதுந்துபி கல்லென்றொலிக்க, நாமகள் சுருதிகூட்ட, பிரமன் சாமகீதத்தையாழிலமைத்துப்பாட, தேவர்கள் கற்பகப்பூமாரிபொழிய, முயலகன்முது

கின்மீது வலத்தாளூன்றி, இடத்தாள்தூக்கி, திசைகடந்த எண்டோளும், திண்படைகளும், தெய்வமாதர் மங்கலசூத்திரங்காத்த நீலகண்டமும், சங்கக்குழையணிந்த திருச்செவிகளும், செக்கர்வானம்போன்ற சடாமுடியும், தெய்வத்திருநீற்றுப்பொலிவும், திரிநேத்திரங்களும், சர்ப்பகங்கணமும், பன்றிக்கொம்புமாமையோடு மணித்துள்ளமார்பமும், உமாதேவியார்பாகமும், அவர்மேல்வைத்தபார்வையும் நகையும் தோன்றவும், கங்காநதியின் ஒலியும், கொன்றைமாலையிலுள்ளகீதவண்டினங்களின் ஓசையும், முழவினோசையும், வேதகோஷமும், மழுசுவாலித்தெழுமோசையும், திருப்பாதச்சிலம்பொலியும் எங்கும் நிறையவும், ஆனந்தத்தாண்டவஞ் செய்தனர். அதுகண்டோரெல்லாம் ஆனந்தபரவசராய் ஆடிப்பாடி வணங்கினர். அத்தபோதனர் பொருட்டால், திருமணங்காணவந்தமனிதர்களுந் தரிசிக்கப்பெற்றனர். பின்னர், அம்முனிவரிருவரும் சிவபெருமானுடைய திருப்புகழைப் பலவாக எடுத்துப்போற்றி நிற்ப அவர்களைநோக்கி, அன்பர்களே! நீங்கள் வேண்டியவரம் யாதென்றுவினவ, எந்தையே! எப்போதும் இத்திருநடனத்தை யாவருந் தரிசித்துய்யும்படி இந்நிலையேநின்று அருள்செய்தல் வேண்டுமென் றிரந்துகேட்ப, அவ்வாறே தந்தோமென்று பெருமான் திரு

வாய்மலர்ந்தருளினர். பிறகு, அங்கிருந்தோ ரெல்லாரும் அவ்விருடிகளிருவரையுந்தழுவி க்கொண்டு வணங்கி, அரஅரவென்றானந்த கோஷஞ்செய்து, கைகோத்துக் கொண்டாடி னர். தேவர்கள் பூமாரிபொழிந்தனர். சிவபெ ருமான் தனது திருநடனத்தைத் தரிசித்தோ ர்க்கு இகபரசெல்வங்களைக் கொடுத்துக்கொ ண்டு அவ்விடத்தே வீற்றிருக்கின்றனர். மார் கழிமாதத்துத் திருவாதிரை நக்ஷத்திரந்தொ டங்கி, மறுவருடம் மார்கழித் திருவாதிரை வரையில், பொற்றாமரையில் மூழ்கி, அந்த வெள்ளியம்பல திருத்தத்தைத்தரிசித்து, அ ங்கமர்ந்திருந்து நூற்றெட்டுதரம் பஞ்சாக்ஷர த்தைச் செபித்து அன்பினிலே நின்றோர்கள், தாங்களெண்ணிய இஷ்டசித்திகளைப் பெறு வர்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

குண்டோதரனுக்கு அன்னமிட்ட படலம்.

தடாதகைப்பிராட்டியார் திருமணத்துக்கு வந்த முனிவர்களையும், வேதியர்களையும், ப லதேயத்தரசர்களையும், மற்றுமுள்ளோரையு ம் அமுது செய்வித்தபின்னர், பரிமளத்திரவி யங்களும், வஸ்திரங்களும், ஆபரணங்களும்,

தாம்பூலாதிகளு முறையேவழங்கி, அவரவர்கள் தத்தம்பதிகட்கேக விடையளித்து இருந்தனர். அப்போதுசமையலாளர்கள்வந்து பாதங்களில்வணங்கி, தாயே! அடியேங்கள் சமைத்த அன்னத்தில்ஆயிரத்திலோர்பங்கேனுந்தொலையவில்லை, இனியாங்கள் செய்யக்கடவதியாதென்று பிரார்த்தித்துநிற்க, தேவியார், தமது நாயகராகிய சிவபெருமான் திருமுன்னரடைந்து, திருவடிவணங்கி, ஒருபுறம ஒதுங்கிநின்று சுவாமி! தேவரீர் முப்பத்துமுக்கோடி தேவகணங்களோடு மிங்கெழுந்தருள்வீரெனக்கருதி அளவில்லாத போனகஞ்சமைத்தோம், வந்தவருண்டு மிகுந்துள்ளதின்னு மலையளவாயிருக்கின்றதென்று மொழிந்தருளினர். அதுகேட்டுசிவபெருமான்சிறிதுபுன்னகைசெய்து, பெண்ணே! மூவேந்தரிற்சிறந்த பாண்டியனுடைய அரும்பெறன்மகளாகிய நினக்கு இவ்வுலகில்பெறுதற்கரியபொருளென்னுளது? அளவற்றநின்னுடைய செல்வப்பெருக்கை யாமறியும்பொருட்டே யிவ்வளவுமிகுதியாகச் சமைத்தனைபோலும். இத்தகைய நின்விருந்துண்டு களிக்கமிக்கபசியுடையாரை நமதுகணத்தில் ஒருவரையுங்காணேமென்றுரைத்து, அடுத்துநின்றகுண்டோதரன் வயிற்றில் வடவாக்கினியைப் புகுத்தியமாத்திரத்தில், அவனடங்காப் பசியினனாய்உடல்சோர்ந்து, வேர்த்து, ஆவி

யொடுங்கி, பெருமானைப்பார்த்து சுவாமீ! அடியேன் ஆற்றொணாப்பசியால் மிகத்துயருறுகின்றேனென்று முறையிட்டனன். அப்போது, சிவபெருமான் தேவியாரைநோக்கி, பெண்ணே! குடைதாங்கு மிக்குண்டோதரனுக்குச் சிறிதன்னமிட்டால், பின்னர்சொல்லுகின்றோமென்றருளலும், அவ்வாறே யவனையழைத்துக்கொடுபோய் பரிசாரகரிடத்தில்விட்டு அன்னம்படைக்கும்படி கட்டளையிட்டனர். அவர்களப்பணியைச்சிரமேற்கொண்டு, குண்டோதரனைக்கொண்டுபோய் அன்னக்குவியல் முன்விட்டனர். அவன் அதைச்சமீபித்ததையும் பிறகுஒன்று மின்மையையுங் கண்டாரேயல்லாமல், எடுத்ததையும், உண்டதையுமொருவருங்கண்டிலர். அஃதொழிந்தபின்னர், பாகஞ்செய்தற்குவைத்திருந்த அரிசிகாய்கறிமுதலியனவும், பால்தயிர்நெய்முதலியனவும், பழக்குவியல்களும், கரும்புதெங்குமுதலிய யாவற்றையும் எடுத்தெடுத்துண்டுந் தீராதபசி யுடையவனாய் வருந்தாநிற்பதைத் தடாதகைப்பிராட்டியார் கண்டு, அதிசயமடைந்து, சிவபெருமானிடஞ்சென்று உள்ளத்தில் நாணங்கொண்டு, தலைகுனிந்திருந்தலைப் பெருமான்கண்டு, ஒன்றுமறியார்போல் பிராட்டியாரைநோக்கி, பெண்ணே! குண்டோதரன் உண்டு இன்னமிகுதியாயிருக்குமாயின், நாம் நமது கணங்களை

யனுப்பி உன்னுள்ளஞ் சந்தோஷிக்கச் செய்கின்றோமென்றுரைத்தனர். அதுகேட்ட தேவியார், சுவாமீ! உள்ளதையெல்லாமுண்டும் இக்குண்டோதரன்பசியே இன்னந்தணிந்திலது, இன்னும்வேறு கணவீரர்களையனுப்புவீராகில், அவர்கள் இவ்வுலகங்களையெல்லாமெடுத்துண்டு விடுவார்கள். அதனால் உமக்குப் பிரளயகாலருத்திரனென்னும் பெயர் கிடைக்கும். அக்குண்டோதரன் தானேவந்துரைத்தால் யாவுந்தெரியவருமென்றுரைத்துக்கொண்டிருக்கையில், அவன்பசித்தீச்சுடவோடிவந்து சுவாமீ! எம்பெருமாட்டியார்மலைபோலுஞ்சமைத்துவைத்த போனகம்யாவுஞ் சிறிது விடாமலுண்டு மென்பசியின்னும் ஆறவில்லையென்று பெருமூச்சுவிட்டு, அண்டங்கள் வெடிபடக்கதறி ஆவிசோர்ந்திருந்தனன்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

குண்டோதரனுக்கு அன்னக்குழியும் வையையுமழைத்தபடலம்.

சிவபெருமான் பின்னர், தடாதகைப்பிராட்டியாரைப்பார்த்து புன்னகைசெய்து, தணியாப்பசியுடைய குண்டோதரன்பொருட்டாக அன்னபுவனமாதைநினைத்தலும், உடனே

போய் நாற்பக்கங்களிலுமுண்டான பெருங்குழிகளில் தயிரன்னத்தை நிறைத்தனன். அப்போது, பெருமான் குண்டோதரனைப்பார்த்து நின்பசி தணியுமட்டும் முண்கவென்று பணித்தருளலும், அவன் உடலெல்லாம் வயிறுடையான்போல வாரிவாரியுண்டு பூரித்து, மலைபோலும் நிலத்தின்கண் வீழ்ந்து மூச்சற்றுபுரண்டுமிக்க நீர்வேட்கைகொண்டு, ஜலந்தேடுவானாய், ஓடை குளங் கிணறு முதலியவற்றையெல்லாம் வறப்பக்குடித்தும், தாகவிடாய் நீங்காதுவருந்தினன். அதுகண்டு பரமசிவன், கருணைகூர்ந்து, தன்ஜடாமுடியிலிருக்கும் கங்கையைநோக்கி, இன்று நீ யிம்மதுராநகரில் நதிரூபமாய்ப் பெருக்கெடுத்து விரைவில்வருதியென்று கட்டளையிட, அதுசெவியுற்றபகீரதியும், சுவாமி! பூர்வம்பகீரதன்பொருட்டாக பூவுலகத்திற்சென்று மூழ்குவோர்பாபங்களைப்போக்கி வாழ்கவென்றுபணித்தீர், அதுபோலுமின்று மோர்தீர்த்தமாய்ச் செல்லுகவென்று ஆஞ்ஞைசெய்வீரானால், என்னைத் தரிசித்தோர்களும், என்னிடமூழ்கினோர்களும் பவத்தொடக்கற்று, பத்திஞானங்களடைந்து,மோக்ஷமெய்தும்படி யருள்புரிதல் வேண்டுமென்றிரங்கி வேண்டியவ்வரம் பெற்றுக்கொண்டு, அதிவேகமாகப் பிரவகித்து வந்தது. சிவபெருமான் அதுகண்டு, குண்டோதரனை

நோக்கி, நின்வேட்கையறும்படி நீருருந்துக வென்று பணித்தருளினர். அதுகேட்ட மாத்திரத்தில், குண்டோதரன் வெள்ளத்தையணுகி, இரண்டுகரைகளிலுங்கைநீட்டி, எதிர்வரும்ஜலப்பிரவாகத்தைக் குறுக்கிட்டுத்தடுத்து, மலைபோலோங்கிவரும் புனலை வாய்மடுத்துண்டு விடாயொழிந்தவனாய், சிவபெருமான் திருமுன்னரடைந்து திருவடிகளில்வணங்கி, ஆடிப்பாடித்துதித்து நின்றனன். குண்டோதரனுடைய பாடலைக்கேட்டுச்சிவபெருமான் சந்தோஷித்து, தன்கணங்களின் இறைமைதந்து, தடாதகைப்பிராட்டியாரோடு புவியாண்டிருந்தனர். அவ்வையையாறானது, சிவபெருமான் ஜடாபாரத்தினின்றும் வந்தமையால், சிவகங்கையென்றும், ஞானந்தரலால் சிவஞானதீர்த்தமென்றும், காற்றினுங்கடுகிவரலால் வேகவதியென்றும், கிருதமாலையென்றும் பெயர்வழங்கப்படுகின்றது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

எழுகடலழைத்தபடலம்.

சிவபெருமான், சோமசுந்தர பாண்டியனாயிருந்து, பொதுக்கடிந்து செங்கோலோச்சுநாளில், ஞான நிஷ்டர்களாகிய சமஸ்தரிஷிகளும் வந்து எம்பெருமானைத் தரிசித்துப்போ

வாராயினர். ஒருநாள், கௌதமரிஷி யவ்வாறேதரிசித்து மீள்பவர் கற்பிற்சிறந்த காஞ்சனமாலையினுடைய மனையிற் பிரவேசிக்க, அதுகண்டு பொன்மாலையுமெதிர்கொண்டழைத்துப் போய், உபசரித்து, ஆசனந்தந்து, இருகரங்களையுங் கூப்பிக்கொண்டு, சுவாமீ? அடியேன் ஜனனசாகரத்தைக்கடந்து கரையேறத்தக்க ஒரு நல்ல தவமார்க்கத்தை யருள்செய்தல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தலும், முனிபுங்கவராகிய கௌதமர் முகமலர்ந்து மொழியலுற்றனர். சமஸ்தபுவனகோடிகளையும் பயந்த தடாதகைப்பிராட்டியாருக்குத்தாயாகினை, ஜகதீஸ்வரனாகிய சிவபெருமானை மருமகனாகப்பெற்றுள்ளாய்,இத்தகையபெறுதற்கரிய பெரும்பாக்கியம் பெற்ற நீயறியாதவிரதமார்க்கங்களுலகில்யாவுள? ஆயினும் நீயேகேட்டபடியாலெடுத்துப் புகல்கின்றேன். மானதம், வாசிகம், காயிகமென்றுவகுத்துச் சொல்லப்பட்டதவங்கள் மூன்றனுள் காயிகதவமேமிகச் சிறந்தது. அந்தவிரதாநுஷ்டானத்தில் தீர்த்தயாத்திரை யதிகமாகும், அதனில் சிவதீர்த்தங்களாகிய கங்கைமுதலிய புண்ணிய நதிகளில் தனித்தனிபோய் மூழ்கலேற்றமாகும், அந்நதிகள் யாவும்வந்து நிறையப்பெறுதலால் சமுத்திரம் எல்லாவற்றிலு முயர்ந்ததாகும், என்று கௌதமமுனிவர் சொல்லக்கேட்டு,காஞ்

சனமாலை சமுத்திரஸ்நானஞ்செய்ய மிக்கவிருப்பினளாய், தன்திருமகளாகிய தடாதகைப்பிராட்டியாரிடத்தில் கூறினள். பிராட்டியார் சிவபெருமான் சந்நிதியணைந்து, சுவாமீ! இன்று, என்னுடைய அன்னையானவள் திரைகடல் ஸ்நானஞ்செய்ய விருப்பங்கொண்டிருக்கின்றனளென்று மிக்கபணிவோடு மொழிந்து குறையிரக்கக்கேட்டு, சிவபெருமான் பெண்ணே! எழுகடலையுமிக்கணமே யிங்கு வரவழைக்கின்றேமென்று திருவுளத்தி லெண்ணினர். அவ்வாறு நினைத்த மாத்திரத்தில், சப்த சாகரங்களும் அண்டமுகடளாவும்படியாரவாரித்தெழுந்து, ஊழிக்காலத்தில் பொங்கிமேல்வருவதுபோல், நகரத்திலுள்ளோர் யாவருங்கண்டு நடுக்கமெய்தும்படிவந்து, கீழ்த்திசையிலுள்ள ஓர்தடாகத்தில் எழுவேறுருவோடும் அடங்கியிருந்தது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மலயத்துவசனையழைத்தபடலம்.

சோமசுந்தரபாண்டியனாக மதுராநகரிலரசுசெலுத்திவந்த சிவபெருமான், தடாதகைப்பிராட்டியாரோடு நந்தனவனஞ்சென்று, ஆங்கமைத்த சிங்காதனத்தி லெழுந்தருளியிருந்து, சேடியர் பல்வகை மணமலர்கள் கொய்

துகொண்டுவந்துதரவாங்கி ஆக்கிராணித்து மகிழ்வோடிருக்கையில், எம்பெருமான் பிராட்டியாரைநோக்கி, பெண்மணீ! உன்பொருட்டாக யாம் எழுகடலையுமழைத்தன மாதலால், உன் அன்னையை இங்குவந்து ஸ்நானஞ்செய்தற் கழையென்று சொல்ல, அவ்வாறேயழைக்கவந்த காஞ்சனமாலையும், பௌராணிகர்களைநோக்கி, சமுத்திரஸ்நானஞ் செய்யும் விதியாதென்று வினவச்சொல்லுவாராயினர். கற்பிற்சிறந்துள்ள மாதரசே! கணவன், புத்திரன் இவர்கள்கரத்தையாவது, கன்றின்வாலையாவது,இம்மூன்றிலொன்றையங்கையாற் பற்றிக்கொண்டு, மூழ்கல்மரபென்றுகூறலும், அதுகேட்டு,காஞ்சனமாலையும்,மேலைப்பிறப்பில் குறைவறத்தவம்புரியாத கொடியபாவியாகியவெனக்கு,நாயகனும், புதல்வனுமில்லையாகலின்,இனிபெறத்தகுவது கன்றேயன்றிவேறில்லையென்று கவலையுற்று,தன் திருமகளாகிய தடாதகையாரைநோக்கி, குழந்தாய்!கன்றின்வாலைப்பற்றிமூழ்கவோவென்றுகேட்கையில், பிராட்டியார்சிவபெருமானிடஞ்சென்றுகுறைகூறக் கருணைகூர்ந்து, இந்திரனோடொருங்குவாசஞ்செய்கின்ற மலயத்துவசன்மேல் திருவுள்ளஞ்செலுத்தினர். உடனேமலயத்துவச பாண்டியன்உலகின்கண்வந்து பெருந்துபெற்ற தன் திருமகளைக் கண்டானந்தித்து, மருமக

ஞகியகடவுளைவணங்குமுன்னர், மாமனென்னுமுறைமையால் கையையமைத்துத்தழுவிக்கொண்டு,நின்பன்னியோடும் திரைக்கடலில்மூழ்கிச்செல்லுகவென்று பணித்தருளலும், நாணுற்று எதிர்வந்து வணங்கிநின்ற நிறைந்தகற்புடையபொன்மாலையும், பஞ்சாக்ஷரத்தையோதிக்கொண்டு, தன்னுடையகணவன்கையைப்பற்றிச் சமுத்திரஸ்நானஞ்செய்து கரையேறி, சிவசாரூப்பியம்பெற்று, மேலிருந்திழிந்த தெய்வவிமானத்திலாரோகணித்துக் கொண்டு, அந்தரதுந்துபிமுழங்க, தேவர்கள் பூமாரிபொழிய, ஹரஹரவென்னு மொலியெங்குமார்ப்ப, முனிவர்கள்துதிசெய்ய, சிவபெருமான் ஸ்ரீபாதங்களைத் தியானித்துக்கொண்டு, அன்பானது பின்னிழுக்க, கட்புலனுக்கெட்டு மளவு மஞ்சலிசெய்தவண்ணமாய், புவலோகம், சுவலோகம், மகாலோகம், சனலோகம், தவலோகம், சத்தியலோகம், மாயோனுலகமுதலிய யாவுங்கடந்தப்பாலுள்ள சிவலோகஞ்சென்று இன்புற்றுவாழ்ந்திருந்தனர். பின்னர், தடாதகையார் சிவபெருமானோடிரண்டனையெய்திநாயகனைநோக்கி சுவாமீ!என்னுடைய அன்னைமூழ்கும்படி யெழுகடலையுமழைத்தது மன்றி, விண்ணிருந்த கணவனையுமழைத்துத் தந்தீர் பாண்டியவம்சம் நசித்ததென்னும் பழி ஏற்காவண்ணம் திருமுடிபூண்டு செங்கோலோச்சி

வருகின்றீர். இங்கிலைமைக்கினியொன்றும் இடையூறில்லையேயென்று பணிவுடன் வினவ, சிவபெருமான் பிராட்டியார் உள்ளக்கருத்தையுணர்ந்து மகிழ்வெய்தி யிருந்தனர்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உக்கிரபாண்டியன் திருவவதாரப் படலம்.

ஸ்ரீ சிவபெருமான் சோமசுந்தரபாண்டியனாக வீற்றிருந்து மதுரையில் அரசுபுரிந்துவரும்நாளில், மலயத்துவச பாண்டியனுக்கும், காஞ்சனமாலைக்கும் திருமகளாக உமையைத் தந்து, தானுமருகனாக வந்ததுமன்றி, அப்பாண்டியவம்சம் மேன்மேலும் விர்த்தியடையும்படி முருகக்கடவுளையுங் கருப்பமடையாமல் தடாதகைப்பிராட்டியாரிடந் தோன்றும்படி திருவுளங்கொண்டனன். அம்முருகக்கடவுள் வரவுக்குத்தக்க கருப்பக்குறிகளை யாங்கள்கண்டு மாதங்கள்தோறுஞ் செய்தற் பாலனவாகிய சிறப்புகளையுந் தரிசிக்கமிக்க ஆசைகொண்டிருக்கின்றோம் தாயேயென்று தோழியர்களும் மற்றுமுள்ளோருங் குறையிரக்க, அவ்வாறே கோலங்கொண்டிருந்தனள். பின்னர், மாதங்கள்தோறுஞ்செய்யவேண்டிய சடங்குகளைமுறையேசெய்துவரப் பத்தாந்திங்களில்,

திருவாதிரை நட்சத்திரங்கூடிய சுபதினத்தில் நான்மறைகண்முழுங்க, மந்தாரமாரிபொழிய,வேள்வித்தீ வலஞ்சுழித்தெழுந்தோங்க, அஷ்டதிக்கஜங்களும் சேடனும் இளைப்பாற, அந்தாதுந்துபியொலிக்க, இந்திரன், மேருத்தெய்வம், வருணன் இவர்கட்கு இடத்தோள் துடிக்கவும், பாலசூரியனைப்போல் முருகக்கடவுள் தடாதகைபிராட்டியாரிடந்தோன்றினர்.

குழந்தையைக்கண்டமாத்திரத்தில், தடாதகையார் எடுத்துச்சிமோந்து, தனங்களினின்றும் பெருகிய பாலூட்டி, நாயகன்கையிற் கொடுத்தானந்தங்கொண்டிருந்தனர். பின்னர், பிரமவிஷ்ணுவிந்திராதிதேவர்களும், சோழபாண்டியர்களும், தத்தம் மனைவியரோடுவந்து தரிசித்துச் சென்றனர். நகரிலுள்ளோரெல்லாரும் தங்கள் தங்கள் மனைகளில் மங்களநடத்தினர். இவ்வாறு தேசமெங்கும்மகிழ்வெய்த அளவிறந்ததானங்கள்வழங்கி, சாதககருமமுடித்து, வருணன், இந்திரன் மேருக்கடவுள் இவர்களுடைய தருக்கொழித்து பயமுண்டாக்குங் காரணம்பற்றி உக்கிரவருமன் என்னும் நாமகரணஞ்செய்து, சந்திமிதித்தல், அன்னபிராசனம், சௌளம் முதலிய சடங்குகளை அவ்வத்திங்கடோறு முறையேசெய்து, வேதசாஸ்திரப்பயிற்சி, வில்வித்தை, வாள்வித்தை, யானையேற்றம், குதிரையேற்ற முதலியனவும்

குருமுகத்தறியவேண்டுமென்னுங் கொள்கையாலே வியாழபகவானிடமுணர்ந்து, வேறொருவராலு முணர்த்தற்குக் கூடாத பாசுபதாஸ்திரப் படையைச் சிவபெருமானிடத்தே தெளிந்தனன். இவ்வாறு பலகலைகளுங்கற்று, தன்னொத்த அரசிளங்குமரரோடு ஆடல்புரிந்தொழுகு நாளில், தாதையாகிய சோமசுந்தரபாண்டியன், தன்திருமகனுடைய அங்க அவயவச்சிறப்புகளைநோக்கி, அவைமிகவும் நல்ல இலக்கணம்பொருந்தி இருப்பதால், இவன், இசை, நீதி, நற்குணம், தெய்வபக்தி, சாந்தம், எல்லாவுயிரிடத்தும் அருள், ஈகை, கல்வி, வெல்லற்கரியாரை வெல்லல், செல்லற்கரிய தேயத்துச்சென்று திறைகொள்ளல், பூபாரந் தாங்கல் ஆகிய நற்குணமுடையனாகி இருப்பன், ஆதலின், இவனுக்குமுடி பின்னர்தரிப்போம், முன்னேமணம்புரிதல் வேண்டுமென்று அமைச்சரோடு ஆலோசித்தனர்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உக்கிரகுமாரனுக்குவேல், வளை, செண்டுகொடுத்தபடலம்.

சோமசுந்தரபாண்டியனாகி வீற்றிருந்து மதுரையில் அரசுபுரிந்துவந்த சிவபெருமான், தமது திருக்குமாரனாகிய உக்கிரபாண்டியனுக்

குமணஞ்செய்விக்கவிரும்பி, மந்திரிமுதலாயி ஞரோடு ஆலோசிக்க, அவர்கள் செல்வப்பெருக்கிலும், குலங்கோத்திர முதலியவற்றிலும் ஒத்த அரசர்கள் யாவரென்று நன்காராய்ந்து, வடதிசையிலுள்ள மணவூரி லரசுசெய்யுஞ் சூரியவம்ச திலகனாகிய சோமசேகரனுடைய மகள் காந்திமதியைப்பேசும்படி தீர்மானித்திருந்தனர். அன்றிரவில்சிவபெருமான் சோமசேகரனுடைய சொர்ப்பனத்தி லெழுந்தருளி அரசனே! யாமதுரைச்சிவபெருமான், நீயரிதிற்பயந்த காந்திமதியென்னும் திருமகளைக் கொண்டுபோய்,சோமசுந்தர பாண்டியனுடையபுதல்வனாகியஉக்கிரகுமாரனுக்குத்தருகவென்று திருவாய்மலர்ந்தருளலும், விழித்து பரமானந்தபரிதனாய், கருணையங்கடலாகியபரமேஸ்வரனுடைய பேருளைநினைந்து உள்ளுருகிக்கைகூப்பித்தொழுது, அருணோதய காலத்திலெழுந்து, நித்தியகடன்களைமுடித்து, சதுரங்கசேனைகள் புடைசூழ்ந்துவர, பல்லியங்கணமுழங்க, தன்திருமகளைத் தோழியர்கூட்டத்தோடும் இரதமீதேற்றி திருமணத்துக்குவேண்டிய பலபொருள்களோடும் மதுராநகரைநோக்கிச்சென்றனன். இதுநிற்க,மதுராபுரியில் முன்னாள்மணம்பேசயோசித்தவாறே மந்திரிமுதலாயினோர் மணவூர்நோக்கி வருங்கால், மார்க்கத்தில் சோம சேகர வேந்தனைக்

கண்டு, எமது சோமசுந்தர பாண்டியனுடைய திருமகனுக்கு உமதுமகளைத்தரல்வேண்டுமென்ன, அவனும் இரவில்தனது கனவின்கண்சிவபெருமான் அருளியசெய்தியாவுங்கூறி, அவ்வாறே இசைந்து மதுரையம்பதியடைந்து, சோமசுந்தரபாண்டியனைப்பணிய அவருந்தழுவி உபசரித்து இருப்பிடந்தந்து வீற்றிருந்தனர். பின்னர், அமைச்சர்கள், பலதேயத்தரசர்கட்கும் திருமுகம்விடுத்து, நகரையலங்கரித்து எங்குமணமுரசறைவிக்க, சேர சோழர்களும், மற்றுமுள்ள எல்லாத்தேயத்தரசர்களும், முனிவர்களும், பிரமவிஷ்ணேணந்திராதி தேவர்களும், யாவரும்வந்து சிவபெருமானைத்தொழுது நிற்க, அவர்கட்கெல்லாமுறைப்படி வரிசைகணல்கிச்சிவபெருமான் சிங்காதனத்திலெழுந்தருளியிருந்தனர். அப்போது, வாணிகேள்வனாகிய பிரமன் உக்கிரகுமாரனுவக்கும்படி காந்திமதியின் வடிவின்சிறப்பிலக்கணத்தைக் கேசாதிபாதம்வரையில் எடுத்து உரைக்க யாவரும்வியப்பெய்தி இருந்தனர். இப்பால், மணமகன், மணமகளிருவரையும் ஸ்நானஞ்செய்வித்து, வஸ்திராபரணாலங்கிருதஞ்செய்து ஆசனத்தின்மீதிருத்தி, வேதவிதிப்படி சடங்குகளியற்றி, சோமசேகரன் தன்மகளைத்தாரைவார்த்துக் கொடுத்து, அளவற்றவரிசைகள் ஸ்ரீதனமாகத் தந்தனன். பின்னர்,

மணவினைகளைமுடித்து,உக்கிரகுமாரன்நகரில் பவனிவரும்போது, கோயிலையடைந்து, சொக்கலிங்கப்பெருமானையும், அங்கயற்கண்ணம்மையையும் வணங்கி, அரண்மனையெய்தி பெற்றோரைத்தொழுது, திருமணத்துக்கு வந்தவர்களையெல்லாம் அமுதுசெய்வித்து, அவ்வவர்கட்கு முறைமைப்படி பலவரிசைகளைல் கிவிடைகொடுத்தனுப்பியபிறகு, சிவபெருமான், தன்திருமகனைநோக்கி, பிள்ளாய்! உனக்கிந்திரனும் கடலும் பகையாகும், மேருதருக்கடையும், ஆதலின்மகவான்முடி சிதறும்படி இந்தவளை கொண்டெறிந்து, இந்தவேலினால் கடல் சுவறச்செய்து, இச்செண்டினால் மேருவைப்புடையென்றுகொடுக்க, அம்மூன்றுபொருளையும் வணங்கிப்பெற்றுக்கொண்டு எதிர்நிற்க, அவனுக்கு உக்கிரபாண்டியனென்று வேதமுழங்க இயங்களார்ப்பமுடிசூட்டி, தன்செங்கோலைத்தந்து, அமைச்சர் முதலாயினோரை நோக்கி, இவனைக்கண்ணிமைபோற்காப்ப துமதுகடமையாகும் என்று பணித்து புதல்வனைநோக்கி, மைந்தனே! நெடுநாள் யாம் இப்பூபாரந்தாங்கி காத்துவந்தோம், இனிநீ மந்திரிகள் மொழிதவறாதுநடந்து செங்கோலோச்சி, வையங்காத்து செல்வத்தோடும் வாழ்கவென்று ஆசிமொழிந்து, பின்னர்,தன்கணங்களெல்லாம் பழைய வடிவங்கொள்ள, தாம்

தடாதகையாரோடும் கோயிலடைந்து வீற்றிருந்தனர். உக்கிரகுமாரபாண்டியனும் மனுநீதி வழுவாமல் செங்கோலோச்சி உலகாண்டுவந்தனன்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கடல்சுவறவேல்விட்ட படலம்.

உக்கிரகுமாரபாண்டியன் மதுராநகரில் அரசுபுரிந்துவருகையில், அஸ்வமேதஞ்செய்ய விருப்புற்று வேதியரைக்கொண்டு தொண்ணூற்றாறு மகங்கள் செய்துமுடிப்ப, இந்திரன்கண்டு இவனுடைய நாட்டில் நல்லமழைபெய்து மிக்கவளமோங்கியிருந்தும், பின்னும் யாகஞ்செயல் யாதுபொருட்டென்று சங்கைகொண்டவனாய், பொறாமைமேற்கொண்டு கடல்வேந்தனாகிய வருணனையழைத்து, நீ போய் ஊழிக்காலத்தில் உலகங்களையெல்லா மொருங்கழிக்க வெழுகின்ற வெள்ளம்போல்பொங்கி மதுரையை இக்கணமே அழிக்கவேண்டுமென்று கட்டளையிட்டனன். வருணனுமவ்வாறே செய்யச்சம்மதித்து, விளைவுதெரியாதவனாய், மிக்கவிருள்சூழ்ந்த அர்த்தராத்திரியில் ஊழிவெள்ளம்போற்பொங்கி, அண்டமுகடளாவவோங்கி யாரவாரித்து மதுராபுரியை நோக்கிவரும்போது, சிவபெருமான் ஒருசித்

தராய் உக்கிரகுமாரபாண்டியன் கனவிலெய்தி, உன்பதியையழிக்கும்படி கடல்பொங்கிவருவதால், நீ விரைவிலெழுந்துபோய், வேல்விடுத்து வெற்றிபெறக்கடவை யென்று திருவாய்மலர்ந்தருள, சிவபெருமானுடைய திருவருளை வியந்து, வணங்கிப்போற்றி படுக்கைநின்று மெழுந்து, அமைச்சரோடுஞ்சென்று, பொங்கிவருகின்றகடலைக்கண்டு அதிசயித்து நிற்கும்போது, இரவில் கனவின்கண்வந்த சித்தவேடர் நனவிலும் வந்து, அப்பனே! இன்னுங்காலதாமதஞ்செய்து நிற்பதென்னை! விரைவில்வேலெறிந்து வெற்றிபெறுவாயென்று மொழிந்தருள, உக்கிரகுமாரன் வேலைவலப்புறஞ்சுழற்றிச்சமுத்திரத்தின்மேல் விடுத்தனன். உடனே வெள்ளமெல்லாஞ் சுவறிப்போய் உக்கிரகுமாரபாண்டியனுடைய கணைக்காலளவில் நின்றது. பின்னர், சித்தரூபியாய் வந்த சிவபெருமான், ககனமார்க்கத்தில் பார்வதிசமேதராய் விடைமேலெழுந்தருளித் தரிசனந்தர, பாண்டியன்கண்டு பேரானந்தமுற்று, அஞ்சலிசெய்து துதிந்து விடைகொண்டு அரண்மனையெய்தி, மதுரைக்கும், கடலுக்குமிடையிலுள்ள நாடுகளெல்லாம் சொக்கலிங்கப் பெருமானுக்கென்று நானஞ்செய்து உலகாண்டிருந்தனன்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இந்திரன் முடிமேல் வளையெறிந்த படலம்.

உக்கிரகுமாரபாண்டியன் மதுராபுரியில் அரசு புரிந்து வருநாளில், வான் மழைபொழியாது மறுப்ப, பயிர்களெல்லாம் தீய்ந்து, சேர சோழ பாண்டியநாடுகள் மூன்றிலும்வளஞ் சுருங்கிப் பஞ்சமுண்டாயது. மூவேந்தர்களும், அக்குறைவுதீரப்பெறும்பொருட்டு அகத்தியமுனிவர்பாலெய்திக்குறைகூறலும், கருணாமூர்த்தியாகிய அம்முனிவர் பெருமான் கோள் நிலைகளைக்குறித்துப்பார்த்து, வேந்தரைநோக்கி, இனிப்பன்னிரண்டு வருடமழை பெய்யாதாகலின், மேகநாதனாகிய தேவேந்திரனைப்போய்க் கேளுங்களென்றுரைத்தருளினார். அதைக்கேட்ட மூவேந்தர்களும் குறுமுனியை நோக்கி, சுவாமி! அடியேம் பொன்னாடு செல்லும் வகை யெவ்வாறென்று வினவலும், இரிஷிபுங்கவராகிய அகத்தியர் சோமவாரவிரதத்தினை ஆகமவிதிப்படி யெடுத்துக்கூறி, இதனைப்பத்தியோடநுஷ்டித்துச் செல்லுமி னென்று அநுக்கிரகித்தருளினார். அவ்வாறே யவ்விரதத்தைச்செய்துமுடித்துச் சிவபெருமானுடைய அருள்பெற்று, தமிழ்வேந்தர்மூவருங் ககனமார்க்கமாய்ச் செல்லாநிற்கையில், அமரர்கோனதையறிந்து, அவரிருப்பதற்கு மூன்று சிங்காதனங்கள், தனதாசன

ணத்திற்குத் தாழவமைக்க, பொன்னாடுசேர்ந்த மூவரில் சேரனும் சோழனும் தேவர்கோன்காட்டிய தவிசிலிருந்தனர். உக்கிரகுமாரபாண்டியன் இந்திரனுடைய ஆசனத்திலேறி யவனுடனொக்கவீற்றிருக்க, மகவான்கண்டு பொறாமையுற்று, தாழவிருந்த ஏனையவிரண்டரசரையு நோக்கி, நீவிரீண்டுவந்தகாரணம் யாதென்றுகேட்ப, அவர்கள், எங்கள் நாட்டில் மழை மறுத்தமையால் உம்மிடம் வந்தோ மென்றனர். அது செவியுற்ற தேவர்கோன் உள்ளமிரங்கி மகிழ்வெய்தி அவர்கள் நாட்டினளவின்மாத்திர மழைபெய்யும்படிச்செய்து, வேண்டியபரிசுகளுமளித்து, விடைதந்தனுப்பிய பின்னர், மழைவேண்டாது தருக்கோடு தன்னாசனத்திலொக்க வீற்றிருக்கும் உக்கிரகுமாரபாண்டியனுடைய பெருமிதத்தைக்கண்டுள்ளம்புழுங்கி, வரிசைசெய்வான்போல், எண்ணிறந்தோர் சுமந்தாற்றாது மெலிவுறுமோராரத்தை யுக்கிரகுமாரனுக்களிக்க, அதை யநாயாசமாகவாங்கி யதிவிரைவிற்கழுத்திலணிந்தனன். அதைக்கண்ட அமரர்பெருமானதிசயித்து, இதுமுதல் உன்னை ஆரந்தாங்கு பாண்டியனென்றுலக மதிக்கக்கடவதென்றுரைப்ப, அதைச்சிறிதுமெண்ணாமல், உக்கிரகுமாரபாண்டியன் தெய்வலோகம் விட்டுப் புறப்பட்டுத் தன்னாடுவந்துசேர்ந்தனன். பின்னர்,

௮௪ இந்திரன்முடிமேல்வளையெறிந்தபடலம்.

சேர சோழர்கள் நாடுமட்டில் மழைபெய்து, பாண்டியநாடுமுன்போலவே யிருந்தது. இவ்வாறு நிகழுநாளில், ஒருநாள் உக்கிரகுமார பாண்டியன் பொதியமலைச் சாரலையடைந்து, பலவகைமிருகங்களை வேட்டையாடுகையில், புட்கலாவருத்த முதலாய சத்தமேகங்களும், அவ்வழிவந்துமேயக்கண்டு, அவற்றைப்பற்றிக்கொண்டுபோய்த் தளையிட்டுச் சிறைவைத்தனன், அச்செய்தி இந்திரன் கேட்டு மிகவுஞ் சினங்கொண்டு, ஒருமனிதனுக்கிவ்வளவு வலியாதென்று மதுராநகரை வந்துவளைத்துக்கொண்டு உக்கிரகுமாரபாண்டியனோடு கடும்போர்புரிகையில், பாண்டியன் தன்கைத்தலத்திற்பற்றிய வளையைச்சுழற்றி மகவான்மேல் விடுத்தலும், அது அவன் விடுத்த வச்சிராயுதத்தைவீழ்த்தி, சிரத்திலணிந்திருந்த மகுடத்தைத்தள்ளிச் சிதைத்தது. அதுகண்ட இந்திரன் மிகவும்பயந்து போருக்காற்றாதோடிப்போய், பாண்டியன் வீசியவளை நம்முடைய சிரத்தைத்துணிக்காது மகுடத்தை வீழ்த்தியது, சோமசுந்தரக்கடவுளுக்கு நாம்புரிந்த பூஜையின்பயனே யாமென்று உறுதிகொண்டு, “நான் உன்னுடைய நாட்டுக்கெல்லாம் மழைநல்குவேன், மேகத்தைத் தளைநீக்கிச் சிறைவிடுத்தல்வேண்டு”மென்று பாண்டியனுக்குத் திருமுக மனுப்பினன். தூத

வன்கொண்டுவெந்தவோலையைப்பார்த்து இந்திரன்மொழியை நம்பாமல், மேகங்களைச் சிறைவிடாமலேயிருப்ப, தேவேந்திரனுக்கு நண்பனாகிய வொருவேளாளன்வந்து நான்பிணையென்றுவணங்கிக்கூறலும், உயிர்க்கூற்றம் வரினும் சத்தியந்தவறாதுகாக்கின்றவேளாண்குலத்தில்வந்த அவனுடைய மொழியை வேதவாக்கியம் போல் நம்பி, சிறைக்களத்தினின்று மேகங்களை யெல்லாம் விடுத்தனன். பின்னர், தேவேந்திர னேவலால், பாண்டியநாட்டில் மாதமும்மாரிபெய்து, மிக்கவளம் பெற்றிருந்தது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மேருவைச் செண்டா லடித்த படலம்.

உக்கிரகுமாரபாண்டியன், முனிவர்பெருமானாகிய அகஸ்தியர் சொல்லியருளிய சோமவார விரதத்தை வழாது அநுஷ்டித்து வருநாளில், தன்பத்தினியாகிய காந்திமதி வயிற்றினிடத்திலோர் புத்திரனுதித்தனன். அப்புதல்வனுக்கு வீரபாண்டியனென்னும் நாமந்தரித்து, வேதசாஸ்திரங்கள், யானை, குதிரை, தேர், படைக்கலங்கள் முதலியனவும் பயிற்று

வித்து, பெருமகிழ்ச்சியடைந்து வருநாளில், கோள் நிலைதவறியதால் மழைசுருங்கி, உயிர்களெல்லாமுணவின்மையால் வாடி நலிவது கண்டு, உக்கிரகுமாரபாண்டியன் சோதிடம் வல்லோரை நோக்கிமழைவறந்தமைக்குக்காரணம் யாதென்று வினவியபோது, அவர்கள், அரசே! கிரகங்கள் சூரியனையுற்று நோக்கி நிற்பதால், ஒருவருடமளவுமழைபொழியாதென்று சாற்றினர். அதுகேட்ட அரசன் சிவபெருமான் சந்நிதியடைந்து குறைகூறி கண்ணீர்சொரிந்து வேண்ட, சொக்கலிங்கப்பெருமான் இரக்கமில்லாதவர்போல் சும்மாயிருந்தலும், துயரக்கடலில் மூழ்கினவனாய், திரும்பியரண்மனையடைந்து, அன்றிரவில் தரையில் கண்டுயிலும்போது, பரமசிவன் ஒருசித்தராய் அவன் கனவிலடைந்து, அன்பனே! மழைபெய்வது இப்போதருமையாகலான், அதுகுறித்து நீ வருந்தல்வேண்டாம். மலையரசாகிய மேருவின்பக்கத்தில் ஒருகுகையில், அழியாப் பொன் வைப்பொன்றுளது. ஆங்கடைந்து, மேருமலையின் தருக்கடங்கச்செண்டால் புடைத்து, பொன்னறைபொதிந்துள்ள பாறையைத்திறந்து, உனக்குவேண்டியமட்டிலெடுத்துக்கொண்டு, மீட்டுமதனைமூடி நின்முத்திரையிட்டு வருகவென்று திருவாய்மலர்ந்தருளலும், வைகறையிலெழுந்து நித்தியகட

ன்களை முடித்துக்கொண்டு, மீனாக்ஷிசமேதரா கிய சொக்கலிங்கப்பெருமானை வணங்கி வி டைபெற்றுக்கொண்டு, சதுரங்கசேனைகள் பு டைசூழ்ந்துவர, வாத்தியங்கள்கடல்போலொ லிப்ப, மிக்க விபவத்தோடு தேரேறிக் கீழ்த்தி சைநோக்கிச் சென்று, காடு, மலை, நாடு முத லியயாவுங்கடந்து, பொன்மலையையடைந்து, அதனைநோக்கி, மலையரசே! எமதுபெருமான் கையிற்றாங்கியசிலையே! இரு சுடர்களும் கிர கங்களும் நாளும்வலம்வருகின்ற தெய்வதமலை யே! என்று மிக்கபணிவோடு அழைத்தலும், மலைவேந்துவருகைக்குச் சிறிதுகாலந்தாழ்ப்ப உக்கிரகுமாரபாண்டியன் சினங்கொண்டு, த ன்கைச்செண்டினாற் புடைத்தனன். உடனே மேருத்தெய்வமானது கலங்கி, எண்டோளு ம், நான்குமுடிகளும் வெண்குடையுந்தாங்கிய உருவத்தோடு நாணியெதிர்வரலும், அரசன் கோபந்தணிந்து நோக்கி, இவ்வளவு காலதா மதஞ் செய்துவந்ததென்னை யென்றுவினவ, அரசே! அங்கயற்கண்ணி சமேதனாகிய சொ க்கலிங்கப்பெருமானை நித்தமு மிவ்வுருவத் தோடுசென்று வழிபடும் நியமமுடையேன், இன்று ஒரு பெண்மயலால், காமாந்தகாரமக் னனாய் அவ்வழிபாட்டைமறந்தமையால், அ ப்பயனையிதோவநுபவித்தேன். திருவடிமறந் த தீமையையொழித்த உனக்குநான் என்ன

கைம்மாறு செய்யவல்லேன். இங்கடைந்தகாரணம் யாதென்றுகேட்ப, உக்கிரகுமாரன் பொன்வேண்டிவந்தனனென்று கூறலும், உன்னாட்டில் உரைபடுமாற்றுடைய பொன்னை வேண்டியமட்டில் அம்மாமரத்தின்கீழ் புதைபட்டுக்கிடக்கின்றதை எடுத்துக்கொண்டுபோவென்றுகாட்டினான். உக்கிரகுமாரபாண்டியன், தன்னவாவளவு எடுத்துக்கொண்டு மீட்டுமதனைமூடிப் பின்னருமதுதன்னதாகவேயிருக்குமாறு தன்பெயர் முத்திரையைப்பதித்து, சேனாசமுத்திரத்தோடு மதுராநகரமடைந்தனன். பின்னர், சிவபெருமான் சந்நிதியடைந்து வணங்கி அரண்மனையெய்தி, குடிகளைப்பாதுகாத்து அரசுபுரிந்து வாழுநாளில், பரமேஸ்வரன் ஆணையால் நடக்குங்கிரகங்களும் பழையபடிநிலைமைமாறி மழைபொழியவளம்பெருகி, உயிர்களெல்லாந் தழைத்திருந்தன. இவ்வாறு உலகாண்டு வந்த உக்கிரகுமாரபாண்டியன் தன்புதல்வனை வீரபாண்டியனுக்கு முடிசூட்டி, தன்னரசையளித்து, சிவபெருமான் திருவடிநிழலடைந்து பழைய தேசொடும் வீற்றிருந்தனன்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வேதத்துக்குப்பொருளருளிச்செய்த படலம்.

பூர்வம் ஒருமுழிக்காலத்தில், சமஸ்தசராசரங்களும்மொடுக்கமுற்றபோது, சிவபெருமான் மீட்டுமுத்தொழிலும் நடைபெறுமாறு திருவுளங்கொண்டு திருமாலையுண்டாக்க, அவனுடைய நாபிக்கமலத்தில் பிரமனுதித்து, திரிலோகங்களையும் படைத்தனன். அதுகாலையில். பரமசிவனுடைய திருவாக்கினின்றும் பிரணவமுதிக்க, அதினின்றும் வேதங்களுண்டாயின. பின்னர், நைமிசாரணியத்திலுள்ள கண்ணுவர் கருக்கர்முதலிய முனிவர்கள் அவற்றின் பொருள்விளங்காது மனந்தளர்ந்து முகம்புலர்ந்து இருக்கையில், அங்கு அரபத்தனென்றொரு அந்தணன்வந்து முனிவர்களைநோக்கி, நீவிர் சிந்தை வேறுபட்டு வருத்தமுற்றிருக்குஞ் செயலென்னையென்று வினவ, சுவாமீ! பரமேஸ்வரனால் திருவாய் மலர்ந்தருளப்பட்ட வேதத்தின் மெய்ப்பொருளை யுணர்த்துந் தேசிகோத்தமனின்றிமனமயக்கங்கொண்டிருக்கின்றோம். இதற்குச்சூழ்ச்சி யாதென்றுகேட்ப, அரபத்தன்சொல்லுகின்றனன். வேதத்தை மொழிந்தருளிய சிவபரஞ்சுடரே திருவருண் மேனிகொண்டுவந்துபதேசித்தாலன்றி வேறுவகையாற்பெறுதலருமையாம். அங்ஙனம் வந்துபதேசித்தலும் புண்ணிய தலத்திலன்றி

வேறெங்குஞ் சித்திபெறாதாகலான், துவாத சாந்தஸ்தலமாகிய மதுரையம்பதியையடைந்து, அங்கண் இந்திரவிமானத்தி லெழுந்தருளியிருக்கும் சிவபரஞ்சுடருக்குத் தென்பாரிசத்தில் வடவால்நிழலில் வீற்றிருக்கும் தக்ஷிணாமூர்த்தியின் சந்நிதியில் அருந்தவம்புரிவீராயில், அக்கருணாமூர்த்தி யுமக்குவெளிப்பட்டு வேதப்பொருளை யுணர்த்துமென் றுரைப்ப, அவ்வாறே யவ்வரதத்தன் பின்சென்று ஆலயமடைந்து, பொற்றாமரையில் ஸ்நானஞ்செய்து, விமானமீது வீற்றிருக்கும் சொக்கலிங்கப் பெருமானைப்பணிந்து துதித்து, எம்பெருமானே! மறைப்பொருள்தெரியாது வாடிய எளியேங்கட்கு நீயேயப்பொருளாய் நின்றனை, நீயன்றி யதற்குப்பொருள்வேறியாதென்று சிவபெருமானையும், அங்கயற்கண்ணம்மையையுந் துதிசெய்து, தக்ஷிணாமூர்த்தியின் சந்நிதான மெய்திப்பணிந்து, ஆபத்தனால் தக்ஷிணாமூர்த்தியின்இருபத்திரண்டமந்திராக்ஷரங்களையுந் தெளிந்து, கார்த்திகைமாதமுதல் மார்கழிமாதமளவும் தருப்பணம் ஓமமுதலியனபுரிந்து தவமுயலும்போது, சிவபெருமான் பதினாறு வயதுடைய யௌவன வேதியவடிவங்கொண்டு அம்முனிவர்கள் முன்வரலும், ஆனந்தமேற்கொண்டு திருவடியில்வணங்கி, சுவாமீ! அடியேங்களும் உலகமுமுய்யுமாறு, வேதவி

ழூப்பொருளையருளிச்செய்தல் வேண்டுமென்று இரந்துகேட்க, சிவபெருமான் முனிவர்களோடும் சிவலிங்கமுன்பெய்தி அவர்களுள்ளந் தெளிவுபெறுமாறு மறைப்பொருளை நன்குபதேசித்து முதுகைத்தன்திருக்கையாற் றடவிமீண்டுமவ்விலிங்கத்துண்மறைந்தருளினர்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மாணிக்கமவிற்றபடலம்.

வீரபாண்டியன் மதுராபுரியில் செங்கோல் செலுத்தி வாழுநாளில், அவனுக்குக்காமக்கிழத்தியரிடமாகப்பிறந்த புதல்வர்கள் பயிர்க்கெழு களைபோல் நாளுமோங்கி வீறடையவும், தன்குலத்தேவிக்கு மகவின்மையால் வருந்தி இருவரும் சொக்கலிங்கப்பெருமானை நோக்கிவிரதமனுஷ்டித்துவந்தனர். பின்னர், அக்கடவுளருளால் அருந்ததிபோலுங் கற்பிற்சிறந்த அக்குலமாதுக்கோர்புத்திரனுதிக்க, அவனுக்குவேதநூன்முறைப்படி, சாதகாதிகருமங்களை முடித்து பொலிவுபெறவளர்க்குநாளில், வீரபாண்டியன் காட்டில் வேட்டையாடச்சென்று புலிக்கிரையாயினன். அப்போது, நகருளார்யாவருந் துக்கசாகரத்தில் மூழ்கினவர்களாயிருப்ப, காமக்கிழத்தியர்பெற்ற மைந்தர்கள், ஈது நல்லசமையமென நோக்கி, யா

யானை, குதிரை, நிதி முதலிய கவர்ந்ததுமன்றி, இராஜகிரீடத்தையுமபகரித்துக்கொண்டுமறைந்தனர். பிறகு, அமைச்சர்கள் குலமாதிடம்பிறந்த அரசிளங்குமாரனைக்கொண்டு விண்ணடைந்த பாண்டியனுக்கு ஈற்றுக்கடன்களை முற்றுவித்து, பாண்டியகுமாரனுக்கு முடிசூட்டக்கருதிப் பொன்னறைதிறந்து பார்க்கையில், இரத்னமகுடமும், நிலநிதிகளுங் கண்டிலராகித் திகைத்துச் சிந்தைநொந்து, இதுபகைவர்கள்செய்த காரியமாயிருக்கின்றது. வேறுமுடிசெய்வோமெனினும், விலையேறப்பெற்ற மணிகளில்லை. அரசின்றியிருத்தலும் நன்கல்ல ஆதலால், செய்யத்தக்க திங்கென்னையென்று கலக்கமுற்ற சிந்தையராய், பாண்டியகுமாரனையழைத்துக்கொண்டு அரண்மனையகன்று, சிவபெருமான் சந்நிதியடையக்கருதி கோபுரவாயில் குறுகுமுன்னர், மதுரையெம்பெருமான் வணிகவேடத்தராய் தோளில் நவமணிப்பொதி தாங்கிவந்து, நீவிர்சிந்தைவருந்திவந்த செயல்யாதென்று வினவ, அவர்கள் நிகழ்ந்தனயாவு முறையேபுகன்றனர். சிவபெருமான் அவர்களைநோக்கி, நீர்வருந்தல் வேண்டாம், என்னிடத்தில், பதினுயிரங்கோடிப்பொன் விலையேறப்பெற்ற நவமணிகளுள்ளன. அவற்றைக்காட்டுவனென்று கீழ்த்திசைநோக்கி யுட்கார்ந்து, விரித்த கருந்துகிலி

ன்மீது நவமணிகளைப்பெய்து, இம்மணிகள் வலாசுரனுடைய உடற்சின்னங்களா மென்று சொக்கலிங்கப்பெருமான் கூறலும், அமைச்சர்கள், ஐயா! அவ்வசுரன்யாவன்? அவனுடல் மணிகளாதற்குக் காரணம் யாது? விளம்பு மென்ன, வணிகவேடம்பூண்டுவந்த சிவபெருமான் மொழியலுற்றனர். பூர்வம்வலாசுர னென்போன் சிவபெருமானைநோக்கி யருந்தவம் புரிகையில்,எம்பெருமான் வெளிவந்து நீ விரும்பியவரம் யாதென்று வினவ, சுவாமீ, நான் போரில் யாவராலும் இறவா திருத்தல்வேண்டும், ஓர்வேளை ஊழ்வினைவலியால் மரணமெய்தின், என்னுடல்துறவினரும் விரும்பத்தக்க நவமணியாதல் வேண்டுமென்று குறையிரக்க, அவ்வாறே யாகுகவென்று பரமேஸ்வரன் வரமளித்தனர். அன்றுதொட்டு போர்விருப்பமுடையானாய், தேவேந்திரனுடன் யுத்தஞ்செய்யும்போது, அவன் அமர்செய்ய வலியிலனாய் தோல்வியெய்திச் சென்றவன், சூழ்ச்சியால்வெல்ல நினைத்து, படைக்கலங்களின்றி தேவர்கூட்டத்தோடும் மீண்டு மவ்வலாசுரனிடம்போய், ஓ! ஜயசாலியே! நின் புஜபராக்கிரமமும் வெற்றியும், எல்லாத்திசையிலும் பரவியுள்ளகீர்த்தியையுங்கண்டு மிக்கமகிழ்ச்சியடைந் துன்பால்வந்தேன்.நீவிரும்பிய வரங்கேட்பின், தடையின்றித்தருவேனென்

றுரைப்ப, அதுகேட்ட அவுணர்கோனும் குலுங்கநகைத்து, நீநன்குமொழிந்தனை. நீயென்னைப்போரிற் புறங்கண்டதும், அதனாலடைந்த ஜயமும் புகழும், இன்று நீசெய்தயுத்தத்தில் நன்குபுலப்பட்டது. அதனால் உன்கீர்த்தியெங்கும் நிலைநின்றது. இவ்வண்ணமேயுன்கொடையும் நிலைக்கும். ஈஸ்வரனளித்த நல்லவரங்கள் பலவெனக்கிருப்பதால், நின்பால் நானடையவேண்டியதொன்றுமேயில்லையாதலின், நீவிரும்பியவரங்கேள். இப்பொழுதேதருவேன், கொடுக்கத்தவறுவேனாகில், உன்போல் சமர்க்களத்தில் முதுகிட்டவரடையும் பழிப்புகழடைவேனென்று வலாசுரன் புகன்றனன்.

வலாசுரனிவ்வாறிறுமாந்து கூறியமொழியைத் தேவேந்திரன்கேட்டு மனங்களித்து, அப்படியானால் சர்வலோகசரண்யனாகிய சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீகைலாயமலையையானடைந்து, ஆங்கோர் யாகம்புரியக்கருதி யிருக்கின்றனன். அப்போது, நீதேவர்க்கூட்டும் பசுவாய் வருதல்வேண்டுமென்று கேட்டலும், வலாசுரன் முகமலர்ச்சியுடன் கூறுகின்றனன். பூர்வம் ததீசிமஹாமுனி தன் முதுகந்தண்டெலும்பை வச்சிராயுதத்துக்காக உனக்களித்தகொடையால் ஓர் புகழுடலடைந்தனன். யானோ வெற்றியினாலும்,

மாண்டபின்னர்,மெய்யெலாமணிகளாகப் பெறுங்கொடையினாலும் புகழுடம் பிரண்டடைவேன். இதுபெறுதற்குக் காரணனீயாதலால், உன்னைத் தோழனென்னல் வேண்டுமேயன்றிப் பகைஞனென்றுரைத்தல் கூடாது. நீவிரும்பியவண்ணமே யாகப்பசுவாவேனென்று இந்திரனை முன்போக்கித் தான் தன்னுடைய பதியடைந்து தன்புத்திரனுக்கு முடிசூட்டிவிட்டு, சொன்னமொழிதவறுமல் வேதத்திற் கூறிய லக்ஷணமமைந்த யாகப்பசுவாய் வேள்விச்சாலைப்புறத்து வந்திருந்தனன். அதுகண்ட தேவேந்திரன் அவனுடைய வுறுதிக்காக வியந்து கூறலும், வலாசுரனிறுமாந்து என்னை யாகத்தம்பத்தில் கட்டுங்களென்று குறுகிநிற்ப, தேவர்கள் தருப்பைத்தாம்பினால் பிணித்து,மூச்சடங்கும்படி வாயைப்புதைத்துக் கொன்றனர். உடனே வலாசுரன், தேவர்கள் பூமாரிபொழிய விமானமேற்கொண்டு பிரமலோகஞ்சென்றனன். பின்னர், தேவேந்திரன், அப்பசுவின் வபையைவாங்கி, முன்னர் அக்னிபகவான் சுவைபார்க்க, தேவர்களுக்கருத்தி யாகத்தைப் பூர்த்திசெய்தனன். அப்பசுவின் இரத்தமே மாணிக்கம், பல் முத்து, மயிர் வயிடூரியம், எலும்பு வச்சிரம், பித்தம் பச்சை, கொழுப்பு கோமேதகம், தசைபவளம், கண் நீலம், கபம் புஷ்பராகமாம். இது

தான் நவமணியின் தோற்றம். மாகதத்தோற்றம் பலவேறுவகையாகும். வலாசுரன் வயிற்றிலுள்ள பித்தத்தை இரையின்பொருட்டாகக் கௌவிக்கொண்டு பறந்துபோன பறவைகள் டில்விநாட்டில் சிதறவிழ்ந்து தங்கிய தோற்றமொன்றாம். ஈதல்லாமலும், வினதையென்பவள் அருணன் உதித்தமுட்டையோட்டைக்கருடனரையில் கட்டியனுப்ப, அவன் பறந்து போகையில், அரையினின்றுந் தவறிவீழ்ந்து ஒரு தீவினிடத்திலுண்டாய தோற்றமுமாம். இன்னமொருவகை தாமரைக்கண்ணனாகிய திருமால், மோகினியா யோடாநிற்கையில், சிவபெருமான் ஒரு திருவிளையாட்டாலே மந்தரமலைவரையில் அம்மோகினியணங்கைத் தொடர்ந்துபோ யங்கு சிந்திய இந்திரியத்தில் அரிகரபுத்திரனுதித்தனன். அவ்விந்திரிய சேடத்தைக் கருடன் கௌவிக்கொண்டுசென்று, கடலிலுந் துர்க்கநாட்டிலும் விடுப்ப, அதனிடமுண்டாயது கருடப்பச்சையாம். நீலம் இந்திரநீலம் மாநீலமெனவிருவகைப்படும்.

இந்திரநீலமாவது, விச்சுவவுருவனை இந்திரன்கொன்றகாலத்தில், அப்பழிவாங்கும்பொருட்டாகச் செய்த யாகத்தின் புகையானது பொன்னாட்டிலுள்ள மகவானுடைய குதிரையின் கண்களில் நுழைந்து அதனால் ஒழுகிய

பிளேசிந்திய விடத்தில் தோன்றியது இந்திர நீலமாம். சூரியன்மனைவியாகிய சஞ்சையென்பவள் அவன் கனலுடலைத்தழுவுதற்குச் சகியாதவளாய் தன்உருவத்தைப்போல் நிழலை நிறுத்திவிட்டுக் காட்டகஞ்சென்று தவஞ்செய்கையில், அதைச் சூரியனறிந்து பின்றொடர அவள் பெண்பரியுருக்கொண்டு போகையில் தானுமாண்பரியாய்த் தொடர்ந்து இந்திரியஞ்சிந்த, அவ்விடத்திற்றோன்றிய நீலம்மாநீலமெனப்படும். வலன் கபம்வீழ்ந்தவிடத்தில் புருடராகந்தோன்றும். திருமால் வராகாவதாரங்கொண்டு பாதாளத்திற்சென்று இரணியாக்ஷனைக்கொன்று திசைகள் செவிடுபட நகைத்துக்கக்கிய கபம்வீழ்ந்த தீவிலும் புருடராகந்தோற்றும். இம்மணிபாரியாத்திரகிரியில் கொடுமுடியாய் விளங்கும் மந்தரமலையைப் புறஞ்சூழ்ந்திருக்கின்றன. மயனென்னும் தெய்வத்தச்சன் இம்மணியாலே தேவேந்திரனகரும், அரசிருப்புமண்டபமு மமைத்தனன். பவளம் வலாசுரன்தசை வீழ்ந்த விடத்திலும், நான்முகன் தென்புலத்தாரைப் படைக்குமிடத்து அவருடன்மாசிழிந்தவிடத்திலும், நாராயணன் மதுகைடவர்களைக் கொலைபுரிந்த உதிரம்வழிந்த நிலத்திலும், இந்திரன் பர்வதகுலங்களை யிறகரிந்த இரத்தஞ்சிதறிய விடத்திலுந்தோன்றும் என்று, நவமணிகளின் தோற்

றம், நிறம், சாதி, தெய்வதம், ஒளி, குற்றம் ஆணிவேரனைத்தையும் பலன் முதலியனவு முறையேயெடுத்துக்கூறி, சிவபெருமான் வடதிசைநோக்கி சொக்கநாதரையஞ்சலி செய்து, இப்பாண்டியகுமாரனுக்கு தீர்க்காயுளும், நிறைந்த செல்வமுமுண்டாகுகவென்று ஆசீர்வதித்தளித்தருளலும், பாண்டியகுமாரனும்மதுரையெம்பிரானை நோக்கிப்பணிந்தெழுந்து, அம்மணிகளை இருகையாலுமேற்று நின்றனன். பின்னர், வணிகவேடந்தாங்கி வந்த சிவபெருமான், பாண்டிய குமாரனையும், அமைச்சர்களையும் நோக்கி இம்மணிகளால் முடியமைத்துச்சூட்டி இப்பிள்ளையை அபிஷேக பாண்டியனென் றியம்புகவென்று, அக்குமாரன்மேல் பூரணகடாட்சம்வைத்து, அம்மணிகளுக்கு விலைகொடுக்க வருமுன்னே மறைந்தருளினார்.

மறைந்த சிவபெருமான் உமாதேவி சகிதராய் இடபவாகனத்தி லாரோகணித்து விசும்பிற்றோன்றி தரிசனந்தந்துகோயிற்புகுந்தனர். பின்பு, அமைச்சரும்பாண்டிய குமாரனும், மற்றுமுள்ளாருந்தொடர்ந்து ஆலயத்தெய்தி, பலவாறு துதித்துத்தொழுது எம்பெருமானிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு, முனிவர் ஆசிகூற, மங்கலவாத்தியங் கோஷிக்க, அரண்மனைவந்தடைந்து, பொற்கம்மியர்க்கு வேண்டியபொருள்கொடுத்து, மகுடஞ் செய்வி

த்து, வேதவிதிப்படி சுபதினத்தில் முடிசூட்டி சிவபெருமான் திருவாய்மலர்ந்தருளிய வண்ணமே அபிஷேகபாண்டிய னென்று நாமந்தரித்து, வீதிவலஞ் செய்வித்து அரண்மனையெய்தினர். அபிஷேகபாண்டியனும், சத்துருக்களெல்லா மடிவணங்க மனுநீதி முறைப்படி செங்கோலோச்சியுலகாண்டு வருநாளில், தன்தந்தையின் காமக்கிழத்தியரிடமாகப் பிறந்தகுமாரர்களைச்சிலர் கொண்டுவந்து விடுப்ப, அவர்கள் முன்னுளில் பொன்னறைதிறந்து கவர்ந்துசென்ற நிதிகளையெல்லா மீட்டும்பெற்று வாழ்ந்திருந்தனன்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வருணன்விட்ட கடலை வற்றச்செய்த படலம்.

அபிஷேகபாண்டியன் மதுராபுரியில் அரசுபுரிந்துவருநாளில், சித்திரைமாதத்தில் வருகின்ற சித்திராநக்ஷத்திரத்தில், வெள்ளியம்பலத்தில் திருக்கூத்தாடிய சொக்கலிங்கப் பெருமானைப் பூசித்துவருபவன், ஓர்நாள் பூசனைக்கு வேண்டிய பொருள்களெல்லாங் கொண்டுபோய், நெய்முதலியவற்று லபிஷேகஞ்செய்தபின்னர், கர்ப்பூர நீராலபிஷேகித்துப் பரமசிவனைத் தன்கண்குளிரநோக்கிக்களித்து, என்

கர்ப்பூர சுந்தரனே யென்று கொண்டாடி ஆனந்தபரவசனாயிருந்தனன். அப்பொழுதுபொன்னாட்டுக்கிறைவனாகிய தேவேந்திரன் வருடந்தோறும் எம்பெருமானைப் பூசித்துவரும் நியமனமுடையானாதலால், அன்றும் நியமனம்போல்வந்து பாண்டியனுடைய பூஜைமுடியுமளவுங் காத்திருந்து, பின்னர்நிறைவேற்றித் தன்னாடுசேர்ந்தனன். அன்றுவருணதேவன் தேவேந்திரனுடைய சபைக்குப்போய், அவனுடையமுகம் வாடியிருந்தலைநோக்கி, நீயின்று வாட்டமுற்றிருந்ததற்கேதுவென்னை யென்றுகேட்ப, நான்மதுரைநாயகனைப் பூசித்துவரச் சிறிதுகாலந்தாழ்த்தமையா லென்மனஞ் சஞ்சலமுற்றிருக்கிறதென்று தேவர் பெருமான் ஆகிய இந்திரன் விடைபகர்ந்தனன்.

அதுகேட்ட வருணன், அது மஹாலிங்கமோவென்று வினவ, மகவான்பூர்வம் எனக்குத் துருவாசரால்வந்தபழியும், வெள்ளையானையினுடையசாபமுந் தீர்த்தருள் செய்ததை நீயறிந்திலைபோலுமென்று சொல்ல, அங்ஙனமாயின் தெய்வவைத்தியராலுந் தீர்க்கரிதாய் என்னை நெடுநாளாய் வருத்துகின்ற வயிற்றுநோயைக்குணமாக்குமோவென்று கூறலும், நீவினாயதரிதன்றா? பிரம விஷ்ணுக்களாலுமொழித்தற்கருமையான பிறவிநோயையறுக்கவல்லபெருமானுக்கு, இந்தவற்பமான யாக்

கைப்பிணியைத்தீர்த்த லருமையாமோ? நீய
தை யறியவேண்டின் சோதித்துணர்வாயெ
ன்று இந்திரன்மொழிய, வருணதேவன் கூறுகி
ன்றனன். இந்திரனே, நான் வரும்போது, வ
ழியில்பசுவுங்கன்று மெதிர்ப்பட்டன. அந்த
நற்சகுனத்தின் பயனாக உன்வாக்கி லிந்நன்
மொழிகேட்டேனென்றுகூறி வச்சிரபாணி யி
டத்தில்விடைபெற்றுக்கொண்டு, சிவபெருமா
ன் திருவிளையாடலைக்கண்டு வயிற்று நோய்தீ
ர்த்துக்கொள்ளக்கருதி கடலைநோக்கி, நீவிரை
விற்போய் மதுரையம்பதியையழிக்க வென்று
ஏவ, அது உலகநடுங்கும்படி பிரளயகாலவெ
ள்ளத்தைப்போ லாரவாரித்துப்பொங்கி வரு
வதை அபிஷேக பாண்டியன்கண்டு கலங்கி,
சொக்கலிங்கப் பெருமானை யடைந்து முறை
யிடலும், கருணையங்கடலாகிய எம்பெருமா
ன் பாண்டியனைநோக்கி, அஞ்சேலென்று அப
யாஸ்தந்தந்து தமது ஜடாபாரத்திலிருக்கும்
நான்குமேகங்களை விடுத்தனர். அவைபோய்,
வெள்ளங்கொண்டுவந்த கடலை வாரியுண்டமா
த்திரத்தில், ஜலமெல்லாம் வற்றிப்போயது.
அதுகண்ட மதுராநகரிலுள்ளாரும் பாண்டிய
னும், சிவபெருமானுடைய திருவிளையாடலை
நோக்கியானந்தமெய்தியிருந்தனர்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நான்மாடக்கூடலானபடலம்.

அபிஷேகபாண்டியன் மதுராபுரியில் செங்கோல்செலுத்தி வருநாளில், வருணன் தான்முன்னர் மதுரைமேல்விடுத்த கடலைச்சோமசுந்தரப்பெருமான் தமது ஜடாமுடியிலுள்ள மேகங்கள் நான்கினையனுப்பி வற்றச்செய்தமைகண்டு நாணமுற்று, சிவபெருமானுடைய திருவிளையாடலைத்தெளிந்திலானாய்ப் பின்னுஞ் சப்தமேகங்களையும் அழைத்து, கடல் வற்றிப்போம்படி நீரருந்தி, இடித்துச்சோனைமாரிபெய்து மதுராநகரத்தை விரைவிலழிக்கவென்று கட்டளையிட்டனன். உடனே மேகங்களேழும்புறப்பட்டு, சமுத்திரம்வற்றி நிலந்தோன்றும்படி நீருண்டு, கறுத்து மின்னி, எண்டிசையும் வானுஞ்செவிடுபடும்படி யிடித்து, உலகந்தாங்குஞ் சேடனும் உடல்நெளிய, திக்கஜங்கள் துணுக்கங்கொள்ள, கனத்த பளிக்குத்தூண்போல் தாரைகள் வீழ, பூமி, ஆகாயம், திசைகள் ஒன்றுந் தெரியாதிருண்டு மழைபொழிந்தன. இவ்வாறு மதுரையம்பதியைச்சூழ்ந்து வருஷிப்பதை பாண்டியனும், நகருளாருங்கண்டு, இஃது ஊழிநாளோவென்று மயங்கிவருந்தி சொக்கலிங்கப்பெருமானே இன்றும் இரக்ஷிப்பரென்று பாண்டியன் நகரத்தாரோடும் ஆலயமடைந்து, அங்கயற்கண்ணிபாகனைவணங்கி பலவாறு துதித்து குறையிரந்துநிற்றலும், சிவபெருமான் திருவுளமிரங்கி,

முன்போல் சடாபாரத்திலுள்ள நான்குமே கங்களையும் நோக்கி, நீங்கள்போய் மதுரை யம்பதியின் நான்கெல்லையுஞ் சூழ்ந்து, நான் மாடமாகி, சப்தமேகங்களையும் விலக்குங்க ளென்று விடுப்ப, அவையவ்வாறே நாற்றிசை யிலும் சந்துதெரியாமல் சூழ்ந்து போர்த்தன. அந்நான்மாடத்துள் நகரினரும், அமைச்சரு ம், பாண்டியனும், சதுரங்கசேனைகளும் மற் றுமுள்ளனவும், ஊழிகாலத்தில் சிவபெருமா ன் பாதநிழலில் இன்புற்றிருப்பார்போல தங் கியிருந்தனர். பின்னர், சப்தமேகங்களுந் தம் மாற்றலளவுபெய்தும் பயன்படாதது கண்டு நாண, வருணனும் நாணிநின்று, நடுக்கமெய் தி, உள்ளத்திலோருவகையுண்டாகி, பொற் றாமரைத்தீர்த்தங் குறுகுமுன்னர் தன்பழை யநோயொழிய, மிக்க வுள்ளன்போடு சொக் கலிங்கப்பெருமானைப் பூசிக்கமனத்தெண்ணி, பொற்றாமரையின் மூழ்கி, விபூதி ருத்திராக்ஷ மணிந்து, கங்கைமுதலிய தெய்வப்பெண்கள் பொற்கும்பங்களேந்தி நீர்சொரிய, மலர், சந் தனம், ஆபரணம், ஆடைமுதலியன கற்பகந் தர, ஐங்கனி, பஞ்சகவ்வியம், தூபம், தீபம், மு தலியனகாமதேனுவாற்பெற்று, அங்கயற்கண் ணிமணாளனையருச்சித்து, சகஸ்திரநாமங் கூ றித்துதித்து, முத்துவடஞ்சாத்தித் தொழுது நின்றனன். அவனுடைய அருச்சனையுகந்த

பெருமான், வருணனே! நீவிரும்பிய வரங்கே ளென்றருளலும், அடிபணிந்து, சுவாமீ? எவ் விதத்திலுந் தீர்க்கவரிதாயிருந்த என்வயிற்று நோய் உன்பொற்றாமரைத் தீர்த்தத்தில் மூழ் கிய உடனே தீரப்பெற்றேன். வேதங்கள், பிரமவிஷ்ணுக்கள் முதலியோர் சோதனையி லுமகப்படா உன்னைச் சோதிக்கவுந் துணிந் தேன். அறிவிலியாகிய என்னிடத் தென்ன குணங்கண்டு என்பிணிதீர்த்தருளினாய். குற் றத்தைக் குணமாகக் கொள்வது நின்குணமெ ன்று நான்கண்டேன்.

பொன்னாட்டுக்கிறைவனாகிய தேவேந்திர ன் காலந்தாழ்த்துன்னை யருச்சித்து மனச் சோர்வுடன்சென்றதும், அவனையான் வினவி யதும், அதற்கவன் விடைகொடுத்ததும், அ தன்மேல் விநோதபாவமா யானவனைக்கேட் டதும், அனையான் சொல்வழி யும்மைச் சோ தித்ததும், இவையாவும் முடிவில் என்பிணி க்கு மருந்தாய்முடிந்தது. ஆண்டவனே, என் வயிற்றுநோயன்றி மலநோயுமொழிந்து மோ க்ஷமார்க்கமும் பெற்றேன். பிணிக்கு, மணி மந்திர ஔஷதங்களேதுக்கு? இத்தீர்த்தமே சகலபிணிகளையுந் தீர்க்கும். அடியேன் உம் மிடத்திற் செய்த இரண் டபராதங்களையும் பொறுத்தருள்வேண்டுமென்று பலமுறை வணங்கித் துதித்து, வேண்டியவரங்களைப்பெ

ற்று தன்னகரடைந்து வாழ்ந்திருந்தனன். வருணன்விட்ட கடலைவிலக்கச் சிவபெருமான் சடையினின்றும் விடுத்த மேகங்கள் நான்கும் மலைபோலுயர்ந்து நான்குமாடமாகக்கூடிய காரணத்தால் மதுரை நான்மாடக்கூடலாயது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

எல்லாம்வல்லசித்தரான படலம்.

அபிஷேகபாண்டியன் மதுராபுரியில் செங்கோல்செலுத்திவருநாளில், பாண்டியனும் மதுரையம்பதியாரும் இம்மைச்செல்வங்களையுமடைந்து மேல்மோக்ஷசாம்பிராச்சியமெய்தியின்புறுமாறு, சோமசுந்தரப்பெருமான் திருவுளங்கொண்டு, ஒரு சித்தவேடராய் மதுராபுரியின் கடைவீதி, சித்திரகூடம், நாற்சந்தி, உப்பரிகை, மாளிகை, நகர்வாயில், திண்ணை முதலிய இடங்களைக்குறுகி, தெற்கிருப்பவர் போற்காட்டி வடபுலஞ்சென்றும், கீழ்த்திசையிலுள்ளவர்போல் நடித்து மேற்றிசையிற்றோன்றியும், ஒருவராலு மறியொண்ணாத இந்திரஜாலங்கள்புரிந்தும், தூரத்திலுள்ளமலையைச் சமீபத்தில்வரச்செய்தும், அடுத்துள்ள மலை

யைத் தூரத்தில்விடுத்தும், வயோதிகர்களையிளையவராக்கியும், இளையாரைவிருத்தராக்கியும், ஆணைப்பெண்ணாகவும், பெண்ணையாணாகவுஞ்செய்தும், மலடியைப் பிள்ளைபெறச்செய்தும், கூன், செவிடு, ஊமை, குருடு, முடமுதலியவை நீர்த்தும், நான்குலோகங்களையும்பொன்னாக்கியும், செல்வர் மனையிலுள்ளபொருள்களை வறியவர்வீட்டிற்சேர்த்தும், சிநேகர்கள் தம்மில்பகையின்றியே போர்புரியச்செய்தும், எட்டிமரத்தில் இனியகனிகள்பழுக்கச்செய்தும், அகாலத்தில் வையை நீர் பெருக்கெடுக்கவும் மீளவறப்பவுஞ் செய்தும், நன்னீரையுடைய ஓடையுந்தடாகமும் உவர்ப்பாகவும், கடல் நன்னீராகவுஞ்செய்தும், தன்கையிலுள்ள மாத்திரைக்கோலை அந்தரத்தில் நிறுத்தி, அதன்மேல் ஊசிநாட்டி, அவ்வூசிமேல்பெருவிரலூன்றியூசலாடியும், ஊசியின்மேற்றலைகீழாய் நின்று ஆகாயத்தில் சேவடிநீட்டிச்சுழன்றும், கருடனைப்போலாகாயத்திற் றாவிப்பறந்துமேகங்களைப்பிடித்து, இடியுடன் உண்டாநீரைப்பிழிந்து கண்டவரதிசயிக்கக்காட்டியும், மீண்டும் அம்முகில்களை வானத்தில்விடுத்தும், இரவில்வரும்பொருள்களைப் பகலிலும், பகல் உண்டாகும்பொருள்களை இரவிலும் வரச்செய்தும், நெருப்பு, நீர், காற்று, இவற்றின் வலிகளையடக்கியும், நாளாநாளில்

மலர் காய் கனி யிவைகளையுண்டாக்கியும், விருத்தர்களைப் பிரம்பினால்வருடிக் காளையரா க்கியும், அவர் மனைவியரும் கருவடைந்து அவர்களுக்கிசைய மங்கைப்பருவத்தினராகும் படியாக்கித் திருநீறளித்தும், ஆகருஷணம், அதிரிச்சியம், அஞ்சனம், வசியம், வாதம், வயத்தம்பம், முதலிய விஞ்சைகள் காட்டியும், வேதசாஸ்திரமுணராதவர்களுக்கெல்லாக் கலைகளும் விளங்கும்படி நாவினிற் பூதிசிதறியும், பாண்டியன் தேவிமாரோடும் உலாவும்பூஞ்சோலையிலுள்ளதெங்கினைப்பனையாக்கியும், மற்றுமுள்ள மரங்களையும், பறவைகளையும், விலங்குகளையும் ஒன்றையொன்றாகமாற்றியும், ஆடவரும் மாதராயினேமில்லையே யென்றேங்கும்படி மிக்க வெழில்வாய்ந்தும், நாகலோகம், தெய்வலோக மிவ்விடங்களிலுள்ள பொருள்கள் மதுரையில் வரச்செய்தும், இவ்வாறு சிவபெருமான் பலதிருவிளையாடல்களைச் செய்திருந்தனர், மதுராபுரியிலுள்ளாரெல்லாரும் சித்தயோகிகள்செய்யுந்திருவிளையாடல்களைநோக்கி மனதை யதிற்செலுத்தித் தத்தந்தொழிலை மறந்திருந்தனர்.

இச்செய்தியை, ஏவலாளரால்பாண்டியனறிந்து, அச்சித்தயோகியை ஈண்டு அழைத்துவருகவென்று அடுத்துளாரைவிடுப்ப, அவர்கள்போய் அவராடலை வியப்புடன் பார்த்துக்

கொண்டிருந்தனர். பின்னர், பாண்டியன் அமைச்சரைவிடுப்ப, அவர்கள் சித்தயோகிகளடிபணிந்து, சுவாமீ! அரசனிடம் வருதல்வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, எமக்கு மன்னனுலாவதில்லை யெனமறுத்தலும், அவர் தொழுதுபோய் பாண்டியனிடத்திற் கூறலும், முன்னவனருள்பெற்று இம்மை மறுமைப்பலனை வெறுத்தயோகியர் இப்பூலோக வேந்தரைமட்டோ, இந்திரன் மாலயன் முதலியதேவர்களையு மதியாரென்று பாண்டியன் விடைகொடுத்திருந்தனன்.

திருச்சிற்றம்பலம்

கல்லானைக்கரும்பருத்தியபடலம்.

அபிஷேகபாண்டியன் பின்னர் அச்சமுற்று, நான் அறிவின்மையால் பெரியோரென்றெண்ணாமல் ஈண்டழைத்துவரக் கட்டளையிட்டமை நன்று! நன்று! அரசர்பால் பெற வேண்டியகுறையவர்க்கென்னுளது. நானே போயவரைக்காண்பே னென்று அன்புகூர்ந்து, தைமாதச்சோமவாரத்தில் மதுரேசனை வந்தித்து வலம்வருகையில், சித்தவேடங்கொண்ட சிவபெருமான் ஆலயத்தின்பிராகாரத்தில் வடமேற்றிசையிலெழுந்தருளியிருந்தனர். பாண்டியனுக்கு முன்னேவருகின்ற கஞ்

சுகிமாக்கள், புலித்தோலாசனத்தில் யோகப்
பட்டத்தராய் மாத்திரைக்கோற்றாங்கி யிரு
மாந்திருக்குஞ் சித்தரைநோக்கி, எழுந்துசெ
ல்கவென்றுரைத்தனர். பின்னேவருகின்ற
பாண்டியன் பெரியோரைநோக்கி, நும்மூரே
து? நுந்நாமமென்னை, நுமக்கென்வரும்! நு
மக்குவேண்டியதியாது? மொழியுமென்ன! சி
வபெருமான், நாம் எந்நாட்டிலும் எவ்வூரிலு
ஞ் சஞ்சரிப்போம். ஆனாலும் இப்போது யாமி
ருப்பது காஷ்மீரநாட்டிலுள்ள காசிப்பதியாம்.
பிச்சையே பெருவாழ்வாகவுடைய சங்கரனார்
தமர்நாம், எப்போதும் பலவிஞ்சைகள் நடா
த்தித்திரிகின்ற சித்தர்யாம். காசிமுதலாகவு
ள்ள சைவத்தலங்கள் பலவுந்தொழுதுவருகி
ன்றேம். இம்மதுராநகர் இம்மையிற் சீவன் மு
த்தியையும், மறுமையிற் பரமுத்தியையு நல்
குவதாதலால், ஈங்குள்ளோர்க் கெம்மாடலை
க்காட்டி யவர்கள்வேண்டிய பலசித்திகளையுந்
தருவோம். வேதமுதலாகிய அறுபத்து நா
ன்கு கலைகளிலும் வல்லோம். பொன்னாட்டி
லுள்ள எல்லாப்பொருளுந்தர வல்லசித்தர்
யாம். உன்னாலடையவேண்டிய தெமக்கொ
ன்றுமில்லை, பாண்டியனே யென்று சித்தயோ
கிகள் நகைத்துநிற்ப, பாண்டியன்கேட்டு, இ
வருடைய இறுமாப்பும், வீறும் நானளவிட்ட
றிவேனென்று. சித்தயோகிகளைநோக்கி, எல்

லாம்வல்லசித்தரென்று மதித்துரைத்தீர், இக்கல்லானைக்கிந்தகரும்பை யருத்திறைல், நீரே எல்லாம்வல்லவர். மதுரைப்பெருமானும்நீரே. நீர் வேண்டியதுந் தருவேனென்று பாண்டியன் கூறலும், சித்தயோகிகள், எப்பொருளிலும் எமக்காசையில்லை யாயினும் நீ சொல்லியவாறே கல்லானைகரும்புண்பதை நீபாரென்றுரைத்து, சிறிது கடைக்கணேக்கினர். உடனே கல்யானையானது கண்விழித்து, மும்மதம் பொழியவார்த்து, தும்பிக்கைநீட்டி, அங்குள்ளவன்கையில் பற்றியிருந்தகரும்பைப் பறித்துத்தின்று, மிகவுந் தருக்கிச்சீறி நிற்ப, பின்னுஞ் சித்தயோகிகள் சிறிது கடைக்கணித்தனர். அக்கணத்திலேபாண்டியன் கழுத்திலிருந்த மாலையையும்பறித்தது. உடனே கஞ்சுகிமாக்கள்சீறி யானையைப் புடைத்தற்குக்கோல் கொண்டோச்சலும், சுவாமிகள், யானையைச் சீறிநோக்கினர். அம்மாத்திரத்தில் யானைபாண்டியனது கண்டமாலையை யுண்டுவிட்டது. அதுகண்ட பாண்டியன்சினந்து, கஞ்சுகிமாக்களைநோக்கலும், அவர்கள் சித்தரையடிக்கவந்தனர். சுவாமிகள் அவரைநில்லுங்களென்றுரைத்துக் கையமைத்தலும் அனையாரெல்லாம் சித்திரப்பதுமைபோலசைவற நின்றனர். பின்னர், பாண்டியன் கோபமாறி, உள்ளத்தி லதிசயங்கொண்டு சுவாமிகள் திருவடிகளி

ல் வீழ்ந்து அடியேன் பிழைபொறுத்தருளல் வேண்டுமென்று வேண்டினன். கருணையங் கடலாகிய சிவபெருமான் அவனை தன்புக்கிரங் கி, நீவிரும்பிய வரங்கேளென்ன, பாண்டியன் புத்திரப்பேறு வேண்டினன் அவ்வாறேநல்கி யானைமீதுநோக்கம்வைக்க, அக்கல்லானை து ம்பிக்கைநீட்டி மாலையைநல்கவாங்கிப் பாண் டியனணிந்தனன். பின்னர், அங்குநின்ற சித் தயோகிகளைக்காணாது, யானைபண்டைப்படி கல்லாயிருக்கக்கண்டு, அற்புதமெய்தி, எம் பெருமானே முற்றுமுணர்ந்த நின்றிருவிளை யாடலை யேழையேனறியாமல் அளவிட்டுக் கெட்டேன் என்று அழுதுநின்று பலவாறு துதித்து அரண்மனையெய்தி விக்ரமபாண்டிய னை யீன்று, பன்னாள் செங்கோலோச்சிப்பின் னர், புத்திரனுக்கு முடிசூட்டி சிவபெருமான் திருவடிநீழலடைந்து சுகித்திருந்தனன்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

யானையெய்தபடலம்.

விக்கிரமபாண்டியன் மதுராபுரியில் அரசு செலுத்தி சமண்முதலாகிய புறமதக்களைகளை ந்து சைவப்பயிரை யோங்கிவளரச்செய்து, சொக்கலிங்கப்பெருமான் வீற்றிருந்தருளும்

விமானத்துக்கு வடபாலாலயமெழுப்பி, சுவாமி திருவுருவங்கண்டு பணிசெய்துவாழுநாளில், சமணமதத்துறையினின்றொழுகும் காஞ்சீபுரத்தி லரசுபுரிபவனாகிய சூரியவமிசத்தில் வந்த சோழனொருவன், சிவநேசம்பூண்டொழுகும் பாண்டியனோடு சமர்புரியச்சக்தியிலனாய் வஞ்சனையாலவனை வெல்லநினைத்து, அஞ்சனம், கவுஞ்சம், கோவத்தனம், திரிகூடம், காஞ்சி, சையம், ஏமகூடம், விந்தம், என்னும் அஷ்டபர்வதங்களிலும் வசிக்கின்ற தன்குருக்கள்மாராகிய சமணர்களுக்கு வெவ்வேறு ஓலையெழுதிவிடுத்தனன். அவ்வோலை கண்ட சமணகுருக்கள் எண்ணாயிரவரும் ஒன்றுகூடி காஞ்சிநகரெய்தி, அரண்மனைகுறுகி, சோழனைக்கண்டு அவன்முடிமேல் பீலி வைத்து ஆக்கங்கூறிநிற்ப, வேந்தன் அவர்களைநோக்கி, சுவாமிகளே! ஆபிசாரயாகஞ்செய்து பாண்டியனைக்கொன்றாலுங்கட்கென்னாட்டில் பாதி தருகின்றேன் உடனே செய்யுங்களென்றனன். அவர்களதற்குடன்பட்டுப் போய் பாலாற்றின்கரையின் முக்காததூரத்தில் விசாலமானயாகசாலை அஷ்டகோணங்களாகக்கோலி, விடம்பொதிந்த காஷ்டங்களிட்டு, நஞ்சுடையுயிர்களின் தசையூறிய வேம்பினெண்ணெய் சொரிந்து கொல்லாவிரதியராகிய அச்சமணர் வேள்விசெய்தனர். அவ்வேள்வி

யால், காடுசோலைமுதலிய யாவுந்தீய்ந்து, குளங்கள்முதலிய நீர் நிலைகள் வறப்ப, அந்த யாககுண்டத்தினின்றும் அஞ்சன மலைபோன்ற தோற்றமும், காற்றெழுசெவியும், துதிக்கையில்கௌவிய கொம்பும், ஊற்றெழுந்து வருகிறமதமும், ஊசலாடுந்துதிக்கையுமுடைய ஓர்யானை ஆலகாலவிடம்போல் சீறிவந்து நின்றது.

அதனை அக்கொடியோர்கண்டு, நீபோய் பாண்டியனை மதுரையோடும் அழித்துவருவாயென்றேவினர். அவ்வாறு அச்சமணர்களால் விடுக்கப்பட்டு, திக்குகள் செவிடுபட கர்ச்சித்து கூற்றம்போல் வருகின்றமதயானையை நகரத்தினரா லறிந்தபாண்டியன் மனங்கலங்கி சொக்கலிங்கப்பெருமா னாலயங்குறுகிசந்நிதியில் வணங்கி, எம்பெருமானே! இம்மதயானையையழித்து, எனைக்காத்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, அன்பனே, நாமொருவிற்சேவகனாகி, சத்துருக்கள்விட்ட யானையைத்தொம்சம்செய்கின்றோம். நீ மதுரைக்குக்கீழ்பால் ஒரு அட்டாலைமண்டபஞ்செய்கவென்றோர் அசரீரிவாக்குண்டாயது. பாண்டியனது கேட்டு அவ்வாறே நாற்றூணுட்டிய ஒருமண்டபஞ்சமைத்தனன்.

சொக்கலிங்கப்பெருமான், காளகண்டம், சதுர்ப்புஜம், திரிநேத்திரம், மான்மழுசடாமுடி முதலியனமறைத்து, இரண்டு திருச்செவி

களிலும் சங்கக்குழைகளணிந்து, சிகையில் மயிற்கலாபஞ்சூடி அரையில் சிவப்புக்கச்சை கட்டி, அதனிடை உடைவாள்செருகி, கால்களில் வீரகண்டையணிந்து, முதுகில் அம்புறுத்தூணிதூக்கி, நீண்டவில்லொன்றேந்தி, காமனும்விரும்பும் பசியதிருமேனியுடைய காளைவிற்சேவகனாய்த்தோன்றி, சமணர்களால் விடுக்கப்பட்ட பர்வதாகாரமாகிய மதயானையின்வரவு எதிர்பார்த்துக்கொண்டு, அது ஐந்து கூப்பாடுதூரத்தில் வருகையில், வில்லில்நாண் பூட்டி, அஷ்டதிக்கெஜங்களும் பயப்படுமாறு குணத்தொனிசெய்து, நரசிங்கக்கணை தொட்டுப் பிரயோகஞ்செய்தனர். அக்கணை யானைமத்தகத்திற்பாய்ந்து கிழித்தமாத்திரத்தில், அம்மத்த கெஜமானது மேகத்தைப்போல் அண்டங்கள்செவிடுபட ஆர்ப்பரித்து, தரையில் வீழ்ந்திறந்தது. அவ்வாறு வீழ்ந்திறந்தயானை பூர்வம் சிவபெருமான் தாளாலுதைபட்டுக்கிடந்த யமனைப்போலவும், பாண்டியன் மார்க்கண்டேயரைப்போலவும், சமணர்கள் எமதூதர்கள்போலுமிருந்தனர். இடிவீழ்ந்தமலைபோலும் யானையின்மத்தகத்திலும், வாயிலும் இரத்தவெள்ளம் பெருக்கெடுத்தோடியது. கழுகு, பூதங்கள் அச்சோரியை யுண்ணமொய்த்தன. அதுகண்ட பாண்டியன் மனதில் சந்தோஷமுற்றனன். யானையின்குருதி

யுண்ணும்படியடுத்தகருத்த வுடலுடைய பேய்க்கூட்டங்கள்போல், சோழனுடைய சேனைக்குமுன்வந்த சமணர்களைப் பாண்டியன் கண்டு சீற, அக்குறிப்புணர்ந்த அவனுடைய சேனாவீரர்கள் அவர்களைத்துறத்தி, கையிற் பற்றிய கமண்டலங்களைத் தூளாய்த்தகர்த்து, மயிற்பீலியையும், இடையில் கட்டிய ஈச்சம்பாயையும் கிழித்து, காற்றில்விடுத்து மானம்போக்கினர். அவ்வாறு மானமழிந்தசமணர்கள், தங்கள்மாயமெல்லாமழிந்து, மனந்தளர்ந்து பழிப்புண்டு ஒதுங்கியோடினர். யானையைக்கொன்று அட்டாலைமண்டபத்திலெழுந்தருளியிருந்த விற்சேவகனாகிய சிவபெருமானுடைய இரண்டு ஸ்ரீபாதங்களையும் பாண்டியன் தன்கைகளாற் பற்றிக்கொண்டு, எம்பெருமானே, இவ்விடத்திலேயே எழுந்தருளியிருத்தல்வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, சிவபெருமா னவ்வேண்டுகோளுக்கிசைந்து, பின்னரு மப்பாண்டியன் வேண்டியவரங்களையெல்லாமளித்தனர். அதுபெற்றுக்கொண்டு பாண்டியன் சொக்கலிங்கப்பெருமான் சந்நிதியடைந்து துதித்து அரண்மனை யெய்தி, இராஜசேகரனென்னும் புதல்வனைப்பெற்று, உலகரசாண்டு வாழ்ந்திருந்தனன். அவ்விடத்தில் வீற்றிருந்த சிங்காயகனையடைந்து உரோமசமுனிவன் தன்பேராலொரு தீர்த்தமுண்டா

க்கிப்பேறடைந்தனன். பிரகலாதனும் தவஞ்செய்து நல்வரம்பெற்றனன்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

விருத்தகுமாரபாலரானபடலம்.

விக்கிரமபாண்டியன் மநுநீதிவழுவாமல் மதுராபுரியில் அரசுபுரிந்து வருநாளில், அந்நகரத்தில் விருபாக்ஷனென்னும் வேதியனுக்கும் அவன்மனையாள் சுபவிரதையென்பவளுக்கும் நெடுநாள் மகப்பேறில்லாமல் பல தருமங்கள்புரிந்து சந்தமாதர்களை நோக்கித் தவங்கிடந்து அவர்களநுக்கிரகத்தாலொரு பெண்குழந்தையைப்பயந்து, கௌரி என்று பெயரிட்டனர். அப்பெண்வயதைந்தாகுங்காலில், தந்தையைநோக்கி, இக்கொடிய பிறவி நோயையொழிக்கவல்ல ஒருதெய்வமந்திரம் எனக்கு உபதேசித்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தலும், அந்தணன்பேருவகையுள்ளவனாய் தன்னருமைமட்புதல்விக்கு தேவிமந்திரத்தையுபதேசித்தனன். அதனை யிடைவிடாமல் நாத்தழும்பேறப்பயின்று வருங்காலத்தில், தந்தையாகியவிருபாக்ஷன் தன்மகட்கேற்றமணவாளன் என்று வருவானென்று சிந்தித்திருந்தனன். அவ்வாறிருக்கையில், பெண்

பன்னிரண்டு வயதடைந்து, மேல் மணப்பருவம் வருவதாயிருக்கையில், ஓர்நாள் அயலூரினின்றும் பிரமசாரியாயொரு வைணவப்பிராமணன் பிச்சைக்குவந்தனன். அவனுக்குத் தன்பெண்ணைக் கொடுக்கச்சம்மதித்து, மனைவி சுற்றத்தார் முதலியவர்களை வினவாது, அவன்கையில் நீர்பெய்து தத்தஞ்செய்தலும், அதனைக் கேள்வியுற்றமனைவியும், சுற்றத்தாரும் மனம்வருந்தி, குலம், கோத்திரம் முதலியவிசாரியாமலே கன்னிகையை மணத்திற்குத் தத்தஞ்செய்தனனே யென்று பின்னர் விசாரித்து, ஒருவாறு குடிகோத்திரமுதலியவற்றி லொத்திருக்கின்றனன். ஆனால், வைணவ சமயத்தனா யிருக்கின்றனன். அதுதான் பெருங்குறை. ஆயினுமினிசெயலாவதொன்றுமில்லையென்று தாயு முறவினருங் கொடுத்தற்கிசைந்து, கௌரியென்னும் பெண்ணை வேதவிதிப்படி யவ்வைணவப்பிராமணனுக்கு மணஞ்செய்வித்து, வரிசைமுதலியன தந்து மணமகனையும் மகளையும் பிரயாணப்படுத்தி யவனூர்க் கனுப்பினர். அவ்வாறு மனையாட்டியோடும் பலசெல்வங்களோடும்வந்த பிராமணனை, வைணவசமயத்தி லொழுகும் துஷ்டர்களாகிய அவனது தாய்தந்தையர் கண்டு, மருமகளுடைய சைவதவவேடத்தையும், சிவசிந்தனையையும் பார்க்கப்பொறுதவர்

களாய் நெஞ்சழிந்து, அவளை வேறொதுக்கி வைத்து நிந்தைசெய்து வந்தனர். ஒருநாள் வேற்றூரிலுள்ள தம்மரபினர்வீட்டுக்கலியாணத்திற்குப்போகவேண்டி, கௌரியைத்தனியேவிட்டு வீடுபூட்டிக்கொண்டு சென்றனர். அப்போது, கௌரியானவள் தனியேயிருந்து, பண்டைய பழக்கத்தால், சிவனடியாரைக்காணப்பெறுமல் இன்று என்கண்மாசடைகின்றதேயென்று வருந்தியிருக்கையில், சிவபெருமான் அவளுடையபரிபாகதசையை நோக்கியருள்செயல்வேண்டி, உடன்முழுதுங் கண்டிகைபூண்டு, கையிலோர் புத்தகந்தாங்கி, வளைந்தமுதுகுங் கனைக்குநெஞ்சும், சரிந்த கோவணவுடையும், தலைநடுக்கும், விபூதியுத்தூளனஞ் செய்தமார்புமுடைய ஒருவயோதிக வேதியனாய்த் தண்ணீன்றி குடைபிடித்துக்கொண்டு,பலநாளுணவின்றி வாடிய பசியினர்போல், தள்ளாடி நடந்துவந்தமாத்திரத்தில், கௌரியெதிர்கொண்டழைந்துவந்து உபசரித்து ஆசனத்திருத்திப்பணிந்து, சுவாமிகள் ஈண்டெழுந்தருளற் கடியேன் என்னமாதவஞ்செய்தேனென்று கூறலும், சிவபெருமான் நாம்பசியாலுன்னிடம் வந்தோமென்றனர். அதுகேட்ட கௌரியானவள், வீடுபூட்டிக்கொண்டு சென்றனரேயென்று மனம் வருந்துகிற்கையில்; சுவாமிகள் ரீகையால்தொட்டமாத்திரத்

தில் அஃது திறக்குமென்றருளிச்செய்ய, அவ்வாறே திறந்து உட்புகுந்து, அடிசில் சமைத்து, எம்பெருமான் ஸ்ரீபாதங்களை விளக்கி, யந்நீரைத்தன் சென்னியில் புரோக்ஷித்துக்கொண்டு உள்ளழைத்துச்சென்று, ஆசனத்திருத்தி, திருவடிகளையருச்சித்து, பரிகலந்திருத்தி, பலநல்ல பதார்த்தங்களோடு அமுதுபடைத்து, இனிய வார்த்தைகள் சொல்லிக்கொண்டு சுவாமிகட்கமுதூட்டா நிற்கையில், அமுதமுண்பவர்போல் மூப்பகன்று, மன்மதனும் நாணத்தக்க வடிவமைந்த காளைப்பருவமுடையாராயினர். அதுகண்ட கௌரியானவள், நடுங்கி, கைகளை நெரித்துக்கொண்டு, வேர்த்துக்கூசி யொருபுறத்தொதுங்கிநிற்கையில், கலியாணத்தின் பொருட்டாக வேற்றூர்போயிருந்த நாயகன் மாமன் மாமியார் முதலியவர்கள்வந்தனர். அக்காலையி லெம்பெருமான், நெற்றியில் விபூதியணிந்து சிறுகுழந்தையாய் கால்பெருவிரல் வாயில்வைத்துச் சுவைத்துக்கொண்டு கண்ணீர்துளும்ப வாய்விட்டழுது அணையாடையிற் கிடந்தனர். அக்குழவியைக்கண்ட வைணவக்கொடியாளாகிய மாமியார் கௌரியைநோக்கி, இம்மகவேதெனக்கேட்க, தேவதத்தனென்னும் பிராமணன் தன்மனையோடு மிங்குவந்து, இக்குழந்தையைச் சிறிதுநேரம் வைத்திருவென்று சொல்

விவிட்டுப்போயினரென்ற மாத்திரத்தில், மிகு ந்த கோபாவேசங்கொண்டு, எலும்பணிந்து, சுடுகாட்டிலாடுஞ் சிவனிடத்தி லன்புபூண்ட தேவதத்தன் மகவிடத்திலன்புடைய நீ எங் கட்காகாய். என்று கௌரியை குழந்தையோ டும் வீட்டைவிட்டுத் துறத்தலும், தாயில்லா ப்பிள்ளையின் முகத்தைநோக்கித் தெருவிடை நின்று மனந்தளர்வாளாகிய கௌரியும், தே விமந்திரத்தை உச்சரித்து நின்றனள். அப் போது, குழந்தையாயிருந்த சிவபெருமான் பார்வதிதேவியோடும் இடபாரூடராய் விசும் பிற்றோன்றி, கௌரியைப் பார்வதியின் வடி வாக்கி, யாவருங்கண்டு தொழ விடைமேலே ற்றிக்கொண்டு, அமரர்கள் புஷ்பமாரிபொழிய ககனமார்க்கத்திற் சென்று மறைந்தருளினர்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மாறியாடினபடலம்.

விக்கிரமபாண்டியன், தன்புதல்வனாகிய இராஜசேகரனுக்கு முடிசூட்டி விண்டுலோக முதலியயாவற்றினும் மேற்பட்டுப் பொலி தோங்குஞ் சிவலோகமடைந்தபின்னர், இரா ஜசேகரபாண்டியன் சிவபெருமான் அனவ தமு மானந்தநடம்புரிகின்ற பாதநாலொழி

து, ஏனைய அறுபத்துமூன்று கலைகளும் பயி
ன்று மதுராபுரியில் பொதுக்கடிந்து செங்கோ
லோச்சிவாழுநாளில், திருவானைக்காவிலுள்ள
சிவபெருமானிடத்தில் மிக்க அன்புடையானா
ய், அறுபத்துநான்கு கலைகளும் பயின்றுள்ள
கரிகாற்சோழனாட்டிலிருந்து ஒருபுலவன் பா
ண்டியனிடம்போந்து, அரசே! எம்மிறைவனா
கிய சோழனுக்கு அறுபத்துநான்கு கலைகளு
ந்தெரியும். உனக்கு அவற்றிலொன்றாகிய பர
தநூலொன்றுமாத்திரந் தெரிந்திலது என்று
கூறினன். அதுகேட்டலும், பாண்டியன் மா
னமீக்கொண்டு சிந்தாகுலனாய், வேதாகமமு
டியிலுஞ் சிற்சபையிலும் புரிகின்ற சிவபரஞ்
சோதியினுடைய நாடகத்தை காணுமாடுதற்
குளத்தில் விருப்புற்றது எம்பிரான் திருவரு
ளேயென்று அதுகற்கத்துணிந்து பரதநூலில்
வல்லபுலவரை யழைப்பித்து, அவர்கள் மன
மகிழும்படி, பொருள், ஆடையாபரணங்களை
ளித்து, பலநாள்வருந்திக்கற்று, அதிலுள்ள
மிக்கசிரமத்தை யறிந்து, இவ்வருத்தம் வெள்
ளியம்பலத்தில் தாண்டவஞ்செய்யும் எம்பெ
ருமானுக்கு முண்டேயென்று மனதிற்கொண்
டு, பிரம விஷ்ணுக்களுந்தேடிக் காண்டற்கரி
ய திருப்பதமொன்றையே தூக்கிநெடுநாணின்
று எம்பெருமான் நடம்புரியவும்,அவ்வருத்த
முற்றுமோர்ந்தநான் பார்த்துசும்மாயிருப்பது

தருமமாகுமோவென்று மனம்வருந்தி, அவ்வாடலைநாம் தடுப்பதுதகாதாயினும்பாதம்வருந்துமேயென்று ஆற்றாதசிந்தையனாய் இவ்வாறுசெய்வனெனத்துணிந்து,சிவராத்திரிநாளில் நான்கு யாமங்களிலுஞ் சிவபெருமானுக்குச் சிறந்த பூஜைகள்செய்து, சிவபெருமானுடைய திருக்கூத்தைத்தரிசித்து அகமகிழ்ந்து,கண்ணீர் தாரை தாரையாய் வழிய, கைகளைத் தலைமேற்கூப்பிக்கொண்டு, சுவாமீ! பதித்த திருவடியையெடுத்துவீசி, தூக்கிய ஸ்ரீபாதத்தை நிலத்தின்கணூன்றி யின்று அடியேன் காணும்படி நிருத்தஞ்செய்து என்மனவருத்தத்தை யொழித்தருளல்வேண்டும். அன்றேல்,என்னுயிரைமாய்த்துக் கொள்வேனென்று உடைவாளைநாட்டி, அதன்மேற்பாய நண்ணுமுன்னே, கருணையங்கடலாகிய எம்பெருமான், இடத்தாளையூன்றி, வலத்தாளை மேலெடுத்துவீசி மாறிநிருத்தஞ்செய்தருளினார். பாண்டியன்கண்டு பேரானந்தக்கடலின்மூழ்கி மனோவாக்குக்காயங்களை சிவபெருமானுக்கற்பிதஞ்செய்து,அன்புருவாய்நின்று, பலவாறு சிவபெருமான் புகழையெடுத்துத் துதித்து,எம்பெருமானே! இத்திருநடனத்தை யாவருங் கண்டு களிக்கும்படி, எக்காலத்து மிவ்வாறே நின்று அருள்செயல் வேண்டுமென்று குறையிரந்து திருவடியில் வீழ்ந்து பணிந்தனன்.

அவ்வாறே அடியார்க்கெளியனுகிய சிவபெருமானன்றுதொட்டின்றளவும் அந்நிலையிலேயேயிருந்தருள்செய்கின்றனர்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பழியஞ்சினபடலம்.

இராஜசேகரபாண்டியன் மதுராபுரியில் சிலநாளரசுசெலுத்திவந்தபின்னர், தன்புத்திரனுகிய குலோத்துங்கனுக்கு முடிசூட்டி உலகவாழ்வைத்துறந்து சிவபெருமான் திருவடிநீழலடைந்தனன். குலோத்துங்கபாண்டியன் தந்தையால் தரப்பெற்ற செங்கோலை மனுநீதிவழுவாமல் நடாத்தி, சிவபெருமானடிக்கு மிக்க அன்புடையானுய் பதினுயிரம் பெண்களை மணந்து, ஒவ்வொருத்திக் கவ்வாறு பிள்ளைகளாக அறுபதினுயிரம்பெயரைப் பயந்தனன். அனந்தகுணனென்னு மூத்தபிள்ளை முதலாகிய அவ்வறுபதினுயிரவரும், பலகலைகளும் பயின்று தேர்ச்சியடைந்தமை கண்டு குலோத்துங்கபாண்டியன் மிக்கமனமகிழ்ச்சியடைந்து வாழுநாளில், வயல்கள்சூழ்ந்ததிருப்புத்தூரிலிருந்து மொருபிராமணன், தன்மனையாளோடும், கைக்குழந்தையோடுங் காட்டுவழியாக மாமன்வீட்டுக்கு மதுரையம்பதி நோக்கி வாராநிற்கையில், தாகவிடாய்கொ

ண்ட தன்னில்லாளுக்கு ஜலங்கொண்டுவரும்
பொருட்டு, மனைவியையுங் குழந்தையையும்
அங்குள்ள ஓர் பெரிய ஆலவிருக்ஷ நீழலிலிரு
த்தி, தான்போய் ஜலங்கொண்டு திரும்பிவரு
முன், நெடுநாளைக்குமுன் அம்மரத்தில்தைத்
துக்கொண்டிருந்த ஓரம்பானது காற்றால்வீழ்
ந்து, கீழிருந்த பிராமணமாதினுடைய வயிற்
றிலுருவியுயிர்வதைத்தது. அதுகாலையிலொ
ருவேடன் வில்லை அம்பேறிட்டவண்ணமா
ய் கையிலேந்தி அம்மரநீழலில் ஒருபக்கம் இ
ளைப்பாற வந்திருந்தனன். நீர்பொருட்டாகப்
போய்வந்த அந்தணன் உயிர்துறந்து இரத்த
வெள்ளத்திலாழ்ந்திருக்கு மனைவியையும் அ
ருகேகிடக்குங் குழவியையுங் கண்ணுற்றவனா
ய் பலவாறு சொல்லிப்புலம்பி, யாவரிப்பெ
ண்பழி விளைத்தவர்களென்று சுற்றிநோக்க
அம்மரத்தினோர்பால், அப்புவில்லேந்தி எதிர்
ற்கும் வேடனைக்கண்டு, இவனே நம்மில்லா
ளைக்கொன்றவனென்று எண்ணி, அடா வே
டா! என்னுயிர்போலு மனையாளை நீயேவதை
த்தனையென்று வாய்விட்டாற்றி மாண்ட ம
னைவியைத் தன்முதுகிற் சுமந்துகொண்டு, கு
ழந்தையைத் தன்சுற்றத்தாரிடஞ் செலுத்தி
விட்டு, அவ்வேடனைப்பற்றி யிழுத்துக்கொண்
டு, மதுரையம்பதியடைந்து பாண்டியன் ச
ரண்மனையெய்தி, வேடனையும் தன் உயிர்து

ந்த இல்லாளுடலையும் பாண்டியன்முன்னிட்டு தன்குறையை முறையிட்டனன். அதுகேட்டபாண்டியன் மனந்தளர்ந்து, மறவனை நோக்கி நீயேனிக்கொடுஞ்செயல் புரிந்தனையென்று வினவலும், அவ்வேடன், எம்மரசே! அடியேன் இளைப்பாறும் பொருட்டு இன்று அம்மரநிழலி லொருபக்கம் வந்திருந்தேனேயல்லாமல், யானுண்மையாய்க் கொலைபுரிந்தேனல்லன், கொன்றுரைக்கண்டேனுமல்லன் என்றுரைசெய்யலும், சூழ்ந்திருந்தமந்திரிகள் இக்கொலைசெய்தவன் இல்லையென்னுமல் உண்டென்பனோ? ஆகையால் இவனைத்தண்டித்தாலல்லாமல் உண்மையுரையானென்று புகன்றனர். பாண்டியனு மவ்வாறே செய்மினென்றேவினன். தண்டவீரர்கள் பாண்டியன்கட்டளையிட்டவாறே வருத்திக்கேட்டலும் முன்சொன்னவாறே சொன்னான். பாண்டியனின்னுந் தீரவிசாரியுங்களென்று. ஆஞ்ஞையிடலும், தண்டவீரர்கள் பின்னுமதிகமாய் உறுத்தனர். அவ்வாறு வருத்தியும் முன்கூறிய உண்மையிலேயே நிலைநின்றனன்.

தண்டவீரர்கள்பின்னும் இவ்வேடனை அரசன் ஆஞ்ஞைப்படி வருத்தலும், அவனவ்வாறே சொற்பிறழாமலிருத்தலைப் பாண்டியன் கண்டு, இவ்வேடன்சொல்லோ வொரேவண்ணமா யிருக்கின்றது. கொன்றகுறிப்புசிறிதும்

முகத்திற்றோன்றவில்லை. இம்மாதைவதைத்தது காட்டிலுள்ள எந்தமிருகமோ பறவையோ? இவன் என்னபயனைக்கருதி யிவளைக் கொலைபுரியத் துணிந்தனன். கானகத்திலுள்ள மிருகத்தை வேட்டைசெய்வோரெய்த அம்பு இலக்கிற்றவறி யிவண்மீதுருவி வதைத்ததோ? என்று பாண்டியன் பலவாறு யோசித்துத்தெருதவனாய் அமைச்சர்களை நோக்கி, நீதிசாஸ்திரங்களை யாராய்ந்து தக்கசூழ்ச்சி சொல்லுங்களென்று பணித்தலும், அவர்களவ்வாறே பார்த்து, இதுசாஸ்திரங்களாற் கண்டுதெளிவதற்கமையாது தெய்வத்தால் தெளிதல்வேண்டுமென்று மொழிந்தனர். பின்னர்பாண்டியன் அந்தணனைநோக்கி நானிதைத்தீரயோசித்துனது மனக்கவலையொழிக்கின்றேன். நீபோய் உன்மனையாள் ஈமக்கடன்களைமுடித்து வருதியென்றனுப்பிவிட்டு, வேடனைச்சிறையிலடைத்து, ஈற்றுக்கடனிறைவேற்றிவந்த அந்தணனைத் தன்னரண்மனையில் நிறுத்திவிட்டு, பாண்டியன் தன்குலதெய்வமாய் விளங்கும் சொக்கலிங்கப்பெருமான் சந்நிதியடைந்து, திருவடியிற்பணிந்து, எம்பெருமானே! இவ்வேடனே யிப்பார்ப்பனமாதைக் கொலைபுரிந்தனனோ? அல்லது வேறுவகையால் மாய்ந்தனளோ? இது நீதிநூல்கள் பலவற்றுளுமளவிட்டறியக்கூடாததாயிரு

கின்றது. இதனை யடியேனுக்குக் கிருபாவி சேஷத்தால் தெளிவித்தல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தலும், கருணையங்கடலாகிய சிவ பெருமான் ஓ அன்பனே! இந்நகர்க்கு வெ ளிப்புறத்தோர்பக்கம் வணிகவீதியி லொரும னையின்கண் விவாகமொன்று நடக்கப்போகி றது. அங்கு நீவருவாயாயின் நின்னுள்ளத்திரு சங்கையைத் தேற்றுகின்றோ மென்று அசரீ ரிவாக்கொன் றுண்டாயிற்று. அதுசெவி கே ட்டபாண்டியன் மிக்கமகிழ்ச்சியடைந்து,சிவ பெருமான் திருவருளை வியந்துபோற்றி, யா ண்மனையடைந்து, தான் மாறுவேடம்பூண்டு, அந்தணனையு மழைத்துக்கொண்டு இரவில்க லியாண வீடடைந்து, ஒருபுறத்திலிருந்தன ன். அப்போது, சிவபெருமானருளால், அவர் கள் கேட்கும்வண்ணம், அம்மணமகன் ஆவி கவரும்பொருட்டு மறலியால் விடுக்கப்பட்ட தூதர்களில் ஒருவன் மற்றொருவனை நோக்கி, இம்மணமகனுயிர் கவர்ந்துவரும்படி கூற்றுவ ன் கட்டளையின்படிவந்த நாம் என்செய்வோ ம். உடலிற்பிணியொன்று மில்லையே, எந்தக் காரணத்தாலிவனுயிர் கவர்வதென, மற்றவன் ஆலமரத்திலேறுண்ட கணையைக்காற்றினல் வீழ்த்தி யெவ்வாறு அம்மரநீழலிலிருந்த பார் ப்பினி யுயிரைக்கவர்ந்தோமோ, அதுபோல், பலவாத்தியங்களாரவாரத்தினுல் அங்கு கட்

டியுள்ள பசுவைத்தாம்பறுத்து வெருளும்படி விடுத்து இவனாவி கவர்வோமென்றனன். அம்மொழிகேட்ட பாண்டியன் வேதியனைநோக்கி, விளைந்தபடி கேட்டனையோ? வெனப்புகலனும், இம்மணமகனவ்வாறிறந்தால் என்னில்லாளிறந்தது மொப்புக்கொள்வேனென்றனன். ஈதிவ்வாறிருப்ப, கலியாணத்தில் பலஜனங்களுங்கூடி மங்கலவாத்தியங்கள் முழங்கத்தொடங்கியபோது, அவ்வோசையினால் வெருண்டு, பசுவொன்று கட்டிய தாம்பறுத்துக்கொண்டோடி மணமகனைமுட்டி யவனுயிர்வாங்கியது. மணமகன் பிணமகனாகவும், மணக்கோலம் பிணக்கோலமாகவும், மணப்பறை பிணப்பறையாகவும் அந்தணன்கண்டு, தன்மனைவி மரணத்தினால் மிகத்துயரெய்தி பாண்டியனோடு அரண்மனைவந்து சேர்ந்தனன். பின்னர், பாண்டியன் வேதியனுக்கு மறுமண முடித்துக்கொள்ளும்படி வேண்டியபொருள் கொடுத்தனுப்பிவிட்டு, வேடனைநோக்கி, தெரியாமல் யான்செய்த கொடுந்தண்டனையைப் பொறுத்திடுவென்று வேண்டும் நிதிதந்தவனிடத்துக் கேகவனுப்பி சொக்கலிங்கப்பெருமான் சந்நிதியடைந்து பணிந்தெழுந்து, ஏழையேன்பொருட்டு எம்பெருமானே நீர்பழியஞ்சும் நாதராயிருந்தீரே, இதற்கு நானென்ன கைம்மாறு செய்ய வல்லேனெனப் ப

வாறு அன்பின்மிகையால் துதித்து, சிறந்த பூஜைகள் நடப்பித்து, பொதுக்கடிந்து செங் கோலோச்சி வாழ்ந்திருந்தனன்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மாபாதகம்தீர்த்தபடலம்.

குலோத்துங்கபாண்டியன் மதுராபுரியில் பொதுக்கடிந்து செங்கோலோச்சிவருநாளில், அவந்திநகரத்திலுள்ள ஒருபிராமணனுடைய மனையாள் மிக்க அழகுவாய்ந்தனளா யிருந்த னள். அவள்வயிற்றிற்பிறந்த புத்திரன்யௌ வனதசையடைந்தவனாய் காமப்பேய்பிடித்து தன்னைவருந்திப்பெற்ற அன்னையையே புணர இச்சித்தலும், அக்கொடியாளும் நாணமுத லியதுறந்து, அப்பாதகத்துக்கிசைந்து மருவி வந்தனள். இத்தீச்செயலைத் தகப்பன் குறிப் பாற்கண்டறிந்து, அயலார்செவிக்கெட்டாவ ண்ணமுள்ளத் தடக்கிவந்தனன். ஒருநாள் த ந்தையானவன் வெளிப்படையாகக்கண்டு, சி ல நீதிமொழிபுகலலும், புதல்வனாயுதித்த அப் பாதகன் மிகவுஞ் சீற்றங்கொண்டு, கொல்வ னென்று எதிர்த்தெழுந்த மாத்திரத்தில்,அன் னையானவளிடையே வந்துநின்று, தாயினிட த்திலின்பமனுபவித்தனை, தந்தையையுங்கொ ன்றால் ஏதுகதியடைவாயென்றுரைத்து வில

க்கலும், காமுகர்க்கு தாய்தந்தை யிவர்களா லென்னபயன்? அருள் அறமென்னிருக்கின்ற தெனக் கடிந்துரைத்து, மண்வெட்டி கையிற்கொண்டு, தன்னைப்பெற்ற தந்தையென்று சிறிதுமெண்ணாமல், வன்னெஞ்சு கொண்டு துண்டமாக்கினன். இவ்வாறு தந்தையைக் கொலைபுரிந்து இரவிலேயே ஈமக்கடனைமுடித்து, வேண்டிய பொருளெடுத்துக்கொண்டு, தாயுடன் மலைவழியாகப்போகாநிற்கையில், மறவர்கள்வந்துசூழ்ந்துகொண்டு கையிலுள்ள பொருளையும் மாதையுங்கவர்ந்தேகினர். தூரதேசத்திற்போய்ச் செவ்வையாக வாழ்ந்திருக்கலாமென்று தானொன்றெண்ணத் தெய்வமொன்றெண்ணியதைப்பார்த்து மனம்வருந்தி தனியனாய்ச்செல்லுகையில், தன்மகனுக்குத் துணையாய்வருபவன்போல் தகப்பனாவன் மஹாபாதகவுருவமாய்வந்து பற்றினன். தன்னைவிடாது நிழல்போலத்தொடர்ந்து பயமுறுத்திவருத்துகின்ற மஹாபாதகவுருவால் நடுநடுங்கி, புண்ணியதீர்த்தம்,சிவஸ்தலம்,பெரியோரிடம் போகக் காலெழாமலும், சிவபெருமான் புகழைக்கேட்க வேலாமலும் புரிவதுறுல் இனிச்செய்வதென்னென்று ஒன்றுந்தோன்றாமல் உலகெலாந்திரிந்தலைந்து, தன்பாதகந்தீருநாள் குறுகினமையால், மதுரையம்பதியையடைந்தனன். அப்போது, சொக்கலி

ங்கப்பெருமானும், அங்கயற்கண் ணம்மை யாரும் வேடனும் வேடச்சியுமாய் திருவேட ங்கொண்டு, கோபுரவாயிலினிடத்தில் நாய்க் கூட்டங்கள் புடைசூழச் சூதுபோராட்டஞ் செய்துகொண்டிருந்தனர். அவ்வாறிருக்கை யில், மிக்கதுயருடையானாய் வருகின்ற மாபா தகன் வரவுநோக்கி உமாதேவியைப்பார்த்து, பெண்ணே, இப்பாவியைக்கண்டனையோ? கா மநோயா லலைப்புண்டவர்மனஞ் செல்லத்தக் கவிடமறிந்து செல்லாது. குணம், குலம், ஒழுக்கம், கொலை, பழிபாவமும்பாராது. கள் ளுண்டல், காமம் இவை யிரண்டும் மனத்தை யவசமாக்கும், கள் உண்டபோதுமாத்திர மு ணர்வையழிக்கும், காமமோ, எண்ணினும், கேட்கினும் உணர்வையழிக்கும். ஆதலால், க ள்ளினுங் காமமேகொடிது. காமமேகொலைக ட்கும், களவுக்கும், கள்ளுண்டற்குங் காரண மாம். நரகபூமியைக் காணியாக்ஷியாகக் கொ டுப்பதுங்காமமே. அதனாலே மிகவலைப்புண்ட பாதகனிவனென்றுகூறி, அவன்முகநோக்கி, அந்தணனாகிய நீயித்தகைய பெருந்துயருழந் துவருந்துவதென்னையென்று வினாவினர். சிவ பெருமான்திருவருணோக்கஞ் சிறிதுபட்டமை யால், சிறிதுபாவந்தணிந்து, உணர்வுவந்து, நிகழ்ந்தனவெல்லாமெடுத்தோதலும், சிவபெ ருமான் கருணைகூர்ந்து, இப்பழி இவ்விடத்த

ன்றியெங்குந்தீராது. நின்னுமஞ்சொன்னோர் வருக்கமும் நரகில்வீழுந்தக்கதாக நீசெய்த பாதகம்யாம் கிருபாநோக்கத்தால் தீரும்படி யோருபாயஞ்சொல்லுகிறோம். பிச்சையெடுத்தொருபொழுதுண்டு சிவனடியார் திருப்பணிசெய்தல்வேண்டும். சூரியோதயத்துக்கு முன்னெழுந்து, அறுகம்புல் கொய்து பசுக்களுக்கருத்தி, முப்போதுங் கோயிற்புறத்திலுள்ள தொட்டித்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து, சொக்கலிங்கப்பெருமானை நூற்றெட்டுதரம் பிரதக்ஷிணஞ்செய்தல்வேண்டும். இத்தவமார்க்கத்தில் நின்றால் இப்பழிதீருமென்று வேடுவத்திருவேடம்பூண்டுவந்த சிவபெருமான் திருவாய்மலர்ந்தருளலும், வேடச்சியாயருகினின்ற தேவியார் சிவபிரானை வினவுகின்றனள். சுவாமீ! இக்கொடியோன்செய்தபாதகத்துக்கு இருபத்தெட்டுகோடி நரகத்தில் அளவில்காலம் வீழ்ந்தானேனும் உய்யுமார்க்கமடையான். இத்தகையோனுக்கு நீருய்வழிகாட்டியதென்னென, பெண்ணே! மஹாபாதகஞ்செய்தவனாய், எங்குந்தீராமல் வேறோராதரவுமின்றி பாழாய்க் கெடுபவனைக் காப்பதன்றோ கிருபைக்கழகாகும் என்று மறுமொழிகூறினர். அதுகேட்டதேவியார். எம்பெருமானே! நீரெவ்வாறுசெய்யினும் எல்லாம் உம்முடைய திருவருள் விளையாட்டன்றோ

என்று அகமகிழ்ச்சியோடு விளம்பி யிருவரு மறைந்து கோயிற்புகுந்தனர். அதுகண்ட பாதகனாகியவேதியன் மிக்கவற்புதமடைந்து, சிவபெருமான் பணித்தவாறேவிரதம்பூண்டொழுகி மூன்றுமாதத்தில் தன்பாதகங்கழிந்து பழைய பார்ப்பனவடிவம் பெற்றனன். பின்னர்சிவபெருமான் ஸ்ரீபாதங்களில் பத்தியால் பற்பல வடசொல் மாலைகள்சாத்தி, சிவபெருமான் திருவடிநீழலடைந்தனன். அன்னையைப்புணர்ந்தப்பனைக்கொன்ற பாதகத்தையொழித்து வீடளித்ததென்றால், நீரிழிநோய், குட்டம், பெருவயிறு, ஈளை, வெப்பு முதலிய நோய்களைத் தீர்க்குந்தீர்த்தமென்றுரைப்பது மேன்மையாமோ? இச்செய்தியறிந்து பாண்டியன் அமைச்சர், மதுரைநகரார், ஏனைய ஊரிலுள்ளார், தேவலோகத்தார் யாவரும் வியப்புற்று, சொக்கலிங்கப்பெருமான் திருவருளைப்போற்றி யானந்தித்தனர்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அங்கம்வெட்டினபடலம்.

குலோத்துங்கபாண்டியன் மதுராபுரியில் அரசுபுரிந்துவருநாளில், மறுதேயத்திலிருந்து ஒருவயோதிகன் மதுராபுரியில்வந்து குடியேறி வாள்வித்தையைபயிற்றிக்கொண்டு வாழ்ந்திருந்

தனன். அவன் சொக்கலிங்கப்பெருமானிடத்
தில் மிக்க அன்புள்ளானாய் அத்தொழில்பயி
ற்றிவருங்காலத்தில், அவனிடத்தில் வாள்வித்
தைகற்றுவந்த பலருள் சித்தனென்பானொரு
வன், அதில்மிக்க தேர்ச்சியடைந்து, செருக்
கடைந்தவனாய், தன்னாசிரியனுக்கு மாறாகத்
தானுமோர் வித்தைக்கூடமமைத்து, பலருந்
தன்னிடத்தில் வந்துகற்க, தன்னாசிரியனினு
மிக்க ஊதியமுடையவனாய்வாழ்ந்து வந்தன
ன். அம்மட்டிலும் திருப்தியடையாமல், இரு
வர் விருத்தியையும் தானொருவனேயடையக்
கருதி, ஆசிரியன்பால் பயின்றுவந்த யாவருந்
தன்னிடத்தில் வரும்படி நாளும் தீங்கேபுரிந்
துவந்தனன். அஃதல்லாமலும், மிக்கபொ
றுமையுடையனாகிய தன்னாசிரியன் இல்லாக்
காலத்தில், அவன்வீட்டிற்சென்று குருபத்தி
னியைத் தன்னுடன்சேரும்படி பல்காலும்
பலவந்தஞ்செய்தும், அக்கற்பின்மிக்காள் இ
வன் துரபிப்பிராயத்தைக்கண்டு, லக்ஷியஞ்
செய்யாமல் வாளாவிருந்தமையால், ஒருநாள்
சென்று வலிந்து அவளதுகைப்பற்றி யிழுத்த
லும், மனஞ்சகியாளாயஞ்சி யவனைவெளியே
தள்ளிவிட்டுக் கதவைத்தாழிட்டுத் தன்கற்
பைப்பாதுகாத்துக் கொண்டனள். அக்கொடி
யோனும், காமத்தீதன்னை வாட்டத்தன்னிரு
ப்பிடஞ்சென்றனன்.

அக்கற்புடையாள் இச்செய்கையைத் தன்நாயகனுக்கு முணர்த்தாமல், சர்வபரிபூரணனாகிய ஸ்ரீ சொக்கலிங்கப்பெருமானை நினைந்து மனநொந்திருந்தனள். சிவபெருமானும், அக்கொடியோனைத் தண்டிக்கத் திருவுளங்கொண்டு, அவ்வாசிரியனைப்போல் வேடம்பூண்டு சித்தனைக்குறுகி, காளைப்பருவமுடைய் நீயும், வயோதிகனாகிய நானும் வாள்யுத்தம்புரிந்து நம்வலியை யளந்துகாண்போம். நாளை இம்மதுராபுரிக்குப்புறத்திலோர்பக்கம் நீவருதல்வேண்டுமென்று ஆசிரியவேடம் பூண்டுவந்த சிவபெருமான் கூறலும், அப்பாதகன தற்கிசைந்து மறுநாள் யுத்தசன்னத்தனாய், சிவபெருமான் கூறிய செருக்களத்தில் வந்திருந்தனன். சொக்கலிங்கப்பெருமானும் தாளில் வீரகண்டையணிந்து, அரையில்கச்சசைத்து, வெண்ணீறுசாத்தி, வாளும்பலகையுந்தாங்கி யவனுக்கெதிரே வந்துநின்றனன். சிங்கமும் நரியும் எதிரிட்டு அமர்செய்வதுபோல் இருவரும் வாளமர்புரிகையில், யுத்தங்காண வந்திருக்கும் பலருங்கேட்கும் வண்ணம், குருபத்தினியை நினைத்த நெஞ்சையும், அடாதனவுரைத்த நாவையும், தொட்டிழுத்த கையையும், பார்த்தகண்ணையும் நீகாத்துக்கொள்ளென்று சொல்லிச்சொல்லி யவற்றுக்கெல்லா முறையே கண்டஞ்செய்து, கடைசியிலவன் சிரத்தை

யுத்தணிந்து திருவுருக்கரந்தனர். அப்போது, அங்கு நின்றிருந்தவர்கள் ஆசிரியனைக்காணு தவர்களாயவனில்லத்தையடைந்து அவன் மனைவியை நின்னுயகனெங்கென்று வினவலும், அவள் கோயிலுக்குச்சென்றானென்று கூறிக் கொண்டிருக்கையில், ஆலயத்தினின்றும் வந்தகுரவனைக்கண்டு, நீயுத்தக்களத்தில் சித்தனுடுபோர்புரிந்து அங்கம்வெட்டினையே, பின்னருன்னை யங்குகாணுமல் யாமிங்குவந்தனமென்றனர். அதுகேட்ட ஆசிரியன், வியப்படைந்து, நான் இத்தனங்கம் வெட்டினையில்லை, வேறுயாவர்செய்தனரோ. இஃது சொக்கலிங்கப்பெருமான் திருவுளச்செயலோ வென்று விம்மிதமடைந்திருந்தனன். அக்காலையில், அவன்மனைவி இத்தன்தன்னைப் பலகாலும் கிட்டிக்கேட்டதும், நேற்று வலித்துகைப்பற்றியிழுக்கத்தான் வெளியேதள்ளிக்கதவைத்தாழிட்டதும் சாற்றினள். அதுகேட்ட வீரர்கள் யுத்தக்களத்தில் அவ்வாறேசொல்லிதண்டம்புரிந்தமையால் இஃதுசிவபெருமான் திருவிளையாட்டேயென்று துணிந்தனர். ஆசிரியன் தன் மனைவியோடு சொக்கலிங்கப்பெருமான் ஆலயமடைந்து வணங்கிப் பலவாறுதுதித்தனன். பாண்டியனும் நகருளாரும் ஆலயத்தெய்தி திருவடியிற்றுழ்ந்து அன்பன்பொருட்டாக வந்த சிவபெருமானுடைய திருவருளை வியந்து

துதித்தனர். பின்னர், குலோத்துங்கபாண்டியன் வாள்வித்தைபயிற்றுங் குரவனையும், அவன்மனைவி மாணிக்கமாலையையும் யானைமேலேற்றி நகரைவலஞ்செய்வித்து, தன்புதல்வனான அனந்தகுண பாண்டியனுக்கு முடிசூட்டி சிவபெருமான் திருவடிநீழலடைந்து வாழ்ந்திருந்தனன்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நாகமெய்தபடலம்.

அனந்தகுணபாண்டியன் மதுராபுரியில் செங்கோலோச்சி சிவபெருமான் திருவடிகளில்மிக்க அன்புடையானாய்தன்னுடுமுழுமையும் பூதிசாதனவழியில் நிறுத்திச் சிவசமயமோங்கித்தழைக்கும்படி விருத்திசெய்து வாழுநாளில், அதனைக்கண்டு மனம்பொறாதவர்களாய், கொடியசமணர்கள் எண்ணாயிரவரும் மானமேற்கொண்டு பாண்டியனைக் கொலைபுரியத்துணிவுற்று ஓர் யாகஞ்செய்தனர். அந்தயாககுண்டத்திலிருந்து, பர்வதாகாரமான கோரரூபத்தையுடைய ஒரு அசுரன்தோன்றி, அத்தீயசமணர்களைநோக்கி, எனக்குப்பசியதிகமாயிருத்தலால், நீவிர் எனக்கு விதிக்கும்பணியை விரைவில் கட்டளையிடவேண்

டுமென்று கேட்டலும், நீபோய் பாண்டிய னோடு மதுராபுரியை விழுங்கிவருகவென்று விடுத்தனர். நாகவடிவங்கொண்டுவந்த அந்த அசுரன், மண்விண்ணளாவியவுடலும், விடமூறிச் சொரிகின்றபல்லும், வடவாக்கினிபோலெரியுங்கண்ணும், மலைக்குகைபோன்றவாயுமுடையானாய், உலகத்தவரும், ஆதிசேடனும், சூரியசந்திரர்களும், இராகுகேதுக்களும், திக்கஜங்களும், எமனும், எனையாவருங்கண்டு நடுநடுங்க நகர்நோக்கி வரும்போது கண்ட நகரத்தார் பயந்து பாண்டியனிடம் விரைந்தோடிப்பணிந்தெழுந்து, அரசே! நமது நகருக்கு மேற்புறத்தில் ஒரு பெரும்பாம்பு உலகங்களையெடுத்து ஒருவாயிட்டருந்துமாறு வாய்திறந்துகொண்டு வருகின்றது என்று விண்ணப்பஞ்செய்தனர். அதுகேட்டபாண்டியன் மனமஞ்சானாய் இது சமணர்களால் விடுக்கப்பட்டு வந்ததென்றறிந்து, நமக்குத்துணை சொக்கலிங்கப்பெருமானிருக்கின்றனனென்று துணிந்து ஆலயமடைந்து, திருவடிகளில்வணங்கி எம்பெருமானே! அடியேனை யழிக்கக்கருதிச் சமணர்கள் ஏவிய இப்பெரும்பாம்பைமாய்த்து என்னைக்காத்தருளல் வேண்டுமென்று குறையிரந்து விடைபெற்றுத்திரும்பி, கையில்வில்லேந்தி மதுரையம்பதியின் மேற்புறத்தில்வந்து அந்தநாகத்தைக் கண்ணுற்றனன். உடனே

அக்கொடியோன் பிலம்போன்ற வாய்திறந்து நகரத்தை யொருங்கே விழுங்கும்படி சீறியெழுந்தனன்.

அதுகண்டபாண்டியன், கையில் வில்லெடுத்து நாணேறிட்டு அக்கினியாஸ்திரங்களைத் தொடுத்துவிடுக்க, அவற்றையெல்லாம், அத்தானவன் பொடிபடக்கறித் துமிழ்ந்தனன். பாண்டியன் மனஞ்சலியாதவனாய் சிவபெருமான் திருவடிகளை நினைத்து, அர்த்தசந்திரபாண மொன்றுவிடுத்து உடலைத்துணித்தமாத்திரத்தில், அவ்வசுரன் இடிபோல்கர்ச்சித்து, இரத்தவெள்ளம்பாய நிலத்திற்புரண்டுயிர்துறப்பவன் பூர்வம் பாற்கடலிற் பிறந்த ஆலகாலவிஷம்போன்ற கொடிய விடத்தைக் கக்கினான்.

அவ்விடம் மதுராநகரெங்கும் பெருவெள்ளம்போற் பரவிவருதலும் ஊரிலுள்ளாரெல்லாம் பொறிபுலன்கள் தடுமாறி வாய்குழறி, நாவுலர்ந்து, கபமேலிட்டு, உணர்வழிந்து, மயங்கி மூச்சொடுங்கி, உயிர் ஊசலாட உறக்கமுற்றவர்போல் வாடிக்கிடந்தனர். அதுகண்டபாண்டியன் மிகவும் பயந்து, ஸ்ரீசொக்கலிங்கப்பெருமான் சந்நிதியடைந்து, பெருமானே! பூர்வம் இந்நகர்க்குப் பகைவர்களால் வந்த பலவிடையூறுகளையு மகற்றிக் காத்தனையே,

அதுபோலின்று மிக்கொடியவிஷத்தால் வருந்தும் அபாத்தையொழித்து ரக்ஷித்தருளவேண்டுமென்று வேண்டினன். கருணையங்கடலாகிய சிவபெருமான் தமது ஜடாமுடியிலுள்ள பிறைக்கொழுந்தின் அமுதத்தில் சிலதுளிசொரிந்தனர். அது பாலிற்பிறைபோல் கலந்து மதுராபுரியைப் புனிதஞ்செய்தது. ஆதவன்முன் இருட்படாம்போலும், சிவபெருமான் திருவருண்முன் ஆணவமலவலிபோலும், அவ்வமுதத்தால் விடமொழிந்து யவருந்துயர்நீங்கி யானந்தமடைந்திருந்தனர். பாண்டியன் சிவபெருமான் திருவருளைப்போற்றி, திருவடிகளில் நீங்காத மெய்யன்புபூண்டு புவியாண்டு வாழ்ந்திருந்தனன்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மாயப்பசுவைவதைத்தபடலம்.

மதுராபுரியில் அனந்தகுணபாண்டியன் நாகத்தைத் தணித்தபிறகு, பின்னேவந்த சமணர்கள், நாணமடைந்தோடி ஒன்றுசேர்ந்து நாம்முன்புவிடுத்த யானைபோல் இப்பாம்பையும் தொலைத்தனனாகையால், இனிமேல் செய்யுந்தொழிற்சியாதென்று யோசித்தவர்களாய்ப் பசுவைக்கொல்ல வஞ்சுவார்களாதலால், அதனையேசெய்வோமென்றுதுணிந்து பாவகாரிகளா

கிய அச்சமணக்கொடியோர் பண்டுபோல் ஒ
ருயாகம்வளர்த்தனர். அந்தயாக குண்டத்தி
னின்றும் மாயப்பசுவுருவத்தோடு ஒரு அசுர
ன்றோற்றினன். அவனைநோக்கி நீ மதுரைய
ம்பதியோடு பாண்டியனையழித்து வருவாயெ
ன்று விடுத்தனர். எமனைப்போல் பர்வதாகா
ரமாய் கண்டோர்நடுங்கும்படி மதுரையம்பதி
யைநோக்கி அம்மாயப்பசுவருவதை யறிந்து,
பாண்டியனும் நகருளாரும், சொக்கலிங்கப்
பெருமான் ஆலயமடைந்துபணிந்து, தங்கள்
குறையை முறையிடலும், கருணையங்கடலா
கிய சிவபெருமான் கிருபைகூர்ந்து, நந்திதே
வரையழைத்து நீபோய் அம்மாயப்பசுவை
வென்றுவருகவென்றுகட்டளையிட்டருளினர்.
விடைக்கடவுள் வெள்ளிமலைபோலுந் திருவுரு
வத்தோடு அம்மாயப்பசுவைச்சமீபித்து, கிழ
க்கிலுள்ளது மேற்காகவும், தெற்கிலுள்ளது
வடக்காகவும், வடக்கிலுள்ளது தெற்காகவும்,
கொம்பிற்கோத்துத்தள்ளி திசைப்புறங்களில்
வீசி, மலைக்குவட்டிலும், மரங்கள்மேலும், க
டலிலும் எறிந்துவிளையாடி, சமணப்பேயர்க
ளெண்ணியவாறே போர்புரிந்துகொல்லாமல்,
தன் அழகினைக்காட்டலும் கண்டுகாமுற்று,
மன்மதன்கணையேறுண்டு, ஆவியோடும் வீரி
யம்விடுத்துவீழ்ந்து மலையுருவாயது. அதுக
ண்டு பாண்டியனும் நகருளாரும் பேரானந்த

மெய்தினர். உலகத்தார்க்குச்சாக்ஷியாக நந்தியெம்பெருமான் றன்னுருவை யிடபக்குன்றாக அங்கிருத்தி, குங்குமரூபத்தோடுஞ்சென்று சொக்கலிங்கப் பெருமானை வணங்கலும், அதன்சாக்ஷி, பண்டையபடிவந்தோடிங்கிருக்கவென்று நிறுத்தினர். அப்போதுபாண்டியனும், மதுரையம்பதியாரும் சந்நிதியடைந்து நந்தியெம்பெருமான் றிருவடிகளை வணங்கிப் போயினர். சிவபெருமான் விடைத்தேவருடைய பராக்கிரமத்தை நோக்கி யதிசயித்து தேவியோடுங் களிகூர்ந்திருந்தனர். அந்த இடபமலைமேல் இலங்கைக்குப்போகின்ற ஸ்ரீராமன் வானரசேனைகள் புடைசூழ, இலக்குமணன், அநுமான், சுக்கிரீவன்முதலானவரோடு அங்குவந்திருந்தனன். அப்போதறிந்து, அகத்தியர்க்கெய்தி, இராமனுக்காசிகூறி, ஆலாஸ்ய மான்மியத்தையருளிச் செய்யக்கேட்டு, அன்புகூர்ந்து, குறுமுனிவரோடுஞ்சென்று பொற்றாமரையின் மூழ்கி, சொக்கலிங்கப்பெருமானை வணங்கி, சிவாகமவிதிப்படி யருச்சித்தேத்தி, களித்த அன்போடு சிரமேல்கரங்கள் கூப்பி, பலவாறுதுதித்து, எம்பெருமானே! அடியேனெண்ணியகருமம் முடியுமாறு அருள்செய்யவேண்டுமென்று வேண்டலும், தயாபயோததியாகிய சிவபெருமான், அன்பனே! இதற்குத் தென்கீழ்த்திசையிற் சென்று, கடலில்

சேதுகட்டி, இராவணன்பத்து சிரங்களேயுஞ் சாய்த்து, சீதையை சிறைநீக்கி, மீண்டுமின் னயோத்தியடைந்து, பலநாளரசுபுரிந்து பின் னர்வைகுண்டமடைக என்று அசரீரியாக மொழிந்தருளலும், அதுகேட்டு இராமன்மகி ழ்கூர்ந்து, சிவபெருமானிடம் விடைபெற்றே கி கட்டளேப்படி இலங்கையடைந்து, இராவ ணனுடைய ஆவிமாய்த்து, அங்ககரைவிபீட ணற்களித்து, இராமேஸ்வரங்கண்டு, சிவனே யருச்சித்துக்கருணேபெற்று, பழியொழிந்து, சொக்கலிங்கப்பெருமானே மீளவுமதுரையில் வந்துபோற்றி, கற்பின்மிக்க சீதாபிராட்டியோ டும் அயோத்தியடைந்து வாழ்ந்திருந்தனன். அநந்தகுணபாண்டியன், குலபூஷணனேப்பெ ற்று, அவனிடம் அரசுரிமையைத்தந்து, சிவ லோகமடைந்தனன்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மெய்க்காட்டிட்டபடலம்.

குலபூஷணபாண்டியனிடத்தில், மதுராபு ரியில், அனந்தகுணபாண்டியன் செங்கோலர சுரிமைபெற்று மண்ணுண்டுவருநாளில், அவ னிடத்தில் சேனுபதித்தலேமைபூண்டுள்ள சா மந்தனென்பவன் சிவபெருமானிடத்தில்மிக்க

அன்பர்களாகும் அடியார்களைச் சிவமாகக் கருதி வழிபாடுசெய்யும் பெருமையுடையாராய் பாண்டியருக்கெல்லாம் மருமைக்குந் துணையாகிவாழ்ந்திருந்தனர். அக்காலத்தில், வேடர்களுக்கதிபதியாய், சேதியனென்பானொருவன் ஆறலைகளிலேவழிப்பறிசெய்து பாண்டியன் மேற்படையெடுத்துச் செல்லவேண்டுமென்று மனவுறுதிகொண்டிருந்தான், அதனையறிந்த பாண்டியன் தன்னிடத்திருந்தும் சேனைத்தலைவருடைய சாமந்தனைப்பார்த்து பொக்கசத்திருந்து வேண்டிய பொருள்கொண்டுபோய்ப் புதிதாகச்சில சேனைவீரர்களை வெளிநாட்டிலுள்ளவர்களினின்றுங்கொண்டுவந்து சேர்க்கவென்று கட்டளையிடலும், அவ்வாறே பொன்னறையைத் திறந்து தன்னாலாவளவு பொன்னெடுத்துக்கொண்டு சென்று, சொக்கலிங்கப்பெருமானுடைய திருப் பொற்றாமரையின்றுறையில், மிக்க மெய்யன்போடும், வேதச்சிரப்பொருளாகிய சிவபெருமானைப்பணிந்து, எம்பெருமானே! இப்பொருள் நினக்கும், நின்னடியார்களுக்கும் பயன்படாதொழிந்து இடைக்கணித்து, அது சேர்வதல்லவென்னை முடிக்கவேண்டுமென்று துறையிலிருந்து அப்பொருளெல்லாம் ஆலயம், திருவாபரணம், அடியார்கள் திருப்பணியிலும் ஏனைய அறத்துறைகளிலுஞ் செலவழித்தருளுதல் பாண்டியனுக்கினன்.

அஃதுணர்ந்த சாமந்தன், பாண்டியன்சபையடைந்து காரியம் செய்வோரை யழைத்து பிறநாட்டிலுள்ள வீரர்களை பொருள்கொடுத்தழைப்பான் போல் பலவேறு தேயத்தவர்களுக்கும் ஓலைநீட்டிவிடுத்தும், ஆறுமாதம்வரையில் சேனைவீரர்கள் வாராதிருப்பதைகண்டு, பாண்டியன் சாமந்தனை நோக்கி, நாளைசூரியோதயத்திற்கு முன்னர் நீ சேனையாவையும் வரவழைத்திடல் வேண்டுமென்று கட்டளையிடலும், அதற்கிசைந்து சொக்கலிங்கப்பெருமான் சந்நிதியடைந்து வணங்கி, சுவாமீ! பாண்டியனீந்த பொருளெலாங் கொண்டு என்னை யடிமைகொண்டனையே, இனி யடியேன் சேனையைச்சம்பாதிக்கும்வகையாது? என்று விண்ணப்பித்து நிற்றலும், அடியார்குறைதீர்த்தாள்வதே விரதமாகப்பூண்ட எம்பெருமான், அசரீரியாய் அன்பனே! நாளை திரண்டசேனாசமூகத்தோடும் யாம்வருவோம், நீதுயரொழிந்து இராஜசபைபோய்ச் சேருகவென்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர்.

அம்மொழியைக்கேட்ட சாமந்தன் ஆனந்தவசத்தனாய், சிவபெருமான் திருவருளைப்போற்றி, மறுநாட்காலையில் சொக்கலிங்கப்பெருமான் சந்நிதியடைந்து, திருவடிகளில் வணங்கித்துதித்து, பாண்டியனரண்மனையை நண்ணும்போது, சிவபெருமான் சங்குகன்

னன் முதலான பிரமகணத் தலைவர்களும், நந்திகணத்தலைவர் முதலாயினோரும், சேனாவீரர்களாய் புடைசூழ்ந்துவர, தருமவிடையையே பரியாகக்கொண்டு சேனைத்தலைவராய், பலவாத்தியங்கள் கடல்போலொலிக்க வந்து சேர்ந்தனர். சேனையின் வரவுநோக்கி சாமந்தன் களிகூர்ந்து, பாண்டியன் திருமுன்னெய்திக்கூறலும், பாண்டியன் சந்தோஷித்து, அரண்மனையின்கடைவாயிலிலிட்ட சிங்காதனத்திலிருந்து, சேனையின் மிகுதியைப் பார்த்து, இவர்களெல்லா மெத்தேயத்திலிருந்து வந்தவர்களென்று வினவலும், சாமந்தன் கையிற்பொற்பிரம்புநீட்டி, இன்னவின்னதேயத்தார்களென்று முறையே சுட்டிக்காட்டி, அரசே! இவ்வளவு தூரதேயத்துள்ளாரை எவ்வாறு நீ கொண்டுவந்தனையென்று வினவல் வேண்டுவதில்லை. பின்னரும்பொருளை வரையாது போக்கினமையால், வந்தனர்களென்றுரைத்தனன். அப்பெருஞ்சேனையுள் தூரத்தில் வலியபரிமாவேறிப் பின்னிற்கின்ற சேனைத்தலைவராகிய சிவபெருமானை நோக்கி, இவர்யாவரென்ன, சாமந்தன் பாண்டியரேறே இத்தகைய பெருஞ்சேனைவெள்ளத்தில் யாவரென்றறிவதென்று விடைகூறலும், அவரையிங்கழைக்கவென்று கட்டளையிட்டனன்.

அதுகேட்டு, அரசன்வழிச்செல்வார்போல் சிவபெருமான், பாண்டியன் முன்னரணைதலும், களிகூர்ந்து, பொன்னுடை, பூஷணங்கள் முதலியன பரிசளிக்க, அவற்றைத் தனதன்பர்பொருட்டால் வாங்கித்தரித்து, தம்மவர்கட்குமளித்து, தம்பரியைத்தூண்டி, ஐங்கதிநடத்திக்காட்டி சேனைசமூகத்தெய்தியிருந்தனர். அப்போது, சேதிராயனென்பான் வேட்டைக்குச்சென்று புலிக்கிரையாயினனென்று ஒரு ஒற்றன் விரைந்துவந்து பாண்டியனிடஞ்சொற்றனன். அதுகேட்டபாண்டியன் மிக்கவுவகையடைந்து, சேனைத்தலைவனாகிய சாமந்தனுக்கு அளவற்றவரிசைகளளித்து, இச்சேனைகளைத்தத்தம்பதிக்குச் செலுத்துவான்போன்று நிற்ப, சிவபெருமான் சேனைவீரரோடு மறைந்தனர். அதுகண்டபாண்டியன் வியப்புற்று, உள்ளத்தில் சந்தேகங்கொண்டு, இஃது நமதுசொக்கலிங்கப்பெருமான் திருவிளையாடலேயென்றுதுணிந்து, கண்ணீர்த்ததும்ப, உடலம் புளகிக்கப் பரவசனாய்த்துதித்துநின்று, தனக்குயிர்த்துணையாய்வந்த சாமந்தனைநோக்கி, கூடலெம்பெருமான் உனக்கெளிவந்தமையால், எனக்கு அவர் நீயேயென்று, அவனுக்கு வேண்டுவனநல்கி, மண்ணாண்டுவாழ்ந்திருந்தனன்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உலவாக்கிழியருளியபடலம்.

மதுராபுரியில் குலபூஷணபாண்டியன், சோமவாரவிரதத்தைக்கொண்டு பலசிவதருமங்களையும் வழுவாது செய்துவந்தமையால், அகங்கரித்து தன்னாட்டிலுள்ள வேதியரையிகழ்ந்தான். அதனால் மழைமறுத்து, தேசவளங்குன்றி விளைவுசுருங்கலும், நாட்டில்வறுமை மேலிட்டு அந்தணர்கள், வேதமோதல், யாகஞ்செய்தல் முதலிய சற்கருமங்களையொழிந்து, இழிதொழில் செய்துவயிறோம்பும்பொருட்டு புறத்தேயுஞ்சென்றனர். இவ்வாறுகுடிகளெல்லாம் எவ்வூர்புகுவோமென்றேங்கி நிற்றலைப் பாண்டியன்கண்டு சோமவாரத்தில், சிவதீர்த்தத்தில்மூழ்கி, சித்திவிநாயகரைப்பூசித்து, அங்கயற்கண்ணிசமேதராகிய சொக்கலிங்கப்பெருமானை யருச்சித்து, திருமுன்னர் வணங்கியெழுந்து, சிரமேற் கரங்கள்கூப்பி, எம்பெருமானே! உலகிலுள்ள வுயிர்க்கு நீ யன்னையன்றோ? அவ்வுயிர்கள்பசியால்வாடக்கண்டடியேன் வருந்துவது நினதருளுக்கழகோ? யான்சம்பாதித்த பொருளெல்லாம் தருமவழியே சென்றபடியால், இனி தேவரீர்கருணைகூர்ந்து எனதுயர்தீர்க்கக் கடாக்ஷித்தல் வேண்டுமென்று குறையிரத்தலும், சிவபெருமான் அவன்செய்தவுறுதியறிந்து திருவுளத்திற்கொண்டு, கேளார்போல் வாளாவிருந்தனர். பாண்டியன் வருத்தமுற்று, மனைபெய்தி, தரையிற்படுத்துறங்குகையில், சிவபெ

ருமான் சித்தவேடராய் அவன்கனவிலடைந்து, அன்பனே! உண்பாலோர் குறையுளது. அஃதென்னையெனின், நின்னாட்டில், வேள்விக்கருமங்கள் குறைந்துள்ளன. வேதமே நம்பீடிகை, பாதுகை, வாகனம், நூபுரம், கோவணம், விழி, மொழியாகவும், நமதாஞ்ஞா சத்திவடிவாம், விதிவிலக்குள்ளதாய், பல்லுயிர்க்குஞானமும், போகமுநல்கி, மலப்பிணிபோக்கி, முடிவில் நம்பேரானந்தவீட்டையளிப்பது ஆதலின், நமது செங்கோலதுவேயாகும். அம்மறைக்கு அதிகாரிகளாயுள்ளார்யாவரெனின், அந்நூல்வழியால், உலகின்கண் கலிநோய் தீருமாறு வேள்வித்தீவளர்த்து, எம்மிடத்துமெய்யன்புசெலுத்துமந்தணராகும். இவ்வேதியர்கள் புரியும் வேள்வி மழைக்கேதுவாம். இவர்களை, நீ யிகழ்ந்தமையால், உன்னாட்டின்மாரி மறுத்தது. ஆகையால், இவர்களை, எம்மைப்போலக் கண்டொழுகி, நாளும் அறங்களை விருத்திசெய்து, கருமச்செங்கோலோச்சி வாழ்ந்திருவென்றுதிருவாய்மலர்ந்தருளி, பாண்டியனுக்கோர் உலவாக்கிழியளித்து, இக்கிழியில், எவ்வளவுபொன்னெடுப்பினும், நாம்தந்த அளவிற்குறைவுபடாது. எடுக்குந்தோறும் பெருகிக்கொண்டேயிருக்கும். இப்பொற்கிழிகொண்டு, நின்னாட்டிற்குள்ள வறுமையொழித்து வாழ்கவென்று மொழிந்து பாண்டியனுக்குத்

திருநீறுசாத்தி, சித்தமேடையாய்வந்த சிவபெருமான் திருவுருமறைந்தனர். பாண்டியன் தான் கண்டனவு கனவாகக்கண்டுமகிழ்ந்து, சொக்கலிங்கப்பெருமான்ஸ்ரீபாதங்களைப்போல் அப்பொற்கிழியைச் சிரமேற்றாங்கி, ஆனந்தபரவசனாய், ஒருமுகூர்த்தங்கூத்தாடி, அமைச்சர் படைத்தலைவர்முதலியோர்க்குங்காட்டி, அக்கிழியைச் சிங்காதனத்தேற்றி, வாத்தியங்கள் கடல்போலொலிக்க, சந்தனம்மாலை முதலியவைகளிந்து தூபதீபங்காட்டிப்பூசித்து, வணங்கி, முடியவிழ்த்து, கிழியெடுத்து, முத்தியானர்க்கும், யாகங்கட்கும், பாவர்க்கும், எடுத்தெடுத்து வழங்குந்தோறும், கொடுக்குந்தோறுங்குறையாத மோக்ஷானந்தம்போல்பெருக்குற்றது. அப்பொன்னை, சொக்கலிங்கப்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும்விமானத்துள்ளும் புறம்பும் தகடுவேய்ந்து அங்கயற்கண்ணியார் ஆலயம், அறுகாற்பீடம், கோபுரவாயில் முதலியனவு மழகுபெறவேய்ந்து, பலதருமங்களையும் வளர்த்துவருகாலில், மேகங்கள் மழைபொழிந்து பலவளங்களும் நிரம்பி, பாண்டிநன்னாடு அளகாபுரிபோல்செல்வந்தழைத்தோங்கியிருந்தன.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வளையல்விற்றபடலம்.

குலபூஷணபாண்டியன், மதுராபுரியில் அரசுசெலுத்திவருநாளில், பூர்வம் தாருகாவனத்து ரிஷிபத்தினிகளுடைய கற்புச்செருக்கையடக்கும்பொருட்டு, சிவபெருமான் பிக்ஷாடனமூர்த்தியாய் அவர்களிடம் செல்லுதலும், பிக்ஷையிடவந்த அவ்விருடிபத்தினிகள் மன்மதன்தவவேடமெடுத்து வந்ததுபோலு மவர்வடிவின்பொலிவைக்கண்டுகாமுற்று, அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு என்னும் நாற்குணங்களுமொழிந்து, கலைகளும் வளைகளுஞ் சோர, பலவாறுவேண்டி அவரைக்கிட்டித்தழுவவருதலும், அவரிடந்தாராமல் அகன்றேகக்கண்டு, காமபீடிதர்களாய், சிவபெருமானைநோக்கி, நீர் எம்மைத்தழுவச்சம்மதியீரேல், எங்கள் கொழுநர்கள் வருமுன்னர் சோர்ந்தகலைகளையும், வளைகளையு மெடுத்தணியுமென்ன, அவ்வாறே நாளையிடுவோமென்று போயினர். பின்னர், முனிவர்கள்வந்து தம்பன்னியர் நிலையைக்கண்டு கோபங்கொண்டு, இவ்வாறு தமது பத்தினிகள் கற்பைக்கவர்ந்துபோன கள்வன் கூடற்பதியிலுள்ள சிவபெருமானேயென்று திரிகாலஞானத்தால் கண்டுதெளிந்து, கற்புவேறுபட்ட தம்மனைவியரைநோக்கி, நீங்கள் மதுரையம்பதியில் வணிகர்கன்னியர்களாய்ப் பிறக்கக்கடவீரென்று சாபமிட்டனர். அதுகேட்டவர்கள் துணுக்குற்று

மனந்தளர்ந்து, இச்சாபமெங்கட்கெப்போதக லுமென்று பணிந்துகேட்டலும், அம்முனிவர் மனமிரங்கி, கூடற்பெருமானாகிய சோமசுந்தரக்கடவுள்வந்துநும்மைக் கைதீண்டும்போது இஃதொழியுமென்று மொழிந்தனர். அவ்வாறே அவர்கள் மதுரையில் வணிகர் மகளிராய்ப்பிறந்து பருவமடைந்திருக்குங் காலத்தில், கருணையங்கடலாகிய சொக்கலிங்கப்பெருமான், வளையல்வணிகராய்த்திருவேடம்பூண்டு, அந்நகர்வீதியில் விலைபகர்ந்துவரக்கண்ட வணிகர்மகளிர்வீதியிற்போய் வணிகர்பெருமானைச் சூழ்ந்துகொண்டு, எங்கள் செங்கைக்கேற்ற வளையிடுமென்று, கைகளை நீட்டினர். சிவபெருமான் அங்கயற்கண்ணம்மையார் செந்தளிர்க்கரம்பற்றியகையால், அவ்வணிகமகளிர் கரங்களைப்பற்றி வளையலோடு மையலுமேற்றினார். இட்டவளையையுடைத்துவந்து மீட்டு மெங்கட்கிடுமென்று கை நீட்டுவாரும், மன்மதபாணத்தால் அலைப்புண்டவர்களாய் முன்னிட்டவளைகள் கழல, பின்னும்வந்து முன்னிட்டவை பெரியவாதலால், வேறு சிறியனவா யிடுமென்பாரும், அவையுங்கழன்றுபோக, நீரிட்டவளையொடு கலைகளும் வீழ்கின்றனவே இது என்னை? இவ்வளைபோல்வன யாமுன்னொருபோதுங் கண்டிலேம். இவ்வளையெங்குள்ளன? எம்முடலம் பூரி

க்கச்செய்கின்றனவே. நாளையும் வளையிடவா ருமென்பாரும், இவ்வளைக்கு விலைபெற்றுக் கொண்டு போமென்பாருமாய்ப் பலவாறு அவ்வணிகர்மகளிர் கூறலும், நாளைவிலைபெறுவோமென் றவ்விடம் நீங்கி மின்போலு மறைந்து இந்திரவிமானத்தில் இலிங்கவுருவாயெழுந்தருளியிருந்தனர். பின்னர், அவ்வணிகமகளிர் வளைபகர்ந்த வணிகர்பெருமான் சொக்கலிங்கப்பெருமானுமென்று வியந்து களிகூர்ந்திருந்தனர். சிவபெருமான் தமதருமைத்திருக்கரங்களால் தொட்டு வளையிட்ட தன்மையால், அவ்வணிகப்பெண்கள் கருவடைந்து அனேகப்புதல்வரைப்பயந்தனர். அப்புத்திரர்கள் அளவிறந்த ஆற்றலும், வீரமும், பெருமிதமும், புகழும் படைத்து வாழ்ந்திருந்தனர். அவ்வணிகமாதர் உலகவாழ்வைத்துறந்து சிவபெருமான் திருவடிநீழலடைந்தனர்.

திருச்சிற்றம்பலம்

அட்டமாசித்தியுபதேசித்தபடலம்.

குலபூஷணபாண்டியன், மதுராபுரியில் செங்கோல் செலுத்திவருநாளில், ஸ்ரீகைலாயத்தில் கல்லாலவிருக்ஷ நீழலில், சிவபெருமான், மரகதக்கொடியாகிய உமாதேவியார் வாமபாகத்திருந்து வெற்றிலைச்சுருள் மடித்துக்கொ

டுக்க, உல்லாசமாய் போகமூர்த்தியா யெழுந்தருளியிருந்து, நந்தி பிருங்கிமுதலிய கணத்தலைவர்களும், ஜனகாதி முனிவர்களும், கேட்டானந்திக்கச் சிவகதைகளைத்திருவாய்மலர்ந்தருளுகையில், சுப்பிரமணியக்கடவுளுக்கு முலைகொடுத்த இயக்கமாதர்கள் அறுவரும் பூதிகண்டிகைமுதலிய சிவசாதனம்பூண்ட திருவேடத்துடன்வந்து, எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைவணங்கி, சுவாமி! அடியேங்கட்கு அட்டமாசித்தி யுபதேசித்தருளல்வேண்டுமென்றிரந்துகேட்ப, சிவபெருமான், தமது மடித்தலத்தி லிருக்கும் உலகமாதாவாகிய பார்வதிதேவியாரைக் கையாற்சுட்டிக்காட்டிச்சொல்லுகின்றனர். இத்தேவியார்தன்னுடைய சர்வவியாபகத்தால் பராசத்தியாயும்,மஹேசையாயும், அணிமாமுதலிய எட்டு சித்திகளும், தன்னைப்பணிந்து குற்றேவல்செய்யுந்தோழியராகச் சூழ்ந்திருக்கச் சேவகஞ்செய்துவாழ்கின்றனள். இவளை, நீர்சிந்தித்தால், பண்டைய வினையொழிந்து, சித்திகள் எட்டுந்தருமென்று சிவபெருமான் கிருபைகூர்ந்து அட்டமாசித்திகளை யுபதேசித்தருளினர். அவர்கள் முன்னைத்தீவினை வலத்தால், எம்பெருமான்சொல்லியவாறு தேவியாரைச் சிந்தியாதுமறந்தனர். முக்கணெம்பெருமான் அக்குறை நோக்கி, அவர்களைச்சினந்து, நீவிர்பட்டமங்

கை யென்னு மூரிலுள்ள வடவிருக்ஷத்தடியில், கருங்கற்பாறையாகக் கடவீரெனச்சாபமிடலும், அவர்கள் அஞ்சித்திருவடிகளிற்பணிந்து, இச்சாபமொழிவது எப்போதென்றுகேட்டலும், நீவிர், கருங்கல்லாய்க்கிடப்பீராயின், ஆயிரம்வருடங் கழிந்தபின்னர், நாம், மதுரையம்பதியினின்றும்போய், நுஞ்சாபமொழித்து, பண்டயவுருவந்தந்து, சித்திகளெட்டுங் காட்டுகின்றோமென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். அவ்வாறே யவர்கள் கருங்கல்லாய்க் கிடக்குநாளில், ஆயிரவருடம் சென்றபின்னர், கிருபாசமுத்திரமாகிய சிவபெருமான், அருட்குருவாய் அங்கடைந்து, கடைக்கணித்தமாத்திரத்தில், அவர்கள் கல்லுருமாறி, பழையவடிவம்பெற்று எழுந்து எம்பெருமானை வணங்கலும், அவர் அம்மாதர்கள் சென்னிமேல்கை வைத்து, உபதேசிப்பாராயினர். அணிமா, மகிமா, லகிமா, கரிமா, பிராத்தி, பிராகாமியம், ஈசத்துவம், வசித்துவம் எனச்சித்திகள் எட்டாம். இவற்றுள், அணிமாவாவது, மிகச்சிறிய உயிர்கடோறுந் தான்பரமகாஷ்டையணுவாய்ப்புகுந்து வாழ்தலாம். மகிமா வென்பது, பிருதுவிமுதல் நாதமீறாகச் சொல்லப்பட்ட முப்பத்தாறுதத்துவங்களினுள்ளும் புறம்பும் நீங்காமல் நிறைந்திருத்தலாம். லகிமா, மேருபாரம்போலிருக்கும் யோகியை எடுத்

தால் துரும்பைப்போல் இலகுவாயிருத்தலாம். துரும்பைப்போலிருக்கும் யோகியை யெடுத்தால் மேருபாரம்போலிருப்பது கரிமாவாம். பாதாளத்திலிருப்போன் பிரமலோகமடைதலும், மீட்டும் பாதலஞ்செல்லலும் பிராத்தியாகும். பரகாயப்பிரவேசஞ்செய்தல், ஆகாயகமனம் புரிதல், இச்சித்தசர்வபோகங்களும் தானிருந்த விடத்தில் கிடைக்கப்பெறுதல் பிராகாமியமாம். சூரியவொளியால், உலகிலுள்ளபொருள்களைக் காணுதல்போல், தன்தேகத்தொளியால் மண்ணிலுள்ள பொருள்களையும், விண்ணிலுள்ள பொருள்களையும், திரிகாலநிலைகளையுமறிதல், இதனையும் பிராகாமியமென்று வேதங்கள் கூறும். ஈஸ்வரனைப்போல், தன்னிச்சையால் முத்தொழிலும்புரிந்து, சூரியன்முதலிய கோள்கள் பணிகேட்ப விளங்குவது ஈசத்துவமாகும்.

அசுரர், பறவை, மிருகம், பூதம், மனிதர், இந்திரன்முதலிய அட்டதிக்குப்பாலகர்கள் இவர்களைத்தன்வசப்படுத்தல்வசித்துவமாம். எம்மையுள்ளபடி யுணர்ந்த யோகியர்கள் இவற்றை விரும்பாரெனினும், அவர்பெருமையை உலகத்தாருக்கு உணர்த்தும்பொருட்டு அவை நிழல்போலவனையடைந்து பிரகாசியாநிற்கும், என்று சித்திகளெட்டினையும் சிவபெருமான் அவ்வியக்தமாதர் அறுவர்க்கும் தெள்

ளிதி னுபதேசித் தருளினர். மஹாதேவன் உபதேசித்த அந்தசித்தியை உமாதேவியார் பாவனைபலத்தால் நன்குபயின்று, ககனமார்க்கமாய்ச்சென்று, அந்தயக்ஷஸ்திரீகள் அறுவரும் கைலையையடைந்தனர்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

விடையிலச்சினையிட்டபடலம்.

குலபூஷணபாண்டியன், மதுராபுரியில் அரசுபுரிந்துவருநாளில், ஸ்ரீஏகாம்பரநாதர் எழுந்தருளியிருக்கும் காஞ்சீபுரத்தைமூடியிருந்த காட்டைவெட்டி நகர்கண்ட காடுவெட்டிய சோழனெனவன், வேதாகமபுராணங்களில், துணிந்த பரம்பொருள் சிவபெருமானேயெனத் தேர்ந்து, விபூதி கண்டிகையே பூஷணமாகக் கொண்டு, எக்காலுஞ்சிவபுராண சிரவணஞ் செய்துகொண்டு, கண்ணுதற்பெருமான் திருவடிகளில் மிக்க அன்புள்ளானாய், அங்கயற்கண்ணி சமேதனாகிய சொக்கலிங்கப்பெருமான் திருவிளையாடலைச் செவிமடுத்து, மதுரையம்பதிக்குச்சென்று அவரது ஸ்ரீபாதங்களை வணங்கல்வேண்டுமென்னு மாசைமிகுதியால் நான் என்றுபோய்ப் பணிவேனென்று பரிவுகூர்ந்து சொக்கலிங்கப்பெருமானையுள்ளத்தில் தியானித்துக்கொண்டுஇரவில்துயிலும்போது,

எம்பெருமான், அவன் கனவின்கண் ஒரு சித்தராயடைந்து, அன்பனே! நீயொன்று மஞ்சல்வேண்டாம். மாறுவேடம்பூண்டு இரவில் தனித்துவந்து தொழுது செல்லுகவென்று திருவாய்மலர்ந்தேகினார். சோழன் அது கேட்டு விழித்தெழுந்து மிக்க அற்புதமடைந்து, அமைச்சர்சேனைகள் முதலியயாவருமின்றி தனியேபுறப்பட்டு, காடுமலைமுதலிய யாவுங்கடந்து வைகைத்துறையடைந்தனன். அப்போது வையையாறானது பெருக்கெடுத்து வருதலைக்கண்டு, சோழன் மனம்வருத்தமடைந்து, சொக்கலிங்கப்பெருமானைத்தொழுதற்கு இஃது பெருமிடையூறாகவந்து வாய்த்ததே. பாண்டியனேயன்றி வையையும் நமக்குப்பகையாயிருக்கிறதே. இரவுபோய் பகல்வந்துவிட்டால் பாண்டியன் நமக்குத்தீங்குவிளைப்பனேயென்று வருந்தும்போது, சிவபெருமான் கனவில்வந்ததுபோல், அவன்நனவிலும்வந்து வெள்ளம் வற்றும்படி நோக்கி, ஆற்றைக்கடப்பித்து, நகரின் வடக்குவாயில் திறந்து, காவல்களையும் வீதிகளையும் கடந்துபோய், சோழனைப்பொற்றாமரைத் தீர்த்தத்தில் மூழ்குவித்து, தம்மாலயத்தி லழைத்துக்கொண்டுபோய், தம்மையும், அங்கயற்கண்ணம்மையையும் பணிவித்து, ஆனந்தக்கடலிலழுத்தினார். அது காலையில் சோழன், சொக்க

ஸ

லிங்கப்பெருமானைப் பலவகையாகத்துதித்து நிற்கையில், எம்பெருமான், அவனுக்குவேண்டியவரங்கணல்கி, அன்பனே! நீவந்ததை பாண்டியனறிந்தாலுனக்குத் தீங்குபுரிவன் என்றுரைத்து, அவனை உத்தரவாயிலாக அழைத்துக்கொண்டுபோய் வைகையாற்றின் வடகரையளவுஞ்சென்று, அவன்நெற்றியில் திருநீற்றுக்காப்பிட்டு, ஈதுனக்குத்துணையாகவருகவென்று அவனைவிடுத்துத்திருப்பி,நகரவாயிற்கதவடைத்து, அதில் விடைக்குறியிட்டு ஆலயமடைந்தனர். பின்னர், சூரியோதயமாதலும், வாயில்திறப்போர்வந்து விடைக்குறியைக்கண்டு ஐயமெய்தி, மற்றை மூன்றுவாயிலும் தாங்கள் நேற்றிட்ட மீனக்குறியிருக்கவும், வடக்குவாயின்மாத்திரம் மாறுபட்டிருப்பதைக்கண்டு, இதென்னை யதிசயமென்று பாண்டியன்முன்னெய்தி யிதனைக்கூறலும், பாண்டியன்வந்துநோக்கி, அதிசயித்து, செய்தவரின்னாரெனத்தேர்கிலானாய், அரண்மனையடைந்து, உணவொழித்து, தரையில்படுத்து நித்திரைசெய்யும்போது, சிவபெருமான், அவன்கனவிலடைந்து, அன்பனே! நம்மிடத்து மெய்யன்புள்ளகாடுவெட்டியசோழன் நம்மையிங்குவந்து தரிசிக்க விரும்பினனாதலால், நாம் வடக்குவாயில் திறந்தவனையழைத்துக்கொண்டுவந்து பணிவித்து, மீளவிடுத்து தாழிட்டு நமது

விடையாற் பொறித்தோமென்று ஐயமொழித் துப்போயினர். அதுகேட்ட பாண்டியன், விம் மிதமடைந்து, அன்பாளர்க்கு எளிவந்தமை போற்றி, சிவபெருமான் றிருவிளையாடலையா வர்க்குந் தெரிவித்துத் தானும்பேரின்பவெள் ளத்தழுந்தினன். பின்னர், தன்னரசுரிமை யைத் தன்புதல்வனாகிய இராஜேந்திரபாண்டி யனுக்களித்து, சிவபெருமான் றிருவடிநீழ லடைந்தனன்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தண்ணீர்ப்பந்தல்வைத்தபடலம்.

இராஜேந்திர பாண்டியன், மதுராபுரியில் அரசுபுரிந்துவருநாளில், காடுவெட்டியசோழ னானவன் கூடலெம்பெருமானாகிய சொக்க லிங்கக்கடவுளை வெளிப்படையாகப்போய்த் தரிசிக்கக்கருதிப் பாண்டியனுடைய நட்புபெ றுமாறு, அளவிறந்தபொருள், ஆடை, ஆபர ணமுதலியனவாகிய வரிசையாகவிடுப்ப, அவற்றைப் பெற்று, தானுஞ்சோழனுக்குப் பாராட்டற் கெண்ணிப் பலவேறுவரிசைகள் செலுத்தி னன். அதுகண்ட சோழன் உவப்படைந்து, தன்னருமைப்புதல்வியைப் பாண்டியனுக்கு மணஞ்செய்விக்க இசைந்திருந்தனன். அது கேட்டு, அப்பாண்டியனுக்குத் தம்பியாகவந்த

பழிபஞ்சா வஞ்சகனாகிய ஆரச்சிங்கமென்பவன் சோழன் குலமகளைத் தான்போய்க் கொள்ளநினைத்து, காஞ்சிப்பதியைக்குறுகுமளவில், சோழன்சேனையோடுஞ் சென்று எதிர்கொண்டழைத்து வந்து, தமயனுக்கென்று குறித்திருந்தபெண்ணை யவனுக்கு மணம்புரிந்து, அந்த புதியமருமகனுக்கு அரசுநிலை வேண்டி, இராஜேந்திரபாண்டியனை பிடிக்கக்கருதி, நால்வகைச்சேனைகள் புடைசூழப் பாண்டியன்மேல் அமர்க்கெழுந்து வந்தனன். சோழனுடையசேனை மதுரைக்கு இரண்டுயோஜனை தூரத்தில் வருமுன்னரே, பாண்டியன் ஒற்றராலுணர்ந்து, சொக்கலிங்கப்பெருமான் சந்நிதியடைந்து, சுவாமீ! அன்று நடுராத்திரியில் வந்தும்மைப்பணிந்து தனியனாய்ச்சென்ற உமதன்பனாகியசோழன், என்னுடன் நட்புகலந்து, இன்றுமனதில் வேறொன்று எண்ணிவருகின்றனன். தருமத்துக்குட்பட்டு அவனுக்குத் துணைபுரிந்தீர், இன்றவன்செய்யும் அதர்மத்துக்குமுட்பட்டுகொடுமைசெய்யலாமோ? என்றுகூறி குறையிரத்தலும், சொக்கலிங்கப் பெருமான் திருவருளால் அசரீரிவாக்கொன்று அன்பனே! நீ நாளை பகைவனோடெதிர்த்து போர்செய்க வெற்றிநின்பக்கலுண்டாகும்படிச் செய்கின்றோமென்று எழுந்தது. அது கேட்டு பாண்டியன் களிகூர்ந்து, சிவபெருமா

ன் திருவுருவை வியந்து, கண்ணிருக்கைகென்
றிருந்து, மறுபகல் காலையில் எழுந்து, சந்தி
யாதி வினைகளை முடித்து, சிவபெருமானைப்பூ
சித்து, சேனைமுதலியத்தோடு அமர்க்களத்
திற்கு, கடலின்மீது மாறுசெல்வது
போலக் கண்ணி, கடலின்மீதோ மாறுசெல்வது
போல், சோழன்சேனைகளைத் தாக்கியெதிர்
த்து, இருதிறத்தாரும் உக்கிரமாகப் போரில்
வெல்லியபுத்தஞ்செய்தனர். அதுமுதிர்ந்து
வெளிநாலாமனதால், தானுக்காற்றுமல்,
ஓதுங்கி முறிவின்றிச் சேனைகள் வருந்துகையி
ல், சொக்கலிங்கப்பெருமான் பாண்டியன்சே
னைவெள்ளத்தின் மத்தியில், தண்ணீர்ப்பந்த
லொன்றமைத்து, ஒருகுடத்தில் ஜடாபாரத்
திலுள்ள கங்கைஜலத்தைப்பூரித்து, ஒருவருக்
கொண்டும், இடைக்குப்பெருக்கு இலக்காயும்
ருந்து, அக்குடத்தின் முகத்தில், ஜலம்வார்த்
து, தண்ணீர்தாகத்தைத் தணித்தனர். எம்
பெருமானைத் தண்ணீர்ப்பந்தரையடை
ந்து, பிறரும், இனிப்பொழிந்தனர், ஆற்
றலைடந்து, பாண்டியன்சேனைவீரர்கள் சோ
ழனைவெதிர்த்துயுத்தஞ்செய்து வெற்றியடை
ந்து, சோழனையும், அவன் மந்திரிகளையும்பற்றிக்
கொண்டுவந்து பாண்டியன்முன் விடுத்தனர்.
பாண்டியன் அவர்களைச் சொக்கலிங்கப்பெரு
மான் முன்விடுத்து, சுவாமி! உமதுதிருவுள
மென்னவென்று வினவினர், எம்பெருமான்

அன்பனே! நீ நீதிபாளனுகையால், உன்மன த்துக்கிசைந்தவாறு செய்கவென்று, அசரீரி வாக்குண்டாக, அதுகேட்டு பாண்டியன், சோழனுக்குச் சிலயானைகுதிரை யாபரணமுதலி யன கொடுத்தனுப்பிவிட்டு, தன்தம்பி செருக்கொழியும்படி, அவன் நிதியைக்கவர்ந்து ஒட்டிவிட்டு, எல்லாவுயிர்க்குந் தாய்போலிருந்து அரசாண்டு வாழ்ந்திருந்தனன்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இரசவாதஞ்செய்தபடலம்.

இராஜேந்திரபாண்டியன், மதுராபுரியில் அரசுபுரிந்துவருநாளில், வைகைநதித்துறையிலுள்ளதும், தேவேந்திரன், சூரியன் முதலிய பலதேவர்களால் பூஜிக்கப்பட்டதுமாகிய திருப்பூவணத்துக்கோயிலுக்குரிய உருத்திரக்கணிகையாகிய பொன்னனையாளென்பவள். மிக்க அழகுவாய்ந்து, ஆடல்பாடல்களில் சிறந்து, அறநெறியிலொழுகி, சிவபெருமானிடத்தில் மிக்க மெய்யன்புடையாளாய், தன்தோழியரோடு, விடியுமுனெழுந்து, நீரின்மூழ்கி, திருப்பூவணநாதர் ஸ்ரீபாதங்களையருச்சித்துப் பணிந்து, நிருத்தஞ்செய்து மனையடைந்து, அடியார்களைச் சிவனெனப்பாவிக்குங் கருத்தளாய், அவர்களடியைப்பூசித்து, அவர்களுள்ளங்

களிக்குமாறு அறுசுவையோடுங்கூடிய அமுதுபடைத்துப் பின்னர், தானருந்தும் நியமமுடையளாய் வாழ்ந்து வந்தனள். இவ்வாறொருநாளில், அவளன்பையுலகத்தார்க்குத் தெரிவிக்கும்பொருட்டு, பூவணநாதர் தன்திருவுருக்காணுமாசையைப் பொன்னனையாட்குக் கொடுத்தருளலும், அவள் எம்பெருமான் திருவுருவைக் கருக்கட்டிவைத்து, நாடோறுந் தனக்குக்கிடைக்கும் பொருளெல்லாம் அடியார்பூசைக்கேயன்றி மீதியில்லாமையால்,எம்பெருமான் திருவுருக்காண்பதெப்படியென்று, தீராத சிந்தாகுலமுடையளாயிருப்ப, அங்கு சிவபெருமானறிந்து, ஒரு சித்தவேடராய் அவள்மனையெய்தி, அங்கு அமுதுசெய்வாரோடுமுள்ளடையாமல், புறங்கடையிலொருபுறமிருந்தனர். அடியவர்களெல்லாமமுது செய்தகன்ற பின்னர், தோழியர் வெளியே போய், அங்கெழுந்தருளியிருந்த சித்தபுருடரைநோக்கி, அமுதுசெய்தற் குள்ளெழுந்தருள்கவென்றழைத்தலும், எம்பெருமான் அவர்களைநோக்கி, உம்முடைய தலைவியை யிங்கழையுமென்றருளினார்.

அவர்கள் உள்சென்று தங்கள் தலைவியிடமதனையோதலும், அவள் எம்பெருமானிடம் வந்து, உபசாரமொழிகவின்று, அருக்கியம், ஆசனமுதலியவளித்து, திருவடிகளில் வண

ங்கி, தேவரீர் இங்கெழுந்தருளுவதற்கு நானென்ன தவஞ்செய்தேன் என்று மொழிந்து, அஞ்சலியஸ்தயாய்நிற்க, சித்தர் அவள்மேல் கிருபாநோக்கம் வைத்தனர். அம்மாத்திரத்தில், அருள்வலைப் பட்டவளாய், எம்பெருமானை நோக்கி, சுவாமீ! உள்ளே யெழுந்தருளுக உமது திருவுள்ளத்திற் கிசைந்தபணிசெய்யவல்லேன் என்றுகூறலும், சித்தர் அவளைநோக்கி, மாதே! நீயேன் மிகவும் இளைத்திருக்கின்றனையென்று வினவலும், பொன்னனையாள் எம்பெருமானைப்பணிந்து சுவாமீ! அடியேனுக்கு வேறு யாதொருமெலிவுமில்லை. எங்கள் பூவணநாதர் திருவுருக்காண்பதற்குக்காதல் கொண்டு, எனக்குநாடோறும் வரும் பொருளெல்லாம் அடியார்பூஜைக்கே செலவாகின்றமையால், என்னெண்ணமுடிவேறவில்லையென்று பணிவுடன் பகர்ந்தனள். சித்தர், அதுகேட்டு நங்காய்! உலகவாழ்வெல்லா மழிவுள்ளதென்றும், அறமொன்றுமே நிலையுள்ளதென்றும், அதிலும்சிவபுண்ணியமுயர்ந்ததென்றும், சிவபூஜையதனிலுமிக்கதென்றும், அதனிலுமிக்குயர்ந்தது அடியார்பூஜையே யென்றுந்துணிந்துசெய்து வருகின்றமையால், இம்மைமறுமைப் பயன்களையெய்தினாய், சுவர்ணத்தால் சிவபெருமான் திருவுருக்காண்பதற்கு, உன்மனையிலுள்ள பித்தளை ஈயமுதலிய உலோக

ங்கள் யாவுங்கொண்டுவருவாயென, அவ்வா
றே கொண்டுவந்து சித்தர்முன் வைத்தன
ள். சித்தயோகியர் அவற்றின்மீது திருநீற்றை
த்தெளித்துப்பாவனைசெய்து, இதைநீஇராத்தி
ரிநெருப்பிலிட்டு எடுத்தால் சுவர்ணமாம், அ
துகொண்டு நாயகன் திருவுருக்காண்க வென்
றுரைத்தனர். பொன்னனையாளதுகேட்டு, எம்
பெருமானைநோக்கி, தேவரீர் இராத்திரிக்கிங்
கமுதருந்தி இக்காரியமுடித்து, பொழுதுவிடி
யுமுன்போமெனப்புகலலும், அதற்கிசையாம
ல், நாம்மதுரையிலுள்ள சித்தரென்று மறைந்
தனர். மறைந்தபின் சித்தராய்வந்தார் வெள்
ளியம்பலத்தில் திருக்கூத்தாடிய பரஞ்சோதி
யென்றறிந்து, மறைந்தனரெனச் சிறிதயர்ச்
சியும், கவலைநீக்கினரெனவுமோர் பெருமகி
ழ்ச்சியுமுடையளாய், சித்தர்கூறியவாறு உ
லோகங்களைத் தீயிலிட்டுப் பொன்னாகக்கண்
டு, எம்பெருமான் திருவுருக்கண்டனள். பின்
னர், சுவாமிதிருமேனியழகைக்கண்டு, அழகி
யபிரானேயென்று அள்ளிமுத்தமிட்டு, பிர
திட்டைசெய்து, உற்சவாதிகள் நடாத்திவந்
து, சிலநாள் கழிந்தபின் மோக்ஷமடைந்தன
ள். அவள், அந்தநாயகன் கபோலத்திட்டகை
நகக்குறியும், அழகியபிரானேயென்று சொ
ன்ன காரணப்பெயருங்கொண்டு, பொன்மே

ணி வேறுபட்டு, கலியுகத்துக்குத் தக்கவாறு பொருந்தியவுருவாய் விளங்குகின்றது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சோழனைமடுவில்வீட்டியபடலம்.

இராஜேந்திரபாண்டியன், மதுராபுரியில் சிலநாள் கழிந்தபின்னர், சிவலோகவாழ்வடைந்தனன். பிறகு, அவன்புதல்வன், இராஜேசனும், அவன்புத்திரன் இராஜகம்பீரனும், அன்னோன்மகன் பாண்டிவங்கிய தீபனும், அவன் தனயன் புரந்தராஜித்தும், அவன் குமாரன்பாண்டிவங்கிய பதாகனும், அவ்வாறேயரசாண்டு சிவகதியடைந்தனர். கடையிற்கூறிய பாண்டியவங்கிய பதாகனுடைய புதல்வனான, சுந்தரேசபாதசேகரபாண்டியன் சொக்கலிங்கப்பெருமான்திருவடிக் கன்புடையானுய்க் கொடுங்கோன்மை யுடைய குறும்பரசர்களை வென்றுபொதுக்கடிந்து செங்கோலோச்சிவருநாளில், பத்துத்தேர், நூறுயானை, ஆயிரங்குதிரை, பதினாயிரம்வீரர்கள் ஆகிய இரதகஜதுரகபதாதிகள் இவ்வளவேவைத்துக்கொண்டு, அவற்றிற்குத் தக்கபொருணல்கி, நின்ற பொருளையெல்லாம் கூடலெம்பெருமானுக்கே செலுத்தி, கண்டிகைமகுடமாதிதிருவாபரணங்கள்செய்தும், கோபுரமுதலியன புனைந்தும், மற்று

முன்னை திருப்பணிகள்புரிந்தும் வாழுநாளில், அவன்சேனையின் சிறுமைநோக்கி, ஆயிரம்பரிக்கோர் சேவகனென்னும் பெயர்பூண்ட சோழனொருவன், பாண்டியனைவெல்லக்கருதி, தன்சேனா சமுத்திரத்தோடு மதுரையம் பதியைநோக்கிவருகையில், அஃதுணர்ந்த பாண்டியன் சொக்கலிங்கப்பெருமான் சந்நிதியடைந்து, வணங்கி, எம்பெருமானே! அடியேன் இந்தப்பூமியை, உமதுதிருவருள் வலத்தால் அரசாள்வதை நோக்காது, என்சேனையின் சிறுமைநோக்கித் தன்வலியா லென்னைவெல்லற்கெண்ணித் தன்சேனாசமுத்திரத்தோடும் சோழன் மதுரையம்பதியை நண்ணினனென்று குறையிரந்தனன். அப்போது, அன்பனே! நீயேவெற்றிபெறுமாறு நாம்வந்து அமர்புரிவோம் என்று அசரீரிவாக்கொன்றுண்டாதலும், பாண்டியன்கேட்டுவகைபூத்து, சிவபெருமானைப் போற்றிப்புறம்போய், வாத்தியங்களொலிக்க, சேனைகள் புடைசூழ்ந்துவர, பரிமாமேவிச் சோழன்சேனைக்கெதிர் குறுகினன். குறுகியமாத்திரத்தில், பாண்டியன்சேனையானது பரமசிவனருளால், சோழன்சேனைகளுக்கோர் கடல்போலத் தோன்றிற்று. அந்தப்பாண்டியன் சேனாசமுத்திரத்தின் முன்னே, சொக்கலிங்கப்பெருமான் வேடுருத்தாங்கி, கையில்வேலேந்தி வடவாக்கினிபோலும் திறலை

ச்சோழன்கண்டு சீறி, ஆயிரம் பரிக்கோர் சேவகன்வந்தேனென் றெதிர்த்தலும், வேடுருப் பூண்டுநின்றசொக்கலிங்கப்பெருமான் அவனை நோக்கி நீ ஆயிரம்பரிக்குமாத்திரமோர் சேவகன், நான் எண்ணிலாப்பரிக்கோர் சேவகன் என்றுஇடியேறுபோலுரைத்து, தன்கையிலுள்ள வேலை வலப்புறஞ்சுழற்றி யவனையெதிர்த்துச் சீறலும், அதுகண்டு, சோழன்பயந்து, நாமினிஇந்தவேளையிறப்பதற்கையமில்லை யென்றுள்ளம் நடுங்கி யோட்டமெடுத்தனன். அப்போது, வேடுருக்கொண்டுவந்த எம்பெருமான் மறைய, பாண்டியன் சோழனைத்துரத்தியோடுகையில், சோழன் திரும்பிப்பார்த்து வேடுருவமூர்த்தியைக் காணாமையால் அச்சமொழிந்து, பாண்டியன் மதுரையளவும் பின்பற்றித் துரத்துகையில், வாயுவேகமாயோடிய பாண்டியன் அங்கோர் அகழியில் வீழ்தலும், துரத்திச்சென்ற சோழனும் வீழ்ந்தனன். அவ்விருவரில், பாண்டியன்மாத்திரமேல்வர, சோழன் நீரிலாழ்ந்திறந்தனன். மாண்டசோழனுடைய நால்வகைச்சேனைகளையும், நிதிகளையுங்கவர்ந்து, சொக்கலிங்கப்பெருமானுக்கு வேண்டிய சிறப்புகள் நடாத்தி, அருட்குரியனாய் வாழ்ந்திருந்தனன்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உலவாக்கோட்டையருளியபடலம்.

சுந்தரேசபாதசேகரபாண்டியன், மதுராபுரியில் செங்கோலோச்சி வருநாளில், அப்பதியில், ஓர்வேளாளன், சிவபெருமானிடத்தும், அடியார்களிடத்தும் மிக்க அன்புள்ளானாய், கற்பிற்சிறந்த தருமசீலையென்னும்மனையாளோடும் இல்லறதருமமேற்கொண்டு, உழவுத்தொழிலாலடைந்த பயனில், அரசர்கடன்போக, மீதியாயுள்ளதை வீட்டிற்செலுத்தி, மனையாட்டி பாகஞ்செய்து சிவனடியார்களுக்கு அறுசுவையோடு திருவமுதுபடைத்துவர, மணற்கேணிபோல் நாளுக்குநாள் செல்வம் வளர்ந்தோங்கிவந்தது. செல்வங்குன்றினும், நியமந்தவறு னென்னுந் தன்மையுலகத்தார்க்குணர்த்தவிரும்பிச் சிவபெருமான், வயலின்விளைவுகுறையச்செய்தனர். அங்ஙனம் வறுமையுற்றும், விருந்தித்தொழில்செய்து, கடன்கொண்டும், அடியார்க்கமுதளித்தலை முட்டுப்படாமல் நடாத்திவருநாளில், சிவபெருமான் விளைவில்லாமலும், கடன்கிட்டாமலுஞ் செய்தருளலும், அடியார்க் கமுதூட்டும் நியமம் தவறியதால், மிகவும்வருத்தமெய்தி னுயிர்த்துணையாகிய மனைக்கிழத்தியோடும் நெஞ்சமுறணபட்டு, பட்டினிகிடந்து, இனியிவ்வுடலாற்பெறும்பேறு என்னுளது? மனையாளோடும் ஸ்ரீசொக்கலிங்கப்பெருமான் சந்நிதியடைந்து, இச்செய்தி கூறி, ஆவிவிடுவதே துணிவென்று தீர்மானி

த்துப்போய், எம்பெருமான் திருவடிகளில்வ ணங்கி, சுவாமீ! நின்னடியார் பூசைக்கிடையூ றுண்டாகுமாறு என்வயல்விளைவின்றிச்சிதை ந்தது, வேறுகடன் கொடுப்பாரையுங்காணே ன், கடன்தரவல்லாரை நீயே காட்டல்வேண் டும், காட்டாயேல், இவ்வுடற்சுமையை யொ ழிப்பே னென்று தன்மனைக் கிழத்தியோடும் குறையிரக்கையில், அன்பனே! உன்வீட்டிலி ன்றோர் செங்நெல்கோட்டை வைத்தோம். அதை நீயெடுத்துச்செலவிடுந்தோறுங் குறை யாதிருக்கும், அதைநீ தினந்தோறும்பூஜித்து, வேண்டிய அளவு எடுத்து, அடியார்களுக்குத் திருவமுதுபடைத்து, மற்றும்பலர்க்கும் அன் னதானமுதலிய பலதருமங்கள் செய்தும் வ ருக. பின்னர், உனக்கு மோக்ஷமளிப்போம் என்று, சிவபெருமான் திருவாக்கொன்று ஆகா யத்தினிடத்தில் உண்டாயது. வேளாளகுல திலகன், அதுகேட்டின்பமடைந்து, சொக்கலி ங்கப்பெருமானை வணங்கி, தன்வீடெய்தி நெ ற்கோட்டையைக்கண்டு, மலர், சந்தனம், தூ பம், தீபம்முதலியவை கொண்டருச்சித்துஅன் னத்திற்கும், மற்றும்பல கருவிகளுக்குமதை யே யுபயோகித்து, சிவனடியார்கள், மறை யோர், தென்புலத்தார், தெய்வம், விருந்து, உ ள்ளூர், நாட்டோர் முதலியயாவர்க்கும் வரை யாதுநல்கி, எந்நாளும் நோயின்றி குபேரனைப்

போல்வாழ்ந்திருந்து, பின்னர், தன்மனையவள், அயலார், சுற்றத்தார் முதலானவரோடும் சிவசாரூபம்பெற்று, சிவலோகஞ்சென்று வாழ்ந்திருந்தனன்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மாமனாகவந்துவழக்குரைத்த படலம்.

சுந்தரேசபாதசேகர பாண்டியன், மதுராபுரியில் அரசுபுரிந்துவருநாளில், அப்பதியில்குபேரனைப்போல், செல்வத்திற் சிறந்த தனபதி யென்னும் வணிகனும், அவன் மனைவி சுசீலை யென்பவளும், மகப்பேறின்மையால் மிகவும் வருத்தமுற்று, தனபதிசெட்டியின் தங்கைமகனை ஸ்வீகாரபுத்திரனாகக்கொண்டு, மிக்க அருமையாக வளர்த்துவந்தனர். தனபதி, பிள்ளைப்பேறு இல்லாதவனாயினும், மனைவிமேல்வைத்த ஆசைமயக்கத்தினால், தங்கையோடு எப்போதும் தீராச்சண்டையிட்டு வருகையில், ஒருநாள், அவள் பொருளாய்மனம்வெகுண்டு, தமையனைநோக்கி, புத்திரப்பேறற்ற பாவியாயிருந்தும், உனக்கிந்தச் செருக்கேன்? என்னருமைப்புதல்வனாலன்றோ நீயிம்மைமறுமைப் பயன்களை யடைய விருக்கின்றனை யென்று வைதனள். தனபதிசெட்டி யதுகேட்டு, பெ

ரிதும்வெட்கங்கொண்டு, வருஞ்சென்மத்துக் காயினும் பிள்ளைப்பேறு தரத்தக்க தவம் புரிவேனென்று, தன்னளவிறந்த செல்வங்களையெல்லாம் தங்கைமகனாகிய மருமகனுக்கு ஒப்பிவித்துவிட்டு, தன்காதல் மனைவியோடுந் தவநெறியிற் சென்றனன். பின்னர், அவன் நெடுநாள்வாராமைகண்டு, தாயத்தார்கள் வீண்வழக்குப்பேசி பொருளையெல்லாம் அபகரித்தாலும், தாயுமகனும் சிறகிழந்தபுட்போல் தளர்வுற்று, அநாதரக்ஷகராகிய ஸ்ரீசொக்கலிங்கப் பெருமான் சந்நிதியடைந்து, திருவடிகளில்வணங்கி, நிகழ்ந்தனவெல்லாம் முறையிட்டு, எம்பெருமானே! நானோ ஆதரவில்லாதவள், என்புதல்வனோ தேர்ச்சியில்லாத சிறியன், வேறு துணையுங்காணேன். சர்வாந்தரியாமியாயுள்ள நீயறியாததொன்றுளதோ வென்று குறையிரந்து தண்டாகாரமாக பூமியில்வீழ்ந்து, சிவபெருமான் திருவருளால், சிறிதுதுயில் கொண்டவளவில், அவள்கனவில், சொக்கலிங்கப் பெருமான் வேதியமூர்த்தியாயெழுந்தருளி, நீபொழுது விடிந்தபின்னர், அரசன் ஆஞ்ஞைவலியால், தாயத்தார்களை நியாயசபைக்குக் கொண்டுபோய் மறித்துவைத்துக்கொண்டு இருப்பையாகில், நாம்போய்ப்பேசி யுன்பக்கமாக வழக்குத் தீர்த்துத்தருகின்றோ மென்றருளிச்செய்தனர். அவள்விழித்து, கனவின்

நிகழ்ச்சியையோசித்து, வியப்புற்று, யாருமில்
லார்க்குந் தெய்வமேதுணை யென்பது தெளிந்தே
னென்று மகிழ்ந்து, மீனாக்ஷியம்மை சமேதரா
கிய சொக்கலிங்கப்பெருமானை வணங்கித்து
தித்து, தன்னிளங்குமாரனோடு வீடடைந்து,
பொழுதுவிடிந்தபின் னெழுந்து, சுவாமியை
வந்துவணங்கி, எம்பெருமான் கூறியவாறு,
தாயத்தாரிருப்பிடஞ்சென்று, அவர்களைநோக்
கி, அடுப்பில்நெருப்பிடாதீர்கள், வெளியேயெ
ங்கு மடியெடுத்துவையாதீர்கள், அரசனாணை
யிட்டனன். நீங்கள்யாவரும் நியாயசபைவந்
து அங்குள்ள நீதியதிபர் சொல்லியபடிகேட்டு
எங்கள் பொருளைத்தந்து போங்கள், எனப்ப
லருங்கேட்கும்படி மறித்தமாத்திரத்தில், அ
வர்கள் பலவாறுவைது தள்ளியடித்தனர்.
அவள் நியாயசபையோர் முன்பெய்தி, விளங்
கனமுறையிடலும், நீதிவல்லோர் ஏவலாள
ரையனுப்பி தாயத்தார்களை நியாயசபையிற்
கொண்டுவந்து நிறுத்தலும், அதுசமையத்தில்,
சொக்கலிங்கப்பெருமான் தவத்துக்குச்சென்
ற தனபதிசெட்டிபோல் திருவுருக்கொண்டு,
அரசசபையடைந்து, இங்கு வேந்தனில்லை
யோ? பெரியோரில்லையோ? வேந்தன்செங்கோ
ல்கொடியதோ! தெய்வமுமில்லையோ? தருமம்
தானெங்கொளித்ததோ? என்றுமொழிந்து, ம
ருமகனையுந் தங்கையையுந் தழுவிக்கொண்டு,

அந்தோ! ஏழைகளானீரோ வென்றுவாய்விட்டழுது, தன்பாதங்களில்விழ்ந்து கண்ணீராருகப்புலம்பிய தங்கையையும், மருமகனேயுமெடுத்துக் கண்ணீர்மாற்றிமருமகனேநோக்கி, மார்பில் ஐம்படையும், பாதங்களிற் சிலம்பும், கழுத்திற்பதக்கமும், முகத்தில்சுட்டியும், காதில் குழைகளும் கண்டிலேன். வெற்றுடல்தான் கண்டேனப்பா, என்னவிலைபெறுமென்று குழந்தை நகைகளேயுங் கவர்ந்தனரென்று வாய்விட்டழுது, தங்கையையும், மருமகனேயும் தடவிக்கொடுத்து, நீங்கள்யாதுக்கு மஞ்சவேண்டாம், வஞ்சகஞ்செய்த தாயாதிகள் வழக்குத் தோல்வியடைவது காண்பீர். தீயவழியில்வந்த சிலர் பொருளேப்போல், அறத்தாற் சம்பாதித்த நமது பொருளாகுமோ? என்றிவ்வாறுகூறி, மதுரையெம்பெருமானுகிய சொக்கலிங்கக்கடவுளேநோக்கி, சுவாமீ! எம்மவர்வழக்கை இந்த நீதிவல்லோர்முன்னுகத் தீர்த்துத்தருகவென்றுபுலம்பிக்கூவி, பின்னர், நீதிநூலோரைப்பார்த்து, எம்வழக்கையும், ஞாதியராகவந்த பகைவர்வழக்கையுங்கடுநிலைமையாகத் தூக்கிப்பார்த்துத் தெரிகவென்று பகர்ந்தனர். அதுகேட்டு, நீதிநூலோர் நடுங்கி, இருதிறத்தார் வழக்கையுங்கேட்டு, அனுவாதஞ்செய்து விசாரிக்கையில், ஞாதியர்வழக்கு இழுக்கெனத்தெளிந்து சொல்லக்கேட்டு, தாய

த்தார் பயந்தவர்களாய்த் தப்பித்துக்கொள்ள வேறுபாயமின்றி, நீதிவல்லோனை நோக்கி, இவர்தனபதி செட்டியாரல்லவென் றுரைத்தனர். அது, வணிகவேடந்தாங்கிவந்த சிவபெருமான் செவிப்புகுந்தமாத்திரத்தில், இரண்டுகைகளையும் புடைத்துச் சிரித்து, அவரவர்குடிப்பேர், பட்டம், காணி, தந்தை, தாய், மாமன், மாமி, தாயத்தார், இவர்களைப்பெற்றோர் மைத்தர்கள், உடன்பிறந்தார், மனைவியர், உறவினர், இவர்கள்குணங்கள் செய்கைகள் முதலிய யாவும், ஒழிவுபேதிக்காமல் மொழிந்தருளலும், அதுகேட்ட நீதிவல்லோர் தனபதிசெட்டியார் இவரேயென்று நிச்சயித்துக்கூறினர். தூதியார் தம்வழக்கு இழுக்கடைந்தமைகண்டு, இதுபாண்டியன் அறிந்தால் நம்மைத்தண்டிப்பனெனப்பயந்து, நான்வீட்டுக்கேகி வருவெனென்றும், குளத்திற்குப்போய் மீள்வனென்றும், ஒவ்வொருவர்க்கதையைச் சொல்லிவிட்டோடிப் பொளித்தனர். இவ்வாறுதாயத்தார் போக, நீதியோர், தனபதிசெட்டியார் செல்வமெல்லாம் மருமகனுக்கே தக்குமென்று ஏட்டு எழுதித்தர, அதைவாங்கிமைந்தன் கையிற்கொடுத்துச் சொக்கலிங்கப்பெருமான் மறைந்தனர். அதுகண்டு யாவரும்நிச்சயித்து, மறைந்தவர் கூடலெம்பெருமானென் றுணர்ந்து, பாண்டியன்வணிகப்பிள்ளைக்கு வேண்டிய

வரிசைகள் நல்கி, சொக்கலிங்கப் பெருமான் கோயிலைப் பொன்னால் புதுக்கினன். சுந்தரேசபாதசேகர பாண்டியன் பின்னுஞ்சிலநாளு லகாண்டுவந்து, பூபாரத்தைத் தன்புதல்வனாகிய வரகுணபாண்டியன் புயத்திலிறக்கிச் சிவபெருமான் திருவடி நீழலடைந்தனன்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வரகுணனுக்குச்சிவலோகங் காட்டியபடலம்.

வரகுணபாண்டியன், சொக்கலிங்கப்பெருமான் ஸ்ரீபாதங்களில் மிக்க அன்புள்ளானாய், மதுராநகரில் அரசுபுரிந்துவருநாளில், ஒருநாள் காட்டில் வேட்டைக்குச்சென்று, அந்திக்காலம் வருமளவும் பலவிதமிருகங்களை வேட்டையாடி, நகரத்துக்குத்திரும்பிப் புரவிமீது காட்டின்வழியாக வருகையில், அவ்வனத்திலோர் வேதியன் அயர்ந்து நித்திரை செய்துகொண்டிருக்க, குதிரை யவனைமிதித்துச்சென்றமையால், அவ்வந்தணன் உயிர்துறந்தனன். அதையறியாமல், பாண்டியன் அரண்மனைபுகுந்தவளவில், மாய்ந்தபிராமணனை யவன் சுற்றத்தார் எடுத்துவந்து பாண்டியனுடைய புறங்கடையிலிட்டு, நிகழ்ந்ததெடுத்தோதக் கேட்டுப் பாண்டியன், தன்குற்றத்தை யுணர்

ந்து, அவர்களைக்கட்டு வேண்டியபொருணை
ல்கி, இந்த மறையோனுக்குச் செய்யவேண்டி
ய சமக்கடன்களையெல்லாமுடிப்பித்து வாழு
கையில், அப்பிரமஹத்தியானது, அவனைவிட்
டகலாமற்பற்றியது. அப்பழிக்குப்பிராயச்சித்
தமாக வேதமுணர்ந்த மறையோர்கள் சொ
ன்னவாறு, ஐவகையுணவுகளை நதிக்கரையில்
பிராமணர்கட்களித்தும், திரிமூர்த்தி சொரு
பமாகிய அரசவிருக்ஷத்தைப் பிரதக்ஷிணஞ்
செய்தும், அறுகம்புல்கொய்து பசுக்களுக்குத்
தந்தும், அகமருஷணமந்திரத்தால் யாகஞ்செ
ய்தும், பஞ்சகவ்வியங்களையும், பசுவின்கொ
ம்புபடிந்த ஜலத்தையும் பானஞ்செய்தும், நீங்
காத வலிமையுடையதாய் நெய்சொரிந்த நெ
ருப்பைப்போல் மேன்மேலும் ஓங்கிப்பாண்
டியனை மிகவும்வருத்திக்க, அதுகண்டமறை
யோர்கள், அரசே! இப்பழியானது, கூடலெ
ம்பெருமானைத்தினமும்ஆயிரத்தெட்டுப்பிரத
க்ஷிணமாக, இம்முறை பத்துநாள்புரிவாயாகி
ல், ஒழிந்துபோமென்று கூறினார். அவ்வாறே
பாண்டியன் சொக்கலிங்கப்பெருமான் சந்நிதி
யடைந்து, எம்பெருமானே! யான் இந்திரன்
பழியையும், தாரைப்படுத்த வேதியனுடை
ய மரணபாதகத்தையுமொழித்தனை. அது
போலுமிப்பேதையுடைய பழியையுந் தொலைத்த
ருள்கவென்று பாதங்களில் பணிந்தெழுந்து,

மேற்கூறியவண்ணம் பிரதக்ஷிணஞ்செய்துவருகையில், கருணையங்கடலாகிய சிவபெருமான், அசரீரியாய், அன்பனே ! நின்வழிபாட்டுக்கு யாமுள்ளமகிழ்ந்தோம். நீ யிப்பழிக்கஞ்சல் வேண்டாம், சிலநாட்களுக்குப்பின், சோழனுன்னோடு போர்செய்யவருவான். நீயதற்கிசைந்துசமர்புரிகையில், அவன்முதுகிட்டோடுவன், அவ்வாறோடுமவனை நீபின்பற்றித்துரத்திச் செல்லுகையில்,நம்மைநாமேபூசித்த க்ஷேத்திரமாகிய திருவிடைமருதூருக்கு வருவாயாகில், உன்பழியைத் தீர்க்கிறோமென்றருளிச்செய்யக்கேட்டுமகிழ்கூர்ந்து, சிவபெருமான் திருவருளைவாழ்த்தி, திருவடிகளை வணங்கித் தன்னரண்மனையெய்தியிருந்தனன். சிலநாளைக்குப்பின்னர், சோழன், பாண்டியன்மேற்போர்க்குப்புறப்படலும், அவனோடமர்புரிந்து, அவன் சேனைகளுடைந்தோடப் பின்றொடர்ந்து துரத்திச்சென்று, காவிரியாற்றையடைந்து, அதின்மூழ்கி, அதன்தென்பாலுள்ள திருவிடைமருதைப்பணிதற்காகக் கீழ்க்கோபுரவாயில் வழியாகச்செல்ல, அவனைப்பற்றியிருந்த பழியானது வெளியேநின்றது. பாண்டியன் உள்ளே சென்று சிவபெருமானைப்பணிந்து, அழலிலிட்ட நெய்போலுருகிச்செயலற்று, அறிவுருவாய் நின்று அளவிலாத்துதிகள்செய்தனன்.

சிவபெருமான், பலவாறுதுதித்து அடிப ணிந்து நின்றபாண்டியனைநோக்கி, அன்பனே! பிரமஹத்தியானது, கீழ்க்கோபுர வாயிலில் நிற்கிறபடியால், நீயவ்வழிபோகுதலொழிந்து, மேலைக்கோபுரவழியாக மதுரைக்குச்செல்க வென்று பணித்தனன். வரகுணனதுகேட்டு, எம்பெருமானை வலம்வந்து, பிரிவாற்றுமல், வாயில்தோறுமடிக்கடிபணிந்து, மேலைக்கோ புரவழியாய்ச்செல்பவன், அக்கோபுரத்தைத் தன்பெயரால் செய்வித்து, சிலநாளங்குவதிந் து, பலதிருப்பணிகள்செய்து,பின்னர்,மதுரை யடைந்து பழிதொலைவித்தாண்ட சொக்கலி ங்கப்பெருமானைத் தினந்தோறும் தொழுது, செங்கோல் செலுத்திவந்த வரகுணபாண்டிய ன், சிவபெருமான் புகழைப் பெரியோர்சொ ல்லக்கேட்டு வருகையில், வேதாகம புராணங் களெல்லாமெடுத்துச் சொல்வதும், எல்லாவு லகங்களுக்கு மேம்பட்டுள்ளதும் சிவலோக மென்றறிந்து, அதனைக்காணவேண்டுமென்னு ங்காதல்மிக்குடையானுய்,சிவராத்திரிநாளில், சொக்கலிங்கப்பெருமான் சந்நிதியடைந்து, வ ணங்கி,சுவாமீ! தேவரீர் அடியார் கூட்டங்கள் சூழச்சிவலோகத்தில் வீற்றிருக்குந் திருக்கோ லத்தைக்கண்டுவணங்க அடியேனுக்கோர் கரு த்துண்டாயது என்று குறையிரந்துகூறினன்.

இவ்வாறு குறையிரந்த வரகுணபாண்டிய னுடைய அன்புக்கெளியராய், சொக்கலிங்கப் பெருமான் அச்சிவலோகத்தை யீண்டுவருவி த்து இவனுக்குக்காட்டுவோமென்று திருவுள் ளத்திலெண்ணியமாத்திரத்தில், அவ்வெண் ணத்தை யுருத்திரலோகமறிந்து, கோடிசந்திர ர்கள் ஒளிவீசியோரிடத்து நின்றதுபோல், வி ண்ணிலுலாவு மிருசுடர்களு மொளிமழுங்கு மாறு வந்துதோன்றியது. சிவபெருமான் நந் தியையழைத்து, நம்மிடத்து மெய்யன்புபூண் ட வரகுணபாண்டியன்நமதுலகத்தைக்காண் பதற்கு விரும்பினனாதலால், நீயவனுக்குக் காட்டுகவென்று பணித்தருளலும், நந்தியெம் பெருமான் அப்பணியைத் தலைமேற்கொண்டு பணிந்து சென்று, வரகுணனை யழைத்துக் கொண்டுபோய், கருப்பூரம்போலக் கமழ்ந் து, பதினாயிரம் யோசனைதூரம் பரிமளிக்கும் இலக்ஷுமிதழ்கள்பொருந்திய கமலங்கள் மலர்ந் த ஓடைகள்புடைசூழ்ந்த ஆறுகளும், அளவிற ந்ததேவமாதர்களும்,தும்புரு நாரதர்களும்,வீ ணையேந்திப்பாடுமினிய கானமும், அமுதவா விகளும், பொற்றாமரைத்தடாகங்களும், அர ம்பாஸ்திரீகள் விளையாடுகின்ற மரகதச்சோ லைகளும், தேவர்கள் பதங்களும், பாலகழியும், பொன்மதில்களும், கோபுரங்களும், மங்களமி க்கழகுவாய்ந்த வீதிகளும், மாளிகைவரிசை

களும், உருத்திரர்கள் உருத்திரமகளிரோடுவா
ழும் மாளிகைநிரைகளும், அபரற்ற செல்வங்
களும், போகங்களுங்காட்டி, பிரமன்பதமும்,
விண்டுபதமும், உருத்திரபதமும், அஷ்டதிக்
குப்பாலகருறைவிடங்களும், சரியை கிரியை
யோகங்களை யநுஷ்டித்து, முறையேசாலோ
க சாமீப சாரூபபதங்களையடைந்த அடியவர்
வாழிடங்களும், சோமசுந்தரக்கடவுளுக்கு ஆ
லயமுதலிய திருப்பணிகள்செய்து, பூதிசாத
னவழியுலகாண்டு கதியடைந்த பாண்டியர்கள்
வாழுமிடங்களும், வேத்திரப்படையால்குறித்
துக் காட்டிச்சிவபெருமான்சந்நிதி முன்விடுத்
தனன். அங்கேவேதாகமங்கள் வடிவுபூண்டு
இருபுடைநின்று வாழ்த்தவும், தும்புருநாரதர்
கள் கைகளில்யாழேந்திப்பாடவும், அரம்பை
மாதர்நடிக்கவும், தேவர்களிடங்கிடையாமல்
ஒதுங்கியிருக்கவும், விநாயகக்கடவுளும், முரு
கக்கடவுளும், வீரபத்திரமூர்த்தியும் ஏவினப
ணிசெய்து நிற்பவும், பிரமவிஷ்ணுக்கள்தொ
ங்கும் வஸ்திரத்தை யொதுக்கிக்கொண்டு, வா
ய்பொத்தி யொருபுறமொதுங்கிநின்று தங்கள்
குறைகளைச்சாற்றவும், இந்திரன்முதலிய திக்
குப்பாலகர்கள் தாங்கள் புரியுங்காரியக் குறை
வுகளை யோதிநிற்கவும், கணத்தலைவர்கள் வா
யில்கடோறுங் காவல்செய்யவும், சித்தர், கின்
னரர், கிம்புருடர், வித்தியாதரர் முதலிய தேவ

கணங்கள் பரவாநிற்கவும், எங்கள்பிறவி யொழித்தருளுகவென்று மிக்கமெய்யன்பினால் கண்களிலானந்த பாஷ்பம்பெருக, தரிசித்தவண்ணமாய் முனிவரர்கள் சங்கர சிவசிவவென்று துதித்தோதவும், அவரவர்கட்கு வேண்டியவரங்களை வரன்முறைவழங்கி, உமாதேவியார் புன்முறுவல்செய்ய ஆயிரஞ் சூரியர்களொளிவீசும் சிங்காசனத்தி லெழுந்தருளியிருந்த சிவபரஞ்சுடரை வரகுணபாண்டியன் கண்டிறைஞ்சி உரைதடுமாறவும், மெய்புளகிக்கவும், ரோமஞ்சிலிர்ப்பவும், பரவசனாய்ப் பலவாறு துதித்துநிற்ப, தோன்றியசிவலோகமறைந்து முன்பிருந்தவாறு பிராட்டியுந்தானுமாகச் சொக்கலிங்கப்பெருமான் வீற்றிருந்ததைக் கண்டுபணிந்து, கண்ணீர் தாரைதாரையாய்வழிய நின்றுதுதித்து எம்பெருமானருள்பெற்று, பின்னர்பலதிருப்பணிகள் செய்துலகாண்டுவாழ்ந்தனன் என்றுகூறிய அகத்தியமுனிவனை இருடியர் நோக்கி, இந்திரன்பழியும், வெள்ளையானைசாபமும், தந்தையைக்கொன்று தாயைப்புணர்ந்த வேதியன்பாவமும், சிவபெருமான்மதுரையில் ஒழித்தனனன்றோ? வரகுணனைப்பற்றியபிரமஹத்தியைமாத்திரம் திருவிடைமருதில் வருவித்துத்தீர்த்தவாறென்னை யெனவினவினர். முனிவர்களே! மதுரையெம்பெருமான்புண்ணியமூர்த்தி

யாகையால், அத்தலத்துள்ள அடியவரும் இப்பாதகஞ்செய்யாவண்ணம் திருவுளத்திற்க ருணைகொண்டு இப்பழியை திருவிடைமருதி லொழித்தனனென்று அகத்தியன்விடை தந்தருள, யாவருஞ் சந்தோஷித்து சொக்கலிங்கப்பெருமான் திருவடியிற்பதிந்த மனத்தினராய் ஆனந்தக்கடலிலாழ்ந்தனர்.

அம்மதுராநகரமானது, அன்று தொட்டு இன்றளவும், தனக்குத்தானே நிகருள்ளதாய் எல்லாத்தலங்களுக்குஞ் சிகாமணியாய், வாளுட்டிலுஞ்சிறந்த வளங்களுடையதாய், பூலோகத்தில் சிவலோகமென்று பதினன்கு புவனங்களிலும் புகழ்வாய்ந்து விளங்குகின்றது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

விறகுவிற்றபடலம்.

மதுராபுரியில், வரகுணபாண்டியன் செங்கோலோச்சிவருநாளில், வடதேயத்திலிருந்து ஏமநாதனென்னு மொருயாழ்வல்லோன் பல ஜயவிருதுகளோடு மதுரையம்பதிக்கு வந்து, பாண்டியனரண்மனையெய்தி யவனை வணங்கி, அவனநுமதிகொண்டாடி, வீணையை யிடக்கரத்தேந்திச் சுருதிகூட்டி, பாண்டியன் உள்ளங்களிக்கும்படி கானஞ்செய்தனன். பா

ண்டியன் மிகவுங்களிகூர்ந்து அவனுக்குவேண்டிய ஆடையாபரணங்கள், உணவுக்குரியபொருள்கள், வாசஸ்தானமுதலியன வளிக்கப்பெற்று, தனக்கிங்கு வேறு சமானமுள்ளாரில்லையென்று செருக்குற்றிருப்பதைப் பாண்டியனறிந்து, ஏவலாளரைவிடுத்துப் பாணபத்திரனையழைப்பித்து, நீ யிந்த ஏமநாதனோடும் பாடவல்லையோவென்று வினவலும், பாணபத்திரன் பாண்டியனடிபணிந்து, எம்மரசே! அடியேன் சொக்கலிங்கப்பெருமான் திருவருளாலும், உன்னுடைய திருவுளப்பாங்காலு மூயன்றுபாடி யவனுடைய விருதுகளைவாங்கி யவன் செருக்கையழிப்பேனென்றுகூறப் பாண்டியன்கேட்டு, ஆனால், நாளையதினம் பாடுகவென்று விடைதரத்தன்னிருக்கை யடைந்திருந்தனன். இப்பால், ஏமநாதனிடத்தில் கற்குமாணுக்கர்கள் மதுரையிற்பல விடங்களிலுஞ்சென்று இனிதுபாடுவதைப் பாணபத்திரன்கேட்டு மிகவும் அதிசயித்து,அந்த ஏமநாதனுடைய மாணுக்கர் பாடும்வண்ணமே யித்திறத்ததாயின் அவன்பாடுவதெத்தன்மையாயிருக்குமோ? நாம் நாளையிசைபாடி யவனை வெல்வதெவ்வாறென்று மனங்கலங்கி, சொக்கலிங்கப்பெருமான் சந்நிதியடைந்து வணங்கி, சுவாமி! அடியேனுக்குன்னருட்டுணை செய்தல்வேண்டுமென்று குறையிரந்துபோற்றி, எம்பெருமான் திரு

வடிகளில் பதிந்தமெய்யன்போடுந் தன்வீட்டில் வந்திருந்தனன். இவ்வாறுமனம் வருந்திக் குறையிரந்த அன்பனாகிய பாணபத்திரன் பொருட்டாக, சொக்கலிங்கப்பெருமான் வயோதிகப்பருவமுள்ள ஒருவிறகாளாய் தலையில்விறகுசுமைதாங்கி, ஒரு பழையவீணை தோளிலிட்டு காலில் தேய்ந்தசெருப்பணிந்து, முகத்தில் வேர்வையொழுக, மதுராநகர்வீதி யெங்குந்திரிந்து, சுமைதாங்கிமேற் சாத்துவதும், மீட்டுமெடுப்பதும், குளத்தில் நீரருந்துவதும், கேட்பவர்க்கு அருவிலைபகர்வதுமாகச் சென்று மாலைநேரத்தில் அந்த ஏமநாதன் வீட்டுக் கடைவாயிலடைந்து, எடுத்துவந்த விறகுசுமையை யொருபுறஞ்சாத்தி, திண்ணைமீதுட்கார்ந்திளைப்பாறி, தன்வீணையையெடுத்துச் சிறிதுகானஞ்செய்தலும், ஏமநாதன்கேட்டு வெளியேபோந்து, நீயாரென்றுவினவினன். சொக்கலிங்கப்பெருமா னவனைநோக்கி, நான் பாணபத்திரன் ஆள், அவனிடத்திலிசைகற்கும்பலருள்நானுமிசைபயின்றுவருகையில், அந்தப்பாணபத்திரன் என் வயோதிகபருவத்தைப் பார்த்து, நீவயதானவனாகையால், இனியிசைபாடுதற்காகாதென்று தள்ளிவிட்டனன், ஆதலால், விறகுவெட்டிவிற்றேனும் வயிறுவளர்க்கலாமென்று இத்தொழில் மேற்கொண்டே னென்று பாணபத்திரன் கூறினன்.

ஏமநாதன் இன்னும் மொருகாலவ் விசைபாடுக வென்று கேட்க, எம்பெருமானதற்கிசைந்து, வீணையையிடத்தோளிட்டு, இசைக்காகாதகுற்றங்களையெல்லாமொழித்து, எழுதுசித்திரம் போலிருந்து கானஞ்செய்தலும், சராசரங்களெல்லாம் அவ்விசைமயமாகி யுணர்வற்றிருந்தன. பாணபத்திரனாய் வந்துபாடிய சொக்கலிங்கப்பெருமான் விறகுசுமையோடு மறைந்தனர். ஏமநாதன் எம்பெருமான்பாடிய சாதாரியென்னும் அவ்விசையைக்கேட்டு, இந்தச்சாதாரிகானமறிந்ததன்று. இக்கானத்தை யிவனுக்குணர்த்தினோன் கடவுளே யாதல்வேண்டும். ஏனையமனிதர்வல்லவரல்லர். தள்ளிவிடப்பட்ட இக்கிழவனிசைபாடுந்திரமே யித்தன்மையதேல், அந்தப்பாணபத்திரன்பாடுதலெவ்வகைத்தோவென மனங்கலங்கி, தான் கொண்டுவந்த பொருள்களும், வஸ்திரங்களும், வீணையும், விட்டுவிட்டு, இரவில் தன் மாணாக்கர்கூட்டத்தோடும் பிரயாணப்பட்டு உத்தரதிசைநோக்கிச்சென்றனன்.

அன்றிரவில், சொக்கலிங்கப் பெருமான் பாணபத்திரன் கனவிலடைந்து, அன்பனே! நின்வேண்டுகோளின்படி யின்றுநாம்விறகாளாய்ச்சென்று, நின்னடிமையென்று ஏமநாதனிடங்கூறி யிசைபாடி யவனையோட்டிவிட்டோமென்றுரைத்தனர். பத்திரன்விழித்தெழுந்து,

இவ்வடாதகாரியஞ் செய்யவேயானின்றுவே ண்டுதல் செய்தேனென்று அச்சமுற்று, சொ க்கலிங்கப்பெருமான் சந்நிதியடைந்து, பலவா று துதித்து வலங்கொண்டு, பாண்டியனிடம் வந்து பணிந்து நின்றனன். பாண்டியன் பா ணபத்திரன் வரவுகண்டு, ஏமநாதனையழைத் துவரும்படி சிலரைவிடுக்க, அவர்கள்போய் விசாரிக்கப்போனபோது,அங்குள்ளார்சிலர் அ ந்த ஏமநாதனேற்றிங்கிருந்தனன். ஒருவயோ திகன்விறகுசுமந்து, பாணபத்திர னடிமையெ ன்று பகர்ந்து இசைபாடினன். பின்னர் நிக ழ்ந்த தறியோம். அர்த்தராத்திரியில் தன்மா ணுக்கர் கூட்டத்தோடுமோட்டமெடுத்தனன் என்று கூறக்கேட்டுப் பாண்டியனிடம்வந்து சொல்லவியப்புற்று, பாணபத்திரனைநோக்கி, நேற்று நீ இங்கிருந்துபோனபின்ன ரென்செய் தனையென்றுவினவலும், தான் எம்பெருமான் சந்நிதிக்கேகிக்குறையிரந்ததும், சொக்கலிங்க ப்பெருமான்கனவில்வந்துஉன்பொருட்டு நாம் கூலியாளாய் விறகுசுமந்துபோய், சாதாரிபா டியுன்பகைவனைவென்று வந்தோமென்றுகூறி யதும் பாண்டியனிடத்தில் மொழிந்தனன். வ ரகுணபாண்டியன், ஏவலாளர் மொழிந்ததும் பத்திரன்கனுநிகழ்ச்சியும் ஒத்திருந்ததால், இஃ து நமதுசோமசுந்தரக் கடவுள் திருவிளையாட் டென்று தெளிந்து பாணபத்திரன் சிவநேசத்

தையும், எம்பெருமான் திருவருளையும்வியந்து, ஆலயமெய்தி சொக்கலிங்கப்பெருமானைப்பணிந்து, பாணபத்திரனை யானைமீதிருத்தி, நகர் வலஞ்செய்வித்து, அவனுள்ளங்களிக்குமாறு வேண்டியவரிசைகணல்கி பத்திரனைநோக்கி, சமஸ்தவுலகங்களுந் தனக்கடிமைசெய்யவிருக்குஞ் சிவபெருமானே, இரண்டுதிருவடிகளும் நோவவந்துமக்காட்செய்தனரென்றால், யாவருமுமக்கடிமைகளேயன்றோ? ஆதலால், நீரெமக்குடையார், நானுமக்கடிமை. இன்றுதொட்டுமக்கு எம்பெருமானைப் பாடுதலே கடனென்று இனியனகூறி யிருந்தனன். பாண்டியன் நல்கியபொருள் ஆபரணங்கள் முதலியவற்றை வித்துவான்களுக்கும், மாணுக்கர்களுக்கும் பகிர்ந்து கொடுத்து, சுற்றத்தோடு மகிழ்வுற்று வாழ்ந்திருந்தனன்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருமுகங்கொடுத்தபடலம்.

மதுராபுரியில், வரகுணபாண்டியன் செங்கோலோச்சிவருநாளில், பாணபத்திரன் என்னும் யாழ்வல்லோன் பாண்டியன் அரண்மயில் இசைபாடுந்தொழிலொழிந்து முப்போதுஞ்சொக்கலிங்கப்பெருமான் சந்நிதியடைந்து மிக்க உள்ளன்போடு இசைபாடும் நியமப்பூ

ண்டு வந்தனன். இத்தொழிலேயன்றி பாண பத்திரனுக்கு வேறுதொழிலில்லாமையாலே வறுமையடைதலும், எம்பெருமான் சகியாதவராய், பாண்டியன் பொக்கிசத்திலுள்ள பொற்காசுகள் சிலநாளும், ஆபரணங்கள் சிலநாளும், சாமரைப்பொற்காம்பு சிலநாளும், பொன்வஸ்திரங்கள் சிலநாளும், சிங்காதனத்தின் பொற்றகடு சிலநாளும், மணிகள் சிலநாளுங் கவர்ந்துவந்து கொடுக்கப் பெற்றுக்கொண்டு போய், வேறொருவருமறியாமல் எரியிலிட்டழித்து, தன்னைச்சேர்ந்துள்ள யாவருக்கு முதவிசெய்து கவலைதீர்ந்து வாழ்ந்திருந்தனன். இவ்வாறு கொடுத்துவந்த வெம்பெருமான் பின்னர் மறுத்தமையால், பாணபத்திரன் வறுமையெய்தி, சுற்றத்தாரோடு வருந்தி நித்திரை செய்கையில், சொக்கலிங்கப்பெருமான் அவன் கனவிலடைந்து, நாம் இதுகாறும் பாண்டியன் பொன்னறையில் திருடியுனக்குக் கொடுத்துவந்தோம். நம்பாலன்புவைத்துள்ள பாண்டியனிதையறிந்தால் மனத்தில் சங்கைகொண்டு, காவலாளரைத் தண்டிப்பானாதலால், உன்போலெம்மிடத்து மிக்கமெய்யன்புள்ள சேரமானுக்கு நாமிப்போது ஒருதிருமுகம் எழுதித்தருகிறோம் நீசெல்லுகவென்று "மதிமலி புரிசை" என்றற்றொடக்கத்துப் பாசுரத்தை யெழுதிக்கொடுத்து மறைந்தனர். பாணபத்திர

ன்விழித்து போனகந்தங்கொண்டு, அத்திரு முகத்தைப் பட்டாடையில்வைத்து, எம்பெருமான் சந்நிதியடைந்து வணங்கி வலங்கொண்டு புறப்பட்டு, சேரநாட்டையடைந்து, அங்குள்ள திருவஞ்சைக்களமென்னும்நகரில் ஒரு தண்ணீர்ப்பந்தலி லிருந்தனன். அன்றிரவில், சொக்கலிங்கப்பெருமான் சேரமான் கனவிற்றோன்றி, நாம் மதுரையிலுள்ள சித்தர். நம்முடைய அன்பனாகியபாணபத்திரன் உன்னிடத்தில் நாமெழுதிக்கொடுத்த திருமுகங் கொண்டுவந்திருக்கின்றனன். அவனுக்கு வேண்டிய பொருள்கொடுத்து அனுப்புதல் வேண்டுமென்று சொல்லிமறைந்தனர். சேரன் துயிலொழிந்து, தானிரவில் கண்டகனவை அமைச்சர் முதலானோரோடுஞ்சொல்லி, பாணபத்திரனைத்தேட ஆள்களைவிடுத்து, தண்ணீர்ப்பந்தலிலிருக்கின்றனனென்று அவர்கள்வந்து புகலக்கேட்டு, சேனையோடுஞ்சென்று, பாணபத்திரனைக்கண்டு கைகளையுச்சிமேற்குவித்துப் பாடியாடித் தண்டாகாரமாகப் பூமியில்வீழ்ந்து எழுந்து, திருமுகத்தைவாங்கிக் கண்களிலொற்றி முடிமிசைவைத்து,உடலம்பூரித்து, ஆனந்தபரவசனாய், அத்திருமுகப்பாசுரத்தை வாசித்து, களிப்பெல்லைதெரியாதவனாய் அத்திருமுகத்தைப் பொற்றட்டில்வைத்து யானைமீதேற்றி, பாணபத்திரனை முன்னிருத்தித்

தான் பின்னிருந்து சாமரைவீசி, பலவாத்தியங்களொலிக்க நகர்வலஞ்செய்வித்து, அரண்மனையிற்கொண்டுபோய், வேண்டிய வுபசாரங்கள்செய்து, அறுசுவையோடு மன்னமளித்து, தாம்பூலம் முகவாசமுதலியனநல்கி, பொன்னறையைத்திறந்து, வேண்டும்பொருள் எடுத்துக்கொள்கவென்றுரைத்தலும், பத்திரன் எடுத்துக்கொண்டனன். பின்னர், ஏழடிதூரஞ்சென்று பலவரிசைகளோடும் பாணபத்திரனை விடுத்துச் சேரன் திரும்பிச்சென்றனன். பாணபத்திரன் குபேரனைப்போல் மதுராநகரடைந்து, சொக்கலிங்கப்பெருமான் சந்நிதியெய்திவணங்கி, வேதியர்க்கும் புலவோர்க்கும் மற்றுமுள்ளோர்க்கும் முறைமைப்படி பொருள்வழங்கிச் சுகித்துவாழ்ந்திருந்தனன்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பலகையிட்டபடலம்.

மதுராபுரியில், பாணபத்திரனென்னும் யாழ்வல்லோன் ஸ்ரீசொக்கலிங்கப்பெருமானை முப்போதும் போய்வணங்கி, நந்திதேவருக்குப் பின்புறம் நின்று இசைபாடி, அர்த்தராத்திரியில் எம்பெருமான் தேவியார் திருப்பள்ளியறைக்குச் சிவிகையி லெழுந்தருளும்போது திரித்துவரும் நியமமுடையானாய் வாழ

நாளில், ஒருநாளிரவில், சொக்கலிங்கப்பெருமான், பாணபத்திர னெத்தகைய இடையூறுவரினும் தன்னியமந் தவறுனென்னும் உறுதிநிலையை யுலகத்தாருக்குணர்த்தும் பொருட்டு, திசைகளும், மேலும், கீழுந்தெரியா வண்ணமிருண்டு கன்மழை பெய்யும்படி திருவுளத்தெண்ணினன். அப்போது பாணபத்திரன், அம்மழையைப் பூமழையாகநினைந்து, சொக்கலிங்கப்பெருமான் கோயிலடைந்து, விடைத்தேவர் பின்னின்று, வீணையையிடத்தோளில் சாத்தி, நரம்புகள்நனைந்து, இசைமழுங்கி, விரல்கள் மிறைத்து, உடல்குளிரால் நடுங்க, அன்பின்மிகையால் பலவகைத்துதிகளால் கானஞ்செய்து நிற்கையில், கிருபாசமுத்திரமாகிய எம்பெருமான் சகியாதவராய், இதோ! உனக்கே யிப்பொற்பலகை தந்தனம். இதன்மேல் நின்று பாடுவாய் என்று அசரீரியாய்மொழிந்து நல்கினர். சிவபெருமான் திருவடிக்கமலங்களை மனத்துட்கொண்டு, பலகையைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு பாணபத்திரன்வீட்டுக்குச்செல்லுகையில், மழைபெய்தலொழிந்து, இருண்டிருந்த ஆகாயம் நன்குவிளங்கி, நக்ஷத்திரக்கூட்டங்கள் தோன்றப்போய்ச்சேர்ந்தனன். இரவுகழிந்து சூரியனுதித்தபின்னர், வரகுணபாண்டியன் நிகழ்ந்த செய்தியைக்கேட்டு, பாணபத்திரனை வரவழைத்து, அந்தப்

பொற்பலகைமீதிருத்தி, இவரே நம்மதுரை நாயகனென்று நினைந்து இரத்தினாபரணங்களும், விளைநிலங்களும், பொருள்களும் வெறுப்பக்கொடுத்து மகிழ்வித்தனுப்பினன். பின்னர், வரகுணபாண்டியன் ஸ்ரீசொக்கலிங்கப் பெருமானை வழிபாடுசெய்துவந்து, சிலநாள் கழிந்தபின்பு இவ்வுலகவாழ்வைத்துறந்து சிவசாரூபமடைந்து சிவலோகத்தில் வாழ்ந்திருந்தனன்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இசைவாதுவென்றபடலம்.

மதுராபுரியில், வரகுணபாண்டியன் புதல்வனை இராஜராஜபாண்டியன் அரசுபுரிந்துவருநாளில், பாண்டியன் காமக்கிழத்தியர் பலருள், மிக்கஅழகுடையாளும் இசைவல்லாளுமாகிய ஒருத்திக்கும், பாணபத்திரன் மனையாட்டிக்கும் இசையிற்பகையுளதாயும், பாண்டியன் காமக்கிழத்தி பொறாளாய், இவளுக்கெதிராக ஒருபாடினியை வரவழைத்துப்பாடவிட்டிவள்கொண்டிருக்கும் செருக்கை யழித்தல் வேண்டுமென்றெண்ணுற்று, பாண்டியன்பாலிதனை விண்ணப்பிக்க அவனுமதற்கிசைந்து, ஈழநாட்டிலிருந்து மோர்பாடினியை வரவழைத்துப் பாடக்கேட்டு அவனைநோக்கி, நீ பாண

பத்திரன்மனைவியை நின்னோடு பாடுதற்கழை, அவளிதற்கிசையாது வேறு வுத்தரஞ்சொன்னாலும், நாமவள் சார்பாய்நின்றுன்னை விலக்கியபோதிலும் விடாதுதொடர்ந்து, அவள்வெட்கும்படி யாணையிட்டு, செல்லேல், நில்லெனவளைந்து கொள்ளென்றுசொல்லி, நீயுன்னிருப்பிடம்போய் நாளைவாவென்று விடுத்தனன். பின்னர், பாண்டியன் பாணபத்திரன் இல்லாளைவரவழைத்து ஈழநாட்டி னின்றும்போந்த இசைவல்லாளொருத்தி தன்னோடு இசைபாடவல்லாரு முளரோவென்று மிகத்தருக்கியிருக்கின்றனள், நீயவளோடு பாடவல்லையோவென்று உள்ளொன்றும் புறம்பொன்றுமாகச் சாற்ற, பத்திரன் மனையாள்கேட்டு, நெறிதவறுக்கற்பும், சொக்கலிங்கப்பெருமான்கருணையு மெனக்கிருப்பதால், பாடிவெல்வதேயன்றிப்பரிபவப்பட்டு வருந்தேனென்று மறுமொழிகூற, அவளையும் வீட்டுக்கனுப்பிவிட்டு, மறுநாள் இருவரையுந் தனதுசபைக்கழைத்து நேர்கூட்டிக் கீதங்கேட்குமுன், ஈழநாட்டிலிருந்து மரக்கலத்தில் வந்தபாடினி, பத்திரன் இல்லாளை வைது, யாழ்க்கோலுக்குக் குணதோஷங்களெத்தனை? தெய்வமியாது? என்று பலகேழ்விகேட் டிவற்றிற்குத்தரம்புகன்று பிறகு என்னுடன் பாடுக, இல்லையேலுனக்கு வசையுண்டாமென்றுமொழிந்தனள். பத்திரன்

மனையாளதுகேட் டவளைநோக்கி, நீமரக்கலத்திற்கொண்டுவந்த அருமையானகல்வியும், வாதின்மேலுனக்குள்ள வூக்கமும், பலர்விரும்பும் பெண்ணலமும் பாண்டியன் சபையிலுள்ளார் பலருமறிய வாய்திறந்து பேசவேண்டியதே. உன்னோடு இசைவாதினுக்கு நான் எதிரேயல்லாமல் தீயவாய்திறந்து வையுஞ்சண்டைக்கு எதிரலேன், நின்போல் மானம்விற்றுண்ணு மகளிரே யதற்கெதிராவரென் றுரைத்தனள். பாண்டியன் அவர்களை விலக்குவான்போ லெதிர்வந்து விலக்கி, நீவிர்பாடுமின், தோற்றோர் வெற்றியுற்றோர்க் கடிமையாவதேசபதம் என்று மானமுண்டாக்கலும், ஈழநாட்டுப்பாடினிமுன்னர் யாழேந்தி இன்னிசைபாட, பின்னர் பத்திரன்மனையாளும்பாடினள். சபையிலுள்ளோர் பாண்டியன் உட்கருத்தறியாமல் பத்திரன்மனையாள் பாடலையே வியந்தனர். பின்னரரசன் கருத்தறிந்து, அவன்புகழ்ந்தவாறே தாமும்புகழ்ந்தனர். பிறகு பாண்டியன் சபையாரைநோக்கி, ஈதின்றொருநாளிலேயே தேறத்தக்கதன்றெண அவ்விருவரையுந் தத்தமிருக்கைக் கனுப்பலும், ஈழநாட்டரிவை, பாண்டியன் தன்பாடலைப் புகழ்ந்ததே புகழ்ந்ததாகக்களிகூர்ந்திருந்தனள். பத்திரன்மனையாளோ மிக்கமனவருத்தமெய்தி, சொக்கலிங்கப்பெருமான் சந்நிதியடைந்து

வணங்கி, கண்ணீர்தாரைதாரையாய்வழிய ஒ
ருபுறமொதுங்கி நின்று, எம்பெருமானே! பா
ண்டியன் பாரபக்ஷமாய்ப்பேசுகின்றனன். அ
வன் கருத்துக்கேற்பச்சபையோருங் கூறுவா
ராயினர். பின் நடுநிலைமை யாராய்ந்து பேசு
வார்யாவர்? கிருபாநோக்கம்வைத்து, என்து
யரொழித்தல் வேண்டுமென்று குறையிரத்த
லும், கருணாநிதியாகிய சிவபெருமான், நீயே
நாளைவெல்லும்படி செய்கிறோம், நீ யாதுக்கு
மஞ்சல் வேண்டாமென் றசரீரியாய்ப்புகலக்
கேட்டு, மகிழ்வெய்தித் தன்னில்லஞ்சேர்ந்தி
தனள். அன்றுபோலவே மறுநாளும் பாண்டி
யன் அவ்விருவரையுமழைப்பித்துப் பாடக்
கேட்டு,நேற்றுக்கூறியவாறேகூறச் சபையோ
ரு மப்படியே பகர்ந்தனர். பாணபத்திரன்ம
னைவி பாண்டியனைநோக்கி, நீபாரபக்ஷமுடை
யாயாகையால், நீசொன்னவாறே சபையுஞ்
சொல்லத்துணிந்தது. சொக்கலிங்கப்பெரு
மான் சந்நிதானத்திற்போய்ப்பாடுவோம். எம்
மிருவர் பாடலையுங்கேட்டு சந்நிதியிலிவள் வெ
ன்றாளென்று துணிந்தொருவர் சொன்னாற்
போதுமென்றுகூறப் பாண்டியனவ்வாறே யி
சைந்து, மறுநாளவ்விருவரையும் சொக்கலிங்
கப்பெருமான் சந்நிதியின் மண்டபத்தழைப்
பித்தனன். எம்பெருமானுமோர் நாவலர்போ
லச்சபையில்வந்திருந்தனர். அப்போது, ஈழ

நாட்டுமங்கை முன்னர்பாடினள். ஒருவரும் வாய்திறவாதிருந்தனர். பின்னர், பத்திரனில்லாள்பாடலும் யாவருங்கேட்டானந்தித்தனர். பாண்டியன் * கைதவனென்னுந் தன்பெயர்க்காரணத்தைத் தெளிவிப்பான்போல், முன்னர் கூறியவாங்கே கூறத்தலைப்பட்டவன் எம்பெருமானருளால், தன் தீக்குணங்கெட்டு, இவளே வென்றனளென்றனன். சபையோருமவ்வாறேசாற்றினர். தோற்ற ஈழநாட்டுமாதின்கழுத்தில் பத்திரன் மனையாளை யிருத்துமென்று பாண்டியன்பணிக்க, அவ்வாறிருத்தும்போது, எம்பெருமான் ஈதற்புதம்! ஈதற்புதம்! என்றுகூறிமறைந்தனர். யாவரும் வியந்தனர். பாண்டியன் பயந்தனன். யாவருமீதெம்பெருமான் திருவிளையாடலெனத்தெளிந்து, சொக்கலிங்கப்பெருமான் கருணைத்திறத்தையுமடியவரன்பையுநோக்கிக் கண்ணீர்வழிய ஆனந்தக்கடலிலாழ்ந்தனர். பின்னர், பாண்டியன் ஈழநாட்டரிவை பிடரியிலிருந்த பத்திரன் மனையாளை யிறக்குவித்து வேண்டிய வரிசைகணல்கி, ஈழநாட்டுமங்கைக்குஞ் செலவளித்து அனுப்பிவிட்டு, சொக்கலிங்கப்பெருமானுக்குமாபாஹிகள் சமர்ப்பித்து, அரசர் வலியெல்லாந் தெய்வத்தின்முன்னும், அத்தகையபிறதேவர்வலியெல்லாம் முக்கணெம்பெருமான் முன்னும் இல்லாவென்றுலகத்

---

* கைதவன் = வஞ்சகன்.

தோர் மொழிவதை யிப்பண்மகளிடங் கண்டேனென்று வியப்படைந்து சொக்கலிங்கப் பெருமானைப்போய் வணங்கி, வலஞ்செய்து விடைபெற்று, பலவாத்தியங்கள் கோஷிக்க அரண்மனையடைந்து, சுகுணபாண்டியனைப் பயந்து, இன்புற்று வாழ்ந்திருந்தனன்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பன்றிக்குட்டிகளுக்கு முலைகொடுத்த படலம்.

மதுராபுரியில், இராஜராஜ பாண்டியன் அரசுபுரிந்து வருநாளில், மதுராநகருக்குத்தென்பால் குருநாதனெனப்பேர்பெற்று, சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் தலமாகிய குருவிருந்தத்துறையென்னு மூரில்வாழும் சுகலன் என்னும் வேளாளன் மனைவியாகிய சுகலையென்பாள் பன்னிருபுதல்வரைப்பயந்தனள். அப்புதல்வரையவர்கள் தங்கள்செல்வச்செருக்கால் கடியாராகி மிகக்களிப்புடன் வளர்த்து வருநாளில், பெற்ரேர்மரித்தனர். பின்னர், அப்புதல்வர் கொடுந்தொழில் பூண்டுவேடர் கூட்டத்திற் சேர்ந்து காட்டகம்போய் வேட்டையாடிவருவாரொருநாள், ஒருபுதற் கீழ்பஞ்சேந்திரிய நிக்கிரகஞ்செய்து நோற்கு மொருதபசியைக்கண்டு கைகளைப்புடைத்துச்சிரித்து, கற்

நாட்டுமங்கை முன்னர்பாடினள். ஒருவரும் வாய்திறவாதிருந்தனர். பின்னர், பத்திரனில்லாள்பாடலும் யாவருங்கேட்டானந்தித்தனர். பாண்டியன் * கைதவனென்னுந் தன்பெயர்க்காரணத்தைத் தெளிவிப்பான்போல், முன்னர் கூறியவாங்கே கூறத்தலைப்பட்டவன் எம்பெருமானருளால், தன் தீக்குணங்கெட்டு, இவளே வென்றனளென்றனன். சபையோருமவ்வாறேசாற்றினர். தோற்ற ஈழநாட்டுமாதின்கழுத்தில் பத்திரன் மனையாளை யிருத்துமென்று பாண்டியன்பணிக்க, அவ்வாறிருத்தும்போது, எம்பெருமான் ஈதற்புதம்! ஈதற்புதம்! என்றுகூறிமறைந்தனர். யாவரும் வியந்தனர். பாண்டியன் பயந்தனன். யாவருமீதெம்பெருமான் றிருவிளையாடலெனத்தெளிந்து, சொக்கலிங்கப்பெருமான் கருணைத்திறத்தையு மடியவரன்பையுந் தூக்கிக் கண்ணீர்வழிய ஆனந்தக்கடலிலாழ்ந்தனர். பின்னர், பாண்டியன் ஈழநாட்டரிவை பிடரியிலிருந்த பத்திரன் மனையாளை யிறக்குவித்து வேண்டிய வரிசைகளைல்கி, ஈழநாட்டுமங்கைக்குஞ் செலவளித்து அனுப்பிவிட்டு, சொக்கலிங்கப்பெருமானுக்குமாபரணாதிகள் சமர்ப்பித்து, அரசர் வலியெல்லாந் தெய்வத்தின்முன்னும், அந்தகையசிறுதேவர்வலியெல்லாம் முக்கணெம்பெருமான் முன்னும் நில்லாவென் றுலகத்

---

* கைதவன் = வஞ்சகன்.

தோர் மொழிவதை யிப்பண்மகளிடங் கண்டேனென்று வியப்படைந்து சொக்கலிங்கப் பெருமானைப்போய் வணங்கி, வலஞ்செய்து விடைபெற்று, பலவாத்தியங்கள் கோஷிக்க அரண்மனையடைந்து, சுகுணபாண்டியனைப் பயந்து, இன்புற்று வாழ்ந்திருந்தனன்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பன்றிக்குட்டிகளுக்கு முலைகொடுத்த படலம்.

மதுராபுரியில், இராஜராஜ பாண்டியன் அரசுபுரிந்து வருநாளில், மதுராநகருக்குத்தென்பால் குருநாதனெனப்பேர்பெற்று, சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் தலமாகிய குருவிருந்ததுறையென்னு மூரில்வாழும் சுகலன் என்னும் வேளாளன் மனைவியாகிய சுகலையென்பாள் பன்னிருபுதல்வரைப்பயந்தனள். அப்புதல்வரையவர்கள் தங்கள்செல்வச்செருக்கால் கடியாராகி மிகக்களிப்புடன் வளர்த்து வருநாளில், பெற்ரோர்மரித்தனர். பின்னர், அப்புதல்வர் கொடுந்தொழில் பூண்டுவேடர் கூட்டத்திற் சேர்ந்து காட்டகம்போய் வேட்டையாடிவருவாரொருநாள், ஒருபுதற் கீழ்பஞ்சேந்திரிய நிக்கிரகஞ்செய்து நோற்கு மொருதபசியைக்கண்டு கைகளைப்புடைத்துச்சிரித்து, கற்

களைவாரியத்தவத்தோன் மீதெறிந்தனர். அவன் இவர்கள் நமது தவத்துக்கிடையூறுவிளைத்தன ரென்று வெகுண்டுநோக்கி, மண்ணுழுந் தொழிலுடைய நீங்கள் வேட்டைத்தொழில் பூண்டுழல்வதால், பன்றிக்குட்டிகளாய்ப் பிறந்து தாய்தந்தையையிழந்து வருந்துகவென்று கொடியசாபமிட்டனன். அதுகேட்ட பன்னிருமைந்தரும், உள்ளம் நடுங்கி இச்சாபமெப்போதொழிவதெனை வேண்டலும், அவனுள்ள மிரங்கி மதுரை யெம்பெருமானாகிய சொக்கலிங்கப் பெருமானே யுங்கட்கன்னையாய் வந்து முலைதந்துவுயிரளித்து அமைச்சராக்கிப் பின்னர் வீடுதருவ னெனக்கூறினன். அவ்வாறே யப்பன்னிருவோரும் குருவிருந்த துறைக் கடுத்துள்ள காட்டில் பன்றிகட்கெல்லாமரசாயிருக்குமொருவராகத்தின் பெண்பன்றி வயிற்றிற் குட்டிகளாய்ப் பிறந்தனர்.

இங்ஙன மவ்வேளாளப் பிள்ளைகள் பன்றிக்குட்டிகளாய்ப் பிறந்து வளர்ந்து வருநாளில், இராஜராஜ பாண்டியன் அக்காட்டிற்சென்று பலமிருகங்களைக்கொன்று வேட்டையாடி வந்தனன். அப்போது, ஒருபன்றி தங்களரசிடஞ் சென்று, எம்மிறைவ! பாண்டியன் வந்து மிருகங்களை யெல்லா மழிக்கின்றனனென்று சொல்லக்கேட்டுக் கோபமூண்டு தன் பெட்டையை நோக்கி யின்று நான் பாண்டிய

ளோ டமராடச் செல்கின்றேன். வெற்றியடை வேனோ, அல்லது மாள்வேனோ, நீயுன் புதல்வரைப் பாதுகாத்துச் சுகமாயிருவெனக்கூறலும், பெட்டைப்பன்றி யானும் நின்னுடன் வந்து நீமாய்ந்த விடத்தில் மாய்வேனேயல்லாமல், உன்னைவிட்டுத் தனித்திரே னென்று உடன் செல்லலும், அவ்வரச வேனமானது, தன்பரிவாரத்துடன் சென்று அரசனை யெதிர்த்துப் போராடி மடிந்தது. அதுகண்ட பெட்டைப்பன்றியும் சமர்புரிந்திறந்தது. இரண்டும் விமானமேறித் தேவர்கள் பூமாரிபொழிய விண்ணுலகடைந்தன.

பின்னர், அவ்வுயிர்துறந்த இரண்டுபன்றிகளும் அங்கு இரண்டு மலைகளாகியதுமுதலிந்நாள்வரையிலும் பன்றிமலையென வழங்கிவருகின்றன. அம்மலைமீது மாதவர்களும், விச்சாதரர்களும் இன்னும் துறந்தார்பலரும் வீடுபேற்றின்பொருட்டு தவஞ்செய்து வருகின்றனர் என்றுமொழிந்துவந்த மலயமுனியாகிய அகத்தியரை நோக்கி, இருடிகணங்கள் அடிகளே! அறிவிலாப்பன்றியுருவாகியமலையின்மேல் அருந்தவர்களெல்லாம்தவஞ்செய்தகாரணம்யாதெனவினவலும், கும்பமுனி சொல்லலுற்றனர். மன்மதன்போலும் அழகுள்ளவடிவினனாகிய விச்சாதரனென்னுமொரு யாழ்வல்லோன் புலத்திய முனிவருடைய தவத்துக்கிடையூறு

விளைக்கத்தக்க காணஞ்செய்யலும், அவர் வெகுண்டு பன்றியாகெனச்சாபமிட்டனர். சாபமேற்ற அவ்விச்சாதரன் பயந்து இதனுக்கொழிவு எப்பொழுதென இரங்கிவேண்டலும், அம்முனிவன் சிறிதுகோபந்தணிந்து, இராஜராஜபாண்டியன் என்போன்போய் உன் வனத்திலுள்ள மிருகங்களையெல்லாங்கொலைத்து உன்னையுமாய்ப்பான். அப்போது, நீ யிவ்வுருவடைக வென்று அனுக்கிரகஞ்செய்தனர். அவ்வாறே யவ்விச்சாதரன் வந்துபிறந்து இறந்து தொல்லையுருவடைந்தனன். அப்புண்ணிய விச்சாதரனுடைய தேகமாய்க்கிடந்த தூய்மையினாலே அம்மலை மீது தவத்தவர்களெல்லாந் தங்கித்தவஞ்செய்கின்றனர். சகல ஆத்மகோடிகட்கும் நாதனாய் விளங்கும் மதுரையெம்பெருமானும் அவ்விடத்து இன்புற்றுறைவார் என்று அகத்தியமுனிவர் விடைதந்தருளினர்.

இதுநிற்க, முன் தாய்தந்தையாகிய பன்றிகளைப் போரிலிழந்த பன்னிரண்டு பன்றிக்குட்டிகளும், எங்கணுமோடித் தேடிப்பார்த்துங் காணாது பசியால் வருந்திச் சொல்லொணாப் பெருந்துயரிலாழ்ந்து வாடுகையில், சொக்கலிங்கப்பெருமான் அங்கயற்கண்ணம்மையோடு விமானமேற்கொண்டு, அக்கானகத்தில் லீலாவிநோதமாய் உலாவிவருகையில், அப்பன்றிக்குட்டிகள் தாயின்றி வருந்தும் பெருந்துய

ரைக்கண்டு சகியாராய், கருணையங்கடலாகிய சிவபெருமான், தாய்ப்பன்றி போல் திருவுருவங்கொண்டு, நேர்வந்தனர். அதுகண்டமாத்திரத்தில், அப்பன்றிக்குட்டிகள் அளவிறந்த சந்தோஷங்கொண்டு, சமீபித்துமேல் விழுந்து தாவிக்குதித்து விளையாடின. தாய்ப்பன்றியாய்வந்த எம்பெருமான் அக்குட்டிகளைத்தழுவியணைத்து மோந்து திருமுலைப்பாலருத்தி, ஆற்றலும், ஞானமும், பெருந்தகையும், நற்குணங்களுமளித்து முகமொன்றுமாத்திரம் பன்றியுருவமாகவும், ஏனைய அங்கம்யாவும் மானுடவடிவமதாக்கி எம்பெருமான் மறைந்தருளினர்.

திருச்சிற்றம்பலம்

பன்றிக்குட்டிகளைமந்திரிகளாக்கிய படலம்.

மதுராபுரியில், கருணாநிதியாகிய சொக்கலிங்கப்பெருமான் திருமுலைப்பால்கொடுத்து மறைந்தபின்னர், அப்பன்றிமுகம்படைத்த பன்னிரண்டுகுமாரரும் பாலசூரியர்களைப்போல் அந்தப்பன்றிமலையின்மேல் சகலசாஸ்திர சம்பன்னுளாய் வீற்றிருந்தனர். அவ்வாறவர்க ளிருக்குநாளில், நம்மிறைவனுகிய சிவபெருமானுடைய திருவருள் எல்லாவுயிர்க்கும்

விளைக்கத்தக்க கானஞ்செய்யலும், அவர் வெ
குண்டு பன்றியாகெனச்சாபமிட்டனர். சாப
மேற்ற அவ்விச்சாதரன் பயந்து இதனுக்கொ
ழிவு எப்பொழுதெனை இரங்கிவேண்டலும், அ
ம்முனிவன் சிறிதுகோபந்தணிந்து, இராஜரா
ஜபாண்டியன் என்போன்போய் உன் வனத்
திலுள்ள மிருகங்களை யெல்லாந்தொலைத்து
உன்னையுமாய்ப்பான். அப்போது, நீயிவ்வுருவ
டைகவென்று அனுக்கிரகஞ்செய்தனர். அவ்
வாறே யவ்விச்சாதரன் வந்துபிறந்து இறந்து
தொல்லையுருவடைந்தனன். அப்புண்ணிய வி
ச்சாதரனுடைய தேகமாய்க்கிடந்த தூய்மை
யினலே அம்மலை மீது தவத்தவர்களெல்லாந்
தங்கித்தவஞ்செய்கின்றனர். சகல ஆத்மகோ
டிகட்கும் நாதனாய் விளங்கும் மதுரையெம்
பெருமானும் அவ்விடத்து இன்புற்றுறைவார்
என்று அகத்தியமுனிவர் விடைதந்தருளினர்.

இதுநிற்க, முன் தாய்தந்தையாகிய பன்றிக
ளைப் போரிலிழந்த பன்னிரண்டு பன்றிக்குட்
டிகளும், எங்கணுமோடித் தேடிப்பார்த்துங்
காணாது பசியால் வருந்திச் சொல்லொணுப்
பெருந்துயரிலாழ்ந்து வாடுகையில், சொக்க
லிங்கப்பெருமான் அங்கயற்கண்ணம்மையோ
டு விமானமேற்கொண்டு, அக்கானகத்தில் லீ
லாவிநோதமாய் உலாவிவருகையில், அப்பன்
றிக்குட்டிகள் தாயின்றி வருந்தும் பெருந்துய

ரைக்கண்டு சகியாராய், கருணையங்கடலாகிய சிவபெருமான், தாய்ப்பன்றி போல் திருவுருவங்கொண்டு, நேர்வந்தனர். அதுகண்டமாத்திரத்தில், அப்பன்றிக்குட்டிகள் அளவிறந்த சந்தோஷங்கொண்டு, சமீபித்துமேல் விழுந்து தாவிக்குதித்து விளையாடின. தாய்ப்பன்றியாய்வந்த எம்பெருமான் அக்குட்டிகளைத்தழுவியணைத்து மோந்து திருமுலைப்பாலருத்தி, ஆற்றலும், ஞானமும், பெருந்தகையும், நற்குணங்களுமளித்து முகமொன்றுமாத்திரம் பன்றியுருவமாகவும், ஏனைய அங்கம்யாவும் மானுடவடிவமதாக்கி எம்பெருமான் மறைந்தருளினர்.

திருச்சிற்றம்பலம்

பன்றிக்குட்டிகளைமந்திரிகளாக்கிய படலம்.

மதுராபுரியில், கருணாநிதியாகிய சொக்கலிங்கப்பெருமான் திருமுலைப்பால்கொடுத்து மறைந்தபின்னர், அப்பன்றிமுகம்படைத்த பன்னிரண்டுகுமரரும் பாலசூரியர்களைப்போல் அந்தப்பன்றிமலையின்மேல் சகலசாஸ்திரசம்பன்னராய் வீற்றிருந்தனர். அவ்வாறவர்களிருக்குநாளில், நம்மிறைவனாகிய சிவபெருமானுடைய திருவருள் எல்லாவுயிர்க்கும்

பொதுவானதென்னுந் தன்மையை யாவருந் தெளியுமாறு, உலோகநாயகியாகிய உமாதேவியார் தன்மணாளனாகிய சொக்கலிங்கப்பெருமானைநோக்கி, சுவாமீ! மிகக்கொடுமையும், அசேதனத்தன்மையுமுள்ள இப்பன்றிக்குட்டிகளிடத் தருள்சுரந்து திருமுலையருத்தி, விலங்கறிவை யகற்றியகாரணம் யாதெனவினவலும், பெண்மணீ! சகலவேதாகமங்களும் நம்மைச் சர்வஜீவதயாபரனென்று சாற்றுந் தன்மையதால், சேதனம்அசேதனமாகிய விரண்டும் நமக்குவேறல்ல, பொதுவே. ஆகையால், தாயிழந்து பசியால் வருந்தும் பன்றிக்குட்டிகளுக்கு அன்னையாய் முலையூட்டியாவிநல்கினோம். அக்காரணத்தால், அளவிறந்தவாற்றலும், கல்வியும், ஞானமுமெய்தப்பெற்றனர். இனிமேல், பாண்டியனுக் கமைச்சர்களாகி யினிதுவாழ்ந்திருந்து, பந்தபாசங்களொழிந்து, நமதுகணத்தலைவராவார் என்று, எம்பெருமான் பிராட்டியாருக்கு விடைதந்தருளி, அன்றுபாண்டியன் கனவிற்றோன்றி, அரசே! பன்றிமலையின்மேல் வராகமுகத்தராய்ப் பன்னிருகுமரர்கள் அறிவின்மிக்கோராய் வாழ்கின்றனர். அவர்களை நீ மந்திரிகளாகக்கொள்கவென்றுரைத்தருளினார். அதுகேட்டமாத்திரத்தில், பாண்டியன் மிகக்களிப்புடையானாய் கண்விழித்து விடியற்காலத்தில் தன்சொர்ப்பன

நிகழ்ச்சியை மந்திரிகளுக்குணர்த்தி, அவர்களை யிங்கழைத்து வருகவெனக்கட்டளையிடலும், மந்திரிகள்போ யன்னோரைக்கண்டு வேண்ட, அக்குமரர்கள் போய் பாண்டியனை வணங்கினின்றனர். அக்குமரர்களைநோக்கி பாண்டியன் பெருங்களிப்பெய்தி, மந்திரித்தொழில்தந்து, பலவரிசைகணல்கி முன்னுள்ளமந்திரிகளின்புதல்வியரை யவர்க்கு மணம்புரிவித்து நன்குபாராட்டிவந்தனன். அக்குமரர்கள் பாண்டியனுக்குக் கண்ணுங்கவசமுமாய்நடந்து, பலகலைகளிலும் வல்லாராய், நுட்பமதியுடையாராய், பகைவருஞ்சந்தோஷிக்கத்தக்க இன்சொலுடையாராய் பூர்வஜன்மநல்வினைப் பயனால் மந்திரித்தலைமையடைந்தனமென்று சிறிதுமிறுமாப்பின்றி, குற்றேவல்செய்யுஞ் சிறுவர்போலரசனுக்கஞ்சி, அவன்விரும்பியதை விடம்போலத்தாங்கள் வெறுத்து, அழல்போலணுகாமலும், அகலாமலும், நீழல்போலுடன்தொடர்ந்து, பாண்டியன் மனக்கொள்கை தம்மகத்துள்கண்ணாடிநீழல்போல்தோற்ற வறிந்து, அது தருமநெறிப்பட்டதாயின் செய்வர், அன்றேல், உயிர்போயினும் மனத்தாலுஞ் செய்யநினையார். இவ்வாறு அப்பன்னிருகுமரரும், ஈகையும், தருமமும், புகழும், பாண்டியனுக்கு நாடோறும் பெருகச்செய்து, திசைகளெங்கும் வெற்றியுண்டாக்கி, நாகபூஷண

ஞகிய சங்கரனுடைய சிவலோகமடைந்து கணநாதரோடு கலந்தின்புற்று வாழ்ந்திருந்தனர். இராஜ ராஜபாண்டியனும் விண்ணுலகெய்திச் சுகித்திருந்தனன்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கரிக்குருவிக்குபதேசஞ்செய்த படலம்.

மதுராபுரியில், சுகுணபாண்டியன் அரசுபுரிந்து வருநாளில், ஒருவன் பூர்வஜனனத்தில் மிகவும் புண்ணியமேசெய்து, சிறிது பாவஞ்செய்தகாரணத்தால் அசேதனஜெந்துவாகிய கரிக்குருவியாய் வந்துபிறந்து, காகமுதலிய பக்ஷிக்கூட்டங்கள் துன்பஞ்செய்தலால், இரத்தஞ்சோருந் தலையுடையதாய், அப்பறவைகட்கு மிகவுமஞ்சி, ஒருபெரியவனத்திற்சென்று, வழிக்கருகேநிற்கும் ஒரு நீண்ட மரத்தின்மேற்றங்கி, பெருந்துயரடைந்திருக்கையில், விபூதி ருத்திராக்ஷ முதலிய சிவசின்னம்பூண்டவனும், உள்ளும் புறம்புந்தூய்மையுடையவனும், கையிற்குடைதாங்கியவனுமாய் புண்ணியதீர்த்தயாத்திரை செய்துவருமொரு சிவனடியான் அம்மரநிழலின்கணடைந்து, அங்கமர்ந்து, அங்குள்ள சிலரைநோக்கி, மூர்த்திதலதீர்த்தங்களிற் சிறந்தது மதுரையம்

பதியென்று பெரியோர்சாற்றுவர். ஏனையதல
ங்களில் ஒவ்வொன்றே சிறந்து விளங்காநிற்கு
ம். இக்கூடலின்கண்ணே அம்மூன்றுஞ் சிறந்
துநிற்கும். ஆதலாலிதற்கிணையாய் வேறொரு
பதியுமில்லை. இந்தமதுரேசர் தன்னைவணங்கி
த்துதிப்போர்க்கு மிகவெளியராய் அவர்கள்
வேண்டிய வரங்களையெல்லா முடனே யிம்
மையிலேயே யளிப்பர். ஏனையதலத்து மூர்
த்திகள் மறுமையிலன்றி நல்கார். ஆகையினு
லீததிகமென்றுரைத்தனன். அதுகேட்டு, அவ்
விருக்ஷக்கிளையிலிருக்கும் கரிக்குருவி ஞான
மடைந்து, தன்பூர்வஜன்மமும், இப்போது ப
றவையாய்ப்பிறந்ததும், மற்றுமுள்ளனவுந்தெ
ளிந்து, நாமிச்சனனமொழிப்பதற்கு இப்பெரி
யோன் கூறியவுறுதியே யேதுவென்று துணி
வுபூண்டு, அக்கானகம்விட்டுநீங்கி, மதுரையம்
பதியையடைந்து, பொற்றாமரையில் ஸ்நான
ஞ்செய்து, அங்கயற்கண்ணி யம்மைசமேதரா
கிய சோமசுந்தரக்கடவுளைவலஞ்செய்து, அ
ன்பினால் உள்ளத்தின்கண் எம்பெருமானை ய
ருச்சித்துத்தொழுது, இவ்வண்ணம் மூன்றுநா
ள்புரிந்துவருகையில், பிராட்டியார் தமதுநா
யகராகிய சொக்கலிங்கப்பெருமானைநோக்கி,
சுவாமீ! இக்கரிக்குருவி புரியுஞ்செயலென்னை?
இதன்வரவியாது? என்றுவினவலும், எம்பெ
ருமான் அதன்வரலாற்றினை முறையேகூறி,

பக்தி நியமம்பூண்ட அப்பறவைமேல் கருணை நாட்டம்வைத்து, காலனைக்காய்ந்த மிருத்தியுஞ்செயமந்திரத்தை யதற்குபதேசஞ் செய்தருளினார். அம்மந்திரத்தை யுபதேசிக்கப் பெற்றமாத்திரத்தில், தன் சிற்றறிவுநீங்கி, துயரொழிந்து, எம்பெருமானைப் பலவகையாகத் துதிசெய்து, சுவாமீ! அடியேற்கொருகுறையுளது. அஃதென்னையெனின், கொடியபறவைகளெல்லாம் என்னை யூறுசெய்துவருத்துகின்றன, அதனையொழித்தருளல்வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தலும், சிவபெருமான் கருணைகூர்ந்து, நீயப்பறவைகட்கெல்லாம் வலியையாகுகவெனத் திருவாய்மலர்ந்தருளினார். பின்னருமப்பறவைதாழ்ந்து, அப்பெயர் என்மரபுக்கெல்லாம் விளங்கல்வேண்டும், தேவரீரிப்போதுபதேசித்தமந்திரத்தை நாங்களோதித் துன்பத்தை வெல்லல்வேண்டுமென்று அக்கரிக்குருவி குறையிரத்தலும், அங்ஙனமே யாகுகவென்று திருவருள்செய்தனர்.

இவ்வாறு கரிக்குருவியானது, எம்பெருமானால் உபதேசம்பெற்று, தன்னினப்பறவைகளெல்லாம் வலியானென்னும் பெயரடைந்து உலகிற் பிரசித்தியடையச்செய்து, சிவபெருமானுடைய திருவடிநீழலடைந்தது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நாரைக்குமுத்திகொடுத்தபடலம்.

மதுராபுரியில், சுகுணபாண்டியன் அரசுபுரிந்துவருநாளில், மதுரையம்பதிக்கு தென்பாலுள்ள ஓரூரில், ஒருதாமரைத் தடாகத்தில், வாழுமீன்களை யெல்லாம் பிடித்துத்தின்று கொண்டு, அத்தடாகத்தின் கரையில் ஒரு நாரை உயிர்வாழ்ந்து வந்தது. இவ்வண்ணம் வாழுநாளில், சிறிது காலமழையில்லாமல் போனமையால் அத்தடாகத்தின் ஜலம்வற்றியது. அந்த நாரையானது, அத்தடாகத்தை விட்டு ஒரு கானகம் போய்ச்சேர்ந்தது. அங்கு ஒரு தவசிரேஷ்டர் சில முனிவர் கூட்டத்தோடு வாசமாயிருந்தனர். ஒரு பெரிய நாற் சதுரமுள்ள தடாகமும் சுற்றும் படித்துறைகளோடும் சந்தியா மடத்தோடு மமைவுற்றிருந்தது. அந்த நாரை அத்தடாகக்கரையின்கணிருந்து முனிவர்கள் வந்து அதின் மூழ்கியெழுந்தோறுந் தோள்பின்புறத்தில் தாழும் நீண்டசடையில் மீன்கள் பாய்ந்து பாய்ந்து புரள்வதைப் பார்த்து இம்மீன் கணங்கள் இம்மாதவத்தோர் திருமேனியைத்தீண்ட என்னதவஞ் செய்தனவோ ? நமக்கிம்மீன்களுணவுக்காகாவென்று வெறுத்து, அந்நாரையங்கு வசித்துவந்தது. அம்முனிவர்கள் யாவருமத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்தபின்னர், கரையின் கண்வந்து, அங்குள்ள சந்தியாமடத்திற்றங்கி, கூடற்புராணத்தில் சோமசுந்தரப் பெருமான் திருவிளையா

டல்களும், மூர்த்திதலம்தீர்த்தம் இவற்றின் சி
றப்பும், தன்னையடைந்தோர்க்கெம்பெருமான்
எளிதி லருளும்வண்ணமு மெடுத்தோதக்கே
ட்டு, அங்குவதியும் நாரையானது, தன்னறியா
மை நீங்கி மெய்ஞ்ஞானமடைந்து, சிவபெரு
மானுடைய திருவடிகளிற்பூண்ட அன்பானது
வாவென்றிழுத்துச்செல்ல, மதுரையம்பதிய
டைந்து பொற்றாமரைத்தீர்த்தத்தில் மூழ்கி,
இந்திரவிமானத்திலெழுந்தருளியிருக்கும் எம்
பெருமானைவலம்வந்து திருவருளைக்கங்கூடு
தலால் தரிசித்து, சந்நிதானத்தில்வந்து பா
மசிவனைத்தியானித்து, இவ்வண்ணம் பதினை
ந்து நாள்செய்தபின்னர், பொற்றாமரையில்ஸ்
நானஞ்செய்யும்பொருட்டுச் சமீபித்தலும், ப
சியால் வாடி அதிலுள்ள மீன்களைப்பற்றியுண்
போமென்று சிறிதுளத்தி லெண்ணி, எம்பெ
ருமான் திருவருள்வலத்தால் பின்னர் அறிவு
விளங்கலும், அந்தோ! இப்புண்ணிய தீர்த்தத்
திலுள்ள மீன்களைக்கவர்ந்துண்ணத் தீவினை
யேற்காசை யெழுந்ததே. எனக்கெப்போதிப்
பிறவித் துயரொழிவது என்று மிகவுஞ் சஞ்ச
லமெய்தி எம்பெருமான் ஸ்ரீபாதங்களில் சிந்
தையைவைத்திருக்கையில், கருணபயோததியாகி
ய சிவபெருமான், அந்நாரைமனத்தில் நினைத்
தவடிவாய்த்தோன்றி உனக்கென்னவரம் வே
ண்டுமென்று கேட்டலும், நாரைபணிந்தெழு

ந்து சுவாமி! அடியேன் இப்பிறவியை யொழித்து நின்னன்பர்கள் வாழுஞ் சிவலோகத்தில்வந்து வசித்தல் வேண்டும், ஈதன்றியும், என்மரபின்பறவைகளும் ஏனையபுட்களும் இப்புனிததீர்த்தத்திலுள்ள மீன்களையருந்தினால் பெரும்பாவம்வந்து சம்பவிக்குமாகையால், என்றும் இத்தடாகத்தில் மீனில்லாதிருக்கவரம்நல்கியருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தலும், எம்பெருமான் தந்தருளினார். நாரையானது தேவதுந்துபிமுழங்க விமானமேற்கொண்டு சதுர்ப்புஜங்களும், திரிநேத்திரங்களும் பொலிய தேவர்கள் பூமாரிபொழியச் சென்று சிவலோகஞ் சேர்ந்தது.

அன்றுமுத லின்றளவும், அப்பொற்றாமரைத்தீர்த்தம் மீன்கணங்களேயன்றி, ஏனையஜெந்துக்களும் இலதாய் விளங்குகின்றது. சுகுணபாண்டியனும் இவ்வுலகவாழ்வைத்துறந்து சொர்க்கமடைந்தனன்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவாலவாயானபடலம்.

மதுராபுரியில், கீர்த்திபூஷண பாண்டியன் செங்கோல் செலுத்திவருநாளில், சப்தசாகரங்களுங் கரைகடந்தாரவாரித்துப்பொங்கி, கீழ்மேலுலகங்களும், அஷ்டகஜங்களும், அஷ்ட

குலபருவதங்களும், சக்ரவாளகிரியும் நிலைத டுமாறும்படி வெள்ளங்கொண்டு எங்குமூடிய போது, எல்லாவுலகங்களும்; அவற்றிலுள்ள சராசரங்களும் யாவுமழிவுற்றன. சொக்கலிங் கப்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் இந்திர விமானமும், அங்கயற்கண்ணி யம்மையார் திருக்கோயிலும், பொற்றாமரையும், எம்பெரு மான் திருவிளையாட்டால் வந்த இடபமலையும், யானைமலையும், நாகமலையும், பசுமலையும், வரா கமலைமுதலியவை மழியாதிருந்தன. பின்னர், பிரளயஜலம் வறந்தவுடன்,சிவபெருமான் முன் போல் சமஸ்தவுலகங்களையும், புள், விலங்கு முதலியவற்றையும் நன்று, சேர சோழ பாண் டியர்களாகிய மூவேந்தர்களையும் படைத்தன ன். அம் மூவருள் பாண்டியவம்சோத்பவனுய் வந்தவங்கிய சேகரபாண்டியன் சோமசுந்தரக் கடவுள் ஆலயத்தைச்சூழச் சிறிதிருந்த நகரத் தை யரசாண்டுவருகையில், மனுநீதி முறைப் படி செங்கோல் செலுத்தி, குடிகளுக்குத் து யரகற்றி, பல்வளங்களு மோங்கப்பரிபாலித்து வந்தமையால், ஜனங்கள் பெருகி வசித்தற்கு நகரிடங்குறைவாயிருத்தல் கண்டு, பாண்டி யன் சொக்கலிங்கப் பெருமான் சந்நிதியடை ந்து வணங்கி, எப்பெருமானே! உன்னருள் வலத்தால் இப்பூமியாண்டு வருகின்ற வடியே னுக்கு, இப்போதோர் குறையுண்டாயிற்று,

அஃதென்னையெனின், இத்தனை ஜனங்களும் இருந்துவாழ்தற்கு நகரெல்லையறிகிலேன். இதனைத் தேவரீர் தமியேனுக்குக்காட்டி யருளல்வேண்டுமென்று குறையிரந்தனன். கிருபாநிதியாகிய சிவபெருமான் ஒருசித்தராய்த்திருவேடங்கொண்டு, அரைஞாண், கோவணம், முப்புரிநூல், குண்டலம், பாதச்சிலம்பு, கைக்கடகமுதலியயாவுஞ் சர்ப்பங்களையே தரித்துவந்து, மண்டபமருங்கு நின்று, கையில்கங்கணமாகப்பூண்டுள்ள நாகத்தைநோக்கி, நீயிப்பாண்டியனுக்கு நகரெல்லையளந்து காட்டுகவென்று கட்டளையிட்டருளலும், அந்நாகம் பணிந்து, எம்பெருமானே, இந்நகரம் அடியேன்பெயரினால் விளங்குமாறநுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்தலும், கருணையங்கடலாகிய சிவபெருமானு மதற்கிசைந்தவ்வாறே யாகுகவெனப்பணித் தருளினார். பின்னர், அந்நாகம் விரைந்து கீழ்த்திசையிற்சென்று வாலை நீட்டி, நகரபிரதக்ஷணமாக வுடலைவளைத்து வாலைவாய்வைத்துப் பாண்டியனுக் கெல்லைகாட்டி மீண்டுசிவபெருமான் கரத்தில்வந்திருந்தது. சொக்கலிங்கப் பெருமானுங் கோயிலுக்கெழுந்தருளினார். பாண்டியன் நாகம்வளைத்துக்காட்டிய வண்ணம்மதிலெடுத்து, தெற்கே திருப்பரங்குன்றமும், வடக்கே யிடபக்குன்றமும், மேற்கேதிருவேடக

நகரமும், கிழக்கே பூவணநகரமும் நான்கு வாயில்களுக்கு எல்லையாக வகுத்தனன். அம்மதிலுக்கு ஆலவாய்மதிலென்றும், அந்நகருக்கு ஆலவாய்நகரென்றும் பேர்விளங்கின. பாண்டியன் பின்னர் மண்டபம்,கோபுரம், வீதி, பூஞ்சோலை முதலியனவும் புதியனவாகக்கண்டு, சொக்கலிங்கப்பெருமானுக்குத் திருவாபரணங்களும் வேறுவேறமைத்து,பலவகைப்பெருங்குடிகளைநிரப்பி, குபேரன், இந்திரன் இவர்கள் பதிகளினுஞ் சிறக்கும்படி பலவளங்கள் பெருக்கி யரசாண்டு வாழ்ந்திருந்தனன்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சுந்தரப்பேரம்பெய்தபடலம்.

மதுராபுரியில், மீனத்துவசனாகிய வங்கியசேகரபாண்டியன் செங்கோல்செலுத்திவருநாளில்,விக்கிரமசோழனெனவன்பாண்டியனோடமர்புரியக்கருதி, நரபதி துரகபதி முதலாகிய வடபுலத்தரசர் சேனைகள்புடைசூழ்ந்துவரத் தேர்மேற்கொண்டு காவிரிக்கருகிலுள்ளநகரில் தங்கினனாக, அவன் சேனாவீரர்கள் போய்ப் பாண்டியனுடைய பசுநிரைகளைக்கவர்ந்தும், மலர்த்தடாகங்களையு மேரிகளையுமுடைத்தும்,நகர்க்குவரும் பலபண்டங்களையும் வழிமறித்துக் கவர்ந்தும் போர்க்காரம்பஞ்செய்தனர்.

இதனைப் பாண்டியனறிந்து, இனிச்செய்வதி யாது, சோழன்படையோ வளவிறந்தது. அவனோடெதிர்த்தமராடிச் செயித்தலெனக்கரிதாம். ஆகலின், இக்குறையைச் சொக்கலிங்கப்பெருமானிடத்திற்கூறி யவனை வெல்லற்கு வரம்பெறுவேனென்று எம்பெருமான் சந்நிதியடைந்து, திருவடிகளில் வணங்கி, எம்பெருமானே! சோழன் என்னோடு போர் செய்ய வடபுலமன்னர்களோடு வந்திருக்கின்றனன். எனக்கோ அவனைப்பொருதற்குத் தக்கசேனையில்லை, உம்மையே சரணாகவடைந்தேன். தேவரீரன்றி வேறொருவருந் துணைகாணேனென்று குறையிரந்து நிற்றலும், கருணாநிதியாகிய எம்பெருமான், அன்பனே! நீ அஞ்சல்வேண்டாம். முன்னர், நீசென் றச்சோழனோடமர்புரிக, பின்பு, நாமுனக்குதவித்துணையாய்வந்துவெற்றிநின்பக்கலுண்டாம்படிச் செய்கின்றோம் என்று, அசரீரியாய் மொழிந்தருளலும், பாண்டியன்கேட்டுச் சிந்தைமகிழ்ந்து, சிரமேற்கரங்களைக் கூப்பித்தொழுது புறப்படுமுன், ஒரு ஒற்றன்வந்து, வேந்தே! விக்கிரம சோழனுடையசேனைகள் இடபமலைக்கருகில் வந்திருக்கின்றதென மொழிந்தனன். உடனே பாண்டியன் பலவாத்தியங்கள் கோஷிக்கத் தன் சேனாசமூகத்துடனே தேர்மேற்கொண்டு திருவாலவாய்மதிலின்புறப்பே

சமுத்திரம்போல் வளைந்துகொண் டிருக்கும் சோழனுடைய சேனைக் கெதிர்சென்று, இருதிறத்தவருங்கலந்து போர்புரிகையில், பாண்டியன்சேனை யிளைத்ததுகண்டு, வாகைதன்னுடையதென்று சோழன் சங்கமெடுத்து முழங்கினான். அப்போது,சிவபெருமான் தாம் சொல்லியபடியே ஒரு வேடாசனாய், துயரின் மூழ்கியிருக்கும் பாண்டியனுடையசேனைக்காவலனாகவந்து, வில்வளைத்து "சுந்தரேசன்" என்றுதீட்டியுள்ள கூரம்புகளைத் தொடுத்து, வெற்றியடைந்தோமென்று சங்கநாதஞ்செய்து நின்ற சோழன்படைமீது செலுத்தினர். அவ்வாளியொன்று பதினாயிரம் சேனாவீரர்களுயிரை யுண்ணநோக்கிச் சோழனதிசயித்து, இவ்வோரம்புக்கு இத்துணைவலியேதென வாசங்கித்து, அவ்வம்பைக் கொண்டுவரக்கட்டளையிட்டு அதனைப்பார்த்து, "சுந்தரேசன்" எனவதன்மேல் வரைந்திருந்தலால், இதுபாண்டியனுக்குச் சொக்கலிங்கப்பெருமான் துணைபுரியுஞ் செயலாமென்றஞ்சிப் புறங்கொடுத்தோடுஞ் சோழனை யவன்படைத்துணையாகவந்த உத்தரதேசத் தரசர்களும், அருக்கர் எட்டியர்களு மற்றுமுள்ளோருந்தடுத்து வைது, நீபோர்க்குடைந்துபோனா லுன்னாண்மையுமானமு மென்னாகும் நீசெல்வதைநிறுத்துக வென்றழைத்துக் கொண்டுவந்து பாண்டியன்

சேனையைமீண்டு மெதிர்த்து அம்புமாரி பொழிந்து நின்றனர்.

வேடுவவேடந்தாங்கிநின்ற சொக்கலிங்கப் பெருமான், தன்சிலையை வளைத்து பத்துநூறு ஆயிரமாக வாளிகளைத் தொடுத்தெய்து எண்ணிறந்த வீரர்களைவதைத்துப் பிணமலை யாக்கியதைச் சோழன்கண்டு வெட்கி யோட்டமெடுத்தனன். கையில் வில்லேந்திநின்ற வேடர்பெருமான் பாண்டியன் முகத்தைநோக்கி, சிறிது புன்முறுவல்செய்து மறைந்துபோயினர். பின்னர், பாண்டியன் ஜயசங்கந்தொனித்து, யானைமேற்கொண்டு சர்வாடம்பரத்தோடு மதுரையடைந்து, வேடர் கோலமாய்வந்து விற்சேவகஞ்செய்து, தனக்கு வெற்றிதந்த எம்பெருமானுக்குச் சிறந்த பூஜைகள் செய்து, பலபூஷணங்கள் செய்தணிந்து, வில்லும் பேர்தீட்டிய வாளியையுஞ் சுவாமிக்குச் சாத்தி, பலதருமங்களையும் பெருக்கியுலகாண்டுவாழ்ந்திருந்தனன்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சங்கப்பலகைதந்தபடலம்.

மதுராபுரியில், வங்கியசேகர பாண்டியன் செங்கோல் செலுத்திவருநாளில், பூர்வம் கங்

காகதிருப்பெற்ற காசி க்ஷேத்திரத்தில், கம
லாசனனாகிய பிரமதேவன் பத்து அஸ்வமே
தங்கள் செய்து, அவப்ருதஸ்நானம்போது,
தீர்த்தஸ்நானஞ்செய்யக்கருதி, சரஸ்வதி, சா
வித்திரி, காயத்திரி யென்னு மனைக்கிழத்திய
ரோடும் கங்கையைநோக்கிச் செல்லுகையில்,
கலைமடந்தை யானவள் வித்யாதரமாதொரு
த்தி பாடுங்கானத்தில் மனஞ்செலுத்தியிருக்க,
மலரவன் சங்கற்பமுடைந்து, நாமகள் வரு
கை தாழ்த்தமையால், சாவித்திரி, காயத்திரி
யென்னும் மடவாரிருவரோடுந் தீர்த்தஸ்நா
னஞ்செய்து கரையேறுகையில், சரஸ்வதிவ
ந்து, தன்றுணையாகிய சதுமுகனைநோக்கி, எ
ன்னையன்றி நீ ஸ்நானஞ்செய்ததெவா றென்னெ
ன வெகுண்டு வினவலும், பிரமன் நாமகளை
நோக்கி, பெண்ணே! குற்றம் நின்மேலதாயி
ருக்க நீயென்மீது கோபங்கொள்வது தகுதி
யன்று. நீயிவணிருந்த விக்ருதியினை பலமனிதர்
களாயுலகிற் பிறந்தொழிக்கடவை யென்று
சாபமிடலும், வாணியஞ்சி, மனத்துயரெய்தி,
தன்கேள்வனைநோக்கி, நின்றுயிர்த்துணையா
கிய யான், மானிடயோனியிற்பிறந்து மயங்க
வோவென்றிரங்கி வேண்டலும், பிரமன் மன
மிரங்கி பெண்ணே! நின்மெய்யுருவமாகிய மு
தலெழுத்து ஐம்பத்தொன்றில், அகாரமுதல்
ஹகார மீறாயுள்ள நாற்பத்தெட் டக்கரங்

களும் நாற்பத்தெண்புலவர்களாகி உலகிலவத ரித்திடுக. அவ்வக்கரங்களிலெல்லாமேறி நி ன்று அவ்வவற்றின் தன்மையெய்தி, வெவ் வேறியக்கந்தோன்ற நடத்தும் அகாரத்திற்கு முதன்மையாயொழுகும் நாதர் மதுரை யெம் பெருமானுணையால், அவர் தாமுமொருபுலவ ராகத்திருவுருக்கொண்டு, சங்கப்பலகையிலே றி, நாற்பத்தொன்பதாவது புலவராயிருந்து, அப்புலவர்களுள்ளேநின்று அறிவுவிளக்கிப் பு லமை காத்தருள்வரென்று பிரமன்கூறினன். அவ்வாறே நாற்பத்தெட்டக்கரங்களும் மனித ர்களாயுதித்து, சகலசாஸ்திரங்களு முணர்ந்து கீர்வாணமும் ஏனையபதினெண் பாஷைகளு மாய்ந்து, திராவிடத்தில் தலைமைப்புலமை ய டைந்து, சிவசாதனம் பூண்டு, சொன்மாலை யாலும் மலர்மாலையாலுஞ் சிவார்ச்சனைசெய் யுமெய்யன்பு பூண்டவர்களாய், பலதேயத்து ஞ்சென்று தம்புலமைத் திறத்தால் வெற்றிபு னைந்து, மதுரையம் பதியை நோக்கிவருகையில், சொக்கலிங்கப் பெருமான் ஒருபுலவர் பெரு மானாய்வேடம் பூண்டுவந்து, அவரைநோக்கி, நீவிர்யாவர்? எங்கிருந்து வருகின்றீ ரெனவின வலும், யாங்கள்புலவோர். பாண்டிநாட்டுக்கு வருகின்றோ மென்று கூறலும், ஆயின் நீவிர் நமது சொக்கலிங்கப்பெருமான் திருவடியிறை ஞ்சவருதல் வேண்டுமென வழைத்துக் கொ

ண்டுபோய், மதுரை யெம்பெருமானைப் பணி
த்து மறைந்தனர்.

எம்பெருமான் மறைந்தபின்னர், புலவர்
கள் நாற்பத்தெண்மரும் விம்மிதமடைந்து,
இந்திர விமானத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கும்
சொக்கலிங்கப் பெருமானை வெவ்வேறு செய்
யுளால் தோத்திரஞ்செய்து, திருவடியிற்பணி
ந்து, கோயிலினின்றுந் திரும்பிப்போய்ப் பாண்
டியனைக்கண்டனர். பாண்டியனவர்களதுகல்
வி கேள்விகளை நோக்கி, இவர்கள் சான்றோ
ரெனவுளத்தில் மதித்தவனாய், தனக்குள் ளு
வகைபூத்து, சொக்கலிங்கப் பெருமான் எழு
ந்தருளியிருக்கும் ஆலயத்துக்கு வடமேற் பா
ரிசத்திலோர் சங்கமண்டப முண்டாக்கி யவர்
கட்கு வேண்டிய சிறப்புகளளித்து, அங்கமர்ந்
திருக்கும்படி வைத்தனன். முன்பாண்டிய
னிடத்திருந்த புலவர்களதுகண் டுளம்புழுங்கி
சங்கப்பலகையை யெதிர்த்து வாதிட்டு முன்னு
ள்ள புலமையுமிழந்து, வெட்கித் துயரடை
ந்தோடினர். பின்னர், மறுதேயத்துப் புலவர்
களும் வந்துவந்து எப்போது மிடைவிடாமல்
வாதித்துத் தோல்வியுற்றுப் போய்க்கொண்டி
ருக்கையில், சங்கப்புலவர்கள் நித்தம் வாத
த்தினா லிளைப்புற்றமனத்தினராய்ச் சொக்கலி
ங்கப் பெருமான் சந்நிதியடைந்து வணங்கி, எ
ம்பெருமானே! பலதேயத்துப் புலவர்களும்

வந்தெப்போது மெம்முடன் வாதஞ்செய்து வருத்துகின்றாராதலால், அவ்வவர் புலமையை அளவிட்டறியத்தக்க சங்கப்பலகையொன்றை எங்கட்களித்தல்வேண்டுமெனக்குறையிரந்து நிற்றலும், கிருபாநிதியாகிய சிவபெருமான் ஒரு புலவராய் வேடம்பூண்டு பலகையுடன்தோன்றி, அந்தப் புலவரைநோக்கி, இப்பலகை சதுரமாயிரண்டுசாணளவுடையது. மிக்கபரிசுத்தமுடைய மந்திரவலியுள்ளது. புலமைமிக்க நும்மை யொத்தோர்க்கெல்லாமுழம்வளர்ந்து இருப்பிடந்தரும். இதுவே புலமைக்களவுகோலாயிருக்குமென்றுகூறி யளித்தருளினர். புலவர்களதனைப் பெற்றுக்கொண்டு எம்பெருமான்கோயிலை வலம்வந்து, சங்கத்தையடைந்து, அந்தப்பலகைக்குச் சோடசோபசாரங்கள் செய்து பூஜித்துவணங்கி, நக்கீரன், கபிலன், பாணன்முதலிய புலவர்கள் நாற்பத்தெண்மரு முறையேயேறி யொன்றுகூடியிருக்க, அவர்கட்கெல்லா மிடங்கொடுத்திருந்தது. அப்புலவர்களெல்லாமதன்கணமர்ந்திருந்து பலநூல்களாய்ந்து தம்பாண்டித்தியவிர்த்திசெய்து பற்பலநூல்களியற்றத் தொடங்கினர். அவ்வாறவர்கள் செய்தநூல்களில் சொல்வளம், பொருள்வளம், செய்யுட்குறிப்பு முதலியயாவு மொத்துப் பேதந்தோன்றா திருந்தமையால், கலக்கங் கொண்டிருந்த

னார். அப்போது, சொக்கலிங்கப் பெருமான் ஒருநாவலராயவர்கள் முன்றோன்றியவர்களை மயக்கிவருந்துஞ் செய்யுட்பொருள்களைக் கொண்டுவரும்படி பணித்து, பாடல் வகைதெரிந்து அவ்வவர் செய்யுளையெடுத்து நல்கினார். சங்கப்புலவர்கள் களிகூர்ந்து நீரெம்மோடொரு புலவரா யமர்ந்திருத்தல் வேண்டுமென்று பலகையின்மேலேற்றலும், நடுநாயக மணியாய் நாற்பத்தொன்பதாவது புலவரா யிருந்தனர். அப்புலவர்கள் யாவரும், பின்னர், பலவகைத் தமிழ்ப் பிரபந்தங்களைப்பாடி வாழுநாளில், வங்கியசேகர பாண்டியன் வங்கியசூடாமணி பாண்டியனுக்கு முடிபுனைந்து, உலகவாழ்வை வெறுத்துச் சிவபெருமான் றிருவடி நீழலடைந்தனன்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தருமிக்குப் பொற்கிழியளித்தபடலம்.

மதுராபுரியில், வங்கியசூடாமணிபாண்டியன் செங்கோல் செலுத்திவருநாளில், சொக்கலிங்கப் பெருமானுக்கணியு மலர்களைத்தரும் பலவகைமரங்கள்சூழ்ந்த நந்தவனம் வைத்து, எம்பெருமானுக்கு மாலைகள்தொடுத்துச் சாத்தித்தரிசித்து வருவோன், சுவாமிக்குச் சண்பகமாலைபுனைந்து, மகிழ்ந்து, தானுஞ்சண்பக

பாண்டிய னென்னும் பேர்பெற்று, சுவாமிக்குத் திருத்தொண்டுபுரிந்து வந்தனன். இவ்வாறுவாழுநாளில், வேனிற்காலம் வருதலும், அதனைச்சகியாராய் மதுராநகரத்துள்ளார்யாவருங்குளிர்ந்த பூஞ்சோலையடைந்து, அங்கு பலவாறுவிளையாடிக்கொண்டு இன்புற்றிருந்தனர். பாண்டியனும், தன்கற்பிற்சிறந்த பத்தினியோடும் அந்தநந்தவனத்தையடைந்து, அதனிடையிலமைத்துள்ள சந்திரகாந்தச்சலவைக்கல் மண்டபத்தில் வேடைக்கோடை தணித்துக்கொள்ளும்பொருட்டு, வேறாகத்தனித்திருந்தனன். அப்போது, அதிசயமான ஒருதிவ்வியபரிமளம்வீசலும், அதனையாக்கிராணித்து, ஈதுமிக்கநல்லவாசனையாயிருக்கின்றது. இஃது தென்றல்காற்று பூஞ்சோலையினின்றும் கவர்ந்துவந்தமணமன்று, காற்றுக்கும் இயற்கையில் மணமில்லை, இது யாதின்மணமோவென்றெண்ணிக்கொண்டே தன்மனைவியைத்திரும்பிநோக்க, அஃதவள் கூந்தல்மணமாயிருக்கக்கண்டு அதிசயங்கொண்டு; இம்மணம் கூந்தலுக்கியற்கையோ, அல்லது செயற்கையோ வென்று சங்கையுற்றவனாய், அரண்மனையடைந்து, என் மனோசங்கையுணர்ந்து பாடல்செய்வோர்க்கு இவ்வாயிரம் பொன்னுங் கொடுக்கப்படுமென்று ஏவலாளரிடந்தாலும், அவர்கள், அப்பொற்கிழியைக் கொண்டுபோய்ச் சங்கப்புல

வர்கள்முன்கட்டினர். பின்னர், சங்கத்தார் யாவரும் தம்முளாராய்ந்து பாண்டியன் கருத்துக்கொவ்வாத பொருள்கூறிப் பங்கமடைந்து வருத்தமுற்றனர். அப்போது, எம்பெருமான் திருவடிகளில் மெய்யன்புபூண்ட பிரமசாரியாகிய தருமியென்னும் ஆதிசைவவேதியன், சொக்கலிங்கப்பெருமான் சந்நிதியடைந்து சுவாமீ, தந்தைதாயில்லாத்தனியனாகிய அடியேன் மணஞ்செய்துகொள்ள விருப்புற்றிருக்கின்றனன். என்மனமோ வியாகூலத்தை யொழித்து, திருவருள் புரியவிதுவே நல்ல தருணம், யாவையுமுணர்ந்த தேவரீருக்கு அடியேன் சொல்வதுயாதுளது. பாண்டியன் உள்ளக்கருத்தையுணர்ந்து, ஓர்கவிபாடித்தந்தருளல் வேண்டுமென்று குறையிரத்தலும், இருபாதியாகிய சிவபெருமான் "கொங்குதேர்வாழ்க்கை" என்னு முதலுடையதிருப்பாசுரமெழுதிக் கொடுத்தனர். தருமியென்னும்பிராமணனதுபெற்றுக்கொண்டு, சங்கத்தாரிடஞ்சென்று, அவர்கள் கையிற்றரலும், யாவரும் வாசித்துச் சொல்வளம்பொருள்வளநோக்கிநன்றெனவுளமகிழ்ந்து, பாண்டியனிடஞ்சென்றங்கு அக்கவிவிளம்பலும், அஃது தன்னுளக்கருத்துக் கொத்திருந்தமையால் உவகைகொண்டு, சிரமசைத்து, பொற்கிழிதரும்படி கட்டளையிட்டனன். பாண்டியனுஞ்ஞை

யின்படிபோய்த் தருமியென்னும் வேதியன், பொற்கிழியறுக்குஞ்சமையத்தில், நற்கீரன்வந்துவிலக்கி இக்கவி குற்றமுள்ளதெனக்கூறலும், தருமிகேட்டு, மனம்மிகவும்வருந்தி யப்பாடலைக்கொண்டுபோ யெம்பெருமான் சந்நிதானத்தில் வைத்து, சுவாமீ! கதியிலாதவெனக்கு இவ்வழுவுபாடலை நல்கினை இதுநன்று! நன்று! நான்பெற்றபொருளை யிழந்தேனென்று நான்வருந்தவில்லை. யாவருக்கு மேலோனாகிய நீபாடியகவிக்குச் சிற்றறிவுடைய புலவர்குற்றங் கூறுவாராஞல், யாவருன்னை மதிப்பார்கள். இவ்விகழ்ச்சி நினக்கேயன்றி யடியேற்கி யாதுமில்லை யென்றிவ்வாறு வருந்திக்கூறலும், சொக்கலிங்கப்பெருமான் ஒருபுலவராய்த்தோன்றி, சங்கத்தாரிருக்கும் சபையையடைந்துநின்று, அங்குள்ளவரைநோக்கி, நம்முடைய கவிக்குக்குற்றங் கூறியவர்யாவரென்றுவினவினர். அப்போது, நற்கீரன் அஞ்சாது நானே கூறினே னென்று முன்வந்துபுகன்றனன். எம்பெருமான் குற்றம் யாதெனக்கேட்டலும், நற்கீரன் சொற்குற்ற மின்று பொருட்குற்றமுளது, அஃதென்னெனின், மலர்ச்சேர்க்கையாலன்றிக் கூந்தலுக்கியற்கையில் வாசனையில்லையெனமொழிதலும், சொக்கலிங்கப்பெருமான், பதுமினிமாதர் குழலோவென்ன, அதுவுஞ்செயற்கையேயென்றனன், தெய்வமங்கையர்

கூந்தலோவென்ன, அதுவுங் கற்பகமலரின்சேர்க்கையாலென்று கூறலும், எம்பெருமான் நற்கீரனைநோக்கிநீவழிபட்டேத்துகின்ற காளத்திநாதருடைய தேவியாராகிய ஞானப்பூங்கோதையாருடைய கூந்தலோவென்ன? அதுவுமத்தகையதே யென்று முழுவதுஞ்சாதித்தனன். பின்னர், சொக்கலிங்கப்பெருமான் நெற்றிக்கண்ணைச்சிறிது திறந்துகாட்டலும், அந்தச்சுவாலையால் வெதுப்பப்பட்டு வருந்துவோன் நீ தேவேந்திரனைப்போல் உடலமெல்லாங்கண்ணுறினும், நீபாடியபாடலில் குற்றங்குற்றமேயெனச்சாதித்து, எம்பெருமான் நெற்றிக்கண்ணெருப்பினால் தகிக்கப்பட்டு, அந்தவெம்மையைச் சகிக்காதவனாய்ப் பொற்றாமரைத்தடாகத்தில் விழுந்தனன். சொக்கலிங்கப்பெருமானுமறைந்தருளினார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கீரனைக்கரையேற்றியபடலம்.

மதுராபுரியில், சிவபெருமானுடைய நெற்றிக்கண்ணினின்று முண்டான தீயினால் தகிக்கப்பட்டுச் சகிக்கலாற்றாதவனாய், நற்கீரன் பொற்றாமரையில் வீழ்ந்துவருந்தி நிற்கையில், சூழ்ந்திருந்த சங்கப்புலவர்கள் கண்டுளந்தளர்ந்து, சொற்பொருள்வடிவாயுள்ள பரமேஸ்வ

ரனுடன் வாதிட்டுவந்த விப்பிழை யெவ்வா
ருெழியு மெனக்கருதி, கைலாயமலையைப்பெ
யர்த்தவனுகிய இராவணன் தன்கையில்வீணை
யேந்தியின்னிசைபாட வருள்சுரந்து, அவன்
செய்தபிழை பொருத்ததுமன்றித் தேரும்வா
ளுங்கொடுத்தருளினுராதலால், ஒருவராலுந்
தீர்த்தற்கரிதாயவிப்பிழை அம்மஹாதேவரே
திருவுளந் திரும்பினுலன்றி வேறுவகையா
லொழியாதென்று துணிவுகொண்டு, புலவர்
கள் யாவரும் எம்பெருமான் சந்நிதியடைந்து,
பலவாருகத்துதித்து வணங்கினுர்கள். அப்
போது, கருணுநிதியாகிய சொக்கலிங்கப்பெ
ருமான், தேவியாரோடும் எழுந்தருளிவந்து
பொற்ருமரைத்தீர்த்தத்துக்கருகில் புலவர்கூ
ட்டத்துள்நின்று,முன் அனற்கண்ணுல் நோக்
கியவரிப்போ தருட்கண்ணுல்நோக்க, தடாக
த்தில் மூழ்கியிருந்தநற்கீரன், பொறிப்புலன்க
ரணங்களெல்லாம் எம்பெருமான்வயப்பட்டு,
அருட்கடலில்மூழ்கி, அன்புருவாய்நின்று, ஞா
னப்பூங்கோதையம்மையார் கூந்தலுக்குத்தீ
ங்கு சொன்னமையால், அப்பிழைநீங்கக் கா
ளத்திகைலையென்று வெண்பாவந்தாதிபாட,எ
ம்பெருமான் திருச்செவியேற்று மகிழ்ந்து, ந
ற்கீரன் கையைப்பற்றியருளினுர். அவ்வாறு
கைதந்து கரையேற்றிய கருணையங்கடலாகிய
சிவபெருமானை வணங்கி, உமாதேவியாரை

யும் பணிந்து,முன் தீமை நன்மை புரிந்தோர்
க்குநிக்கிரஹம் அநுக்கிரஹம் செய்தமைபொ
ருளாகச் செய்யுளில் வைத்துப்பாடி, அடியே
ன் மிசைபாடச்செய்த தீங்குக்கென்னையுந் த
ண்டித்து நீயேயென்பாடிய மாலைகேட்டு என்
னையடிமைகொண்டருளிய மலைமகளுதனே
யுனக்கு நமஸ்காரம், தேவியேயுனக்கு நமஸ்
காரம், பிழைசெய்து கெட்ட வெளியேற்கரு
ள் புரிந்தருளு மென்று கோபப்பிரசாத மென்
னும் பனுவலால், பரமனையும் பராசத்தியை
யும் முறையே போற்றி. பின்னர், எம்பெரு
மான் மீது, பெருந்தேவபாணி, எழுகூற்றிருக்
கை யென்னும் பிரபந்தங்கள் பாடிப்பணிந்த
னன். மற்றுமுள்ள பாவலர்களுந் தனித்தனி
துதித்து வணங்கினார். எம்பெருமான், நற்
ரனுக்கருள்புரிந்து, நீ முன்போல் புலவர்கூ
டத்துள் வாழ்கவெனக் கடைக்கணித்து, தி
ருவுருமறைந்தனர். பின்னர், கீரனும் புலவர்
களும் சங்கமண்டபத்தில் கட்டியிருந்த பொ
ற்கிழியை யறுத்து, தருமியென்னுமந்தணனு
க்குக் கொடுத்துக் கல்விச்செல்வராய் வாழ்ந்
திருந்தனர். சண்பகபாண்டியன் சொக்கலிங்
கப்பெருமானையும், அங்கயற்கண்ணம்மையா
ரையும் பணிந்து, பலதிருப்பணிகள் நடத்தி
யரசுபுரிந்துவாழ்ந்திருந்தனன்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கீரனுக்கிலக்கணமுபதேசித்த படலம்.

மதுராபுரியில், சண்பகபாண்டியன் செங்கோலோச்சிவருநாளில், முன்பு சொக்கலிங்கப்பெருமான் ஆஞ்ஞையினால் புலவர் கூட்டத்திற் சேர்ந்துவாழுங்கீரனானவன், தன்மனக்கோட்டந்தீர்ந்து, மதுரேசனுடைய பாதாரவிந்தங்களி லன்புபூண்ட மனத்தனாய், நாம் முன்சிவபெருமானுடைய நுதல்விழித்தீயினால் தகிக்கப்பட்டபோது, அவ்வெப்பத்தை யொழித்து நம்மைக்காத் தருளியது இப்பொற்றாமரைத் தீர்த்தமாகையால், எப்போது மிதுவேநம்மைக்காத்தருளுமென்று உறுதிகொண்டு, முப்போது மத்தீர்த்தத்தின் மூழ்கி, சொக்கலிங்கப்பெருமானையும், அங்கயற்கண்ணம்மையாரையும் நியமமாய் வழிபாடு செய்துவருகையில், எம்பெருமான் திருவுளமகிழ்ந்து, இவனுக்கிலக்கண மின்னமதெள்ளி தின் விளங்கிலதாகையால், நல்லசொல், வழூச்சொல், என்பதறிந்திலன். இவனுக்குயாரைக்கொண்டு போதிப்போமென்று முக்கணெம்பெருமான் யோசிக்கையில், உமாதேவியார் எம்பெருமானை நோக்கி, சுவாமி! தேவரீர்யாவையுமுணர்ந்த சர்வஜ்ஞராயிருப்பினும், என்மனத்திலுண்டாகுமெண்ணத்தை விண்ணப்பிக்கின்றேன். செவிசாய்த்தருளல் வேண்டும். பூர்வமொருகால், பிரம விஷ்ணு முதலாகிய

தேவர்களும், சனகராதி முனிவர்களும், பிறரும், இமயமலையிடத்தில், ஒன்றுகூடியிருந்தபோது, பூமிபொறுக்காமல் வடகீழ்த்திசைதாழ்ந்து தென்மேற்றிசையுயர்ந்தது கண்டு, அகத்தி முனியைநோக்கி, நீ போய்த்தென்கீழ்த்திசையி லிருந்தால், பூமிசமமாயிருக்குமெனப் பணித்தருளினீர். விடைபெற்றுப்போகும்முனிவான், சுவாமீ! அடியேன்போகுந் தேயம் தமிழ் நாடாயிருத்தலால், அங்குள்ளாரெல்லாம் இனியதமிழ் நூல்களை ஐயந்திரிபறக் கற்று, கேட்போர்க்கு நல்லுத்தரமளித்தல் வேண்டும். அடியேனுக்கு அத்தமிழிலக்கணத்தை யுபதேசித்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, அவனுக்குப்போதித்தருளினீர். பின்னரு மவன், சுவாமீ! அடியேனெப்போதும்முடைய திருவடிகாண்பேனென்று வேண்டுகையில், கடம்பவனத்தில்வந்து நம்மைத்தரிசித்துப்பணிந்து, நீவிரும்பியவரங்களைப் பெற்றுப் பொதிகையில் வாழ்கவென்றருளிச் செய்தீர். அவ்வாறே யம்முனிவரன், தன்பத்தினியாகிய லோபாமுத்திரையோடு அங்கு வாழ்கின்றனன். அவனையிப்போதழைத்து இந்தநற்கீரனுக்கு இலக்கணம் போதித்தல் நன்றெனப் பார்வதிதேவியார் மொழியக்கேட்டு, சிவபெருமான் மனமகிழ்ந்து, அகத்தியமுனிவனை நினைத்தனர். உடனே, அம்முனிபுங்க

வன் தன்மனைவியோடு மதுரையம்பதியடைந்து, ஆலயத்துட்புகுந்து, சொக்கலிங்கப்பெருமானையும் மீனாக்ஷியம்மையையும் பணிந்து, ஆனந்தபரவசனாயிருக்குஞ்சமையத்தில், நற்கீரனும், பொற்றாமரையில் மூழ்கி, எம்பெருமானைப்பணிய விரைந்துவந்தனன். அப்போது, சொக்கலிங்கப்பெருமான் அகத்தியனை நோக்கி, முனிவரனே! இக்கீரனுக்கிலக்கணநூலமையாத படியால், நம்பாலுணர்ந்தநீ யதனைஐயந்திரிபறப்போதிக்கவென்றுகட்டளையிடலும், அப்பணியைச் சிரமேற்கொண்டு, அகத்திய முனிவன், நற்கீரனுக்கு இலக்கணநூலை நன்குவிளங்கப் போதித்தனன். சிவபெருமான் குறுமுனிவனைத்தமது திருக்கரங்களாற்றடவி, வேண்டியவரங்கள் நல்கி, திருப்பொதிகைக்கு விடைதந்தனுப்பினர். பின்னர், உமாதேவியார் தமது நாயகராகிய சிவபெருமானைநோக்கி, சுவாமீ! இக்கீரனுக்குந்தேவர் இலக்கணமுபதேசியாமல், அகத்தியனைக்கொண்டுபோதித்தமை யாதுகாரணமென வினவலும், நாடோறுந்தன்னை வழிபடுவோனுக்கும், மிக்கபொருளளிப்போனுக்கும், மாச்சரியமில்லாதவனுக்கும், சொன்னசொற் கடவாதவனுக்கும், குற்றமற்றநெஞ்சினனுக்கும் நூலுரைத்தல்வேண்டும். இவன் மாச்சரியங்கொண்டமையால், நாமுணர்த்தாது, இம்முனிவனைக்

கொண் டுணர்த்துவித்தோம் என்றுரைப்பத் தேவியார்கேட்டுச் சங்கையொழிந்து மகிழ்ந் திருந்தனர். பின்னர், நக்கீரன் தான்முன்செய் தகவிகள் யாவையும்நோக்கி, அவைமுற்றும் வழுக்கள் நிறைந்திருக்கக்கண்டு, அந்தோ! நான் எம்பெருமானுக் கபராதஞ்செய்தேன். சிறியகல்வி யுடையோர் மிகவுஞ் செருக்கு டையவர் என்று பெரியோர் கூறும் பழமொ ழியென்னிடத்தே திருஷ்டாந்தமாயிற்று. எம்பெ ருமான் அடியேனுக்குச் செய்தவிப்பேருதவி க்கு யானென்னகைம்மாறு செய்யவல்லேன் என்று திருவருட்பெருமையை நினைந்து விய ந்து, தனக்குச்சிவபெருமான் போதித்த இல க்கணநூலை மற்றுள்ள புலவர் யாவர்க்கும் போதித்து இனிதுவாழ்ந்திருந்தனன்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சங்கத்தார்கலகந்தீர்த்தபடலம்.

மதுராபுரியில், சண்பகபாண்டியன் செங் கோல்செலுத்துநாளில், சங்கப்புலவர்கள் நா ற்பத்தெட்டுபேரும், வெவ்வேறுதமிழ்ப் பிர பந்தங்கள்பாடி, தம்மில்செருக்குற்று, பெரு மைபேசிப்பகைகொண்டவர்களாய்த் தங்கள் தாரதம்மியங்களை யளக்கவல்ல முன்னேனுகிய சொக்கலிங்கப் பெருமானிடத்தடைந்து, திரு

வடிகளைவணங்கி, சுவாமீ! அடியோங்கள்பாடிய இப்பாடல்களில், உயர்வுதாழ்வுநோக்கி, பேதமளந்துகாட்டி, குற்றம்போக்கி, சந்தேகமொழித் தருளல்வேண்டுமென்று பணிந்து நிற்கக்கண்டு, சொக்கலிங்கப்பெருமான் கருணைகூர்ந்து, சிவலிங்கத்தினின்று மோர்புலவனாகத் திருவுருக்கொண்டுதோன்றி, சங்கப்புலவர்களைநோக்கி, இம்மதுராநகரத்தில், குபேரனையொத்த செல்வப்பெருக்குடைய ஒருவணிகனுளன். அவன்மனைவி குணசாலினியென்னும் பெயருடையாள். அவர்கள் தவப்பேற்றினாலொரு புதல்வன் ஞானசூரியனைப்போலவதரித் திருக்கின்றனன். அழகில்மன்மதனுக்கொப்பாகிய அந்தப்புதல்வன் பிறவி யூமனாகும். அவ்வூமப்பிள்ளையினிடஞ் சென்று நீங்கள் பாடியுள்ள செய்யுட்களையெல்லா முரைப்பீராயின், அவன்புத்திக்கிசைவதெதுவோ, அதுவே யாவரும் மதிக்கத்தக்க நல்லதமிழென்றுகூறியருளினார். அதுகேட்டபுலவர்கள் சுவாமீ! அவன்குலத்தில் வணிகனும், பிறவியூமனுமானால், அவனெவ்வாறு இப்பாடல்களிற் கிடக்கும் நன்மை தீமைகளையாராய்ந்து,அவற்றினிலக்கணங்களை யறியவல்லானென வினவலும், அவன் உங்கள்பாடல்களிலுள்ள சொல்லாழம் பொருளாழங்களைக்கண்டால் சிரமசைத்து, புளகம்பூரித்து, மகிழ்ச்சியடைவன். அப்போது,

உங்களுக்குள் நேரிட்ட கலகந்தீரும் என்று சிவபெருமான்மொழிந்து ஆலயத்துட்சென்றனர். பின்னர், பாவலர்களெல்லாம் அவ்வணிகசிகாமணியை யழைப்பித்து, சங்கப்பலகையிலிருத்தி, சந்தனபுட்பமுதலியவற்றாலருச்சித்து, அவன்முன்னிருந்துகொண்டு தங்கள் தமிழ்ப்பாடல்களை மொழிந்தனர். அவ்வாறுமொழிந்தபோது, அவ்வணிகர்பெருமான், சிலர் சொல்லாழத்தை மகிழ்ந்தும், சிலர் பொருளாழத்தை மகிழ்ந்தும், சிலர் சொற்பொருள்வைப்பையிகழ்ந்தும், சிலர் சொற்பொருளின்பங்களைப் புகழ்ந்தும், சிலர் சொற்பொருள்வன்மைக்கு முகமலர்ந்தும், அந்தசங்கப்புலவர்கள் தமிழையெல்லாம் சீர்தூக்கியளந்துவந்தவணிகன், நக்கீரன், கபிலன், பாணன் ஆகிய இம்மூவர்தமிழையாராயுந்தோறும், அப்பாடல்களின் சொற்பொருளின்பங்களை யநுபவித்து, உடல்பூரித்து, சிரக்கம்பனஞ்செய்து, ஆனந்தக்கண்ணீரின் மூழ்கி, தன்னைப்பெற்றோர் புரிந்த தவப்பிரயோஜனத்தை யளித்து, சந்தோஷித்திருந்தனன். இவ்வாறு அவ்வணிகர்கோன் பவளம், முத்து முதலிய மணிகளை நிறுத்தளப்பதுபோல், சொற்பொருளாழங்களை நாவாகிய துலாக்கோலால் தூக்கிக்காட்ட, சங்கப்புலவர்கள், பகைநீங்கி, சிநேகம் பாராட்டினர். அம்மூவர்தமிழும் உலகில்பெருகி, சிறப்

படைந்தன. அப்புலவர்களும் கலகமொழிந்து, நூல்களாய்ந்து சுகித்துவாழ்ந்திருந்தனர்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இடைக்காடன்பிணக்குத்தீர்த்த படலம்.

மதுராபுரியில், சண்பகபாண்டியன் சிவலோகமடைந்த பின்னர், அவ்வமிசத்தில், பதினைந்து பாண்டியர்களுடைய அரசாட்சிக்குப் பின்பு, குலேசபாண்டியன் மதுராநகரில் செங்கோல்நடாத்திவந்தனன். அவன் இலக்கணவிலக்கியங்களையும், எல்லாநூல்களையும் வரம்புகண்டவனாதலின், அவனுக்குச்சங்கப்பலகையும் ஏனையபுலவர்களோ டொப்பவீற்றிருக்கும்படி யிடந்தந்தது. அக்குலேச பாண்டியன், மிகுந்தகல்விகேள்வி யுடையவனென்று கேள்வியுற்று, சங்கப்புலவர்களில் ஒருவனான கபிலனுக்கு மிக்கநட்பாளனாகிய இடைக்காட்டுப் புலவன், சிலதமிழ்ப்பாடல்கள்தொடுத்து பாண்டியனைப் போய்க்காண்போமென்று, தான்பாடிய பனுவலோடு பாண்டியன் திருமுன்னடைந்து அதனைவாசித்தலும், குலேசபாண்டியன், உள்ளத்தில் கல்விப்பொறாமையால், சிரக்கம்பஞ்செய்யாமலும், அகமகிழ்ச்சிமுகமலர்ச்சிகாட்டாமலும், ஒன்று முறையா

மனுஞ் சும்மாவிருப்பக்கண்டு, இடைக்காடன் மானம் புறம்பேதுள்ளச் சொக்கலிங்கப்பெருமான் சந்நிதியடைந்து, திருவடிகளில் வீழ்ந்தெழுந்துநின்று, தமிழறியும்பெருமானே! குலேசபாண்டியன், அளவிறந்த பொன்னிதி போல கல்வியும் படைத்தவனென்று சொல்லக்கேட்டு, கவிபாடிக்கொண்டு சென்றேன். இதனைச் சிறிதுமறியாமல் அவமதித்தனன், அவன் என்னை யிகழ்ந்தனனோ? இல்லை. சொல்வடிவாய உமதிடப்பாகத்தில் வீற்றிருக்கும் உமாதேவியாரையும், பொருள் வடிவாயுள்ள உம்மையுமே யிகழ்ந்தனனாதலால் அடியேனுக்கென்ன குறையுளது என்று மொழிந்து, தணியாக்கோபத்துடன் சென்றனன். அவ்வார்த்தை திருச்செவியில் நன்குயுறைப்பக் கருணாநிதியாகிய சிவபெருமான் மனம்நொந்துபோன இடைக்காடனுக்கும், கபிலனுக்கும், உள்ளக் களிப்புண்டாகும்படி, இவ்விடத்தில் தன் இலிங்கவுருவைமறைத்து, பிராட்டியாரோடும், வெளியே புறப்பட்டுப் போய், தன்கோயிலுக்கு நேர்வடதிசையில், வையையாற்றுக்குத்தென்பால் ஓராலயங்கண்டு அங்குவீற்றிருந்தருளினார். சங்கப்புலவர்களும் எம்பெருமானுடன் சென்றங்கிருந்தனர். பின்பு, அடியார்கள் விடியற்காலத்தில், திருப்பள்ளியெழுச்சிச் சமையத்தில், சுவாமியைச்

சேவிக்கச்சென்றபோது,இலிங்கவுருவையங்கு காணுமல், அதிசயித்தவர்களாய், பாண்டியன் சமூகமடைந்து, அரசே! நாங்கள் திருப்பள்ளியெழுச்சிக்காலத்தில், எம்பெருமானைச் சேவிக்கப்போனபோது, அங்கு இலிங்கவுருவைக்கண்டிலேம். நகரமும்வாட்டமடைந்திருக்கின்றது என்று அழலிற்காய்ச்சிய வேல்போல் செவியில் உறுத்தியமாத்திரத்தில், பாண்டியன் சிங்காசனத்திலிருந்து, அடியற்றமரம்போலத் தரையில் வீழ்ந்து, அறிவு ஒடுங்கிமட்பாவைபோல் அசைவறச் சிறிதுநேரமிருந்து, பின்னர், சிறிது அறிவுதோன்ற எழுந்துநின்று, அஞ்சலியாகக்கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு,தாரைதாரையாய்வழியும் கண்ணீர்வெள்ளத்தாழ்ந்து, சுவாமீ! அடியேன் யாதுபிழைசெய்தேன்? நீயிவ்விடம்விட்டு நீங்கியெங்குற்றனை? சிவலோகத்தினையோ? வெள்ளியலையினையோ? அடியார் உள்ளத்தினையோ? வேதச்சிரத்தினையோ? என்று தளருகையில், சிலரோடிவந்து, எம்மரசே! வையைநதிக்குத்தென்பால், எம்பெருமான் ஆலயமொன்று புதிதாக ஏற்படுத்திக்கொண்டு சங்கப்புலவர்களோடும், உமாதேவிசமேதரா யங்குவீற்றிருக்கின்றனரென்றுகூறினர். அம்மொழிகேட்டமாத்திரத்தில், பாண்டியன், காலினுல்நடந்து அங்கேகி, பிராட்டியாரோடு மெழுந்தருளியிருக்

மலுஞ் சும்மாவிருப்பக்கண்டு, இடைக்காடன்
மானம் புறம்பேதள்ளச் சொக்கலிங்கப்பெரு
மான் சந்நிதியடைந்து, திருவடிகளில் வீழ்ந்
தெழுந்துநின்று, தமிழறியும்பெருமானே! கு
லேசபாண்டியன், அளவிறந்த பொன்னிதி
போல கல்வியும் படைத்தவனென்று சொல்
லக்கேட்டு, கவிபாடிக்கொண்டு சென்றேன்.
இதனைச் சிறிதுமகிழாமல் அவமதித்தனன்,
அவன் என்னை யிகழ்ந்தனனே? இல்லை.
சொல்வடிவாய உமதிடப்பாகத்தில் வீற்றி
ருக்கும் உமாதேவியாரையும், பொருள்
வடிவாயுள்ள உம்மையுமே யிகழ்ந்தனனாதலா
ல் அதிலெனக்கென்ன குறையுளது என்று
மொழிந்து, தணியாக்கோபத்துடன் சென்ற
னன். அவ்வார்த்தை திருச்செவியில் நன்கு
யுறைப்பக் கருணாநிதியாகிய சிவபெருமான்
மனம்நொந்துபோன இடைக்காடனுக்கும், க
பிலனுக்கும், உள்ளக் களிப்புண்டாகும்படி,
இவ்விடத்தில் தன் இலிங்கவுருவைமறைத்து,
பிராட்டியாரோடும், வெளியே புறப்பட்டுப்
போய், தன்கோயிலுக்கு நேர்வடதிசையில்,
வையையாற்றுக்குத்தென்பால் ஓராலயங்கண்டு
அங்குவீற்றிருந்தருளினார். சங்கப்புலவர்களு
ம் எம்பெருமானுடன் சென்றங்கிருந்தனர்.
பின்பு, அடியார்கள் விடியற்காலத்தில், திருப்
பள்ளியெழுச்சிச் சமயத்தில், சுவாமியைச்

சேவிக்கச்சென்றபோது,இலிங்கவுருவையங்கு காணுமல், அதிசயித்தவர்களாய், பாண்டியன் சமூகமடைந்து, அரசே! நாங்கள் திருப்பள்ளியெழுச்சிக்காலத்தில், எம்பெருமானைச் சேவிக்கப்போனபோது, அங்கு இலிங்கவுருவைக்கண்டிலேம். நகரமும்வாட்டமடைந்திருக்கின்றது என்று அழலிற்காய்ச்சிய வேல்போல் செவியில் உறுத்தியமாத்திரத்தில், பாண்டியன் சிங்காசனத்திலிருந்து, அடியற்றமரம்போலத் தரையில் வீழ்ந்து, அறிவு ஒடுங்கிமட்பாவைபோல் அசைவறச் சிறிதுநேரமிருந்து, பின்னர், சிறிது அறிவுதோன்ற எழுந்துநின்று, அஞ்சலியாகக்கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு,தாரைதாரையாய்வழியும் கண்ணீர்வெள்ளத்தாழ்ந்து, சுவாமீ! அடியேன் யாதுபிழைசெய்தேன்? நீயிவ்விடம்விட்டு நீங்கியெங்குற்றனை? சிவலோகத்தினையோ? வெள்ளிமலையினையோ? அடியார் உள்ளத்தினையோ? வேதச்சிரத்தினையோ? என்று தளருகையில், சிலரோடிவந்து, எம்மரசே! வையைநதிக்குத்தென்பால், எம்பெருமான் ஆலயமொன்று புதிதாக ஏற்படுத்திக்கொண்டு சங்கப்புலவர்களோடும், உமாதேவிசமேதரா யங்குவீற்றிருக்கின்றனரென்றுகூறினர். அம்மொழிகேட்டமாத்திரத்தில், பாண்டியன், காலினல்நடந்து அங்கேகி, பிராட்டியாரோடு மெழுந்தருளியிருக்

இன்ற சொக்கலிங்கப்பெருமானைக்கண்டு, பணிந்து, கண்ணீர்சொரிந்து, ஆனந்தவெள்ளத்திலாழ்ந்து, நாக்குழற எம்பெருமானைநோக்கி, சுவாமீ! வேதங்களும் தொடர்ந்தறியாத்திருவடிசிவப்ப நகர்புலம்ப எம்மன்னையாகிய உமாதேவியாருடன் இங்கெழுந்தருளுவதற்குக் காரணம்யாது? அடியேனாலும், என்குடிகளாலேனும், என்பகைவராலேனும், ஏதேனும் இந்நகரத்துக்குத் தீமையின்றுண்டாயிற்றோ? வேதியர் ஒழுக்கங்குன்றியதோ? தவம்தருமம்குறைந்ததோ? இல்லறம்துறவறங்கள் தவறினவோ? யானென்றுமறியேன், பெருமானே! என்று பலவாகத்துதித்து நிற்கையில், சொக்கலிங்கப்பெருமான் திருச்செவியேற்று, பாண்டியனே! உன்னுடையதோத்திரங் கேட்டுவந்தோம். இச்சிவலிங்கம் நமதுதோழனாகிய குபேரன்பூஜித்தது. ஆகையால், நாமிதனிடத்தேவந்து வீற்றிருந்தோம். இக்காரணத்தால், இன்றுமுதலித்தலம் உத்தர ஆலவாயாய்ச்சிறந்திடுக. நாம்கடம்பவனமாகிய மதுரையைவிட்டு ஒருபோதும் நீங்கோம். நீயிடைக்காடன் செய்யுளை யிகழ்ந்தபடியால், நாமவனிடத்து வைத்த அன்பினால் இங்குவந்தருளினோம், என்று சிவபெருமான் அசரீரியாக மொழிந்தருளினர். அதுகேட்டு, பாண்டியன் சுவாமீ!

சிறியோர்செய்த பிழையைப்பொறுப்பது பெ
ரியோர்கடமை யாகையால், நாயினேன்செய்
த அபராதத்தைமன்னித்தருளல்வேண்டுமெ
ன்று திருவடிகளில்விழ்ந்து துதித்தபாண்டிய
னுக் கருள்சுரந்து, உமையாளோடும், சங்கப்
புலவர்களோடும் முன்போல் தமது திருக்
கோயில் போய்ச்சேர்ந்தனர். பின்புபாண்டிய
ன் இடைக்காட்டுப்புலவனைச் சங்கத்தாரோ
டும் தன்னரண்மனைக் கழைத்துக்கொண்டு
போய், சிங்காசனத்திலிருத்தி, சர்வோபசார
ங்களுஞ்செய்து, இடைக்காடன் முன்பாடிக்
கொண்டுவந்த பனுவலை அகமகிழ்ச்சியுடன்
கேட்டானந்தித்து, அவனுக்கும் ஏனையபுல
வர்கட்கும் தக்கபரிசுகளளித்து, அவர்கள்பி
ன் ஏழடிதூரம் நடந்து சென்று மீள்பவன்,
அப்புலவர்களைநோக்கி, புலவீர்காள்! நான்
இடைக்காடனார்க்குச்செய்த விக்குற்றத்தைப்
பொறுத்தருள்கவென்று வணங்கினன். அவர்
கள் பாண்டியனைநோக்கி, அரசே! இப்போது
மொழிந்த சொல்லாகிய சீதோதகத்தால் எ
ங்கள் கோபத்தீ தணிந்தது. இன்னும் நம்மி
றைவனாகிய சொக்கலிங்கப்பெருமான்கருணை
யால் உனக்கு எல்லாப்பாக்கியமும் உண்டா
குக என்று ஆசிகூறிப்போயினர். குலேசபா
ண்டியன் தன்புத்திரனாகிய அரிமருத்தனபா
ண்டியனுக்குத்தன்னரசு அளித்துச் சிலநாள்

சென்றபின், சிவபெருமானுடைய திருவடிநீழ லடைந்தனன்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வலைவீசின படலம்.

ஸ்ரீ கைலாயத்தில், பூர்வம் சிவபெருமான் ஜகன்மாதாவாகிய உமாதேவியாருக்கு அந்தரங்கமாக ஓர் தனியிடத்திலிருந்து வேதத்தின் இரகசியார்த்தங்களையெல்லாம் உபதேசித்துக் கொண்டிருக்கையில், பிராட்டியார் யாதுகாரணத்தாலோ சிறிது கவலைகொண்டவள் போல் அதனிடத்தில் கருத்தைவையாதவளாய்க் கேட்டிருந்தனள். அதனைக்கண்ட முக்கணெம்பெருமான் தேவியாரை நோக்கி, பெண்ணே! நீ புவியிலுள்ள பேதைமாதர்போல், எம்பால் பாராமுகங்கொண்டு வேதப்பொருளைமனவொருமைப்பாடின்றிச் சிரவணஞ்செய்த தோஷத்தால், விரதருமங்களில்லாமல் மீன்பிடித்துப் பிழைக்கும் இழிந்த பரதவர்மகளாகுகவென்று சாபமிட்டமாத்திரத்தில், அம்மையார் பயந்து பாதங்களைவணங்கி, சுவாமீ! உம்மைப்பிரிந்து அடியேன் வாழ வல்லேனோ? என்று அங்கலாய்த்தவளாய் வருந்திநிற்கையில், கருணாநிதியாகிய பரமேஸ்வரன் தேவியார் மனத்துயரத்தைக் கண்டிரங்கியவராய்,

மாதரசே! நீ பரதவர்மகளாய் உலகில் அவதரித்து வளருநாளில், நாம் வந்துன்னை மணம் புரிவோமென்று விடைதந்தனுப்பிவிட் டிருந்தனர். அப்போது, விநாயகமூர்த்தி விளைந்ததையுணர்ந்து தந்தையிடம்வந்து, இதனாலன்றோ இவ்விபரீதங்களெல்லாம் உண்டாயினவென்று அங்கிருந்த புத்தகங்களையெல்லாம் தும்பிக்கையால்வாரிக் கடலில் எறிந்துவிட்டனர். சுப்பிரமணியக் கடவுள்வந்து, தாதை கையிலிருந்த நூலை விரைவிற்பிடுங்கிச் சாகரத்தில் வீசினர். அதுகாலையில் சிவபெருமான் நந்தியெம் பெருமானைக் கோபித்து, நாமிருக்குஞ்சமையம் அறியாது இவர்களை யுட்புகவிட்டிருந்தனை யாதலால், விளைந்ததீமைக்கு நீயேகாரணமாயினை. இத்தீங்கொழியுநிமித்தம் நீயோர் சுறுவாகிக் கடலிற்சென்று வாழ்கவென்றுச் சாபமளித்து, விக்னேஸ்வரமூர்த்திக்குச் சாபமளிப்பின் அது தம்மைச்சாருமாகையால், கொடாதொழிந்து, முருகக்கடவுளை நோக்கி, நீ வணிகர்குலத்தில் ஊமைப்பிள்ளையாகுக வென்று சாபமிட்டனர். இதுநிற்க, வையைத்துறையைச்சார்ந்த கீழைச்சமுத்திரத்தருகேயுள்ள தண்டுறைப்பாக்கத்தில்,பரதவர்களுக்கெல்லாம் தலைமைபூண்டுள்ளவனும், சிவபெருமானுடைய திருவடிகளில் மெய்யன்பு வைத்தவனுமாகிய ஒரு வலைஞன் நெடுநாள்

மகப்பே றில்லாமல் மனம் வருந்துநாளில், ஒருநாள் தன் சுற்றத்தினரோடும் கடலில் மீன்பிடிக்கும்படிச் செல்லுகையில், கரையி னோர்புறம் சர்வலோகேஸ்வரியாகிய உமாதே வியார் ஒருபெண்மகவாய்த்திருவுருக்கொண்டு ஒரு புன்னைவிருக்ஷ நீழலில் அழுது கொண்டி ருந்தனள். பரதவர்கோன் அக்குழந்தையை க்கண்டு, புத்திரப்பே றில்லாவெனக்கு மது ரையெம்பெருமானே திருவுளமிரங்கி இதனை யளித்தனரென்று அடங்காப் பெருமகிழ்ச்சி யைக்கொண்டு, பேராவலுடன் அம்மகவை யெடுத்து மார்புறத்தழுவிக்கொண்டு வீட்டிற் கொண்டுபோய்த் தன்மனைவிகையிற் கொடுத்த னன். அவ்வலைமாதும் பெருது பெற்றெடுத்த அக்குழந்தையை ஆவலுடன்வாங்கிக் கொங் கைகளி லணைத்துக்கொண்டு முத்தமிட்டுச்சி மோந்து சீராட்டி வளர்த்துவந்தனள். நந்தி தேவரும் ஈஸ்வரன் சாபாக்கினையின்படி சுரு வாகிக்கடலடைந்து, கப்பல்களையும், தோணி களையும், படவுகளையும் பலவாகச்சேதப்படு த்திப் பரதவர்க்கு மிக்க இடையூறு விளைத்து வருகையில், பரதவர்கோன் தன்கிளைஞருட ன் கடலிற்சென்று பலதரம் பிடிக்கமுயன்றும் அகப்படாமல் தீங்குவிளைக்கக்கண்டு, இக்கொ டியமகரத்தைப் பிடிப்பவன் எவனோ அவனே என்புதல்விக்கு மணவாளனுமென்று பிரசித்

தப்படுத்தி யிருந்தனன். அந்நாளில், சிவபெருமான் தாம் பூர்வம்தேவியாருக்களித்த திருவாக்கைநிறைவேற்றும் நிமித்தம், ஓர் வலைஞனாகி, தன்கணத்தவரிலொருவன் பரதவனாய் மீன்வலையைத் தோளிலிட்டுப் பின்தொடர்ந்துவர, அத்தண்டுறைப்பாக்கத்தையடைந்தவளவில், பரதவர்கோன்கண்டு, நம்பி!நீயாரென்றுகேட்க, நான், மதுரையம்பதியில் வலைஞர்களுக்கெல்லாம் இறைமகனாயுள்ள ஒருவனுடையமைந்தன், நான் படைத்துக்காத்துத் துடைக்கவும் வல்லேன். வான்மீன்களை யெல்லாம் வலைவீசிப்பிடிக்க வல்லேன் என்றுகூறுகையில், பரதவர்கோன்கேட்டு, அப்படியானால், இக்கடற்றுறையில், ஓர்சுறாமீன் நெடுநாள் இடையூறு விளைத்துவருகின்றது. அதனைப் பிடிப்பாயாயின், என்புதல்வியை யுனக்கு மணஞ்செய்துதருவேன் என்றுமொழிந்தனன். உடனே சிவபெருமான் ஓர்படவிலேறிச்சென்று தம்மாள் வசத்திலிருந்த வலையைவாங்கிக் கடலில்வீசியமாத்திரத்தில், அம்மகரமீன் அவ்வலையில் அகப்பட்டுக்கொண்டது. அதுகண்ட வலைஞர்கள் யாவரும் சந்தோஷத்தால் ஆரவாரித்தனர். பரதவர்வேடம்பூண்ட சிவபெருமான் அதனைக்கொண்டுவந்து கரையிலிட்டனர். பரதவர்கோன்பெருமகிழ்ச்சி கொண்டு, தன்புதல்வியைச் சிவபெருமானுக்கு மணஞ்

செய்வித்தனன். அப்போதே, மணமகனும் மணமகளும் பழையவடிவோடு ஆகாயத்தில் விடைமேற்கொண்டு தோன்ற, கரையிலிருந்த மகாமும் நந்திதேவராய்த்தோன்ற, பாதவர்கோன் தரிசித்து திருவடிகளில் வீழ்ந்துவணங்கி சுவாமீ! ஜீவகாருண்யம் சிறிதுமில்லாத இழிந்தசரீரமெடுத்துழலும் நாயேனை இரக்ஷித்தாட்கொள்ளும்பொருட்டு, இன்றுஎன்போல் வடிவந்தாங்கிவந்த புண்ணியனே போற்றியென்று பலவாறுந்துதித்து நிற்கையில், எம்பெருமான் அவனைநோக்கி, அன்பனே! நீ நெடுநாளாய்ப்புத்திரப்பேறில்லாமல் வருந்தினமையால், நாம் உமையையுனக்கு மகளாகத்தந்து பின்புவந்து மணஞ்செய்தனம். நீயிவ்வுலகில் குபோனைப்போல் வாழ்ந்திருந்து நம்முலகமடைவாயென்று திருவருள் சுரந்து அங்குநின்றும் உத்தரகோசமங்கையென்னுந் தலத்தையடைந்து, அவ்விடத்திருந்து உமாதேவியார்கேட்ட வேதார்த்தங்களையெல்லாந் திரட்டி யுபதேசித்தனர். அப்போது, சிவபெருமான் அங்குவந்த நம்மிடத்து அன்புள்ள அறுபதினாயிரம் யக்ஷஸ்திரீகளுக்கும் உபதேசித்து வீடுநல்கி மீனாக்ஷியம்மையோடும் மதுரையம்பதியடைந்து வீற்றிருந்தருளினர்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வாதவூரடிகளுக்குபதேசித்த படலம்.

வாதவூரடிகள், வையை ஆற்றின்கரையிலுள்ள எல்லாவளங்களும் நிறைந்த திருவாதவூரென்னும் பதியில், ஆமாத்திய பிராமணகுலத்தில் திருவவதாரஞ்செய்து, பதினாறுண்டுக்குள் வேதாகம சாஸ்திரங்கள்யாவும் கசடறப் பயின்றிருந்தனர். இவர்செய்தியை மதுராபுரியை அரசாண்டுவந்த அரிமர்த்தனபாண்டின் கேள்வியுற்று, அவரை வரவழைத்து வேண்டிய சிறப்புகள் அளித்து, தன்னிடத்திலுள்ள மதிமிக்க எல்லா அமைச்சரினும் முதல் அமைச்சராய்வைத்துக்கொண்டனன். வாதவூரடிகள் பாண்டியனுக்கு கண்ணும் கவசமும்போலிருந்து ராஜகாரியங்கள் யாவற்றையும் குறைவறநடாத்திவாழுநாளில், அவருக்கு நித்தியா நித்தியவஸ்து விவேகம் மனத்திற்றோன்றியபடியால், இம்மைமறுமை யிரண்டிலும் ஆசை யொழிந்து பரகதிக்குபாயந்தேடப் புகுந்த வாதவூரடிகள், பலசமயநூல்களிலும் நுழைந்து ஆராய்ச்சிசெய்தும், வேதாகமங்களில் மிகக்கேள்வியுடைய பெரியோர்கள் வருந்தோறும் அவர்களிடம்போய் அளவளாவியும் உணர்ந்த பொருளெல்லாம் தாகவிடாய்க்குக் கடல்நீருண்டவர்போல், உள்ளத்தில் அமைவுறாமல், சிவபெருமானுடைய ஸ்ரீபாதங்களில் உள்ளன்புபதிந்து பாண்டியனிடத்தில்

புறக்கருமங்கள் புரிந்துவந்தனர். இத்தகை ய செய்கையிலொழுகும் வாதவூரடிகள், ஒரு நாள் பாண்டியன் சபையடைந்து எதிர்நின்ற போது, குதிரைக்காவலர் பாண்டியன்முன்வ ந்து வணங்கி, ஒருபுறம் ஒதுங்கிநின்று, எம்ம ரசே! நம்மிடத்துள்ள குதிரைக்கூட்டத்தில் இறந்தவைபோக சேஷித்துள்ளவை நோயும் மூப்பும் உடையனவே யன்றி சிறந்த குதிரை ஒன்றேனுமில்லை யென்றுரைத்தனர். அதுகே ட்ட அரிமர்த்தனபாண்டியன் எதிரேநிற்கும் வாதவூர்வள்ளலைநோக்கி, நீர் இப்போது நமது பொக்கசத்தைத்திறந்து, வேண்டிய நிதியெடு த்துக்கொண்டு கடற்றுறைக்குப்போய் அங்கு இறங்கும் குதிரைகளில் நல்லவையாகத்தெரி ந்து வாங்கிவாரும் என்று விடைதந்தனுப்பி னன்.

அவ்வாறே வாதவூரடிகள் பொக்கசந்திற ந்து குதிரைகொள்ளவேண்டிய அளவு பொரு ள் எடுத்துக்கொண்டு தாபிட்டு, அப்பொருள் களை ஒட்டகத்தின்மேலேற்றி முன்போக்கி, தாம்போய்ப்பொற்றாமரைத் தீர்த்தத்தின்மூ ழ்கி, அத்தடாகக்கரையிலிருக்கும் சித்திவிநா யகரைப்பணிந்து, அங்கயற்கண்ணம்மையா ரையுந்தாழ்ந்து, சொக்கலிங்கப்பெருமான் சந் நிதியடைந்து, திருவடிகளில்வணங்கி சுவாமீ! அடியேன் விண்ணப்பமொன்றுளது. அதனைத்

திருச்செவியிலேற்று முடித்தருளல் வேண்டும். அஃதென்னையெனின், இப்பொருளையெல்லாம் உமக்கும் உம்மடியார்க்கும் விநியோகமாக்குதல் வேண்டுமென்று குறையிரந்து நிற்கையில், பரமசிவத்தின் அருள்போல் ஆதிசைவனாகிய ஒரு அர்ச்சகன் நேர்வந்து விபூதிப்பிரசாதம் அளித்தனன். அதனை இருகையிலுமேற்று, நமக்கு இதுபோலும் நற்சகுனமில்லையென்று மனமகிழ்ந்து தரித்து, எம்பெருமானிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு, பலவாத்தியங்கள் கோஷிக்க, சேனைகள் புடைசூழ்ந்துவர, அங்குநின்றும் புறப்பட்டுச்சென்றனர். இவ்வாறு வாதவூரடிகள் பிரயாணப்பட்டு வருவதற்கு முன்னரே, சிவபெருமான் இவரது இருவினையொப்பும் மலபரிபாகமுங்கண்டு இவரை ஆட்கொண்டு திருப்பணிகொள்ளத் திருவுளத்திலெண்ணி, தாம் ஒருபிராமண ஆசாரிய மூர்த்தியாகிப் பலசிஷ்ய கூட்டத்தோடுதிருப்பெருந்துறைக்குவந்து அங்குள்ள குருந்த மரத்தடியில் எழுந்தருளியிருந்தனர். வாதவூரடிகள் திருப்பெருந்துறையைச்சேரும்போது மனத்திலுவகையுண்டாகவும், கைகள் தலைமேலேறிக்குவியவும், கண்களில் ஆனந்தபாஷ்பம்பெருகவும், நடந்துசென்று, என் மனம் நெருப்பிலிட்ட வெண்ணெய்போலுருகுகின்றமையால், என்னுடைய ஆணவமல

வலியை யாட்கொள்ளும் கருணைவள்ளல் எழுந்தருளியிருக்கும் இடமிதுவேயென்று துணிந்து சென்னார்.

வாதவூரடிகள் திருப்பெருந்துறை ஆலயத்தையடைந்து, தடாகத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து, கோபுரவாயிலுட்பிரவேசித்து தண்டாகாரமாகப் பூமியில் விழுந்து வணங்கி, சிவலிங்கப்பெருமானைத் துதித்து, கோயிலை வலம்வருகையில், வேதத்திரட்பொருளாகிய பரமசிவன் கருணைத்திருமேனிகொண்டு குருமூர்த்தமாய் வீற்றிருக்கும் குருந்தமரத்தை யெதிர் கண்டனர். அங்கு பலதிருத்தொண்டர் கூட்டத்திடையே, யோகாசனத்தின்மீது கைத்தலத்தில் சிவஞானபோதந்தாங்கி யெழுந்தருளியிருக்கும் கருணாநிதியைக்கண்டு, கனகசபையில் ஆனந்தத்தாண்டவஞ்செய்ததும், கல்லாலடியில் நால்வர்க்கு அறைசொற்றவிருந்து
...ஞ்செய்ததும் ஆகிய அருமை
...மயின்று நாயேனையாட்கொண்
...டீட்டு எளிவந்ததென்று திரு
...ந்து, சந்நிதியில் வணங்கி யெழு
...ங்களைச் சிரமேற்கூப்பிக்கொண்
...ு மனமுருகி நின்றனர்.

...து, ஆசாரியமூர்த்திகள் வாதவூர
...ழுக்கமும், உள்ளன்புங்கண்டு,

உடல் பொருள் ஆவியைக் கவர்ந்து, மானஸ தீக்ஷைசெய்து, அவரது சென்னிமேல் தமது திருவடிசூட்டி, அஸ்தமஸ்தக சையோகஞ் செய்து, சூக்ஷ்மபஞ்சாக்ஷரத்தை யுபதேசித்து, ஆநந்தவடிவமாக்கினர். வாதவூரடிகள் தம்மைமறந்து, தேனும் பாலும் கற்கண்டும் எனத் தித்தித்து, ஊனையும் உள்ளத்தையுமுருக்கப் பழுதகன்ற சொற்களாகிய மணிகளைப் பத்தியாய்வைத்து, அன்பாகிய கயிற்றிற்கோத்து அழுது மாலைசாத்திய மெய்யன்பினுக்ககமகிழ்ந்து, அன்பருக்கு மாணிக்க வாசகரென்று தீக்ஷாநாமம் சூட்டினர். பின்னர், மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் குருமூர்த்தியின் திருவடிகளுக்கன்பு பூண்டு பாமாலைகளால் துதித்து, அங்குசூழ்ந்திருக்கும் சிஷ்யகூட்டங்கள் ஓதும் வேதாகம உபநிடதப் பொருளையெல்லாங் கேட்டு ஆநந்தித்திருந்தனர். அதுபோது, சிவபெருமான், இன்னுஞ்சிலநாள் இவரது மணிவார்த்தைகளைக்கேட் டகமகிழவும், இவர்கையிலுள்ளபொருளையெல்லாம் பத்தியளித்துக்கவர்ந்து வேண்டியதிருப்பணிகளைக்கொண்டு பாண்டியனுக்கு இவர்பெருமைகளையெல்லாமுணர்த்தி அவனைமுத்தியில் விடுக்கவும்,புத்தர்களை வாதில்வெல்லவும் திருவுளத்திற்கொண்டு, மாணிக்கவாசக சுவாமிகளைநோக்கி, அன்பனே! உன்னா லாகவேண்டிய கருமங்கள் சிலவுள

வாகலின், நீ யிங்கிருக்கவென்று அடியார்கூட்டத்தோடும் திருவுருமறைந்தனர்.

இவ்வாறு சிவபெருமான்மறைதலும், பிரிவாற்றாமையால் மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் மிகவும் மனவருத்தமுற்று, வாய்திறந்தழுது, இளங்கன்றை நீங்கிய தாய்ப்பசுபோல் கரைந்த நெஞ்சுடையாராய்க் கோபுரவாயிற் புறம்பேவந்தனர். அப்போது, அங்கே பாண்டியனுடைய பரிசனங்கள் திரளாய்நிற்கக்கண்டு அவர்களைநோக்கி, குதிரைக்கூட்டங்கள் ஆடிமாதமுதலில் வருமென்று பாண்டியனுக்குப் போய்ச்சொல்லுங்களென்றனுப்ப, அவர்கள்போய்ப்பாண்டியனைவணங்கி, மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் கூறியவண்ணமொழியப் பாண்டியன் கேட்டு ஒன்றுஞ்சொல்லாதிருந்தனன். மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் பாண்டியன் குதிரைகொள்ளத்தந்த பொருளையெல்லாம் சிவபெருமான் பூசைக்கும், திருவிழாச் சிறப்புக்கும், ஆலயத்திருப்பணிகளுக்கும், அன்பர்களுக்குஞ்செலவிட்டு, அத்திருப்பெருந்துறையில் வாழ்ந்துவந்தனர். ஆடிமாதமாகியும் குதிரைத்திரள் வந்திலாமைகண்டு, பாண்டியன் ஓலையெழுதிமந்திரித்தலைவராகிய மாணிக்கவாசக சுவாமிகளுக் கனுப்பினன். அவர் அதுகண்டு, இனிமேல் என்செய்வதென்று மனந்தளர்வுற்று ஆலயத்துட் பிரவேசித்து, எம்பெருமானே!

பாண்டியன் பொருளையெல்லாம் நினக்கும் நின்னடியார்க்கும் ஆக்கிக்கொண்டனையே, நான் எதுகொண்டு அவனுக்குக் குதிரை செலுத்துவது? என்று வணங்கிவேண்டியபோது, சுவாமி அன்பனே? பரிகளெல்லாம் வருகின்றனவென்று பாண்டியனுக்கு ஓலைவரைந்து விடுகவென்று அசரீரியாய் மொழியக்கேட்டு, மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் மனங்களிகூர்ந்து, பாண்டியனுக்கு வோலையெழுதிவிடுத்தனர். அதுகண்டு பாண்டியன் சந்தோஷித்திருந்தனன்.

அன்றிரவில், நித்திரைசெய்யும் வாதவூரடிகளுடைய சொர்ப்பனத்தில்,சிவபெருமான் குருந்தமரத்தடியில் ஆசாரியமூர்த்தியா யெழுந்தருளி வந்தாண்ட கருணைத் திருமேனியைக்காட்டி, அன்பனே! பாண்டியன் மனங்களிக்கும்படி நாம் குதிரைத் திரள்கொண்டு வருகின்றோம். நீமுன்னே மதுரைக்குச் செல்லுகவென்று கட்டளை யிட்டருள, அதைச்சிரசாவகித்து பொழுது விடிந்தவுடன், திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருக்கும் சிவலிங்கப் பெருமானைப்பணிந்து, அங்குநின்றும் புறப்பட்டு மதுராநகரத்தை யடைந்து அரண்மனைக்குப்போய், பாண்டியராஜனைக் கண்டனர். அப்போது, பாண்டியன் வாதவூரடிகளைநோக்கி, நீர் எவ்வளவு பொருள் கொண்டு போய் எவ்வளவு குதிரைகொண்டீர் என்று

விளைவதும், பாண்டிவேந்தே! நான் கொண்டுபோன பொன்னுக்கும் அளவில்லை, கொண்ட குதிரைத் தொகையும் அத்தன்மையதே. பின்னை வரத்தாங்கள் பார்த்துக் கொள்ளலாம். அதனால் உமக்குத் துரங்கபதி யென்னும் பெயர் உண்டாம் என்று வாதவூரடிகள் கூறப் பாண்டியன்கேட்டு மனங் களிகூர்ந்து, அமைச்சர் பெருமானுக்குச் சிறந்த வரிசைகளளித்து விடைகொடுத்தனுப்பினான். பாண்டியனிடத்தில் விடைபெற்றுத் திரும்பியமாணிக்கவாசகசுவாமிகள் பொற்றாமரைத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து சித்திவிநாயகர் திருவடிகளைப் பணிந்து, அங்கயற்கண்ணம்மையார் சமேதராகிய சொக்கலிங்கப் பெருமானைத் தொழுது, எம்பெருமானே! பாண்டியன் குதிரைகொள்ளத்தந்த நிதியெல்லாம் உனக்கும் உன்னடியார்க்குமாகக்கொண்டு என்னை ஆட்கொண்டனையே, பாண்டியன் கோபங்கொள்ளாமல் மனமகிழும் வண்ணம் புரவித் தொகை வருவதெவ்வாறு? என்று குறையிரந்து நின்றபோது, சருவஞ்ஞியாகிய சிவபெருமான், அன்பனே! நீயாதற்கும் அஞ்சல்வேண்டாம். நீவிரும்பியவண்ணம் நாம் குதிரைத்திரள் கொண்டுவருகின்றோம் என்று அசரீரியாய்த் திருவாய்மலர்ந்தருளக்கேட்டு, மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் எம்பெருமானுடைய

திருவருட் பெருமையைப்போற்றித் தம்மனையடைந் திருந்தனர். அப்போது, மாணிக்கவாசகசுவாமிகளுடைய சுற்றத்தாரும், நட்பினரும், பரிஜனங்களும், அயலோரும் மற்றுள்ளவர்களும் திரண்டுவந்து அவர்க்குச் சிலபுத்திகள் கூறத்தொடங்கினர். ஐயா, வேதியர்கள் அமைச்சுரிமை பூண்டு அரசகாரியஞ் செய்வதே தக்கதன்று. அவ்வாறு செய்யப் புகுந்தால், அரசர்க்கேற்றபடி நடந்துகொள்ளவேண்டுமென்று பெரியோர் கூறுவர். எல்லாமறிந்த உமக்கு நாங்கள் சொல்லவேண்டுவ தொன்றுமில்லை. ஆயினும், நீர்செய்யும் காரியம் ஒன்றும் நன்றன்று. நீர் இன்று பாண்டியனிடத்தில் பரிக்கிரள் வருவதாகச் சொன்னீர். நாளை யாதுசொல்லவல்லீர்? உம்மைச்சார்ந்துள்ள உறவினர் நட்டோர் பெரியோர் ஆகிய இவர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்னும் எண்ணம் சிறிதும் கொண்டிலீர் போலும். உமதுசெயல் உமக்கே அழகியது போலும் என்று பலரும் வருந்திக்கூறினர்.

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அதுகேட்டு, அவர்களை நோக்கி, எம்பெருமான் என்னைக் குருந்தமரத்தடியில்வந்தாட்கொண்டஅன்றே சுற்றத்தையும் அதனாலுண்டாகும் பந்தத்தையும் ஒழித்தேன், இன்பதுன்பங்களும் அற்றேன், தேகாபிமானமும் ஒழிந்தேன், பொ

ருணையும் வெறுத்தேன், சினமும் செருக்கு மொழிந்தேன், நல்வினை தீவினையகன்றேன். தாய்தந்தை குருமுதலியவர்கள் சிவபெருமானே, கிருபையே மனையாள், பல்லுயிர்களும் மைந்தர்கள், சுற்றத்தினர் சிவனடியார்கள், பிறவியேயும் பெரும்பகை என்பதையுணர்ந் தேன். ஐபொங்கும் அமைத்த சேனை என்னு டையதே, பூமியெல்லாம் படுக்கையிடமாம், கோவணமே உடுக்குமாடையாம், அணியும் சந்தனக்கலவை விபூதியாம், ஆபரணம் கண் டிகையாம். நானின்றே இறந்தாலும் பிறக்க, இருந்தாலுமிருக்க, பாண்டியன் தண்டிக்கினு ம் தண்டிக்க, உடலை உலைதனிலும் தருக, மோதுமடையிலும் அடைக்க, நாகத்தேசினு ம் சேருக, சிவனை நான் ஒருபோதும் மறவேன். பழைய ஊழ்வினை வந்து விளைந்தால் அதனை மாற்றவல்லவர் யாவர் என்று அவர்கள் கூறி யதை மறுத்திருந்தனர்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நரிபரியாக்கியபடலம்.

அரிமர்த்தனபாண்டியன் மறுநாள் மாணி க்கவாசக சுவாமிகளையழைத்து, அமைச்சர் பெருமானே! இன்னம் குதிரைத்திரள் வந்தி லவோலும் என்று வினாவலும், இன்றைய

மூன்றாம் நாளில் அவையாவும் இங்குவந்து சேரும் என்று மந்திரர் பெருமான்கூறி, பாண்டிவேந்தே! அப்பரித்திரளுக்குத்தக்க இருப்பிடங்களும், நீர் அருந்துந் தடாகங்களும் வெவ்வேறு அமைக்கவேண்டுமென்ன, பாண்டியன் பணிசெய்வோர் அவ்வாறே சமைத்தனர். மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் கூறியமூன்றுநாளும் கழிந்து பரித்திரள் வந்திலாமை கண்டு, பாண்டியன் அவரையழைப்பித்து மிகவும் கோபித்து, அங்குநின்ற தண்டமாக்களைநோக்கி, இக்கள்வனைக் கொண்டுபோய் நன்று தண்டஞ்செய்து நம்பொருளையெல்லாம் வாங்குமின் என்று கட்டளையிட, அவர்கள் அவ்வாறே அழைத்துக்கொண்டுபோய், பொன்னுக்கு என்னவழி சொல்லுகிறீர் என்று எதிர்த்துச்சீறி, அவரைக்குனிவித்து பாரமான கற்களை மேலேற்றினார்கள். அப்போது, மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் சிவபெருமான் திருவடிகளைத் தியானித்துக்கொண்டிருந்தனர். ஆதலால், எம்பெருமான் அப்பாரத்தைத்தாங்கினர். தண்டமாக்கள், அதுகண்டு இவன் இவ்வளவுபாரஞ்சுமத்தியும் வருந்தாதிருக்கின்றனன். இது, ஏதோ மாயச்செய்கையாயிருக்கின்றதெனக் கோபித்து மாணிக்கவாசகசுவாமிகளுடைய கைகால்களைக்கிட்டி அண்ணந்தா விட்டனர். அவர், அதற்கும் உள்ளம்

அஞ்சாதிருந்தனர். அன்றிரவில் தண்டமாக்கள் அமைச்சர்பெருமானை ஓர் இருண்ட அறையில்தள்ளி கால்களுக்கு விலங்கிட்டுத் தண்டஞ்செய்தனர். அக்காலத்தும் அவர் பரமேஸ்வரன் ஸ்ரீபாதங்களையே சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தனர். பொழுது விடிந்தவுடன், அடியவர்கள் சொக்கலிங்கப்பெருமானையும் அங்கயற்கண்ணம்மையாரையும் திருப்பள்ளியுணர்த்தக் கோயிலடைந்தபோது, அவர்கள்செய்யும் ஸ்தோத்திர ஒலியையும், தவளசங்கத்தோசையையும், வேதகோஷத்தையும் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அங்கிருந்தவண்ணமே செவிகளாரக்கேட்டு மனம்பூரித்து அத்தக்கோபுர சிகரத்தைநோக்கி, கரங்கள் கூப்பித்தொழுது எம்பெருமானைப் பலவிதமாக ஸ்துதிசெய்தனர். அவர் மனங்கரைந்திரங்கு மோசையைக்கேட்டுச் சிவபெருமான் சகியாதவராய், அவரைச்சிறையினின்றும் விடுக்கத் திருவுளங்கொண்டு, நந்திமுதலாகிய கணத்தலைவர்களையழைத்து, பாண்டியன் கோபியாமுன்னம் நாம் பரித்திரள் செலுத்துதல் வேண்டுமாகையால், நீங்கள் காட்டில்வாழும் நரிகளையெல்லாம் பரிகளாக்கி, அவற்றை நடத்தும் சேவகர்களாய் முன்னே செல்லுமின் எனக் கட்டளையிட்டனர். அவர்கள் அவ்வாறே செய்தனர். சிவபெருமானும் வேதக்குதிரையின்மேல் ஆ

ரோகணித்துக்கொண்டுபலவாத்தியங்கள் கடல்போல் ஒலிசெய்ய, அளவிறந்த பரித்திரளின்காலின் எழும்தூசு திசைகளையும் ஆகாயத்தையும்மறைப்ப, மதுராநகருக்கு அரைக்காததூரத்தில்வருகையில், அதுகண்டசிலர் சிறையிலிருக்கும் மாணிக்கவாசக சுவாமிகளிடத்தில் முகமலர்ச்சியுடன் சென்று மந்திரர்பெருருமானே! குதிரைவெள்ளம் இப்போது நகரவாயிலுக்குச் சமீபமாய்வருகிறது. இந்தவிசேடத்தைச்சீக்கிரம் பாண்டியனிடம்போய்ச் சொல்லுமென்ன, அவர் அவ்வாறேபோய் பாண்டியனே? குதிரைத்திரள் இதோ வருகிறதென்று சொன்னார்.

அதுகேட்டுபாண்டியன் உடல்பூரித்து, அமைச்சர்பெருமானுக்கு விலையுயர்ந்த வஸ்திரங்களும்,இரத்னாபரணங்களும் தந்து அவரைச் சந்தோஷிப்பித்தனன். பின்னர், பாண்டியன் தன் அரண்மனைப் புறங்கடையில் இட்ட ஓர் சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்து பரிவரவைப்பார்த்திருந்தனன். அப்போது, எம்பெருமான் திருவிளையாட்டால்வந்த பரிவெள்ளம் சிறிதுபோதுதாமதித்தலும், பாண்டியன்வெகுண்டு இதுபொய்யென்றுநினைத்துக்கோபித்து அருகிலிருக்கும் தண்டமாக்களைநோக்க, அவர்கள் அமைச்சர்பெருமானைக்கொண்போய் நினைத்தற்கரிய கொடுந்தண்டங்களைச்செய்ய, மாணி

க்கவாசகசுவாமிகள் சிவபெருமானை நினைந்து, பலவிதமாக இரங்கித்துதிக்கையில், பலவாத்தியங்கள் ஒலிக்க, புரவிக்கூட்டத்தின் செந்தூளான்து திசைகளையெல்லா மூடக்கண்டனர். பாண்டியனும் அதனைக் கண்ணுற்று, அமைச்சர்தலைவரைவருவித்து, அவரிடத்துமிக்க அன்புபாராட்டி, இராஜகாரியம் உம்மைப்போல் பார்க்கவல்லவர் யாவர் என்று மகிழ்ச்சியுடன் அவருடன் அளவளாவி, தேவேந்திரனைப்போல நாம் ஆயிரம்கண்பெற்ருலும், இக்குதிரைப் பெருவெள்ளத்தைப்பார்க்க அமையாது என்று பேருவகை கொண்டிருந்தனன்.

அப்போது, அரிமர்த்தனபாண்டியன், அமைச்சர் பெருமானாகிய மாணிக்கவாசகசுவாமிகளைநோக்கி, பரிகளின்மீதுவந்த இந்தவீரர்களில் யார்மிக்கோர் என்றுவினவ, அவர்நான் அறியேன் என்று சொன்னார். பின்னர், வேதப்பரிமீதுவந்த சிவபெருமான் பாண்டியனெதிரேவந்து குதிரை யேற்றத்தின் திறத்தைச் சிறிதுகாட்டி யருளினார். எம்பெருமானுடன் வந்தகணத்தலைவர்கள் யாவரும் தத்தம்புரவிகளை நடத்திக்காட்டினார்கள். பாண்டியன் அவர்களைப்பார்த்து, உங்களில் இறைவர் யாவரென்று வினவ, இவர்தானென்று சிவபெருமானைச் சுட்டிக்காட்டியபோது, எம்பெருமான் எதிரேவரலும், பாண்டியன்மேல் அவர் கிரு

பாநோக்கம் பட்டமையால், அவன்தன்னை மறந்து சிங்காதனத்தைவிட்டு எழுந்து கரங்களைச் சிரமேற் கூப்பிக்கொண்டுநின்றான். உடனே சிவபெருமான் ஆஞ்ஞையால், அந்த ஞான மறைப்புண்டுபோய், நாம் இன்று ஓர் குதிரைவீரனைக்கண்டு எழுந்து கைகளைத்தலைமேற் குவித்துநின்றது என்ன அதிசயம் என்று மிகவும் நாணங்கொண்டு மறுபடியும் ஆசனத்தில் உட்காராமலே நின்றனன். அவனைச் சிவபெருமான்கண்டு, பாண்டியனே! நின்பொருளையெல்லாம் அமைச்சர்பெருமான் கொண்டுவந்து நமக்கும் நம்மைச்சூழ்ந் திருப்போர்க்கும் வழங்கியபடியால் திவ்வியலக்ஷண முள்ள உயர்ந்தபரிகள் உனக்குவந்தன. குதிரை வர்த்தகம் செய்யுமுறையை நீகேட்பாயாக. இப்போது, இக்குதிரைகளை என்னிடத்தினின்றும் நீகயிறுமாறி பெற்றுக்கொண்டால் நாளை இப்பரிகள் எப்படியானாலும் உனக்கும் எமக்கும் யாதொரு வழக்குமில்லை. இது தான் பரிமா விற்கும் முறைமையென்று சிவபெருமான்கூறப் பாண்டியன் அதற்குச் சம்மதித்தனன். பிறகு, சிவபெருமான் அசுவலக்ஷணங்களையும் அவற்றை யடைவோர் எய்தும் பிரயோஜனங்களையும் தெளிவாக விரித்துக்கூறி, கயிறுமாறிக்கொடுத்தனர். வேதப்பரி யொன்றுதவிர மற்றப்புரவிகளையெல்லாங்

கொடுக்கப்பெற்று, பாண்டியன் தன்பரிசனங்களைக் கொண்டு பந்தியிற் சேர்ப்பித்தனன். அதன்பிறகு, பாண்டியன் குதிரைவர்த்தகராகிய சிவபெருமானுக்கு விலையுயர்ந்த வெள்ளை வஸ்திரம் ஒன்று பரிசாகக் கொடுத்தான். அதனைச்சிவபெருமான் தமது அன்பராகிய மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் பொருட்டு, குதிரையினின்றும் இழிந்துகூசாதுவாங்கி இரண்டாவது கங்கையைப்போல் முடியிற் சூடினர். அது கண்ட கணத்தலைவர்கள், எம்பெருமான் பரியினின்று மிழிந்து இந்தவஸ்திரத்தைப் பாண்டியனிடத்தில் வாங்கிப்புனைந்தது என்ன காரணம், அவ்வாறுசெய்யாவிடில் இவர்தரித்த திக்காடையும், அரவாபரணமும் பாண்டியன் கவருவானோ? என்று தம்முள் பேசிக்கொண்டனர். பின்பு, பாண்டியன் கணவீரர்கள் யாவர்க்கும் தனித்தனி வஸ்திரங்கள் அளிக்கப்பெற்றுக்கொண்டு, சிவபெருமானும் கணத்தலைவர்களு மறைந்தனர். பாண்டியன், அமைச்சர்பெருமானாகிய மாணிக்கவாசக சுவாமிகளுக்குவேண்டிய பரிசுகள் அளித்துத்தன் அரண்மனை சேர்ந்தனன். மற்றுள்ள மந்திரிபிரதானிகள் முதலாயினோரும் தத்தம் இருப்பிடம் போய்ச்சேர குதிரைப்பாகராய்வந்த சொக்கலிங்கப்பெருமானும் தம்கோயிலடைந்து தாம்செய்த திருவிளையாடலை யெல்லாம்

டீரு கூதியம்மையாருடன் சொல்லி இன்புற்று வீற்றிருந்தனர்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பரிநரியாக்கியபடலம்.

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள், பாண்டியன் அளித்த பலவரிசைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு சர்வாடம்பரத்துடன் தம்மனைசேர்ந்து இன் புற்றிருந்தனர். அப்போது சுற்றத்தாரும் நட் பாளரும் மற்றவர்களும்வந்து அவரைக் கண் டார்கள். வந்து விசாரித்தவர்களுக்குத் தக்க உபசாரமொழிந்து அனுப்பிவிட்டு, மாணிக்க வாசகசுவாமிகள் வேறிடத்திலிருந்து, கருணை யங்கடலாகிய சிவபெருமானைத் தியானித்துக் கொண்டிருந்தார். அன்றிரவிலே மாயவடிவ ங்கொண்டுவந்த பரிகளெல்லாம் பழையபடி நரிகளாய் ஒன்றோடொன்று பேசத்தொடங் கின. சங்கோசையும், பிணப்பறையோசையும் நாம் எப்போதும் செவிகுளிரக் கேட்டுக்கொ ண்டிருப்போம். இப்போது நாம்பரிகளாய் ம னிதரைச்சுமந்து, தாம்புகளாலும், சங்கிலிக ளாலும் கட்டுண்டு, சாட்டியால்அடிக்கப் பக லெல்லாம் வருந்தினோம். பூர்வபுண்ணியத் தால் இவ்வேளையில் நாம்நம்முடைய பழைய வுருவடைந்தோம்.நாம்காட்டில் வாழுங்காலத்

தில் ஒருநாளும் இப்படிப்பட்டகவலை யடைந்ததேயில்லை. இன்னமும் நம்மைக் கட்டிய சங்கிலித்தழும்புகளும் சாட்டியடித் தழும்புகளும் மறையவில்லை. இனிப்பொழுது விடியுமுன் இவ்விடம் விட்டோடிப்போவதே யுக்தமாகும். நாம் புசிப்பதற்கு இவ்வூர் நத்தை நண்டு முதலியனவைகளுங்கிடையா. கொள்ளும்பயறும் புல்லும் நம்முடைய தேகத்துக்குதவா. பாண்டியன் ஏவலாளர்கள் நம்முடைய தற்கால நிலையைக்கண்டால் கோபித்துக்கொல்லுவார்கள். ஆகையால், உடனே காட்டுக்கோடி மறைவதே உபாயமென்று யாவும் ஒன்றுகூடி சங்கிலிகளையும் தாம்புகளையும் அறுத்துக்கொண்டு முன்னிருந்த குதிரைகளையும் கடித்துக்காயப்படுத்திவிட்டு ஊளைக்கலக்கி அனர்த்தஞ்செய்து, பலவழியாலும் தப்பியோடிக் காடுசேர்ந்தன. பொழுதுவிடிந்த உடன் குதிரைக் காவலர்கள் பாண்டியனிடம் போய்வணங்கி, உடல்நடுங்கி, எம்மரசே! நேற்றுவந்தபரிகளெல்லாம் இரவில் நரிகளாய் ஊளைக் கலக்கிவிட்டு காட்டைத் தேடின வென்று சொன்னார்கள். இக்கடுஞ் சொல்லைப் பாண்டியன்கேட்டு, கண்களில் தீப்பொறிபறக்கக் கோபித்து, அருகிலிருக்கும் அமைச்சர்களைநோக்கி, மதிவல்லோரே! வாதவூரன் என்னும் வஞ்சமனக் கள்வன், நம்முடைய

பொருளையெல்லாங் கவர்ந்து காட்டிற்பிணம் பிடுங்கித் தின்றுதிரியும் நரிகளைப் பரிகளாக்கிக் கொண்டுவந்த மாயத்தைக்கண்டீரோ? இவன் செய்த கொடுஞ்செயலுக்கு இவனையென்செயலாம்? என்றுகேட்க, அவர்கள், பழிபாவமஞ்சாது நன்றிகொன்றவனாகிய இவன்பொருட்டு நாங்கள் யாது சொலக்கடவோம் என்று வாய் பேசாது தலைகுனிந்திருந்தனர். அப்போது விளைந்தது ஒன்றுமறியாத மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் பாண்டியனிடம் வரலும், பாண்டியன் அவரைநோக்கி, அளவிலாத நம்முடைய பொருளைக் கொண்டுபோய் நல்ல குதிரைகளைத்தேடிக் கொண்டுவந்தனையன்றோவென்றுவினவினான். அதுகேட்ட மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் அக்குதிரைகட்குக் குற்றமென்ன என்று கேட்க, பாண்டியன்குற்றம் யாதுமில்லை, ஆனால், அவை அர்த்தராத்திரியில் நரிகளாய் பக்கத்திருந்த குதிரைகளையெல்லாம் ஹிம்சித்து ஊரைக் கலக்கிக் காட்டிலோடிமறைந்தன. நீகண்ணும் கவசமுமாயிருந்து இராஜகாரியத்தை நன்குநடாத்திய தெல்லாம் சமையம்பார்த்துப் பொருளைக்கவரும் பொருட்டோ? நின் அமைச்சுத் தொழில்மிகவும் நன்றாயிருக்கின்றது. நீ அந்தணர்மரபில் பிறந்தோம் என்று ஓர்பெருமை பூண்டனை, வேறொருவராகில் நன்றாய்த்தண்டிக்கப்படுவ

சொன்னதற்கு, தன்னுடைய [illegible] நோக்கி,
இவளைக் கொண்டுபோய்க் [illegible]
பொருள் முழுதும் [illegible] கொண்டு [illegible]
ட்டான். அவர்கள் பாவிக்கப்பட்ட கையாலிரு
ளைக்கொண்டுபோய், ஒர் பெருமுகில் வெளி
யில் [illegible] வெப்பமிகுந்த
கருங்கல்லேறுமிடத்தில் சேர்த்தாய், மெய்வெ
ருமானை நோக்கிப் [illegible], வெருபமிகு
யாதிய மெய்பெருமான் தானே [illegible] முழுமையிரு
க்கும் கல்லையையோக்கி, நீ இனிமே வெள்ளம்
போல் பாவமும் [illegible] இருமெ
ருக்கொண்டு பரிக்கர். [illegible], பெரு
மான் [illegible]
ள்ளக்கொண்டு பெருக்கும், [illegible] அ
[illegible], அப்போது மனைவிக்
[illegible] தன்னுடைய
ளர்களும் [illegible] பொருள்களைக் [illegible]
ற்றும் பொருட்டு, அவனை விட்டுப்போயினர்.
அவர்கள் விட்டுப்போனவுடன் மனைவியைக
[illegible] பெருமான் [illegible]
[illegible] இருவரு
க்கு [illegible]
டு, [illegible] பாவமுற்றிருந்த
னர்.

இதுச்சிந்தனை.

மண்சுமந்தபடலம்.

மதுராபுரியில், வையையாறு ஊழிவெள்ள
ம்போல் பெருக்கெடுத்துவருவதை அரிமர்த்
தன பாண்டியன் கண்டு, மந்திரிகளைநோக்கி,
நீங்கள் விரைந்துசென்று ஆற்றுக்கு அணை
போட்டு வெள்ளத்தையொதுக்கி வாருங்கள்
என்று கட்டளையிட்டான். அவர்கள் அவ்வா
றேபோய் மதுராநகரத்திலுள்ள குடிகளையெ
ல்லாம் ஏட்டில் குறித்தெழுதி, அவரவர்க்கு
இவ்வளவு பங்கென்று கோல்கொண்டு அளந்
துவிட்டு எங்கும்பறையறைவித்து அளவின்
படி அவ்வவர்கள் தங்கள் தங்கள் பாகத்தை
யடையுங்களென்று யாவரையும் வருவித்தன
ர். பாண்டியன் கட்டளையின்படியே குடிகள்
எல்லோரும் தத்தம்பங்கை அடைப்பாராயி
னார். அந்தநகரத்தில் தென்கீழ்த்திசையில், சா
லவுமூப்புடையவந்தியென்னும் நரை மூதாட்
டி யொருத்தி யிருந்தனள். அவள், சிவபெரு
மானுடைய திருவடித்தாமரைகளில் மிக்கமெ
ய்யன்புபூண்டவள், பிட்டு விற்றுண்ணும் தொ
ழிலுடையவள். நாள்தோறும் தான் சுடும்பி
ட்டினைச் சொக்கலிங்கப்பெருமானுக்கு நிவே
தித்து உண்பவள். அந்த நரைமூதாட்டிக்கு
அளந்துவிட்டபங்கை அடைப்பதற்குக்கூலி
யாள் கிடையாமல், தனக்கு வேறொருவருந்
துணையின்மையால் மிகவுமனந்தளர்ந்து, நா
ன் என் செய்வேன், பாண்டியன்தண்டனைக்

குள்ளாகவேண்டுமேயென்று பயந்து சொக்கலிங்கப்பெருமானை யுளத்திற்சிந்தித்து, எம்பெருமானே! பிட்டு விற்றுண்டு வாழும் பேதையாகிய நான் இதுவரையில் சிறிதுந்துயரின்றி உமது திருவருளால் சுகித்துவாழ்ந்திருந்தேன். அப்படிப்பட்ட எனக்குப்பாண்டியன் ஆஞ்ஞையினாலே இன்று, ஒரு இடையூறு வந்து சம்பவித்து விட்டது. துணையும் மக்களும் நட்பினரும், சுற்றத்தாரும் பிறரும் ஆகிய ஒருபற்றுக்கோடு மின்றித் துக்கத்திலாழ்ந்து புலம்பும் பாவியேனுக்கு இத்தகைய துன்பம்வருவது நீதியோ? பாண்டியன் என்மேற் கோபிக்குமுன் எனக்குக் கூலியாளாய்வருபவர் ஒருவரையுங்காணேனே. இனிநான்யாது செய்வேன்? என்று குறையிரந்து வீதியில்வந்து, யாரேனுங்கூலியாள் வருவதுண்டோ என்று கூவி மனோசஞ்சலங் கொண்டிருந்தனள். அப்போது, கருணாநிதியாகிய சிவபெருமான், அன்பிற்பழுத்த அந்த நரைமூதாட்டியின் துக்கத்தை நிவர்த்திசெய்யும்படி திருவுளங்கொண்டு, அழுக்கடைந்த ஒருபழங் கந்தையை இடையில் தரித்து, திருமுடியில் சுமையடையும் கூடையுந்தாங்கி, தோள்மேல் ஒரு மழுங்கியமண்வெட்டியேந்தி மிகவும்பசியினர்போல் புறப்பட்டு கூலிகொடுத்து என் வேலைகொள்வாருண்டோ? என்று கூவிக்கொ

ண்டு, கண்ணீர்விட்டுக் கலங்கியழுகின்ற நரை மூதாட்டிவாழும் வீதியில்வந்தனர். எம்பெருமான் ஓலமிடுங் குரலைக்கேட்டு, வந்தியென்பாள் வீட்டின்வெளிவந்து கூலியாளென்று வரும் காளையை அழைத்து, அப்பா! எனக்கு அளந்துவிட்ட கரையை அடைத்துத்தருவாயோ என்றுகேட்டாள். எம்பெருமான் அதற்கிசைந்து தாயே! எனக்குத்தருங் கூலியாதென்றுகேட்க, அப்பா, உனக்குப்பிட்டு அளிப்பேன் என்று வந்திகூறினள். ஆனால், இப்போது நான் மிகவும் பசித்திருக்கிறேன், உதிர்ந்த பிட்டெல்லாம் முந்தியளிப்பாயாகில், நான் உண்டு இளைப்பாறி, பின்பு உன்பங்குக்கரையை அடைப்பேன் என்று சுவாமிகூறினார். நரைமூதாட்டி, உதிர்ந்த பிட்டெல்லாம் எடுத்து அப்பா உண்ணென்று அளிக்க, சிவபெருமான் முன்தானையேந்தி வாங்கி, மிகவும் நன்று! நன்று! என்றுகூறி அவள் அன்பையும் உடன்கூட்டித் திருவமுது செய்து, அன்னையே! இதுதாய் முலைப்பாலினும் அதிக சுவையுடையது. இது சொக்கலிங்கப் பெருமானுக்கே அர்ப்பிதமாம் என்றுகூறிச் சிரமசைத்துக் களித்தனர்.

பின்னர், சிவபெருமான் வந்தியைநோக்கி, தாய்தந்தையரின்றித் தனிக்கூலியாளாகவந்த எனக்கு ஒருதாயாய் அன்புபாராட்டி என்பசி

இளைப்பை யொழித்தனையே, அன்னையே!
இனிவேலைக்குப்போய் உன் பங்குக்கரையை
அடைக்கின்றேன் என்று கூறி வேலைத்துறை
க்குப்போய், நான்வந்தியாள் என்று ஏட்டில்
எழுதுவித்து, கரையடைக்காமல் அனந்தவித
மான திருவிளையாடல் செய்துகொண்டிருந்
தார். பாண்டியனுடைய பரிசனங்கள் கரைய
டைப்பினைப்பார்த்துவருகையில், நகரிலுள்ள
எல்லார் பங்குக்கரைகளும் மலைபோலுயர்ந்
திருக்கவும் வந்தியென்னும் நரைமூதாட்டிக்கு
விட்டபங்கு அடைபடாமையுங்கண்டு கோப
மூண்டவர்களாய், வந்திக்குக் கூலியாளாகவந்
தவன் யாரென்று தேடிப்பார்த்து, மன்மத
னைப்போல் மிக்க அழகினையுடைய காளையை
நோக்கி, அடா! தம்பீ! யாவர்பங்கும் அடை
பட்டதே. நீயேன் இன்னம் வந்திபங்கைய
டையாமல் சும்மா இருக்கின்றாய் என்றுவின
வினர். எம்பெருமான் அதற்கு மறுமொழி
யொன்று முரையாமல் இறுமாப்போடிருந்த
னர். பாண்டியன் ஏவலாளர் அவரை மாறு
கொண்டு அடிக்க அஞ்சி, நாமிதனைப் பாண்டி
யனுக்கு உணர்த்துவோமென்று போய், அரி
மர்த்தன பாண்டியனை வணங்கி, எம்மரசே!
இம்மதுராநகரிலுள்ளார் யாவரும் தங்கள் தங்
களுக்கு அளந்துவிட்டபங்கை மலைபோலுங்
கரைகோலி அடைத்தனர். வந்திக்குக் கூலி

யாளாகவந்த ஒருவன், அரசர்செல்வப் பிள்ளைபோல் களித்தும், பாடியும், ஆடியும் காலத்தைப்போக்கி வேலை செய்யாதிருக்கின்றனன். அவனுடைய வடிவழகைப்பார்த்து அடிக்க அஞ்சிவந்தோம் என்றுகூறப் பாண்டியன் அமைச்சரோடும் எழுந்து, நாம்போய் அடைபட்ட பங்கையெல்லாம் பார்த்துவருவோம் என்று வையை யாற்றின்கரையை அடைந்து சந்தோஷத்துடன் பார்த்துக்கொண்டே வருகையில், வந்திபங்கடைப்பாரில்லாமல் அடுத்தகரையையும் வெள்ளங் கல்லியழிப்பதை நோக்கி, மிக்க சீற்றங்கொண்டு, வந்திக்குக் கூலியாளாய் வந்தவன் எங்கேயென்று கேட்டான். பாண்டியன் கோபத்தைக்கண்ட ஏவலாளர்கள் மிகவும்பயந்து இவன்தான் வந்தியாள் எனக்காட்டினர். பாண்டியன், அவரைப்பார்த்து கண்களில் தீப்பொறி பறக்கக்கோபித்து கையில் பொற்பிரம்புதாங்கி, சமஸ்த அண்டசரா சரங்களையும் சரீரமாகக்கொண்ட அவர் முதுகின்மேல் வீசியடித்தனன். உடனே எம்பெருமான் கூடையோடு மண்ணை உடைப்பினிற் கொட்டி மறைந்தருளினார். அந்தப்பிரம்படியானது, பாண்டியன், அமைச்சர் மேலும், சேனைகள்மேலும், யானை குதிரைகள் மேலும் பிரமன்முதலிய சமஸ்ததேவர்கள் மனிதர்கள் மற்றுமுள்ள எல்லா உயிர்கள் மே

லும்பட்டது. இவ்வதிசயத்தைக்கண்ட பாண்டியன் ஏவலாளர்கள் நரை மூதாட்டியிடம் போயினர். அவர்களைக்கண்ணுற்ற வந்தி பயந்து, நமக்குப்பாண்டியனு லின்னம் ஏதேனும் தண்டனையுண்டோ? போனகூலியாள் என் செய்தானே? இது எப்படிமுடியுமோ? என்று கூடல் எம்பெருமானை நினைந்து வருந்த, அவர் திருவருளால், நந்திகணத்தவர் ஒருதிவ்ய விமானம் கொண்டுவந்து, அன்னையே! வா என்று அதிலேற்றிக்கொண்டு, தேவர்கள் கற்பகப்பூமாரி பொழியவும், துந்துபி வாத்தியம் கோஷிக்கவும் சிவலோகத்துக்குக் கொண்டுபோயினர்.

இதுநிற்க, சிவபெருமான் ஒருமண்ணை உடைப்பிற்கொட்டி மறைந்ததும், அதனால் கரை மலைபோலுயர்ந்ததும், யாவரும் என்மேல் பிரம்படிபட்டது, என்மேல் பிரம்படிபட்டது என்று சொல்லுவதும், தன்மேலும் பட்டதும் பாண்டியன் நோக்கி, ஒன்றுந்தோன்றாமல், மனத்தில் ஆசங்கைகொண்டிருந்தான்.

அப்போது, சிவபெருமான் ஆகாயத்தில் அசரீரியாயிருந்து பாண்டியனைநோக்கிச் சொல்லுவார். கோடாதசெங்கோலோச்சும் மன்னனே! உன்பொருள்களெல்லாம் தருமவழியில் சம்பாதிக்கப்பட்ட தாகலின், அதை நம் அடியவனாகிய வாதவூரான் நமக்கும் நமது

தொண்டர்கட்கும் விநியோகித்தனன். அப்பொருளின்பொருட்டு, நீயவனைத் தண்டனை புரிந்தாய், அது நாம்பொறுமல் காட்டுநரிகளை யெல்லாம் பரிகளாக்கித்தந்தோம். அவை இரவில் பழையவுருவடைந்தோடின. பின்னும் நீயவனைத் தண்டஞ் செய்தபடியால், வையையாற்றைப் பெருகப்பார்த்தோம். அதுவுமன்றி வந்திகைப்பிட்டு வாங்கியுண்டு, அவளுக்குக் கூலியாளாய்வந்து பிரம்படியும் பட்டு, மண்ணை உடைப்பில்கொட்டி கரையுயரச்செய்து நரைமூதாட்டியாகிய வந்தியின் துயரை யொழித்து, அவளை நம்சிவலோகத்தில் சேர்த்தோம். இத்தனை காரியங்கள் செய்ததும் இந்த அன்பன்பொருட்டேயாம். இவ்வித்தகன் பெருமை நீ யாதும் உணர்ந்திலை. இவன் எம்மிடத்தன்புபூண்டு, உனக்கு இம்மை மறுமைப்பயன்களைத்தேடித்தந்த உத்தம புருஷன். இந்த அன்பனாகிய மாணிக்கவாசகனை நீ இச்சைவழியேவிட்டு, நெடிதுநாள் உலகத்தையாண்டு இன்புற்று வாழ்க என்று, திருவாய்மொழிந்தருளினார். அதுகேட்டபாண்டியன், அச்சமும் அதிசயமுங் கொண்டு, அன்பர் எங்குசென்றாரெனத்தேடி, சொக்கலிங்கப்பெருமான் ஆலயமடைந்து அங்கு தியானத்திலிருக்கும் மாணிக்கவாசக சுவாமிகளைக்கண்டு வணங்கி, நானும்முடையபெருமை யறியாதுசெய்ததீங்கு

களை யெல்லாம் பொறுத்து முன்போல் உம்முடைய புவியையாண்டு ரக்ஷித்தருள்கவென்று வேண்டிக் கொண்டனன். மண்ணிலாசையற்றவராகிய மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் கேட்டு, உள்ளே நகைதோன்ற பாண்டியனை நோக்கி, நீர் தேவேந்திரனைப்போல் இவ்வுலகத்தை அரசாண்டு சுகித்துவாழ்க. எம்பெருமான் என்னைச்சிதம்பர க்ஷேத்திரத்துக்குப் போகப்பணித்தாராகையால், நீரும் அதற்கு இசைந்து விடையளிக்கவென்று பெற்றுக்கொண்டு, சொக்கலிங்கப்பெருமானைத் துதித்துத் தொழுது போகையில், பாண்டியன் பின்தொடர்ந்து செல்ல, அவனைநோக்கி, நீர் நில்லும் என்றுசொல்ல, அவன் கூப்பாடுதூரம் போய் மாணிக்கவாசக சுவாமிகளிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு திரும்பிவந்து சொக்கலிங்கப்பெருமான் சந்நிதியடைந்து தான் கையிற்பிரம்பு நீட்ட முதுகுகாட்டிய எம்பெருமானுடைய கருணை வெள்ளத்துக்காக நெஞ்சம் நைந்துருகித் துதிப்பானாயினன். எம்பெருமானே! அருச்சுனன் அடித்த வில்லடியும், சாக்கியநாயனார் கல்லடியும்போல நாயிற்கடையேனாகிய யான் வெகுண்டடித்த பிரம்படியையும் உமது அருமைத் திருமேனிபொறுத்ததோ? அந்நாளில் சிறுத்தொண்டரிட்ட பிள்ளைக்கறியமுதும், மென்று சுவை பார்த்து

கண்ணப்பநாயனாரிட்ட இறைச்சியும்போல இன்று நரைமூதாட்டியிட்ட பிட்டையும் உகந்துண்டு என்று மடியவர்கட்கு எளியரானீரே. நரிகள் யாவையும் பரிகளாக்கி நடத்தியும், இக்காடையன்றி வேறொன்றையும் தரியாத தேவரீர் நாயேன் தந்த வஸ்திரத்தை வாங்கித் திருமுடிமேல் தரித்தும், என்பாசபந்தத்தைத் தேவரீர் அறுக்கவந்ததை யறியாமல், அந்தோ! நான் குதிரையாசைகொண்டு இறுமாந்திருந்தேனே என்று, பாண்டியன் பலமுறையால் துதித்து, சொக்கலிங்கப் பெருமானுக்குத் திருப்பணி பூசைமுதலியன நடத்தி எம்பெருமான் திருவடிக்கன்பு பூண்டு உலகாண்டு வந்தனன்.

இவ்வாறு அரசுபுரிந்து வாழுநாளில், அரிமர்த்தனபாண்டியன் ஜகநாதனெனும் புதல்வனைப்பெற்று, அவனுக்குமுடிசூட்டி, மாணிக்கவாசகசுவாமிகளுடைய சார்பினால் உண்மை ஞானம் விளங்கப்பெற்று, இருவினையொப்பு மலபரிபாகமும் அடைந்து சிவபெருமானுடைய திருவடிநீழலடைந்தனன். பின்னர், மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் பலசிவஸ்தலங்களைப் பணிந்துசென்று சிதம்பர க்ஷேத்திரத்தை யடைந்து, வீதிகள்தோறும் வீழ்ந்துவணங்கி, சிவகங்கையில்மூழ்கி, உமாதேவியார் காண நடேசப்பெருமான் அநவரதம் ஆநந்தத்தாண

டையஸ்ரீயும் சகலசௌபாக்கியங்களும் கொடு த்தருளி, அநந்தானந்தமாய், எம்பெருமா ன் கட்டளைப்படி. அந்தத் திருக்குடந்தையில் அருந்தவமுறும் தபோவனத்தையடைந்து நிச்சலமனதோடு சேவித்திருந்தனர். அந் நாளில், இலங்கையிலிருந்து விபுதர்கள்வந் து, இக்ஷேத்திரவிசேஷம் ஏழுநாள் சமயமா தஞ் செய்வதாக வரையறுத்தனர். அந்த ஏ ழுநாளில், அந்தப் பக்தர்களை கொல்லவேண் டும் என்னும் எண்ணம் பூண்ட இக்ஷேத்திரவாஸி கள் சொப்பனத்தில், எம்பெருமான் எழுந் தருளி, அந்தணர்களே! நீவிர் வாதத்தைவிடு த்து வாதுசெய்து அவர்களை கொல்லுத லென் று நினைப்பீர் மனத்திருந்தும், அவர்கள் அவ் வாறே தபோவனத்தையடைந்து அவரை பணிந்து, அவர் பாதங்களைக் கொண்டு சிந்தனை ம னடைந்தனர். எம்பெருமான் பின்னுமவர்கள் கனவிலடைந்து வேதியர்களே! நானன்றிட்ட மாணிக்கவாசகரென்னும் ஸ்ரீகுரு காரத்தால் நீவிர் அறைப்பதால். அவன்வருகின்றன் மெ யித்தருளக்கேட்டுச் சுவிசேஷத்துப்போய், அ ங்ஙனமே பணிந்தும், மாணிக்கவாசகவா ரிடம் இது எம்பெருமான் திருவருளாம் என் றுரைத்து, உடனே அங்குநின்றும் புறப்பட்டு, அவர்களோடும் இக்கோயிலையடைந்து, ந டராஜப்பெருமானுடைய பாதாரவிந்தங்களை வண

ங்கிக்கொண்டு, ஒரு மண்டபத்தில் அறிஞர் கூட்டஞ்சூழ இருந்தனர். அப்போது, இலங்கையினின்றும் கப்பலிற்போந்த புத்தர்கள்வந்து தம்சமய உண்மையை யெடுத்துக் கூறி வாதஞ்செய்ய, மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் அதைமறுத்து, தமதுசமயாதீத சைவநிலையின் உண்மையைப் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணமாகக் காட்டி, அவர்களை வாதில் வென்றனர். அது கேட்ட பௌத்தசமயத்தனாகிய சோழன் தான்பெற்ற ஊமைப்பெண்ணை சிதம்பரத்துக்குக்கொண்டுவந்து, யாவரேயாயினும் என்புத்திரியினுடைய மூங்கைத்தன்மையை நீக்கினவரே வென்றவராவர் என்றோத, புத்தர்கள் மணிமந்திரௌஷதங்களைப் பிரயோகிக்கவுந் தீராமைகண்டு நாணி நின்றனர். பின்னர், மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் நடராஜப்பெருமானுடைய ஸ்ரீபாதங்களை மனத்தில் தியானித்துக்கொண்டு, எம்பெருமானுடைய புகழை வினாவுரையாகப்பாடலும், மூங்கைப்பெண் அவற்றிற்குத்தக்கவிடையளித்து மூங்கைத்தன்மை மாறினள். சோழராஜன் அதுகண்டு, சிவபெருமானே உண்மைப்பரம்பொருளென்று உள்ளந்தேறி, மாணிக்கவாசக சுவாமிகளையும், தில்லை மூவாயிரவரையும் வணங்கி, முன்புபுத்தர்கள் சபதஞ்செய்தவாறே அவர்களைச்செக்குறவிட்டுத்தண்டஞ்செய்து தான்சைவனாயி

ஞன். பின்னர், மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் நெடுநாள் எம்பெருமான் திருத்தாளில் பாமாலை சாத்திப் பக்தி செய்துகொண்டிருந்து முடிவில் சிற்சோதியிற் கலந்தருளினர்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பாண்டியன்சுரந்தீர்த்தபடலம்.

மதுராபுரியில், ஜகநாத பாண்டியனுக்குப் பின்னர், அநேகபாண்டியர்கள் அரசுபுரிந்து, சத்துருசாதன பாண்டியன் குமாரனாகிய கூன் பாண்டியன் செங்கோலோச்சிவருநாளில், அவன் தன்தோள் வலியால் சேர சோழர்களை வென்று மூன்றுநாடுகளையும் ஒருகுடைக்கீழாண்டு வந்தனன். அந்நாளில், சேரன், யானை பொன் ரத்னங்கள் பெண்கூட்ட முதலியன பாண்டியனுக்குத்தந்து அவனுடைய காலில் விழுந்து முன்போல் தன் நாடு பெற்றுக்கொண்டு போயினன். சோழன் தன் அரும்பெறற் புத்திரி யாகிய மங்கையருக்கரசி யென்னு மாதுசிரோமணியைப் பாண்டியனுக்கு மணஞ்செய்துதந்து தன் நாட்டைப்பெற்றுக்கொண்டு, தன்பெண்ணுக்கு ஸ்ரீதனமாக அளவிறந்தநிதியும், வஸ்திரமும் ரத்னமும் விளைநிலங்களும் பிறபொருள்களுந் தந்ததுமன்றி, குலச்சிறையாரென்னும் அறிஞரையுங் கொடுத்

தான். பின்பு, பாண்டியன் மதுரைவந்துசேர்ந்து, கல்விகேள்வியிலும் குணத்திலும் மதியிலும் குலச்சிறையார் சிறந்திருப்பக்கண்டு, அவரைத்தனக்கு மந்திரியாக வைத்துக்கொண்டு மண்ணுண்டுவருநாளில், முன்னைவல்வினையால், சரீரத்தில் கூனடைந்தது மல்லாமல், சமண்சமயத்தில்சேர்ந்தனன். அரசன் சமண் ஒழுக்கம் பூண்டோனுகவே, மதுராநகரமுழுவதும் சமணிருளில்மூழ்கிப் பூதிசாதனநெறியாகிய சைவசமயம் மறைந்திருந்தது. பாண்டியனுடைய கற்பிற்சிறந்த பத்தினியாராகிய மங்கையருக்கரசியாரும் மந்திரியாராகிய குலச்சிறையாரும் மாத்திரம் அந்தரங்கசைவச்சார்புடையவர்களாய், இப்பாழுஞ் சமண்களையைப்பறித்து, வேதசாரமாகிய சைவப் பயிரோங்கி வளரச்செய்பவர் யாவர் என்னும் சிந்தாகுலத்தினராய் மதுரேசனை வணங்கச் சென்றபோது, தங்குறையை எடுத்து விண்ணப்பித்தனர்.

அப்போது, சைவவேடந்தாங்கிய ஒருவேதியன் மதுரையெம்பெருமானைத் தரிசிக்கச் சிதம்பரத்தினின்றும் அங்குவந்திருந்தனன். அவ்வேதியனைமங்கையர்க்கரசியாரும் குலச்சிறையாருங் கண்டு, அந்தணரே! நீர் எங்கிருந்து வந்தீரென்று கேட்க, அவன் சோழநாட்டிலிருந்தும் வந்தேனென்றான். அங்கேதே

னும் விசேடமுண்டோ என்றவர்கள் கேட்க, சீகாழியில் சிவபாத இருதயரென்னும் ஒரு வேதியர் சிவபெருமானை நோக்கி அருந்தவஞ்செய்ய, முருகக்கடவுளே பிள்ளையாக அவதரித்து, மூன்றாமாண்டில் உமாதேவியாரது திருமுலைப்பாலுண்டு திருஞானசம்பந்தரென்னும் திருப்பெயர்பூண்டு, வேதாகமங்களை ஓதாதுணர்ந்து சிவபெருமா னெழுந்தருளியிருக்கும் திருப்பதிகடோறும் போய்த் திருப்பதிகமோதி, பொற்றாளமும் முத்துச்சிவிகையும்பெற்று, பாலையைநெய்தனிலமாக்கி, திருவீழிமிழலையிற் பொற்காசுபெற்று, திருமறைக்காட்டுக் கதவத்தைப்பதிகமோதி யடைத்து, மற்றுள்ள திருத்தலங்களையும் வணங்கிவருபவர் உங்கள் நாட்டுக்கும் வருவார் என்று வேதியன் கூறினான். அது கேட்ட மங்கையர்க் கரசியாரும் குலச்சிறையாரும் திருஞானசம்பந்தப் பெருமானுக்கு ஓர்திருமுகம் எழுதி அவ்வேதியன்கையிற் கொடுத்தனுப்பி விட்டு, மதுரைநாயகனை வணங்கிக்கொண்டு அரண்மனைபோய்ச் சேர்ந்தனர். அவ்வேதியன்போய், சம்பந்தப் பெருமானைக்கண்டு, அத்திருமுகத்தைக்காட்டி, அதில் "சண்பையர்கோன் திருவடிகளை வணங்கி, அடியேன் குலச்சிறை சொல்லும் விண்ணப்பமாவது, தேவரீர் இங்கெழுந்தருளிச் சமணிருளொழித்து,

எமதிறைவனாகிய பாண்டியனுக்கு விபூதிப் பிரசாத மளித்து பாண்டிநாட்டைத் திருநீற்று வழியில் நிறுத்தி, எங்களைக்காத் தருள்க'' வென்றெழுதியிருந்த வாசகத்தை வாசிக்கச் சம்பந்தப் பெருமான் கேட்டு, உடனே அங்கு போக எழுந்தனர். அப்போது, அவருடனிருந்த திருநாவுக்கரசுநாயனார் தடுத்து, உமக்கிப்போது கிரஹவலியின்மையால் செல்வது தகாதெனவோதலும், கோள்முதலியன சிவபெருமான் ஆணைவழி நிற்பனவாதலின், அவரேநம்முள்ளங் கோயிலாகக் கொண்டிருப்பது கொண்டு அவை நமக்கோர் தீங்குமிழையாவென்று எழுந்தனர்.

முரசவாத்தியமும்எக்காளமும் கடல்போலொலிக்க, திருஞான சம்பந்தப் பெருமான் முத்துச் சிவிகையின்மேல் ஆரோகணித்துக் கொண்டு, சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் தலங்கடோறும்போய்ப் பாடி, சோழநாடுகடந்து பாண்டிநாட்டை யடைந்து மதுராபுரியைச் சமீபித்து வருகையில், சம்பந்தமூர்த்திகளுடன் சென்ற பரிசனங்களில், சின்னமூதுபவர் பரசமயக் கோளரிவந்தார் என்று ஆரவாரிக்கும் கோஷத்தைச் சமணர்கள் கேட்டெதிரேவந்து, நீவிர் உயிர்களைக்கொன்று அறஞ் சொன்ன தேவனைக் கும்பிடவந்தால்,இந்தச்சின்னங்களெல்லாம் யாதுக்கு? நீவிர்

யாரைவென்றீர்? என்று தடைசெய்ய, சம்பந்தப்பெருமான் அவர்கள் தடையைக்கடந்து மதுரைநாயகனுடைய ஆலயத்துட் பிரவேசித்து, எம்பெருமானைவணங்கி, சுவாமீ! வேதாகமவழி நின்னைவழிப்பட்டு உய்யாதசமணர்களை வாதுசெய்து வெல்லத்திருவுளஞ் செய்தருள்க என்று விண்ணப்பித்துப் பதிகமோதித் துதித்து திருவருள்பெற்று மீளுகையில், அங்குள்ள வாகீச முனிகள் என்னும் ஒருபெரியவர்வேண்ட அவர் திருமடத்தில் எழுந்தருளி அன்றிரவு அவ்விடத்தில் திருவமுது செய்து இருந்தனர். அப்போது, திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள் மதுரைக்குவந்த செய்தியையறிந்து அயல் மலைகளில் வாசஞ் செய்து வந்த சமணர்கள் எண்ணாயிரவரும் ஒருங்கு கூடி, அக்கினிபகவானையழைத்து, எமதுபகைவர்களிருக்கும் மடத்தை அழுதுசெய்து வருகவெனக் கட்டளை யிட்டனர். அவன்பூர்வம் தக்கன்யாகத்தில் செய்த சிவாபராதத்தால் கையிழந்துள்ளவனாகையால், அதுகாரியஞ் செய்தற்கஞ்சிப் போயினான். பின்னர், சமணர்கள் சடாக்கினியை எடுத்துக்கொண்டு போய், சம்பந்தப் பெருமான் இருக்குமடத்தில் செருகினார். அப்படிச்செருகிய மாத்திரத்தில் புகையெழலும், அதனை அடியவர்கண்டு சம்பந்தப் பெருமானுக்கு அறிவித்தனர். அது

கண்ட சம்பந்தப்பெருமான் அங்கிருந்தவண்ணம் மதுரேசனைக் குறித்துப் பதிகமோதி துட்டராகிய சமணர்நெறி மேற்கொண்டு, தரும மார்க்கந்துறந்தொழுகும் பாண்டியனை இத்தீப்பற்றுகவென்று விடுத்தனர். அக்கணமே அது, சுரநோயாய்ப் பாண்டியனைப் பற்றலும், அவன் சகியாமல் பதைப்பதை மங்கையர்க்கரசியாரும், குலச்சிறையாருங்கண்டு மனந்தளர்ந்து வைத்தியர்களைக் கொண்டு பலமருந்தருத்தவும் தணியாமல் அதிகரித்தது. அதனால், அவர்கள்மிகவும் வருத்தமெய்தி, சமணர்களைவிடுத்துப் பார்க்கவும், அவர்கள் தவவலிமையாலும், மருந்தினாலும், அதுதணியாமையால், மிக்ககவலையடைந்திருந்தனர். பொழுதும் விடிந்தது. அப்போது, பாண்டியன்மாதேவியாகிய மங்கையர்க்கரசியாரும் குலச்சிறையாரும் பாண்டியனை நோக்கி, இந்தவெப்புநோய் ஸ்ரீஞானசம்பந்தப் பெருமானாலன்றி வேறொருவராலும் தீர்த்திடப் படாதெனக் கூறினர். பாண்டியன், ஆனால், நீர்கூறிய சைவர் நீறிட்டுப்பார்ப்பது தகுமோவென்ன, மஹாராஜனே! எவ்வகையிலேனும் உமக்கு நோய்நீங்குவதுதானே பிரதானம் என்று அவர்கள் கூற, பாண்டியன் அதற்கிசைந்து, அவரை இங்கு அழையுங்கள் என்று கட்டளையிட்டனன். உடனே குலச்சிறையார்நகரமுழுதும்

அலங்கரித்து, திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் எழுந்தருளியிருக்கும் திருமடத்துக்குப்போய் அவரைக்கண்டு வணங்கினார்.

வந்துபணிந்த குலச்சிறையை ஞானசம்பந்தப் பெருமான்கண்டு, எழுந்திரும் என்று பணித்து, மங்கையர்க்கரசியாரும் நீரும்சுகமேயிருக்கின்றீர்களோ என்று வினவ, எம்பெருமானே! உம்முடைய திருவருளுடையார்க்குக்குறை என்னிருக்கிறது, வஞ்சகச் சமணர்களொழியவும் விபூதிப்பிரசாதத்தால் பாண்டிநாடுய்யவும், இப்போது, பாண்டியனுக்குச் சுரநோய் வந்திருப்பதால், அதனைத் தேவரீர் தீர்த்தருளல் வேண்டுமென்று இரந்தனர். அவ்வாறு குறையிரந்த குலச்சிறையாரைநோக்கி, அங்ஙனமேயாகுகவென்று அருள்சுரந்து, முத்துச் சிவிகையின்மீதேறிக்கொண்டு, சர்வாடம்பரங்களுடன் பாண்டியன் அரண்மனையை யடைந்து அங்கிட்டிருந்த ஓர் சிங்காசனத்திலெழுந்தருளியிருந்தார். பாண்டியன் ஞானசம்பந்த வள்ளலைப் பார்த்து, பாவியேனுடைய பிணியை யொழித்து, எனையாட்கொண்டருளும் என்று வேண்டினான்.

அருகிருந்த சமணர்கள் அதுகேட்டு மனம்புழுங்கி, பாண்டிவேந்தே! உம்முடைய வலப்புறத்துநோய் இவரையும், இடப்புறத்துநோய் எம்மையுந்தீர்க்கும்படி ஆஞ்ஞாபித்தல்

வேண்டு மென்று கேட்க, அவ்வாறே செய்யுங்கள் என்று பாண்டியன் இசைந்து கூறுதன்முன், சமணர்கள் அருகக்கடவுளைத் தியானித்து, தம்கையிலுள்ள மயிற்பீலியால் தடவியும் கமண்டல ஜலத்தை யூற்றியும், நெய் சொரிந்த நெருப்பைப்போல் மேலிடக் கண்டனரேயன்றி, சிறிதும் தணியக்கண்டிலர். அதனால், சமணர் மானமிக்குடையவர்களாய்த் தங்கள் செருக்கடங்கி யிருத்தலும், ஸ்ரீ-ஞான சம்பந்தப் பெருமான் பையினின்றும் திருநீறெடுத்து, அந்நோய் நீங்குமாறுதியானித்தனர். அதனைமாய நீறென்று சமணர்கள் விலக்கினர். பின்னர், சம்பந்தப் பெருமான் மதுரையெம்பெருமானுடைய மடைப்பள்ளிச்சாம்பர்கொண்டு வரும்படிசெய்து, மருந்தும் மந்திரமும் வேதங்கள் கூறுமெய்ப் பொருளும் மோக்ஷவீடும் போகமும் பொருளும் தருவதும் இவை யெல்லாம், ஆலவாயான் திருநீறே யென்று திருப்பதிகமோதி, பாண்டியன் மெய்யிலிட்டுத் தடவிய மாத்திரத்தில், சுரநோய் நீங்கி, சந்தனமும் பனிநீரும் கலந்துபூசியது போல் மிக்க குளிர்ச்சியாயிருந்தது. பின்னர், பாண்டியனுக்கு இடப்புறம் வெப்பு அதிகரித்தலால், சம்பந்தப் பெருமானை நோக்கி, சுவாமீ! அடியேனால் இடப்புறத்தில் சுரம் சகிக்கமுடியவில்லை. நான் சமண்படுகுழியி னின்

றும் தப்பிப்பிழைக்குந் தேவரீருக்குத் திருவுள்ளமானால், இதனையும் தேவரீரே யொழித்தருளல் வேண்டு மென்று பிரார்த்தித்தலும், சம்பந்தப் பெருமான் அப்பாதகத்தையும் முன்போலவே மதுரேசனுடைய மடைப்பள்ளிச் சாம்பரிட்டுத்தடவவும், பாண்டியன் முன்னுள்ள கூனும் வெப்புமொழிந்து மாசொழிந்த மணிபோல் விளங்கினான். அக்காரணத்தால், அவன்சவுந்தரிய பாண்டியனென்னும் பேர்பெற்று, சம்பந்தப் பெருமானால் பஞ்சாக்ஷரோபதேசம் பெற்று, சமண்நெறி யொழிந்து சைவனாயினான்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சமணரைக்கழுவேற்றியபடலம்.

பாண்டிமாதேவியாகிய மங்கையர்க்கரசியாரும், அமைச்சர் பெருமானாகிய குலச்சிறையாரும் ஸ்ரீஞானசம்பந்தப்பிள்ளையாருடைய திருவடிகளை வணங்கி, எம்பெருமானே! அடியேங்கட்கின்று மோர்குறையுளது. மதுராநகரமுழுதும் சமண்காடு மூடியிருக்கின்றது. அதனை வேர்களைந்து சைவப்பயிர் வளர்த்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தலும், ஞானசம்பந்த வள்ளலார் நான்மதுரையெம்பெருமானுடைய திருவுளக் குறிப்பை

அறிவேனென்று அவர்களுடன்சென்று பொற்றாமரைத் தீர்த்தத்தில் மூழ்கி மீனாக்ஷியம்மையார் சமேதனாகிய சொக்கலிங்கப் பெருமானைப் பணிந்து, சுவாமீ! எந்நாளும் காயத்தை வருத்தித் தவஞ்செய்வார் போல், அவமேபுரிந்து இம்மை மறுமைப்பலன்களை யிழந்து நீர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய வேதவேள்விகளை நிந்தைசெய் தொழுகும் பேயர்களாகிய சமணர்களை வாதில்வென்று தண்டஞ்செய்யத் திருவுளஞ் செய்தருளல் வேண்டும் என்று விண்ணப்பித்தனர். அப்போது, சிவபெருமான் உனக்கிசைந்ததே எமக்குஞ் சம்மதமாகையால், நீபோய் அவர்களை வாதில் வெல்லுக. வெற்றிநினதேயாம், அவர்கள் அபஜயமடைந்து கழுவிலேறிமாய்குவர் என்று அசரீரியாய் மொழிந்தருளக்கேட்டு, சம்பந்தப்பெருமான் சந்தோஷித்து தம்மடத்துக்குப் போயினர். மங்கையர்க்கரசியாரும், குலச்சிறையாரும் அரண்மனை போய்ச்சேர்ந்தனர். மறுநாள் பாண்டிமா தேவியாரும், அமைச்சரும் ஸ்ரீ-ஞானசம்பந்த மூர்த்திகள் திருமடத்தையடைந்து அவருடன் சமணரை வெல்லும் சூழ்ச்சியை ஆலோசித்து அவருடன் பாண்டியன் சபையைக்குறுகி, மஹாராஜனே! சமண்காடே பாண்டிநாடெங்கும் மூடியிருக்கிறது. அதனைக் களைந்தெறிந்தால் சைவப்

பயிர் ஓங்கும் என்று சொன்னார்கள். அவ்வாறே செய்கவென்று பாண்டியனும் கட்டளையிட, ஸ்ரீ-ஞானசம்பந்த சுவாமிகள் சிவபெருமானுடைய திருவுளத்தையறிந்து மடத்திலிருந்தனர். அப்போது, சமணர்களை அவர்கள் மனைவிமார்களும் பிள்ளைகளும் நோக்கி, நீங்கள் பாண்டியனுக்குவந்த வெப்புநோயைத் தீர்க்கவலியிலராய், ஓர்மழலைவாய்க் குழந்தைக்குத் தோற்று அருகக்கடவுள் அடியவர்க்கெல்லாம் நீங்காப் பழியை விளைத்தீர். பாண்டியன் சைவசமயம் புகுந்து உங்கள் விரதநெறிகளையெல்லா மிகழ்ந்தனன். உமக்கினி என்னநிலையிருக்கிறது, என்று இகழ்ந்து கூறச் சமணர்கள் அதுபொறாராய், ஸ்ரீ-ஞான சம்பந்தப் பெருமானுடன் வாதுசெய்ய எழுந்தனர். அங்காலையில் மனைவிமார்கள் சமணர்களைத் தடுத்து, நீங்கள்வாதுசெய்து வென்றதுபோதும். இப்போதுங்கட்குக் காலபலம் ஒன்றும் சரியாயில்லை யென்று தாங்கள் அன்றிரவில் கண்ட தீக்கனவுகளை யெல்லாம் முறையே கூறி, நீங்கள் முன்யாகம் வளர்த்து யானை பாம்பு பசுமுதலியவற்றைப் பாண்டியன் மீதேவி விளைத்ததுன்பத்தையும் அறிந்திருக்கிறீர்கள். இப்போது, பாண்டியன் சுரத்தையும் தணித்தீரில்லை, ஆகையால், இனி நீங்கள் செய்யுங்காரியம் கைகூடுமென்பது என்னநிச்சயம்,

நீங்களே நன்றாயோசித்துப் பாருங்கள். இன்று நீங்கள்வாதுக்குப் போவதே தகாதுஎன்று தங்கள் கொழுநர்களைப் பற்றியிழுத்தனர். சமணர்கள் பெண்டிர்சொற்கேட்பது பழுதென்றெண்ணி மறைந்து செல்லலாயினர். பின்னும், அவர்கள் பத்தினிமார்கள் குழல்சரிய ஓடி வந்து, நீங்கள், எங்கள் சொற்கேளாது போவதால், அவமானப்பட்டு இடையூறடைகவென்று சபித்தனர். சமணர்கள், அதற்கும் அஞ்சாராய் வழியில் பலதுற்சகுனங்கள் கண்டு மனங்கலங்க யாவரும் ஒருங்குகூடி, நாம் பாண்டியனிடம்போய் அவன் அனுமதி பெற்று பகைவனை வாதில் வெல்வோமென்றெண்ணிப் பாண்டியன் சபைக்குப் போயினர்.

அச்சமையத்தில், ஸ்ரீ-ஞானசம்பந்த மூர்த்திகள் மதுரேசனடிபணிந்து, தமது திருமடத்துக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தார். அவரைச்சமணர்கள் வழிமறித்தனர், மறித்தசமணர்கள் பின்வரத் தாம் பாண்டியன்சபை யடைந்து, அங்கிட்ட ஓர் சிங்காசனத்தின் மேலெழுந்தருளி யிருந்தார். சமணர்கள், அது பொறாமல் சம்பந்தவள்ளலை நோக்கி, மழலைச்சொல் இன்னமுமாறாக் குழந்தாய்! காகமேறப் பனம்பழம் விழுந்ததுபோல், நம்முடைய மந்திர பலத்தால் பாண்டியன் சுரத்தைத் தணித்தோமென்று நீதருக்கடைதல் தகாது.

சங்குநத்தை முதலிய ஊர்வன நடந்து செல்லும் வழியும் எழுத்தாய் அமைதலுங்கூடும். அதுபோல், உன்கையால் சிந்திய சாம்பலும் நீமொழிந்த சிறுசொல்லும் மருந்து மந்திரங்களாய்ப் பாண்டியன் சுரத்தைத் தணித்தன. ஆகையால், உங்கள்தெய்வ மந்திரத்தையும், எங்கள் மந்திரத்தையும் ஏடுகளில் எழுதி நெருப்பி விடுவோம். வெந்தது தோற்றது. வேகாதது வென்றதாம். அப்படிச் செய்வதும் உங்கள் சிவன் உறையும் தலத்தில் கூடாது, ஏனெனில், அவன் நடுநிலைதவறி உங்கள்சார்பாயிருந்து எங்கட்குத் தீமைவிளைப்பன். நாம் வேறொருதலத்திலிருந்து பாண்டியன் முன்னிலையில் தீவளர்த்து அதில் ஏடுகளையிட்டு வெந்தது வேகாததுகொண்டு வெற்றி தோல்வி நிச்சயிப்போமென்று சபதஞ்செய்தனர். பின்னர், சமணர்கள் மதுராநகருக்குக் கீழ்த்திசையில், ஓர் அக்னிகுண்ட மேற்படுத்தினார்கள். ஸ்ரீஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் பதினாறாயிரந் திருக்கூட்டமும் பாண்டியனும் அமைச்சரும் பின்வர, அவ்விடத்துக் கெழுந்தருளியிருந்தனர். சமணர்கள் பன்னீராயிரவரும் அங்கடைந்து தங்கள் மந்திரத்தை ஏட்டிலெழுதி நெருப்பி லிட்டனர். உடனே அவ்வேடுகள் சாம்பராய் விட்டன. அதுகண்டு, சமணர்கள் பரிபவப் பட்டிருந்தனர். ஸ்ரீஞானசம்

பந்த மூர்த்திகள் தம்தேவாரத் திருமுறை யைக் கயிறிட்டுவகிர்ந்து அதில் "போகமார்த் தபூண் முலையாள்" என்னும் பதிகம் அகப்பட அவ்வேட்டை யெடுத்துத் தீயிலிட்டனர். அவ்வேடு எரியாமல் நெடுநாள் ஜலத்திலிருந்த துபோல பச்சென்றிருந்தது. அங்குநின்ற பாண்டிவேந்தனும் அமைச்சரும் மங்கையர்க்கரசியாரும் மற்றவர்களும் அதுகண்டு ஸ்ரீஞானசம்பந்த சுவாமிகளைப் புகழ்ந்து, ஆனந்த வெள்ளத்தில் மூழ்கினர். அக்னிகுண்டம் ஏற்படுத்திய அவ்விடம் அன்றுமுதல் ஞானசம்பந்தப்பதி யென்றுவழங்கி வருகின்றது. பின்னர், சம்பந்தவள்ளலார் எரியிலிட்ட ஏட்டை எடுத்து திருமுறைப் புத்தகத்தில் கோர்த்து பாண்டியனை நோக்கலும், சமணர்கள் பொறாமையால் நாணமுந்தோன்றாமல், சம்பந்த மூர்த்தியைப் பார்த்து, ஓ சிறுபிள்ளாய்! நாங்கள் எழுதிவிட்ட எண்ணாயிரம் ஏடுகளும் நெருப்பில் தகிக்கப்பட்டன. நீயிட்ட ஏடொன்றும் பசுமையாக நின்றது.

ஆதலால், இது உன்மந்திரபலத்தால் அக்னிதேவனைக்கட்டியதாகும். உங்கள் ஏட்டையும், எங்கள் ஏட்டையும் வையைநதிவெள்ளத்தி விடுவோம். நீரை எதிர்த்துச்சென்ற ஏடு வென்றதும், சமுத்ரகதியாய்விட்ட ஏடு தோற்றதுமாகும். அதில், தோற்றவர்கள் வெ

றவர்க்கு அடிமையாய் விடவேண்டும் என்று கூறினார். அதுகேட்ட சம்பந்த வள்ளலார் சமணர்களை நோக்கி, சிவனடியார்களையும் சிவனையும் நிந்தித்தொழுகும் கொடியாராகிய உமக்கு அதுவோதண்டம். எம்பெருமான் திருவருளால் யாம் உங்களை வென்றோமாயின் உங்களைக்கழுமுனையிலேற்றுவோம். இதுவேதீர்மானம் என்று கூறினார். சமணர்கள் ஊழ்வலியால் அதற்குடன் பட்டனர். அஃதுணர்ந்த குலச்சிறையார் கச்சர்களைக் கொண்டு கழுமரங்கள் செய்வித்துப் பாண்டியனுக்கு முன் கொண்டுவந்து நிறுத்தினார். அப்போது, சம்பந்தவள்ளலார் சமணர்களை நோக்கி, இனி நீங்கள் விபூதிருத்ராக்ஷமணிந்து பஞ்சாக்ஷரமோதிச் சிவனடிக்கன்பராகி யுய்மின் என்று கருணையுடன் மொழிந்தனர். அதுகேட்டு, சமணர்கள் கோபம் பொங்கி, சம்பந்தரைநோக்கி, பிள்ளாய், முன்பு தீயில்வென்றனமே, இப்போது நீரில் எவ்வாறுமோ வெனவஞ்சி எம்மைச்சமாதானத்துக்கழைக்கின்றனை நாங்கள் அதற்கிசையேமென வைதுமறுத்து, ஆகாயத்தையளாவிவரும் வையையாற்றின் வேகத்தை மந்திரபலத்தால் தணிவித்து முன்போல ஏடுகள் எழுதி அதிலிட்டனர்.

பின்னர், ஸ்ரீஞானசம்பந்த சுவாமிகள், வேதம் சத்தியவாக்காயின், வேதங்கள்முழுவதும்

துணிந்த பரம்பொருள் சிவபெருமானேயாயின், இவ்வேடு நீரெதிரே செல்க, என்று "வாழ்கவந்தணர் வானவர்ஆனினம்" என்னும் திருப்பதிகத்தையெழுதி வையையாற்று வெள்ளத்திலிட்டனர். அவ்வேடு சிவபெருமான் திருவருளால், ஆற்றுவெள்ளத்தில் எதிரேறிச்சென்றது. சமணர்களிட்ட எண்ணாயிரம் ஏடுகளும் வெள்ளவழியேசென்று சமுத்திரகதமாய்விட்டன. அதுகண்டசமணர்கள் அச்சமும் நாணமுங்கொண்டு தலையிறக்க முற்றிருந்தார்கள். அப்போது, பாண்டியனும் மங்கையர்க்கரசியாரும் குலச்சிறையாரும் அதிக சந்தோஷமடைந்து சம்பந்த வள்ளலைப்பணிந்து ஆநந்த வெள்ளத்தில் மூழ்கி நின்றனர். பிறகு, சமணர்கள் பிள்ளையாரைநோக்கி, நாங்கள் இன்று உமக்குத்தோல்வியுற்றேம், நீரேவென்றீர் என்று கூறலும், சம்பந்த வள்ளலார் அவர்கள் மேல் கருணைகூர்ந்து, நான் இன்னும் தருமவழியே சிந்திக்கின்றேன். நீங்கள் என் வீணே இறக்கின்றீர். தாயினும் மிக்கன்புடையாராகிய எமது சிவபெருமானுடைய திருவடிக்காளாய் உய்யுங்கள் என்று பரிவுடன்கூறினர். சமணர்கள் ஓ! பிள்ளாய்! இத்தகைய அடாதமொழி நீ சொல்லுவது தகாது எனக்கூறி, மானமேற்கொண்டு தாமே கழுவிலேறத்தொடங்கினர். அவ்வாறு வலிந்து கழுவிலேறிய

வர்களொழிய மற்றையோரைச் சைவர்கள் பற்றிப்பற்றிக் கழுவிலேற்றினர். புதிதாய்ச் சமணசமயத்திற்சேர்ந்த மாணாக்கர்களா யுள்ளார், சாதற்குப்பயந்து திருநீறிட்டுத் தப்பிப் பிழைத்தனர். திருநீறு கிடைக்கப்பெறாதவர்கள் பசுவின் சாணத்தையிட்டுப்பிழைத்தனர். அதுவுங்கிட்டாதோர், கன்றைத்தோளிற்றாக்கிக் கொண்டு உயிர் பிழைத்தனர். மேற்கூறிய மூன்றுங்கிட்டாதோர், நீறிட்டார் நெற்றியிலும் சாணமிட்டார் நெற்றியிலும் தங்கள் நெற்றியை ஒற்றிக்கொண்டுபிழைத்தனர். பின்னர், பாண்டியன் சம்பந்தவள்ளலைநோக்கி, இன்று நீர் ஆற்றிலிட்ட ஏடெங்கேசென்றது என்றுகேட்க, அதனையாம் இப்போதேவருவிக்கின்றோமென்று சம்பந்தசுவாமிகள் மேற்றிசைநோக்கி நதி தீரத்தே சென்றனர். அவ்வாறுசென்ற சம்பந்தவள்ளலார்காணும்படி ஏடுகாததூரவரையில்சென்று உடனே மறைந்தது. ஆளுடைய பிள்ளையார், அவ்விடஞ்சென்று அங்கு பசுநிரை மேய்த்துக்கொண்டிருந்த சிலரை நோக்கி, இங்கேதேனும் விசேடமுண்டோவென்றுகேட்க, அச்சிறுவர்கள் நாங்கள் ஒன்று மறியோமென்று கூறினர். அப்போது, சம்பந்தசுவாமிகள் இங்கேதாவது விசேடமுண்டா யிருக்கவேண்டும். அதனை எப்படியாவது அறிதல்வேண்டும் என்று, சிவபெருமானைப்

பாடியருளினர். அப்போது, சிவபெருமான் சுயம்புவாய் ஒருவில்வ மரத்தின் கீழ் எழுந்தருளி யிருக்கக்கண்டு, சம்பந்தவள்ளலார் தரிசித்துவணங்கி சந்நிதியில் நின்றனர். பாண்டியன் இச்செய்திகேட்டு, தன்சேனையோடு அங்கு வந்து சேர்ந்தனன். சிவபெருமான் அவ்விலிங்கத்தினின்றும் ஒருவிருத்த வேதியராய்த்தோன்றி, சம்பந்தப் பெருமானுக்குத் திருநீறுசாத்தித் திருவருள்சுரந்து நின்றார். நின்ற எம்பெருமானைச் சம்பந்தப் பிள்ளையார் வணங்கி, சுவாமீ! நான் இன்றுவையையிலிட்ட ஏடு இங்குவந்துமறைந்தது. அதைநீர்தான் எடுத்திருப்பீர் அதனைத்தந்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, எம்பெருமான், நீயின்னும் பலநாள் நாமுறையும் தலங்கடோறும் போய்ப்பாடி, மற்றுமுள்ள புறச்சமயிகளை வென்று, பின்னர், நம்மை வந்தடைகவென்று ஆசிகூறி ஏட்டைத்தந்து மறைந்தனர். சம்பந்தப் பிள்ளையார் அவ்வேட்டைவாங்கி பாண்டியனுக்குக்காட்ட, பாண்டியன் களிப்படைந்து அவ்விடத்தில் சிவபெருமானுக்கு ஆலயகோபுர மண்டபாதிகள்கண்டு, ஒருநகரம் ஏற்படுத்தினன். அன்றுமுதல் அப்பதி திருவேடகம் என்னும் பேர்பெற்று விளங்கியது. அப்பதியில் மேவிய சிவனைப் பாண்டியன் சமணரோடும் கூடி. யொழுகிய பாவநீங்கப்பூசித்துப் புனி

தருளினான். அந்நகரத்தில், பாண்டியன் சம்பந்தவள்ளலாரோடும் சிலகாலமிருந்து, பின்னர், மதுரையை அடைந்து வாழுநாளில், சிலநாட்சென்றபின்னர், சம்பந்தப்பெருமான் வடதேசத்துள்ள சிவதலங்களை வணங்கிப் பாடக் கருதி, சொக்கலிங்கப் பெருமானையும், அங்கயற்கணம்மை யாரையும் வணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு மீள்கையில், பாண்டியனும், மங்கையர்க்கரசியாரும், குலச்சிறையாரும், சம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருடன் பலநாள்பழகிய அன்பினால் பிரிவாற்றாராய்ப்பின் செல்லுகையில், அவர்களைப் பிள்ளையார்நோக்கி, நம்மிடத்து என்றும் அன்பு நீங்காதவர்களாய், பூதிசாதனத்தைப் பாதுகாத்து, சிவபெருமான் கீர்த்தி உலகில் ஓங்கும்படி வாழ்ந்திருங்கள். இதனைமறுக்காதீர் நில்லுங்களென்றுகூற, அம்மொழியை மறுக்கவஞ்சி, சம்பந்தவள்ளலை வணங்கி, மதுரைக்குப்போய்ச்சேர்ந்தார்கள். ஸ்ரீஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் சோழநாடுபோய்ச் சேர்ந்தனர்.

திருச்சிற்றம்பலம்

வன்னியும், கிணறும், இலிங்கமும் அழைத்தபடலம்.

மதுராபுரியில், சவுந்தரிய பாண்டியன் செங்கோல் செலுத்திவருநாளில், சமுத்திரஞ்சூழ்

ந்த தீவின்கண் ஒருபட்டணத்தில் மிக்கசெல்வமுடைய ஒருவணிக னிருந்தான். அவன் நெடுநாள் புத்திரப் பேறில்லாமல் தன்மனையாளோடு பலதருமங்கள் புரிந்து ஒருபெண் மகவைப்பெற்றனன். அவ்வணிகனுக்கு மதுரையம்பதியில் ஒருமருகனிருந்தான். அவன் முதல்மண முடிந்தவன். அவனுக்கே தான் தவங்கிடந்துபெற்ற புதல்வியை மணஞ்செய்து தருவதாகத் தன் உறவினர் முதலிய யாவருக்கும் அவன் தெரிவித்திருந்தான். இவ்வாறிருக்கையில், சிலநாளைக்குப்பின்னர், ஊழ்வினைவலியால் மாமனாகியவணிகன் உயிர்துறந்தான். அவனுடனே அவனதுகற்பிற்சிறந்த மனைவியும் மாண்டனள். அவ்விருவருக்கும் சுற்றத்தார்கள் ஈமக்கடன்களை முடித்து அச்செய்தியை மதுரையிலிருக்கும் மருகனுக்குத் தெரிவித்தனர். அச்செய்தியறிந்த வணிகன் மிகவும் துயருற்று சிலருடன் மதுரையினின்றும் புறப்பட்டு அப்பட்டணத்தையடைந்து மாமன் வீட்டிற் சிலநாளிருந்து, தன் மாமன் புதல்வியை மதுரைக்கு கொண்டுபோய் அங்குபந்துக்கள் முன்னிலையில் மணஞ்செய்வோமென்று கருதி, தன்மாமன் பொருள்களையெல்லாம் கைக்கொண்டு அங்குள்ள உறவினரிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு மதுரையை நோக்கிப் பிரயாணப்பட்டு வருகையில், வழி

யில் ஒருநாள் இரவில் புறம்பியமென்னும் ஊரி ல்தங்கி அங்கு சிவபெருமான் கோயிலுக் கடு த்துள்ள வன்னிமரத்தடியில் போசனஞ்சமை த்துண்டு, கோயில் வாயிற்படியின்மீது தலை வைத்து நித்திரை செய்கையில், அந்தவணி கனை ஒருசர்ப்பந்தீண்டி மாய்ந்தனன். அப் போது, அவ்வணிகனுடன் வந்த பரிஜனங்க ளும் தோழிப்பெண்களும் மற்று முள்ளவர்க ளும் ஓ வென்று அலறி யழுகையில், தன் நா யகனது சரீரத்தை ஸ்பரிசியாது ஒதுங்கிவந்த கற்பிற்சிறந்த அவ்வணிகப்பெண் சகிக்கலாற் றாமல் கல்லு முருகும்படிக்குப் புலம்பினாள். அவ்வூரார் யாவரும் இவ்விபத்தைக்கண்டு உற க்கமீங்கி வருந்தமுற்றிருந்தனர். அச்சமையத் தில், ஸ்ரீஞானசம்பந்தசுவாமிகள் சிவஸ்தலங்க டோறும் போய்ப் பதிகமோதி அந்தப்புறம் பிய நகரத்தையடைந்து அங்கோர் மண்டபத் தில் எழுந்தருளியிருக்கையில், இப்பேரொலி. கேட்டு, ஈதென்னென்று ஆள்விட்டு விசாரித் தறிந்து, கோயிலையடைந்து அவ்வணிகப்பெ ண்ணைநோக்கி, நீயார்? உனக்குற்றது யாது? என்று வினவினார். அவ்வணிகப்பெண் தன் வரலாற்றை யெல்லா முறையேகூற, சம்பந்த வள்ளலார் கருணைகூர்ந்து, விடந்தீண்டிய வ ணிகனிடம் வந்து சிவபெருமானைத்தியானித் துப் பதிகமோதலும், அவன் உயிர் பெற்றெ

ழுந்தனன். அதுகண்ட யாவரும் சம்பந்தப் பெருமானைத்தொழுது துதிசெய்து களிகூர்ந் தனர். வணிகப்பெண் கரைகாணாத ஆநந்தசா கரத்தில் மூழ்கி ஒரு புறத்து ஒதுங்கி நின்றி ருந்தாள். அவ்வணிகப்பெண், வணிகன் அர வந்தீண்டி இறந்தபோதும், மீண்டும் உயிர்பெ ற்றபோதும், தான் மாமன் மகளாயிருந்தும், அவனைத் தீண்டாமல் ஒதுங்கியிருந்த நிலைமை யையும், கற்பின் தன்மையையும் சம்பந்தவள் ளலார்கண்டு வியந்து, வணிகனைநோக்கி, நீ இ வ்விடத்திலேயே இப்பெண்ணை மணஞ்செய் துகொண்டு போகவேண்டுமெனச் சொல்லி யருளினர்.

அதுகேட்டவணிகன், ஸ்ரீஞானசம்பந்த சுவாமிகளுடைய கட்டளையைத் தலைமேற் கொண்டு, சுவாமீ! எமது உறவினராகிய வணி கர்களும், கலியாணத்துக்குரிய சாக்ஷிகளும் இல்லாமல் இங்கே எவ்வாறு மணமுடிப்பது? என்று வணங்கிக் கூறலும், சம்பந்தவள்ள லார், ஓ வணிகனே! உன்மாமன் தன்மகள் பிறந்தவன்றே சுற்றத்தார்யாவரு மறியும்படி உனக்கேகொடுப்பதாகச் சொல்லிய விஷயம் யாவரும் அறிவார்களே. உன் கலியாணத்துக் குச் சாக்ஷிகள் இங்குள்ள வன்னிமரமும் கிண றும் இலிங்கமுமாகும், ஆகையால், என் சொ ற்கடவாமல் இவ்விடத்திலேயே மணஞ்செய்

துகொள்கவென்று கூறியருளினார். வணிகன், பெருமானே! நீரே எனக்கு ஆசிரியர், நட்டோர், தெய்வம், உறவினராகு மென்று அவர்சொற்படி அங்குலிவாக முடித்துக் கொண்டு அவரிடத்தில் விடைபெற்றுக் கொண்டு வணங்கி மனையாளோடும் தன்வீடுபோய்ச் சேர்ந்தான். பின்னர், அவ்வணிகன் தன்பொருளையும் வைத்துக்கொண்டு தன்னிரண்டு மனைவிமார்களும் ஈன்றபிள்ளைகளால் இன்புற்று வாழ்ந்து வந்தனன். இவ்வாறிருக்கையில், மூத்தமனைவியினுடைய துஷ்டப் பிள்ளைகள் ஒருநாள், இளையாள்மைந்தனை யடிக்க இளையாள் அப்பிள்ளைகளை வைதனள். அதுகேட்டமூத்தவள்கோபமூண்டு இளையாளை நோக்கி, நீஎவ்வூர் என்னசாதியார்மகள்? நீயாவர்காண என் நாயகனை அக்கிசாக்ஷியாக மணஞ்செய்தனை? நீயென்மணாளனுக்கு ஆசைப்பட்டுவந்த காமக்கிழத்தியாகும். அப்படிப்பட்ட உனக்கு இவ்வளவுவாயும் வீறும் யாதுக்கு? என் நாயகன் உன்னை அக்கிமுன்னிலையில் மணஞ்செய்த தற்குச் சாக்ஷி ஏதாவதுண்டாயின் சற்றேசொல் பார்ப்போமென்று வைதுகூறினள். அதுகேட்ட இளையாள் நாணமுற்று, என்நாயகன் அரவின்விடத்தால் மாண்டபோது உயிர்தந்தருளிய ஸ்ரீஞானசம்பந்தர் திருவருளால்,புறம்பியநாதர்சந்நிதிவன்னிமரமும்,

கிணறும், இலிங்கமும் சாக்ஷிகளாயுள்ளன வென்று சொன்னாள். அதுகேட்ட மூத்தவள் நகைத்து உன் கலியாணத்துக்கேற்ற சாக்ஷிகளையே கூறினை. நல்லது, அம்மூன்றுசாக்ஷிகளும் இங்குவருமாகில், அதுவும் மெய்யே என்று கூறினாள். அப்போது, இளையாள் துயருற்று தெய்வத்தைநினைந்து மனம் நைந்து அன்றிரவு உணவும் துயிலும் ஒழிந்து மறுநாள் பொற்றாமரைத் தீர்த்தத்தில் போய் ஸ்நானஞ் செய்து, சொக்கலிங்கப்பெருமான் சந்நிதியில் வணங்கி, எம்பெருமானே! அன்று என்நாயகன் என்னை மணஞ்செய்தபோது அதற்குச் சாக்ஷிகளாய் நின்ற தேவரீரும், வன்னிமரமும் கிணறும் அப்படியே இன்று இங்குவந்து என்மாற்றாளுடைய பரிஹாசத்தை யொழித்து என்னைக்காத்தருளல் வேண்டும். இல்லையேல், நான் உயிர்துறப்பேன் என்று வருந்திக் கூறினாள். அதுகண்ட கருணைபயோநிதியாகிய எம்பெருமான் திருவருளால், அம்மூன்றும் உடனே அங்கு சொக்கலிங்கப்பெருமான் ஆலயத்துக்கு வடகீழ்த்திசையில் வந்து நின்றன.

அதுகாலையில், இளையாள் மூத்தவளை அழைத்துக் கொண்டுபோய் அம்மூன்றினையும் காட்டி, இவைதாம் என்மணத்துக்குச்சாக்ஷிகளென்று கூறினாள். அது கண்ட மூத்தவள்

காணித் தலைகுனிந்து நின்றனன். அந்தகனைத் தாய் யாவரும் அவனுடையதற்பக்குமாம், எம்பெருமான் அவன்பாற் வைத்த கருணைக்கும் வியந்து களிகூர்ந்தார்கள். இவ்விளையாடலைப் பெல்லாங் கண்டவர்கள் மூத்தானைநோக்கி, கற்பிற்சிறந்த என்மனையாளை நீபுணர்ந்தனமையால், நீ என் இல்லாளாகாய் என்றுதள்ளி விட்டான். அப்போது இளையான், நாயகனை வணங்கி, என்னுடைய தந்தை இவன் திருத் திருவாணையால் இவள்மாற்றாள்வள், தாயிலா எனக்குத் தாயாயினள், நானும் இவளும் உயிரும் உடலும்போல ஒத்துவாழ்வோம் என்று தம்முட்கலந்து உறைவாழ்ந்தனர். கற்பில் அருந்ததியை ஒத்தவளாகிய அப்பெண், தன் நாயகனுக்குச் செல்வமும், ஒழுக்கமும், சீரும் பெருமையும், அழகும் தருமமும், பெருகியோங்க ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியைப் போல் வாழ்ந்து வந்தனள்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அருச்சனைப்படலம்.

முனிபுங்கவராகிய அகஸ்தியரை அவர்பத்தினியாகிய உலோபாமுத்திரையேயாகிய அகவந்திருந்து, வசிஷ்டாதி முனிவர்கள் புகழ்ந்து ஆகமங்களாலருச்சித்து, அடிகளே!

சோமசுந்தரக்கடவுளுடைய திருவிளையாடல்களைக்கேட்டுச் செவிபடைத்தபேறடைந்தோம், கேட்டவண்ணமே கண்கள் களிகூரக்கண்டு மலரிட்டிறைஞ்சவிருப்பமுடையேமென்று கூற, அகஸ்தியர்கேட்டகமகிழ்ந்து, வாருங்களென்றவர்களையழைத்துக்கொண்டுபோய் சுபதினத்தில் கங்காநதியில் மூழ்கி விசுவநாதரைவணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு, பஞ்சாக்ஷரஞ்செபித்து சைவதவத்தேர்மேற்கொண்டு,ககனமார்க்கமாய் நடக்கலுற்றனர். அப்போது, மார்க்கத்தில் புண்ணியமிக்க தெய்வத்தலங்களும், மாதவர் தபோவனங்களும், தீர்த்தநதிகளும், மகரிஷிகள் தவஞ்செய்யும் விதங்களும் அகத்தியமுனிவர்காட்ட முனிவர்கண்டு கைகூப்பித் தொழுது சென்றார்கள். அவ்வாறு செல்லும்போது, அகஸ்தியமுனிவர் இருடிகளைநோக்கி, தபோதனரே! இந்த விருபாக்கமென்னுந்தலம், இலங்கைவேந்தனாகிய இராவணனைவதைக்குமாறு, இராமன் பூஜித்து அநுக்கிரகம்பெற்ற இடமாம். இந்தத்திருப்பருப்பதம், தன்சிகரத்திலேறி வீழ்ந்திறந்தவர்கள் முன்னெண்ணிய வண்ண மறுபிறப்பிலடையும்படி நல்குமலையாம். இந்தத்திருக்கோகர்ணம், பசுவின்காதைப்போல் குழைந்து இலிங்கவுருவெய்திய பரமேஸ்வரனுடைய சிவராத்திரியில் இரதோச்சவ நடக்குந்தலமாம்.

இத்திருவஞ்சைக்களம், மேலைக்கடற்கரையில் கார்த்திகைமாதத்துக் கார்த்திகைநக்ஷத்திரத்தில் சிவபெருமான் இரதோற்சவம் நடக்குந்தலமாம். இத்திருக்காளத்தி, வேடர்குலத்தவதரித்த கண்ணப்பநாயனார் மென்று சுவைபார்த்திட்ட ஊனைவிரும்பியருந்திய பரமன்வாழுந்தலமாம். இத்திருவாலங்காடு, சிவபெருமான் காளிதோற்க இடத்தாளை ஊர்த்துவமாகத்தூக்கி நிருத்தஞ்செய்த தலமாம். இத்திருக்காஞ்சிபுரம், மாவிருக்ஷமூலில் உமாதேவியார் தவஞ்செய்யுந்தலமாம். இத்திருமாற்பேறு, திருமால்காவற்றொழில்பெற அரனைப்பூசித்த தலமாம். இத்திருவோத்தூர், சிவபெருமான் சங்கைகூட்டி அந்தணர்க்கு வேதமோதிய தலமாம். இத்திருவண்ணாமலை, அரிபிரமர்கள் பன்றியன்னங்களாய் கீழ்மேலறியாவண்ணம் சிவபெருமான் அழற்பிழம்பாய்நின்ற மலையாம். இத்திருக்கழுக்குன்றம், கழுகுருவடிவங்கொண்டு இருமுனிவர் தவஞ்செய்யுந்தலமாம். இந்தவிருத்தாசலம், பல்லூழிகாலம் அழிவறநிற்குமலையாம். இத்திருக்கோவலூர், அந்தகாசுரனைவதைத்து திரிலோகத்துந் துயரொழித்த சிவபெருமான்வீற்றிருக்குந்தலமாம். இத்திருவதிகை, திரிபுரங்களையும் சிரித்தெரித்து நீறாக்கி மூப்புராதியர் வழிபட அவர்கட்கநுக்கிரகஞ்செய்த பரமேஸ்வரன் வீற்றிருக்குந்தல

மாம். இச்சிதம்பரம், சச்சிதாநந்தப்பொருளாகிய பரமசிவன் அசைவற்றாநந்த நிர்த்தனஞ்செய்யுங்கனகசபையாம். இத்திருவாரூர், பிறக்கமுத்திதருவதாகியதலமாம். இத்திருமறைக்காடு, வேதங்கள் பக்தியினாற்பூஜித்ததலமாம். இத்திருத்தோணிபுரம், பிரமவிஷ்ணுமுதலியதேவர்கள் பிரளயத்திலிறவாமல் சிவபெருமான் தோணியிலேற்றிய பன்னிருதிருநாமங்கள் பெற்றதலமாம். இப்புள்ளிருக்குவேளூர், சடாயுசம்பாவென்போர்பூசிக்க அவர்கட்கருள்சுரந்தளித்து பிறவிநோயொழித்த பரமசிவன் வாழுந்தலமாம். இம்மாயூரம், உமாதேவியார் மயிலுருவங்கொண்டு மகேஸ்வரனைப்பூஜித்து ஐப்பசிமாதத்தில் காவேரிஸ்நானஞ்செய்யுந்தலமாம். இத்திருக்கோடிகா, மூன்றுகோடிமுனிவர்வந்து வழிபட்டதலமாம். இத்தருமபுரம், அறக்கடவுள்பூஜித்ததலமாம். இத்திருவெண்காடு, நாற்கோட்டயிராவதம் தாருகாசுரன் துணித்தகொம்பைத் தவஞ்செய்துபெற்றதலமாம். இத்திருப்பனந்தாள், மாலைசாத்திய தாடகையென்னுமாதுசிரோமணியின் மானத்தைக்காக்கும்பொருட்டு தாழ்ந்துபூங்கச்சிட்டிழுத்த குங்கிலியக்கலய நாயனாரன்புக்கு நிமிர்ந்த சிவபெருமான்வாழுந்தலமாம். இத்திருச்செங்காட்டங்குடி, கஜமுகாசுரனைவதைத்து ஆனைமுகக்கடவுள் பூசித்ததலமாம்.

இத்திருச்சேய்ஞலூர், தாருகாசுரனைக்கொன்ற முருகக்கடவுள் சிவபெருமானைப்பூசித்ததும் ஆத்திமரத்தின்கீழ் மணலினாற்சிவலிங்கமமைத்து ஆவின்பாலாட்டிச் சிவபெருமான் திருமுடிமாலையைப்பெற்ற சண்டேசுரநாயனார் திருவவதாரஞ்செய்ததுமாகியதலமாம். இத்திருக்கடவூர், நமனையுதைத்து மார்க்கண்டேயருக்கு அழியாவாழ்நாள் தந்த சிவபெருமான்வாழுந்தலமாம். இத்திருவழுவூர், கஜாசுரனைவதைத்து தோலைக்கிழித்துப்போர்த்த பரமன்வாழுந்தலமாம். இத்திருக்கண்டியூர், பிரமதேவன்சிரத்தைக்கிள்ளியபிஞ்ஞகன்வாழுந்தலமாம். இத்திருக்குறுக்கை, காமவேளை நெற்றிக்கண்ணாலெரித்தநிருமலன்வாழுந்தலமாம். இத்திருப்பறியலூர், ஆட்டுத்தலையை மாமனாகிய தக்கனுக்கீந்த மகேஸ்வரன் வாழுந்தலமாம். இத்திருப்புறம்பியம், ஓர்வணிகப்பெண் விவாகச்சாக்ஷிகளாக வன்னி கிணறு இலிங்கங்களை உலகறியக்காட்டிய வுமாபதியுறையுந்தலமாம். இத்திருவிடைமருதூர், சிவபரஞ்சுடர் தன்னைத்தானருச்சித்ததும், வரகுணபாண்டியனைப் பற்றிய பிரமஹத்தி தோஷத்தைநீக்கி யநுக்கிரகித்ததுமாகியதலமாம். இத்திருக்குடந்தை, கங்காநதியானது மாமகந்தோறும்வந்து தன்னிடம்மூழ்கினோர் பாவங்களைத்தொலைக்கும்புண்ணியதீர்த்தஸ்தலமாம்.

இந்தச்சுவாமிமலை, தந்தையாகிய பரமேஸ்வரனுக்கு உபதேசஞ்செய்து எமது குருநாதனாகிய முருகக்கடவுள் எழுந்தருளியிருக்குந்தலமாம். இத்திருவீழிமிழலை, பரசிவப்பிரபு நெடுமால் கண்ணிடந்தடியில் சாத்த மகிழ்ந்து சக்கரப்படை யளித்ததலமாம். இத்திருவையாறு, நந்தியெம்பெருமான்பூஜித்து திருவருள்பெற்றதலமாம். இத்திருவானைக்கா, சிலந்தி யானை உமையம்மை திருமால் இவர்கள் தவஞ்செய்து பேறுபெற்ற தலமாம். இத்திரிசிரபுரம், திரிசிரனென்னு மசுரன்பேர்கொண்ட மலையாம். இக்காவேரிநதி, மூழ்கினோர் பாவராசிக ளனைத்தையும் போக்கும் புண்ணியதீர்த்தமாம் பாருங்கள். வையையாறுசூழ்ந்து அதோ தூரத்தே தெரிகின்றது பாண்டிநாடாம் என்று, அகஸ்தியர்காட்டத் தரிசித்து விசும்பு வழியாகப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்துவரு முனிவர்கள், கொடுங்குன்றம், திருப்புத்தூர், திருவாடானை, திருப்புனவாயில், திருப்பூவணம், கானையார்கோயில், திருச்சுழியல், திருவிராமேச்சுரம், திருநெல்வேலி, திருக்குற்றாலம், திருப்பரங்குன்றம், திருவேடகம், திருவாப்பனூர் முதலியதலங்களைவணங்கி, வையைநதியை யெதிர்பணிந்து, கோபுரமுன்னிறைஞ்சி உள்ளேபோய் வீதிகள்தோறும் பணிந்தெழுந்து கோயிலைக்குறுகிப் பொற்றாமரைத்தீர்த்தத்தில்மூழ்கி செய்கடன்முடித்து பஞ்சாக்ஷரஞ்செபித்து சித்திவிநாயகர் திருவடிகளைவணங்கி, அங்கயற்கணம்மையைத்தொழுது, இந்திரவிமானத்தி லெழுந்தருளியிருக்குஞ் சோமசுந்தரக்கடவுளை